
TIDENES MYSTERIUM

Har du noen gang spurt deg selv: «Hvem er jeg? Hva er jeg? Hvorfor er jeg til?» Du er et mysterium. Verden rundt deg er et mysterium. Nå kan du forstå!

HERBERT W. ARMSTRONG

**TIDENES
MYSTERIUM**

TIDENES MYSTERIUM

Har du noen gang spurt deg selv: -Hvem er jeg? Hva er jeg? Hvorfor er jeg til? - Du er et mysterium. Verden rundt deg er et mysterium. Nå kan du forstå!

HERBERT W. ARMSTRONG

Jeg vil gjerne uttrykke min takknemlighet til Aaron Dean, som hjalp til med skrivingen og forberedelsen av denne boken. Fordi jeg nesten har tapt synet, kunne denne boken ikke ha blitt til uten ham.

Norsk utgave av *Mystery of the Ages*

Copyright © 1985, 1986 Guds Verdensvide Menighet,
Pasadena, CA 91123 USA.

Alle rettigheter forbeholdes

Ingen del av denne boken kan reproduseres i noen form uten
forutgående skriftlig tillatelse av Guds Verdensvide Menighet.

Første utgave

ISBN 0-943093-15-5

*Jeg vil gjerne dedikere denne boken
til minnet om min hustru i 50 lykkelige år,
Loma Armstrong.*

FORFATTERENS ERKLÆRING

HVORFOR skrev jeg denne boken? Jeg har levd et langt, aktivt og uhyre interessant liv, som spenner over de siste åtte og et halvt år av forrige århundre og hele dette århundre frem til i dag.

Jeg har levd i hestekjøretøyenes tidsalder, i bil- og industrialderen, i luftfarts-, atom- og romalderen som vi nå lever i. Jeg har sett Amerika leve gjennom landbruksalderen, dengang bøndene gikk og sang muntert bak hest og plog — og nå inn i den urbaniserte alder der bønder i Midtvesten stønner og slåss for å få større statlige subsidier for å hindre at livet på landet dør ut.

Jeg har sett dette 20. århundre utvikle seg til en tilstand preget av imponerende fremskritt og resultater på de industrielle og teknologiske områder. Men samtidig har jeg utrolig nok sett en skremmende opptrapping av fryktelige onder, kriminalitet og vold og atomkrigens smeltedigel ta form så den truer med å utslette hele menneskeheten før den nåværende generasjons levetid er ute. Disse tilstandene og fakta er virkelige mysterier som fortsatt er uløste, og som trenger en forklaring.

Jeg har besøkt de fire verdenshjørner, og jeg har vært i nær kontakt med rike og fattige og dem midt imellom. Jeg har besøkt industribaroner, keisere, konger, presidenter og statsministre. Jeg har vært i nær kontakt og blitt kjent med

de totalt lesekyndige og de fattigste av de fattige. Jeg har fått se denne verden ved selvsyn på nært hold, på en måte få er forundt.

Gjennom hele mitt lange og opplevelsesrike, pulserende liv har jeg stilt meg selv mange spørsmål som var dype mysterier for meg — og som fortsatt er ubesvarte og uforklarte mysterier for verden som helhet.

Da jeg var fem år gammel, sa min far at jeg ville bli en kranglefant av en advokat når jeg ble stor, fordi jeg alltid spurte og grov om alt mulig. Jeg ønsket og higet etter å forstå. Kong Salomo, den viseste mann som noensinne har levd, ønsket visdom, og Gud gav ham visdom fremfor alle andre. Etter alle disse årene forstår jeg nå at den samme Gud har gitt meg forståelse for livets dypeste mysterier, som for folk flest forblir en gåte.

Hvordan hendte alt dette? Jeg ble oppdratt i et protestantisk kirkesamfunn til jeg fylte 18, men jeg hørte aldri noen forklaring på disse vanskelige spørsmålene i kirken. Hvis Bibelen åpenbarer svarene, hvorfor har vi da så mange trosretninger innen kristenheten, og så mye uenighet om hva Bibelen sier?

Men hvem kan egentlig forstå Bibelen? Jeg forstod den i alle fall ikke. Og selv om man forstår den, kan man så tro den? Taler den med noen slags autoritet? Dette spørsmålet forvirret meg, og er det mysterium jeg vil oppklare i denne boken. Historien om hvordan jeg begynte å forstå, begynte da jeg var 34, i 1926. Men den bare begynte der. Den endelige krystallklare grunn som fikk meg til å skrive denne boken, ble ikke fullt ut åpenbart for mitt sinn før i desember 1984. Det var en utrolige forståelse — en helt grunnleggende sannhet — som vil bli klargjort i denne boken.

Forklaringen på disse store mysteriene oppstod ikke i min fantasi, men i det høyeste sinn som tenkte ut, planla, utformet og skapte denne jorden og hele menneskeheten som lever på den.

Hvordan gikk det til at jeg fikk kjennskap til og forståelse for denne kosteligste og mest verdifulle av all viten?

Den sommeren, i 1926, begynte mitt sinn å bli åpnet for sannheten som er dekket i denne boken.

Jeg spurte meg selv: «Hvem er jeg? Hva er jeg? Hvorfor

er jeg til?» Jeg prøvde å resonnerer meg frem til et svar, men greide det ikke. Det var en gåte. Så, nettopp den høsten, ble jeg konfrontert med en forvirrende utfordring om helligholdelsen av søndag og om evolusjonsteorien. Dette resulterte i at mitt sinn ble åpnet til forbløffende utsyn og dybder av viten og forståelse.

Jeg visste at Bibelen var bestselgeren på verdens bokmarked, men for meg var den en gåte. Jeg forstod den ikke.

Da jeg sa at «Bibelen sier: Du skal helligholde søndag,» ble jeg spurt: Hvordan visste jeg det? Hadde jeg lest det i Bibelen?

Jeg svarte at dette visste jeg fordi alle kirkesamfunnene helligholder søndag, og jeg gikk ut fra at Bibelen var kilden til deres lære.

Men mitt ekteskap stod på spill over spørsmålet. Jeg ble tvunget inn i et dyptgående studium og undersøkelse, både av Bibelen og evolusjonsteorien, som på den tid raskt begynte å bli allment akseptert innen den høyere undervisning.

Mitt dyptpløyende studium av verkene til Darwin, Huxley, Haeckel og andre fikk meg til å sette spørsmålstejn ved Bibelens autoritet, og endog ved Guds eksistens.

Disse intellektuelle tenkerne var begynt å se den økende kunnskapen om universet. De fikk ikke denne økte kunnskapen til å stemme overens med den religiøse lære på deres tid. Mitt studium av tankene til dem som først hadde fremsatt evolusjonsteorien, minnet meg om det jeg hadde lest i Salmene 8 — om kong David, en konge av et oldtidsfolk, som betraktet himmelens stjerner og hvordan det veldige univers strakte seg utover, og hvordan det fikk ham til å tenke. Han undret seg i sitt sinn: Hva var han? Hva er mennesket — i det endeløse universets veldige utstrekning? Jeg oppdaget at denne oldtidskongen aldri hadde fått det fulle svar på spørsmålene som opptok hans sinn. Men jeg oppdaget senere i de samme studiene hvordan det endelige svar ble åpenbart for apostelen Paulus og forklart i Hebreerne 2. Jeg var fast bestemt på å finne absolutte bevis på Guds eksistens og Bibelens autoritet, eller å forkaste dem begge. Jeg visste at folk flest godtar eller forkaster en anskuelse på grunnlag av en skjødesløs antagelse som bygger på det de har hørt, lært eller gått ut fra, uten bevis. Jeg ville forstå. Og jeg ønsket å

bygge på positive beviser, ikke på skjødesløse antagelser eller ønsketenkning.

Etter flere måneders studier som omtrent gikk døgnet rundt, ble svarene åpenbaret for meg med beviser som var positive og absolutte.

Jeg tok ikke lenger Guds eksistens skjødesløst for gitt fordi jeg alltid hadde hørt det eller blitt lært det. Jeg fant absolutte og positive bevis på at Den Høyeste Gud Skaper eksisterer, og også Bibelens absolutte autoritet som Guds Ord — Guds åpenbarte budskap og viten for menneskeheten.

Jeg oppdaget at Bibelen er en bok skrevet i kode, med svar på alle de altoverskyggende mysterier som hele menneskeheten står overfor.

Åpenbaringen av disse hemmelighetene var gått tapt, selv for Guds Menighet, skjønt den var bevart i Bibelens skrevne ord. Hvorfor har verden da ikke forstått dette klart? Fordi Bibelen var skrevet i kode, slik at den ikke skulle bli forstått før vår tid i siste halvdel av det 20. århundre. Gjennom mine studier, natt og dag, lærte jeg hvorfor Bibelen er verdens mest misforståtte bok, enda den er den suverene bestselger. Den fulle forklaring på eller sannhet om et enkelt emne blir sjelden gjort fullstendig og klart i ett enkelt skriftsted. Andre deler, faktorer eller faser av emnet finnes normalt i en eller flere andre skriftsteder i andre deler av Bibelen enten i Det gamle eller Det nye testamente. Man kommer til en virkelig og full forståelse av hvert emne først når disse opptil flere andre skriftstedene, spredd rundt i hele Bibelen, blir satt sammen til et hele.

Rett for øynene på meg gikk vyer av viten og forståelse opp for mitt sinn, vyer som for folk flest fortsatt er livets hovedmysterier. Men i Bibelen er det berettet at nettopp i disse dager som vår generasjon lever i, skal det store mysterium bli oppklart. Og det ble det faktisk også for mitt forbløfede sinn.

Jeg lærte at Bibelen er som et puslespill med tusenvis av biter som må settes sammen, og det er bare én måte de passer sammen på. Men da blir også bildet krystallklart for den som er villig til å tro på hva Gud vår Skaper sier.

Denne boken setter bare sammen alle bitene i puslespillet så bildet klart kan bli forstått.

Når du leser denne boken, om og om igjen, bør du stadig sammenholde den med din egen bibel. Se disse sannhetene med egne øyne i Bibelen. Lukk opp ditt sinn, slik at Gud kan lede deg inn til sin sannhet etter hvert som du går frem. Da gir det hele mening som aldri før.

Tiden vil kanskje vise at dette er den viktigste bok som er skrevet på nesten 1900 år. Ikke på grunn av dens litterære kvalitet eller blomstrende, lærde språk, for det har jeg med hensikt unngått; men fordi den med enkle og klare ord redegjør for den viktigste viten som noensinne er åpenbart fra hovedkilden til forståelse av det som har forvirret alle mennesker siden menneskeheten for første gang fremstod på denne kloden.

Hele menneskeheten er blitt blindet for hvem, hva og hvorfor mennesket er og hvordan det fremstod på jorden. Menneskene er blitt forundret over sin manglende evne til å løse sine problemer, eller å finne svar på alle de forvirrende spørsmål om menneskeheten selv og den verden den lever i.

Alle disse mysteriene ble for lenge siden åpenbart av den øverste autoritet for all kunnskap, men i et budskap i kode som ikke skulle åpenbares, dechiffreres, før i vår tid.

I det første århundre e.Kr. ble Menigheten infiltrert med et annet evangelium, og mange former for vranglære og falske kirkesamfunn som gikk under navn av «tradisjonell kristendom» oppstod. Som Gud åpenbarer i Åpenbaringen 12:9, er hele verden blitt forført. Disse grunnleggende sannheter er blitt holdt skjult som en hemmelighet. Selv oppriktige og velmenende geistlige har fått sin opplæring av mennesker slik den tradisjonsmessig er nedarvet innen disse kirkene. De har gått ut fra at disse falske læresetningene er Bibelens sanne lære. Istedenfor å sette de forskjellige brikkene i puslespillet sammen på en korrekt og fornuftig måte, er det blitt skikk og bruk å ta hvert enkelt skriftsted ut av sin sammenheng og lese en allerede godtatt falsk lære inn i det. Med andre ord å tolke skriftstedene slik at de sier hva de geistlige allerede har fått lære og derfor tror. Bibelen trenger ingen tolkning, siden den tolker seg selv. Dette kommer klart frem når de forskjellige skriftstedene som omhandler hvert emne, blir satt sammen på riktig måte, slik Bibelen selv sier, «litt her, litt der» (Jes. 28:10). Selv den bekjennende tradisjonelle kristenhet er blitt forført.

Jeg har ofte sagt at det er mye vanskeligere å avlære noe som feilaktig er antatt å være sannheten, enn det er å lære ny sannhet. Selv disse siste 58 år hadde jeg ikke fullt og helt forstått betydningen av det faktum som er åpenbart i 1. Mosebok 3:22-24, nemlig at Gud faktisk hadde stengt av Den Hellige Ånd og evig liv for menneskeheten generelt inntil Satan blir fjernet når Jesus Kristus kommer igjen. Den tradisjonelle kristne lære har alltid gått ut på at det er en strid mellom Gud og Satan — at Gud desperat forsøker å «få verden frelst», mens Satan er i ferd med å vinne i denne store striden. Med andre ord, Gud sendte Jesus Kristus ved hans første komme for å forsøke å vinne denne krigen med Satan som stadig fortsetter. Den tradisjonelle kristenhet har lært at «den som vil, kan komme» og bli «frelst» gjennom Jesus.

I en del år hadde jeg delvis forstått feilen i denne antagelsen, men jeg hadde ikke fått noen krystallklar forståelse av hele sannheten før ganske nylig. Denne sannheten er sannelig helt forbløffende. Den legger åpent det som var omgitt av et mysterium.

Det er å håpe at denne boken, som er blitt skrevet nå fordi Guds tid for den er inne, vil åpne manges øyne for sannheten om disse mysteriene som så lenge har vært skjult.

Og nå, i mitt 93. år, er jeg blitt ledet til å skrive denne boken før dette begivenhetsrike liv tar slutt, for å dele svarene som Guds store, høyeste sinn åpenbarer i sitt Ord, med dem som virkelig er interessert — om man bare er villig til å forstå dette Ordet.

Innholdsfortegnelse

<i>FORFATTERENS ERKLÆRING</i>	ix
<i>FORORD</i>	1
<i>INNLEDNING</i>	
Hvordan de syv mysterier ble åpenbaret	6
<i>KAPITEL I</i>	
Hvem og hva er Gud?	26
<i>KAPITEL II</i>	
Mysteriet engler og onde ånder	48
<i>KAPITEL III</i>	
Mysteriet mennesket	78
<i>KAPITEL IV</i>	
Mysteriet sivilisasjon	111
<i>KAPITEL V</i>	
Mysteriet Israel	130
<i>KAPITEL VI</i>	
Mysteriet Menigheten	161

KAPITEL VII	
Mysteriet Guds rike	235
SKRIFTSTEDSREGISTER	293
EMNEREGISTER	301
FORSLAG TIL LESNING	313

FORORD

HAR DU noensinne spurt deg selv: «Hvem er jeg? Hva er jeg? Hvorfor er jeg til?» Verden omkring deg er et mysterium. Du er selv et mysterium. Du har aldri sett din egen hjerne, setet for ditt intellekt og alt det du står for.

Ditt liv er omhyllet av mysterier. Når du tenker over det, er selve din eksistens et mysterium. Ble du ganske enkelt til ved utenkende, iboende jordiske krefter, uten mening eller hensikt — eller ble du hensiktsmessig utformet og skapt av en allmektig Gud med et overordnet sinn, i en hensikt som også er forblitt en hemmelighet? Faktisk har den vedholdende tradisjon om Gud Skaper gjennom menneskenes historie vært et så stort mysterium at den høyere undervisning i Vesten har søkt å utviske dette mysteriet ved å gi sin nærmest enstemmige tilslutning til evolusjonsteorien.

Spredningen av kunnskap blant menneskene begynte ikke før etter at trykkekunsten ble oppfunnet i det 15. århundre. Etterhvert som utdanning ble mere vanlig, som intellektualisme utviklet seg, som kunnskap om astronomi utvidet kunnskapen om universet som omgir oss — begynte tenkende sinn å stille spørsmål. Hva med hele det enorme universet? Hvordan oppstod det alt sammen? Rasjonelle, vitenskapelig orienterte sinn fant at de ikke var i stand til å forklare den tiltagende kunnskap om et utvidet univers

gjennom religionens lære slik de kjente den gjennom den romersk-katolske kirke og protestantismen, som hadde dominert den vestlige verdens tenking. Læren om et langhåret, halvt bløtaktig Jesus-bilde og tanken på en Gud som bestod av usynlig ånd, var ikke intellektuelt tilfredsstillende for dem. Det var et voldsomt mysterium. I deres selvutnevnte lærde sinns forfengelighet forsøkte de å unngå mysteriet fullstendig på basis av materialisme. De tilfredstilte sin nysgjerrighet ved å forsøke å utarbeide en løsning på mysteriet om opprinnelsene, eksistens og liv ved å tenke ut en selvtilfredsstillende, materialistisk forklaring.

Gradvis begynte evolusjonsteorien å utvikle seg i tenkende, men uvitende sinn som var fylt av intellektuell forfengelighet. Denne tenkingen utviklet seg til Lamarcks teori om «bruk og ikke-bruk». Hakk i hæl på denne teorien kom Charles Darwin med sin teori om «kampen for tilværelsen». I virkeligheten døde Darwin uten å ha full tillit til sin egen teori, men to kolleger, Haeckel og Huxley, kjempet innbitt for å få offentligheten til å akseptere Darwins teori.

Men var skapte menneskesinn, fylt av intellektuell forfengelighet, som skapte en teori, mer allvitende enn det høyeste sinn som skapte dem? Evolusjonsteorien er blitt oppfunnet av menneskesinn i et forsøk på å forklare tilstedeværelsen av et skaperverk uten en forutgående eksistens av en guddommelig Skaper.

Men hvis Gud Den Allmektige var den som skapte deg, og han eksisterer som den guddommelige Skaper av alt som er til, da fremstår mysteriet om Gud i kronologisk orden som det første og altoverskyggende mysterium.

Hvem og hva er Gud? Det mysteriet har ingen religion forstått, vitenskapen ikke forklart, og den høyere undervisning ikke undervist. De intellektuelt forfengelige opphavsmennene til evolusjonsteorien fant at Guds eksistens, slik religionen fremstilte den, var et mysterium som de hverken kunne forstå eller akseptere. Men svermerne som de forkastet, forstod selv heller ikke mysteriet som omgav Gud. På tross av det åpenbarer Gud seg i sitt Ord, Bibelen, om bare disse svermerne ville tro Guds egen åpenbaring. Gud åpenbarer seg i sitt Ord, Den hellige skrift, og likevel er det nesten ingen som har forstått det. Som Bruce Barton sa,

Bibelen er «boken som ingen kjenner». Bibelen er i seg selv det grunnleggende mysterium som avdekker alle andre mysterier.

Og hvis sannheten om Gud er det første av de mysterier som Bibelen åpenbarer, må sannheten om engler og onde ånder være den neste i rang. Er eksistensen av åndevesener faktum eller myte? Finnes det tross alt en djevel? Skapte Gud en djevel? Hvis det finnes hellige engler, hva er så formålet med dem, og hvilken oppgave har de? Bibelen sier klart at denne verden faktisk blir styrt av en usynlig verden av onde ånder. Blir mennesker og selv regjeringer i dag påvirket og influert av onde ånder? Innvirker onde ånder endog på ditt liv? Dette spørsmålet later til å være innhyllet i et fullstendig mørke.

Det tredje viktigste spørsmål er sannelig mysteriet om ditt og hele menneskehetens liv. Hva er menneskeheten, og hvorfor er den til? Er mennesket en udødelig sjel? Vet de døde hva de levende foretar seg? Er mennesket en skapning av kjøtt og blod med en udødelig sjel i seg? Er det en hensikt og mening med menneskelivet? Ble vi til ut fra blinde materielle krefter uten mening eller hensikt? Hvorfor står menneskeheten i dag overfor tilsynelatende uløselige problemer?

Det fjerde i rekken av uforståtte mysterier er den sivilisasjon som er utviklet i menneskets verden. Hvordan utviklet den seg? Hvorfor finner vi en verden preget av imponerende fremskritt, som samtidig paradoksalt nok er preget av skremmende og økende onder? Hvorfor kan ikke de hjerner som skaper romskip, datamaskiner og andre vidunderer av forskning, teknologi og industri, løse de problemene som demonstrerer hvor hjelpeløse menneskene er?

Dernest i utviklingen av menneskesamfunnet her på jorden kommer vi til mysteriet med jødene og oldtidens Israel. Utgjør jødene oldtidsfolket Israel? Hvorfor oppreiste Gud denne ene spesielle nasjonen Israel? Hvorfor er de «Guds utvalgte folk»? Er de Guds favoritter? Diskriminerer Gud mot andre folkeslag? Gjør Gud forskjell på folk? Hva er hensikten med Israel i den guddommelige verdensorden?

Så kommer vi til mysteriet som omgir Menigheten. Hvorfor skulle det være en kirkelig institusjon i verden? Har den en egen hensikt, som selv den tradisjonelle kristendom

ikke har forstått? Er Menigheten en enhetlig kirke stiftet av Kristus, eller består den av mange forskjellige sekter og tros-samfunn? Er Menigheten godt organisert etter et mønster med opphav i Kristus? Har Menigheten en styre- og autoritetsstruktur? Er den en stor universell kirke med mange millioner medlemmer, eller en liten og forfulgt menighet? Hvordan kan man gjenkjenne den sanne kirken i dag?

Og til slutt: Hvorfor mysteriet om Guds rike? Jesu evangeliebudskap var nettopp «Guds rike». Er dette riket noe inne i hver enkelt person? Er det noe som kan etableres i menneskers hjerte? Er det kirken som institusjon? Eller er det noe helt annet? Og hvorfor dette mysteriet som omgir selve Jesu Kristi evangelium?

Dette er de syv store mysterier som angår livet til hvert menneske på jorden. Sannheten angående alle disse mysteriene er åpenbart i Bibelen, men ingen kirkesamfunn eller teologer synes å ha fattet dem.

Hvorfor? Bibelen er det underliggende mysterium for alt sammen.

Hvis man starter med å lese Bibelen fra begynnelse til slutt, blir man forvirret. Bibelen kan ganske enkelt ikke leses som en annen bok. Den er et mysterium fordi det er en bok i kode. Den er som et puslespill med kanskje tusenvis av biter av forskjellig form som bare kan settes sammen i ett bestemt mønster. Bibelens sannheter blir åpenbart, litt her og litt der, spredt utover fra begynnelse til slutt, og kun åpenbart ved Den Hellige Ånd i dem som hengivent har overgitt seg til Gud, og som er villige til å bekjenne feil og uriktig praksis og overgi seg til å tro på Kristus, Guds Ord. Jesus var Ordet i egen person. Bibelen er det sammen Ord på trykk.

Ingen kan få Den Hellige Ånd, som alene kan åpne menneskesinnet for forståelse av dette Guds Ord, uten fullstendig anger og omvendelse og en ubetinget tro på Kristus såvel som alt han sier. Omvendelse kan bare inntre hvis man innrømmer at man har urett, at man har gjort og trodd det som er galt. Det vanskeligste for ethvert menneske later til å være å vedgå at man har urett — å bekjenne feil i sin tro og overbevisning — å avlære falsk kunnskap, såvel som å lære sann kunnskap.

Er det da så rart at Bibelen er boken som ingen kjenner eller forstår? — eller iallfall nesten ingen?

Gud har med hensikt skrevet sin bok i kode slik at den ikke ville bli forstått før i våre dager. Og hvorfor? Selv det er et mysterium. De følgende sidene vil gi forklaringen.

I Daniel 12 kan vi lese at selv denne gudshengivne mann ikke kunne forstå det han fikk i oppdrag å skrive som del av Bibelen. Han sa han hørte budskapet, men han forstod det ikke. Da sa engelen som hadde åpenbaret budskapet for ham: «Gå bort, Daniel! For disse ord skal være gjemt og forseglet inntil endens tid.»

I dag er vi kommet til den tiden. Gud har åpnet sitt Ord til forståelse for dem han har utvalgt, dem som har overgitt seg til ham og hans velsignede hellige Ord. I samme kapitel av Daniel står det at i denne endetiden vil «de forstandige» forstå, men «ingen ugudelige skal forstå det». Hvem er så disse «forstandige» som kan forstå Bibelen?

«Å frykte Herren er begynnelsen til visdom» (Sal. 111:10) og «god forstand [forståelse] har alle de som gjør deretter», dvs. holder hans bud (samme vers). Men den tradisjonelle kristenhet har stort sett fornektet Guds bud, idet de sier at de er opphevet og naglet til korset. Derfor kan ikke presteskapet og teologene i den organiserte «kristenhet» forstå Den hellige skrift — og gjør det da heller ikke.

Hvordan kan da vi i denne boken forstå disse forvirrende mysterier og åpenbare dem for leseren? Det spørsmålet skal vi svare på i innledningen som følger.

HVORDAN DE SYV MYSTERIER BLE ÅPENBARET

VERDENS HOVEDBEKYMRING i dag er spørsmålet om menneskeheten vil overleve! Forskning og teknologi har frembragt masseødeleggelsesvåpen som kan feie *alt* menneskeliv vekk fra denne jord!

Det er nå så mange land som har atomvåpen at én galning er i stand til å antenne den kjernefysiske 3. verdenskrig, som kan komme til å utslette alt menneskeliv på denne planet!

Likevel kunne Guds sannhet, hvis den hadde vært kjent og blitt etterlevet, ha reddet menneskeheten fra denne trussel og alle dens onder!

Stans et øyeblikk!

Tenk over dette!

Du lever i en verden som tilsynelatende er meget avansert når det gjelder forskning, teknologi, høyere undervisning og utbredelse av kunnskap. Folk synes det er en verden med store fremskritt. Vi sender mennesker for å ta kjempesprang på månen og vende trygt tilbake til jorden igjen. Ubemannede romskip lander på Mars og sender nærfotografier av Mars-overflaten tilbake til jorden. Andre ubemannede romskip flyr nær Jupiter og sender tilbake forbausende bilder av Jupiter og av Saturns ringer. Kirurger transplanterer menneskehjarter og andre organer.

Det er en magisk, tryllebindende trykknappverden hvor

arbeidet hovedsakelig blir utført av maskiner. Det er en betagende drømmeverden med de tre «L'er» — lediggang, luksus og lov-til-alt.

Men paradoksalt nok er den også en verden preget av UVITENHET! Selv de velutdannede vet ikke hvordan de skal løse sine problemer og verdens onder. De *kjenner ikke* FREDS vei eller livets sanne VERDIER!

Omtrent halvparten av verdens befolkning er fremdeles analfabeter i ytterste fattigdom, som lever i skitt og elendig-het. Hunger og sykdom tar millioner av menneskeliv.

Det er en ulykkelig, rastløs verden i frustrasjon, en verden som står overfor en håpløs fremtid. Det er en verden plaget av voksende kriminalitet og vold, umoral, urettferdighet (selv innen rettssalene), uærlighet, korrupsjon på regjeringsplan og i forretningslivet, og vedvarende kriger som nå peker frem mot den *endelige* kjernefysiske 3. verdenskrig.

Hvorfor dette paradoks av «fremskritt» midt i degenerasjon?

Guds sannhet ville ha løst situasjonen

Sann religion — Guds sannhet styrket ved Guds kjærlighet overført gjennom Den Hellige Ånd — ville ha vist veien og ført til lykke, overflod og evig frelse.

Når du ser hva som er galt med verdens religioner, vil du ha satt fingeren på *årsaken* til alle verdens onder!

Hva *er* egentlig religion? Den blir definert som tilbedelse av og tjeneste for Gud eller det overnaturlige. Det er menneskets forhold til sin Skaper. Noen religioner har fordervet denne definisjonen. De tilber ikke den Gud som skapte dem, men guder som *de* har skapt. Religion innebærer ens oppførsel, ens prinsipper, ens livsmønster og ens oppfatning av det hinsidige.

De virkelige årsakene til all denne verdens religiøse forvirring og alle dens onder er åpenbaret i SYV GRUNNLEGGENDE SANNHETER som har vært mysterier som skjemmer dette babel av religiøs forvirring og det resulterende verdenskaos!

Men nå er Guds time kommet! Nå sender han en røst for å rope ut med forsterket verdensdekkende kraft for å åpenbare *veien ut av* denne meningsløse galskap og inn i den

fredens og rettferdighetens verden som snart skal omslutte jorden!

I Jesajas bok er det en profeti for våre dager: «Det er en som roper: Rydd i ørkenen vei for Herren! . . . Oppløft din røst med kraft . . . ! Oppløft den, frykt ikke! si . . . : Se, Herren . . . kommer med velde, og hans arm råder; se, hans lønn er med ham, og hans gjengjeldelse går foran ham» (Jes. 40:3, 9-10).

Den røsten roper nå ut!

Profeten Malaki bekreftet dette: «Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og brått skal han komme til sitt tempel, Herren som I søker, paktens engel [budbærer] som I stunder etter; se, han kommer, sier Herren, hærskaernes Gud» (Mal. 3:1).

Den Elia som kommer

Begge disse profetiene har en todelt anvendelse. Først viser de til døperen Johannes, som forberedte veien for Jesu gjerning som menneske for over 1900 år siden. Men, som en fortype eller forløper, forutsier de en som skal berede veien for Kristi annet komme som Kongers Konge og Herrers Herre for å *herske over alle folkeslag!*

Hvis du leser videre fra det første verset, forteller Malakis profeti i likhet med Jesajas om et menneske som budbærer som skal berede veien for Kristi nå nært forestående gjenkomst, denne gang i den høyeste makt og herlighet som Hersker over alle folk!

Forstå dualitetsprinsippet her. Disse profetiene viser til et motbilde og dets oppfyllelse.

Døperen Johannes var en røst som ropte ut i den *fysiske* ørken i området ved elven Jordan, og beredte veien for Jesu *fysiske* første komme til et *materielt* tempel i Jerusalem, til et *fysisk* Judea. Men dette var et motbilde eller en forløper for en «oppløftet» røst (meget forsterket av moderne presse, radio og fjernsyn) som roper ut midt i dagens *åndelige* ødemark av religiøs forvirring, en røst som forkynner Kristi nært forestående annet komme som den *åndelige* HERLIG-GJORTE Kristus til sitt *åndelige* tempel (Menigheten, oppstått til *åndelig* udødelighet) (Ef. 2:21-22).

Jesus kom for over 1900 år siden for å kunngjøre Guds

fremtidige rike. Denne gang kommer han for å etablere dette riket. Dette endetidens siste advarende budskap går nå ut over hele verden i forsterket kraft.

Det går ut til landenes konger, keisere, presidenter og statsministere — og til deres innbyggere, på alle jordens kontinenter og i alle land!

Hvordan var det mulig i denne tidsalder av religiøs forvirring å komme til å kjenne disse tidsaldrenes syv fundamentale mysterier som skjemmer dette verdensomfattende konglomerat av trosretninger?

Hvorfor er folk i Thailand generelt buddhister, folk i Italia, Frankrike og Spania katolikker, og de som lever i araberverdenen, muslimer? Selvfølgelig først og fremst fordi de og folk omkring dem vokste opp og ble undervist i disse trosretningene og automatisk aksepterte dem. Å vente at en av dem skulle oppdage sannheten (som var skjult for dem og i strid med det de hadde lært, og som helt omgav dem i barndommen og i moden alder), ville nesten være å vente det umulige.

Hvorfor tror folk flest på det de tror på? Det er sannelig ikke mange som stanser opp og ser tilbake på hvordan de kom til å akseptere den trosretning som har tatt bolig i deres sinn.

Sannhetens kilde

Du har antagelig sett bilder av statuen «Tenkeren», en mann som sitter alene, foroverlent, med albue på knærne og hodet i hendene. Slik sitter han formodentlig i dype tanker, time etter time, dag etter dag — og bare tenker!

Formodentlig fremstiller denne statuen hvordan noen av verdens religioner ble til.

Men «Tenkeren» hadde ikke noe å tenke *ut fra!* Ingen basis for sin tenkning. Ingen kjensgjerninger å basere sine antagelser på.

Menneskesinnet er ikke utstyrt til å trekke frem sannhet uten å ha noe å bygge denne sannheten på!

Men så ser det da også ut til å være få som *virkelig* tenker!

Folk flest aksepterer skjodesløst det de blir lært som barn. Og etterhvert som de blir voksne, aksepterer de det de

gjentatte ganger har hørt, lest eller er blitt lært. Uten å stille spørsmål fortsetter de å følge sine egne. Folk flest ser det ikke, men de har skjødesløst *antatt* det de trodde uten å stille spørsmål eller få bevis. Likevel vil de forsvare sine overbevisninger med kraft og følelse. Det er blitt en del av menneskenaturen for folk å flyte med strømmen — å følge massen — å tro og handle slik deres omgangskrets gjør.

Dessuten nekter de fleste stivnakket å tro noe de ikke ønsker å tro. Som ordtaket sier: «Forvirr meg ikke med fakta!»

Selv var jeg ikke annerledes. Ut fra meg selv og min egen vilje kunne jeg aldri ha oppdaget disse store sannhetene.

Men så kunne da heller aldri Moses ha oppdaget de sannhetene han skrev — Bibelens fem første bøker. Det krevde en mirakuløs handling av Gud, i episoden med den brennende tornebusken, for å åpne hans sinn og åpenbare Guds sannheter for ham. Moses søkte ikke Gud. Gud utvalgte og innkalte Moses. Selv da Moses ble konfrontert med Guds egen stemme, protesterte han. Han stammet! Han mente han ikke var kvalifisert for oppgaven. Gud sa at han ville gjør Mose bror Aron til hans talsmann, og fikk Moses til å føye seg. Guds befaling var uimotståelig, og Moses gav etter.

Århundrer senere ville apostelen Paulus aldri på egen hånd ha fått kjennskap til Guds sannheter, eller åpenbaret dem for oss. Han «fnyste . . . av trussel og mord mot Herrens disipler» (Apg. 9:1). Men den levende Jesus slo ham blind til jorden, fikk ham til fornuft, instruerte ham både i kunnskap og hva Kristus besluttet han skulle gjøre. I egen person åpenbarte Kristus for ham mange av de sannheter du vil lese om her.

Hvordan kom så jeg til å forstå sannhetens dyrebare kunnskap? Såvisst ikke «på egen hånd», eller fordi jeg søkte den, eller fordi jeg var et spesielt godt menneske. Men Jesus Kristus slo meg ned på en måte som var helt forskjellig fra apostelen Paulus' opplevelse, men som ikke desto mindre var smertelig og effektiv.

Slike grunnleggende sannheter blir åpenbaret, ikke tenkt ut i noe menneskesinn. De kommer fra Gud, ikke fra mennesker! Og i alle de tilfeller som er omtalt i Bibelen, var det Gud som tok initiativet!

Jeremia innvendte at han var for ung. Men Gud sa: «Si ikke: Jeg er ung! Men til alle dem jeg sender deg til, skal du gå, og alt det jeg byr deg, skal du tale» (Jer. 1:7). Jesaja innvendte at han var en mann med urene lepper, men Gud fikk ham til å akseptere den oppgaven han var tildelt. Jona forsøkte å slippe unna på et skip, men Gud tvang ham til å avlevere det budskap han var befalt å gi. Peter og Andreas ønsket å være fiskere, men Jesus kalte dem til å oppgi alt og følge ham.

Tilsvarende ønsket jeg å være reklamemann, men Gud fikk meg inn i den oppgaven han hadde rede for meg gjennom omstendigheter som jeg ikke var herre over.

Jeg gjentar her og nå at dette er sakens kjerne: Initiativet kommer fra Gud. Hans hensikt vil lykkes. Verden er full av religioner som hadde sin opprinnelse i visse menneskers fantasi, tanker og spekulasjoner. Men de hadde ikke noe sant grunnlag å tenke ut fra. *Sannheten åpenbares av Gud!*

Men har ikke alle adgang til Bibelens sannheter? Jo, folk går ut fra at kirkesamfunnene lærer det som åpenbares i Bibelen.

Jeg vil derfor gi deg et kort sammendrag av de omstendighetene som Jesus Kristus brukte for så å si å slå meg ned og åpenbare storslagne sannheter for meg! Bibelske sannheter som kirkene ikke tror på eller underviser i.

Oppvåkningen — ærgjerrighetens gnist blir tent

Jeg ble født av alminnelige, men stø og rettskafne foreldre som var født og oppvokst innen kvekernes tro. Mitt stamtre går helt tilbake til Edvard 1 av England, og en linje går videre bakover til kong David av det gamle Israel. Det har forbauset meg å oppdage dette familietreet og den kjensgjerning at jeg faktisk er av «Davids hus». Mine forfedre emigrerte fra England til Pennsylvania med William Penn hundre år før USA ble en nasjon.

Fra min tidligste barndom ble jeg oppdratt i kvekertroen, men den religiøse interessen i disse formgivende år var passiv.

Ved 18-årsalderen mistet jeg all interesse for religion, og sluttet å gå i kirken. På denne tiden hadde jeg gjennomgått en intens selvanalyse i forbindelse med en undersøkelse av

fag- og yrkesmuligheter for å finne ut hvor jeg hørte hjemme, for å unngå å komme på feil hylle, som man sier.

Allerede i den alderen hadde jeg oppdaget at folk flest simpelthen var ofre for tilfeldigheter. Få hadde noengang planlagt sitt liv på en fornuftig måte. Mange, eller de fleste, hadde snublet inn i en jobb som tilfeldigvis var ledig. De valgte ikke hvor, i hvilken del av landet eller verden, de ønsket å leve. De var blitt skubbet omkring av tilfeldigheter. De som begynte på videregående skole, valgte den retning eller det yrke som tiltalte dem på det tidspunktet.

Men da jeg enda bare var 16, hadde en arbeidsgiver jeg hadde arbeidet for i sommerferien, ved hjelp av ros for godt utført arbeid og generell oppmuntring, tent en brennende ærgjerrighetens ild i meg. Ambisjon er ikke bare ønsket om å utrette noe. Det inkluderer også viljen og pågangsmotet til å *betale prisen!*

Denne selv-analysen i 18-årsalderen førte meg inn i reklamebransjen og forretningslivet. Jeg studerte flittig, og arbeidet til langt på natt istedenfor å søke ungdommelige fornøyelser.

Jeg hadde usedvanlig fremgang. Jeg arbeidet hårdt, hadde ord på meg for å bruke albuene. Jeg studerte flittig, og arbeidet for å forbedre meg selv. Alt dette utviklet selvfølgelig stor selvtillit, som senere skulle bli erstattet av en annen slags tillit — TRO på Kristus.

Jeg valgte stillinger hvor jeg kunne lære, og «solgte meg til mine arbeidsgivere», idet jeg valgte felter hvor jeg kom i kontakt med fremgangsrike menn.

I 1915 etablerte jeg mitt eget firma som forlagsrepresentant i Chicago, Illinois. Jeg oppnådde å representere de ni ledende bank-tidsskriftene i USA — tidsskrifter som ble lest av bankenes lederskikt. Jeg gjorde forretninger med generaldirektørene i mange av USAs største industriselskaper i Midtvesten. Jeg deltok i delstats- og føderale bankers kongresser, og lærte å kjenne mange av de ledende bankmenn i South LaSalle Street i Chicago og Wall Street i New York. 28 år gammel hadde jeg en inntekt på rundt 375 000 dollar (over 3 millioner kroner) pr. år, målt etter dagens pengeverdi.

Det var på denne tiden, da jeg var på høyden av min

forretningskarriere, at Gud begynte å bearbeide meg. Jeg hadde giftet meg bare et par år tidligere.

Det oversette kall

Bare noen få dager etter vårt bryllup, mens vi bodde i Chicago, hadde min kone en så livaktig og imponerende drøm at den overveldet og rystet henne voldsomt. Den var så realistisk at den virket mer som et syn. De to-tre neste dagene virket alt annet uvirkelig — som bak et slør — og bare denne usedvanlige drømmen syntes å være virkelig.

I drømmen gikk hun og jeg over det store gatekrysset der Broadway krysser Sheridan Road, bare et par kvartaler unna der vi bodde. Plutselig kom det et ærefryktingytende syn på himmelen over oss. Det var et blendende skue. Himmelen var fylt av en gigantisk kompakt masse av strålende stjerner, som var formet som et veldig banner. Stjernene begynte å skjelve og gli fra hverandre, for til slutt å forsvinne. I drømmen gjorde hun meg oppmerksom på stjernene idet de forsvant, da en annen veldig gruppe av glimtende stjerner kom til syne, for så å skjelve, skille lag og forsvinne som den første gruppen.

Mens hun og jeg, i drømmen hennes, så opp på stjernene der de forsvant, kom plutselig tre store, hvite fugler til syne på himmelen mellom oss og de forsvinnende stjernene. Disse store hvite fuglene fløy rett mot oss. Etterhvert som de kom nærmere, oppdaget hun at det var engler.

«Deretter,» skrev min kone et par dager etter drømmen i et brev til min mor, som jeg nylig fant igjen blant noen gamle familiebilder, «gikk det opp for meg at Kristus var på vei, og jeg kunne bare gråte av glede. Så tenkte jeg plutselig på Herbert og ble heller bekymret.»

Hun visste at jeg hadde vist svært liten interesse for religion, selv om vi et par ganger hadde gått til gudstjeneste i en kirke på hjørnet like ved.

Så virket det som om Kristus kom til syne mellom disse englene i drømmen, og at han «skilte lag med dem og dalte ned og stod like foran oss. Først var jeg litt tvilende og redd for hvordan han ville ta imot oss, for jeg var klar over at vi hadde forsømt våre bibelstudier og var for interessert i andre ting enn det Kristus var interessert i. Men da vi gikk frem til ham, la han sine armer rundt oss begge, og vi var så glade!

Jeg trodde folk over hele verden hadde sett ham komme, for så langt øyet rakk strømmet folk ut i gatene ved dette brede gatekrysset. Noen var glade, mens andre var redde.

Så virket det som om Kristus hadde forvandlet seg til en engel. Først ble jeg fryktelig skuffet, inntil han sa at det ikke var lenge før Kristus virkelig ville komme.»

På den tid hadde vi gått relativt ofte på kino. Hun spurte engelen om dette var galt. Han svarte at Kristus hadde viktig arbeide for oss for å forberede hans gjenkomst — det ville ikke bli noen tid til overs for kino. (Dette var i stumfilmens dager.) Så virket det som om engelen og hele skuet forsvant, og hun våknet, skjelvende og forundret!

Neste morgen fortalte hun drømmen til meg. Jeg ble forlegen. Jeg ønsket ikke å tenke på det, og likevel var jeg redd for fullstendig å avfeie den. Jeg tenkte ut en logisk måte å komme unna det på selv, og likevel få en løsning.

«Ta og fortell drømmen til presten i kirken på hjørnet,» foreslo jeg, «og spør ham om den har noen dypere mening.»

Med det greide jeg å glemme hele saken.

La meg her innskytte at i omtrent 99,999 tilfeller av hundre, når folk i dag tror Gud taler til dem i en drøm eller et syn, da er det ren innbildning, eller en eller annen form for selvsuggesjon, eller at de narrer seg selv. Men hvis dette var et syn fra Gud, da prøvde jeg som Jona å løpe min vei. Men senere, da Gud fant tiden inne, tok han meg opp til behandling på en helt utvetydig måte, slik han også hadde gjort med Moses, Jesaja, Jeremia, Jona, Peter og apostelen Paulus.

Forretningen smuldrer bort

Så kom den ødeleggende lyndepresjonen i 1920. Den ble ikke langvarig, men var katastrofal for det året. Mine store reklameinntekter kom fra produsentene av landbrukstraktorer og -redskaper og andre produktfelter, snarere enn fra storbybanker. Alle mine storklienter, selskaper som Goodyear Tire & Rubber, J.I. Case, Moline Plow, John Deere and Company, Emmerson-Brantingham og Dalton Adding Machine, kom på kreditorenes hender ved bobestyrere. En landskjent generaldirektør jeg kjente, begikk selvmord. Uforskyldt fra min side ble forretningen min revet vekk under meg av krefter som lå utenfor min kontroll.

Fra Portland, Oregon, som jeg og min familie hadde flyttet til, opprettet jeg et reklamebyrå for vaskeriinnehavere. Vaskeriindustrien hadde den 11. største omsetning i USA, men var likevel den mest tilbakefallende. Jeg slo meg sammen med en rasjonaliseringsekspert, etter min mening den fremste i landet på sitt felt. Jeg tok bare klienter som lot oss effektivisere forretningen deres — både når det gjaldt kvaliteten av vaskeritjenestene og i forretningsmetoder, som jeg hadde overoppsyn med. Jeg måtte være i stand til å gi løfter i annonsene som mine klienter kunne oppfylle.

Men i 1926 solgte et føderalt reklamebyrå med sete i øst en reklamepakke til vaskeriinnehavernes nasjonalforening som gikk ut på å plassere store annonser i de føderale kvinnetidsskriftene. Foreningen hadde makt til å forplikte hvert medlem til å bidra til denne annonseringen tilsvarende 85 prosent av de reklameutgifter hvert vaskeri hadde råd til. Jeg visste intet om dette før avtalen var inngått. Jeg hadde fordoblet og tredoblet omsetningen til hver av klientene mine. Forretningen min vokste. Igjen ble en meget vellykket forretning revet vekk under meg av årsaker som jeg ikke var herre over.

Men det var en grunn — det var Gud som tok bort reklamearbeidet mitt.

To urovekkende utfordringer

Da, høsten 1926, i en alder av 34 år, virket det som om taket hadde falt sammen og jeg var knust! Jeg ble truet av to meget urovekkende utfordringer.

Etter ni års lykkelig ekteskap begynte min kone å helligholde syvendedagssabbaten istedenfor søndag!

Jeg ble forferdet! Jeg ble sint. For meg var dette religiøs fanatisme! Hva ville mine forretningsforbindelser si? Men hun hevdet at hun hadde funnet denne læren i Bibelen.

Alle motargumentene stod straks klart for meg. De var til ingen nytte.

«Men Bibelen sier du skal helligholde søndagen!» innvendte jeg.

«Kan du vise meg det i Bibelen?» spurte hun.

«Nei,» vedgikk jeg. «Jeg vet ikke så mye om Bibelen. Mine interesser og studier har dreiet seg om forretning. Men alle

disse kirkesamfunnene kan ikke ta feil — de henter sin tro fra Bibelen, og de helligholder alle søndag.»

«Hvis du kan vise meg hvor i Bibelen det står at vi skal helligholde søndagen, så skal jeg vende tilbake til den,» sa hun, og smilte oppriktig — men for meg var det irriterende.

Det var ingen måte å unngå denne utfordringen på. Mitt ekteskap var avhengig av det!

Samtidig slengte en svigerinne, nygift og fersk fra college, en annen ydmykende utfordring til meg.

«Herbert Armstrong,» sa hun anklagende og med forakt, «du er rett og slett *uvitende!* Enhver med den ringeste utdanning *vet* at menneskelivet er et produkt av evolusjon.»

Jeg var stolt. Jeg hadde ikke forsømt studier og utdanning. Jeg mente jeg kjente trekkene i utviklingslæren, og jeg trodde ikke på den. Men nå måtte jeg innrømme at jeg aldri hadde gjennomført noe dyptgående studium av nettopp det spørsmålet.

Denne utfordringen var ydmykende, slik den fulgte like etter min kones «fanatisme». Dette dobbelte støt mot min forfengelighet traff meg like etter at min forretning var ruinert for annen gang. Virkningen var helt nedslående, til det ytterste frustrerende. Ikke desto mindre var jeg fast bestemt på å bevise at både min kone og min svigerinne tok feil.

Denne dobbelte utfordringen drev meg til et målbevisst granskningsarbeide nesten døgnet rundt. Dette intense studiet fortsatte i seks måneder før jeg fant svaret og beviset på det. Likevel har studiet fortsatt like til denne dag.

Begge utfordringene fokuserte på et felles utgangspunkt — skapelsesberetningen i Bibelen og spørsmålet om opprinnelser — skjønt det var bare begynnelsen.

Disse utfordringene kom på et tidspunkt i mitt liv da jeg hadde rikelig tid. Jeg kastet meg med intens konsentrasjon inn i studiet.

Granskning av Bibelen og Darwin

Jeg begynte ikke granskingen i skapelsesberetningen. Først satte jeg meg grundig inn i verkene til Darwin, Lyell, Haeckel, Huxley, Spencer, Vogt, Chamberlin og More, og til og med inn i de tidlige verkene av Lamarck og hans teori om «bruk og misbruk», som gikk forut for Darwins hypotese om «kampen for tilværelsen».

Disse skriftene virket fra først av overbevisende. (Det må de nødvendigvis gjøre, siden de har vunnet praktisk talt universell anerkjennelse i den høyere undervisnings verden.) Jeg forstod godt hvordan skolevesenet var blitt fanget i evolusjonsideens grep. Utvikling er agnostikerens eller ateistens forsøk på å forklare tilstedeværelsen av et skaperverk uten en forutgående eksistens av en intelligent Skaper.

Dette første stadium av min granskning rystet grovt min tro på Guds eksistens. Det fikk meg til å innse at jeg hadde antatt at Gud var til, fordi jeg fra barnsben av hadde hørt om det, og derfor hadde antatt det. En tid var det som om hodet mitt svevet. Var alt det jeg alltid hadde trodd, når alt kom til alt tross alt bare myter og feiltagelser? Nå var jeg fast bestemt på å lære SANNHETEN å kjenne! Mitt sinn var i ferd med å bli rensket for alle ideer og trosoppfatninger som jeg tidligere hadde tatt for gitt.

Av alle dem som skrev om evolusjon var det bare dr. P.E. More som påpekte mange av uoverensstemmelsene i teorien. Likevel gikk også han generelt med på teorien.

Men nå måtte jeg først av alt bevise eller motbevise Guds eksistens. Det var ikke noe flyktig eller overfladisk studium. Jeg fortsatte denne granskningen som om mitt liv avhang av det — noe det faktisk også gjorde, så vel som mitt ekteskap. Jeg studerte også bøker fra den andre siden av spørsmålet.

La det være nok å nevne at jeg fant ugiendrivelige BEVIS på at Gud Skaper eksisterer, og jeg fant positive bevis på at evolusjonsteorien var gal, og det på tross av den overveldende fylking av hjernevaskede sinn fra skoler og universiteter. Jeg hadde den tilfredsstillende å få en dr. philos som var helt gjennomtrukket av utviklingslærens tanker, og som hadde tilbragt mange år i vitenskapelig arbeid ved Chicago-universitetet og universitetet i Columbia, til å innrømme at jeg helt hadde hugget ned evolusjonstreets stamme. Men i likhet med dr. More var hun blitt så grundig hjernevasket om evolusjon at hun var nødt til å fortsette med det som hun hadde innrømmet BEVISELIG var falskt.

Jeg hadde også fornøyelsen av å få min svigerinne til å «ete hvert ord» som brennemerke meg som «uvitende». Hvilket alt sammen var ren og skjær forfengelighet for min del, noe jeg ennå ikke hadde fått ryddet ut.

Jeg hadde bevist at DEN STORE MAJESTETISKE GUD eksisterer! Men min kones utfordring plaget meg fremdeles. Allerede under granskningen av evolusjonen hadde jeg studert skapelsesberetningen.

Jeg visste at hver av verdensreligionene hadde sine egne hellige skrifter. Straks jeg hadde bevist Guds eksistens, hadde jeg ment å følge opp med et sammenlignende religionsstudium, for å se om noen slike hellige skrifter ville vise seg å være autoritative. Gjennom hvilke av disse — om noen — talte Gud til menneskeheten?

Siden jeg i alle fall måtte studere spørsmålet om sabbaten, og allerede hadde fordypet meg i skapelsesberetningen, bestemte jeg meg for å fortsette studiet i Bibelen.

En læresetning ad gangen

Jeg støtte tidlig på Romerne 6:23: «Den lønn som synden gir, er døden . . .» Jeg stanset forbauset. «Lønn» er det man får betalt for det man har gjort. Her stirret jeg på en erklæring som sto i direkte strid med det jeg hadde lært på søndagskolen (før jeg var 18 år).

«Men hvordan kan det henge sammen?» utbrøt jeg. «I kirken lærte jeg at syndens lønn er EVIG LIV i et evig brennende helvete!»

Jeg fikk et nytt sjokk da jeg leste siste del av verset: «Men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.»

«Men,» spurte jeg desillusjonert, «jeg trodde jeg allerede hadde evig liv. Jeg er, eller har, en udødelig sjel. Hvorfor skulle jeg trenge å få den som en gave?»

Jeg studerte ordet *sjel* ved hjelp av en bibelkonkordans. To ganger fant jeg uttrykket: «Den sjel som synder, den skal dø» (Esek. 18:4, 20; dansk 1931).

Da husket jeg at jeg hadde lest i 1. Mosebok 2 hvordan Gud hadde sagt til de første mennesker, som var sjeler: «Men treet til kunnskap om godt og ondt, det må du ikke ete av; for på den dag du eter av det, skal du *visselig dø*.»

I 1. Mosebok 2:7 leste jeg hvordan Gud dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket (muld — materie) «ble til en levende sjel». Dette slo tydelig fast at sjelen er fysisk — dannet av materie. Jeg fant at ordet *sjel* er oversatt fra det hebraiske *næfæsj*, og at

fugler, fisk og dyr — alle sammen — blir kalt *næfæs* i 1. Mosebok 1, slik Moses ble inspirert til å skrive det.

Dernest kom jeg til å lese der Jesus sier: «Og dog er ingen steget opp til himmelen uten han som er steget ned fra himmelen, Menneskesønnen» (Joh. 3:13). Jeg gransket videre læren om himmel og helvete. Jeg så der den inspirerte Peter, den dagen han mottok Den Hellige Ånd, sa: «For David fór ikke opp til himmelen . . . » (Apg. 2:34).

I dette grundige studiet av Bibelen hadde jeg alle bibelske hjelpemidler — konkordanser, gresk-engelske og hebraisk-engelske ordbøker, kommentarer, bibel-leksika og andre religionsleksika. De siste tre av disse oppdaget jeg var verker til lærde, men kjødeligsinnede hjerner. Når det gjelder historiske fakta og saker av materiell og fysisk natur, gir de hjelp under granskningsarbeid, men for Guds åpenbaring av åndelig kunnskap fant jeg dem til liten nytte.

For tvilsomme skriftsteder brukte jeg Det gamle testamente på hebraisk og Det nye testamente på gresk med ordbøker. Og jeg brukte alle de oversettelser og versjoner som til da var blitt utgitt på engelsk.

Min opplevelse helt spesiell

Mitt granskningsarbeide var totalt forskjellig fra måten studenter ved et teologisk fakultet arbeider på. De absorberer det de blir lært fra sine trossamfunns doktriner. Utdannelsen er blitt et spørsmål om hukommelsestrening. Det blir forventet at barnet såvel som den voksne student skal akseptere og huske det de blir innprentet.

For eksempel ble et av mine barnebarn i grunnskolen en gang spurt av læreren: «Hvem oppdaget Amerika?»

«Indianerne,» svarte barnebarnet mitt omgående. Læreren ble forbløffet.

«Nei, Larry, vet du ikke at det var Columbus som oppdaget Amerika?»

«Nei, frøken, indianerne var her allerede og kunne hilse Columbus velkommen da han omsider kom.»

Gutten fikk dårligste karakter for svaret, og ble strengt instruert om alltid å huske at pensum sier at Columbus oppdaget Amerika!

En elev eller en student ved gymnasen eller universitetet

får karakter etter i hvilken grad han husker og godtar det han blir lært av læreboken, læreren, foreleseren eller professoren.

For det første utkast til *Den Enkle Sannhet*, som jeg laget i 1927 — syv år før bladet faktisk kom ut — fikk jeg en kunstner til å tegne et bilde av et klasseværelse med barna sittende ved pultene, hver med en trakt stukket inn i hodet. Læreren helte ferdiglaget propaganda inn i hvert barns hode fra en mugge.

En student som er innskrevet ved et metodistseminar, får metodistenes lære inn i hodet sitt. En student som studerer ved et katolsk seminar, undervises i romersk-katolsk lære. En student ved et presbyteriansk seminar får presbyteriansk lære. En historiestudent i Tyskland læres en versjon av 1. og 2. verdenskrig, mens en historiestudent i USA får undervisning i en helt annen versjon.

Men jeg var spesielt blitt kalt av den levende Gud. Jeg forsøkte å bevise det motsatte av det jeg klart og tydelig så at *Bibelen lærer!* Kristus lærte meg det jeg ikke ønsket å tro, men som han viste meg var SANT!

Jesus Kristus er Guds Ord som *Person*. Han underviste personlig de opprinnelige 12 apostler og apostelen Paulus. Bibelen er i dag det samme Guds Ord *på trykk!* Slik var det den samme Jesus Kristus som både underviste de opprinnelige apostlene fra år 27 og meg selv 1900 år senere, fra år 1927.

Og la meg her tilføye at mitt studium av Guds åpenbarte sannhet aldri har opphørt. Senere brukte Kristus meg til å grunnlegge tre allmennfaglige høyskoler, deriblant ett i England. Gjennom uavbrutt studium, undervisning og i samarbeid med åndeligsinnede fakultetsmedlemmer i teologiske kurs er mitt sinn forblitt åpent. Og kunnskapen om Guds åpenbarte sannhet har økt.

Men under de første seks måneders intensive studium gjennomgikk jeg en avlæringsprosess, hvor jeg oppdaget at kirkesamfunnenes lære var det diamentralt motsatte av Bibelens sannhet!

Må ta i meg hvert ord

Dette er ikke stedet for en lengre, detaljert beretning om mitt intensive bibelstudium og min omvendelse. Jeg hadde vært

fast bestemt på å bevise til *min* tilfredsstillelse at «alle disse kirkesamfunnene kan ikke ta feil, for deres lære kommer fra Bibelen!» Det viktige her er det enkle faktum at jeg fant ugjengelig bevis på Bibelens guddommelige inspirasjon og høyeste autoritet, slik den opprinnelig ble skrevet, som Guds åpenbarte Ord. Selv de såkalte selvmotigelser i Bibelen forsvant ved et fordomsfritt studium.

Det vanskeligste for noe menneske er å innrømme at det har tatt feil. Det var ikke lettere for meg enn for andre. Men gjennom omstendighetene hadde Gud ført meg til det punkt hvor jeg var blitt villig.

Til min store sorg og ergrelse ble jeg nødt til å ta i meg hvert ord jeg hadde sagt vedrørende min kones antatte «fanatisme». Det var ikke det jeg *ønsket* å tro *da!* Men på det tidspunktet hadde jeg hatt en kraftig medfart. Jeg var nødt til å akseptere den BEVISTE sannhet, i motsetning til det jeg helst ville tro.

Det var ydmykende å måtte innrømme at min kone hadde hatt rett, og at jeg hadde tatt feil i den alvorligste diskusjon vi noensinne hadde hatt mellom oss.

Desillusjon

Men til min største forbauselse og skuffelse fant jeg at mange av kirkenes populære læresetninger og skikker *ikke* bygget på Bibelen. Som historiegransking hadde vist, hadde de sin opprinnelse i hedenskapen. Tallrike bibelprofetier forutsa det. Den forbausende, utrolige SANNHET er at kilden for disse populære trossetninger og den kirkepraksis som den bekjennende kristenhet følger, i det store og hele var hedenskap, mennesketanker og skikker, *IKKE Bibelen!*

Først hadde jeg tvilt på, og deretter søkt og funnet BEVIS på, at Gud eksisterer — at Bibelen bokstavelig talt er hans guddommelig inspirerte åpenbaring og instruksjonsbok til menneskeheten. Jeg hadde lært at ens Gud er det man adlyder. Ordet *Herre* betyr MESTER — en man *adlyder!* Jeg hadde oppdaget at de fleste adlyder falske guder, og gjør opprør mot den ene sanne Skaper som er universets aller høyeste Hersker.

Diskusjonen gjaldt spørsmålet om lydighet mot Gud. Da jeg fikk mine øyne åpnet for sannheten, kom jeg til

et veiskille i mitt liv. Å akseptere den betydde at jeg måtte gjøre felles sak med en klasse ydmyke og enkle mennesker som jeg hadde kommet til å betrakte som mindreverdige. Det betydde å bli avskåret fra denne verdens overordnede, mektige og velstående, som jeg hadde strebet mot. Det betydde FORFENGELIGHETENS endelige sammenbrudd. Det betydde en fullstendig *livsforvandling!*

En kamp på liv og død

Det betydde virkelig OMVENDELSE, for nå innså jeg at jeg stadig hadde brutt Guds lov. Det var ikke bare ved brudd på sabbatsbudet at jeg hadde gjort opprør mot Gud. Omvendelse betydde at jeg måtte snu og gå Guds vei — hans Bibels vei — leve etter hvert ord i Bibelen istedenfor i takt med samfunnet og etter kjødets og forfengeligheits begjær.

Det var spørsmål om hvilken vei jeg ville vandre for resten av livet. Ja, jeg hadde så sannelig nådd veiskillet!

Men jeg var blitt slått ned. Det hadde Gud sørget for — selv om jeg ikke forsto det da. Gjentatte motganger i forretningslivet, fiasko etter fiasko, hadde ødelagt min selvtillit. Jeg var nedbrutt i ånden. SELVET i meg ønsket ikke å dø. Det ønsket å prøve å reise seg fra vanærende nederlag og atter vandre forfengeligheits og denne verdens populære vei.

Jeg hadde vært en del av denne verden. Dengang var jeg ikke klar over at dette ikke var Guds verden, men Satans. Jeg kom til å innse at det å akseptere Guds sannhet betydde å bli kalt ut av denne verden — forsake denne verden og dens veier, og til og med i stor grad mine venner og forbindelser i denne verden. Å oppgi denne verden med dens veier, interesser og forlystelser var som å dø. Og jeg ønsket ikke å dø. Jeg antar at en av de største prøvelser som alle de som Gud kaller, blir stående overfor, er å oppgi denne verden og det å være en del av den. Men nå visste jeg at *den* veien var GAL! Jeg visste at dens endelige straff var DØDEN. Men jeg ville ikke dø *nå!* Det var virkelig en kamp for livet — en kamp på liv og død. Til sist tapte jeg det slaget, slik jeg hadde tapt alle verdslige slag de senere årene.

I en siste fortvilelse kastet jeg meg ned for hans nåde. Hvis han kunne bruke mitt liv, ville jeg gi *ham* det — ikke i et fysisk selvmord, men som et *levende* offer, som han

kunne bruke slik han ville. Det var ikke lenger noe verd for meg. Jeg betraktet meg bare som et stykke verdiløst menneskevrak som ikke engang var verd å kastes på skraphaugen.

Jesus Kristus hadde kjøpt og betalt for mitt liv ved sin død. Det *tilhørte* faktisk ham, og nå fortalte jeg ham at han kunne ha det!

Fra da av var dette mitt nedbrutte elendige liv GUDS. Jeg så ikke hvordan det kunne være noe verd for ham. Men det var hans til å bruke som sitt redskap hvis han mente han kunne bruke det.

Glede i nederlaget

Denne overgivelsen til Gud — denne omvendelsen — denne oppgivelsen av verden, av venner og forbindelser og av alt — var den bitreste pillen jeg noensinne har svelget. Likevel var den den *eneste* medisin i hele mitt liv som noensinne hadde ført til helbredelse!

For jeg begynte faktisk å innse at jeg fant en ubeskrivelig glede i dette totale nederlag. Jeg hadde faktisk funnet glede i studiet av Bibelen — i å oppdage nye sannheter som tidligere hadde vært skjult for meg. Og i overgivelsen til Gud i fullstendig omvendelse fant jeg utsigelig glede i å ta imot Jesus Kristus som min personlige Frelser og min nåværende Yppersteprest.

Jeg begynte å se alt i et nytt og annerledes lys. Hvorfor hadde det vært slik en vanskelig og smertefull opplevelse å overgi meg til min Skaper og min Gud? Hvorfor var det smertefullt å overgi meg til å adlyde Guds rette veier? *Hvorfor?* Nå fikk jeg et nytt syn på livet.

På en eller annen måte begynte jeg å innse at et NYTT fellesskap og vennskap var kommet inn i mitt liv. Jeg begynte å bli meg bevisst en kontakt og et fellesskap med Kristus og med Gud Fader.

Når jeg leste og studerte Bibelen, talte Gud til *meg*, og nå elsket jeg å lytte! Jeg begynte å be, og visste at i bønnen snakket jeg med Gud. Jeg var ennå ikke særlig godt kjent med Gud. Men man blir bedre kjent med hverandre ved stadig kontakt og vedvarende samtale.

Derfor fortsatte jeg å studere Bibelen. Jeg begynte å skrive i artikkelform det jeg lærte. Jeg regnet ikke dengang

med at disse artiklene noensinne ville bli utgitt. Jeg skrev dem for min egen tilfredsstillelses skyld. Det var en måte å lære mere av studiet på.

Og nå kan jeg si med apostelen Paulus «at det evangelium som er blitt forkynt av meg, ikke er menneskeverk; for heller ikke jeg har mottatt det eller lært det av noe menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring . . . Men da han . . . etter sin vilje åpenbarte sin Sønn i meg . . . da samrødde jeg meg ikke med kjøtt og blod, heller ikke dro jeg [til et teologisk seminar, men jeg ble opplært av Jesus Kristus, Guds skrevne Ord]» (Gal. 1:11-12, 15-17).

Det er grunnen til at jeg har sagt at den opplevelsen jeg smertelig ble gjenstand for i dette opprinnelige intensive studium, var unikt innen menneskeliv og -adferd i vår tid. Jeg kjenner ikke noen religiøs leder av verdensformat som kom frem til sin lære på denne måten. Denne verdens religiøse doktriner kom ikke fra GUD! Bare Gud har alltid ufeilbarlig rett!

Våren 1927 var jeg bragt frem til en fullstendig hjernevask! Mitt sinn var blitt renvasket for tidligere antagelser og ting jeg trodde på — jeg hadde gjennomgått en smertefull prosess.

To ganger hadde innbringende forretninger brutt sammen og etterlatt meg frustrert.

Så ble jeg bragt til den erkjennelse at all den religiøse overbevisning jeg tidligere hadde hatt, var i strid med Guds sannhet. Ikke bare hva jeg hadde trodd på, men hva kirkesamfunnene trodde på!

Jeg var blitt grundig slått! Jeg var blitt tvunget til å innse hvor ubetydelig og utilstrekkelig jeg var. Jeg var blitt beseiret av den store, majestetiske Gud — bragt til virkelig *omvendelse* — og også ført til en NY KLIPPEFAST TRO på Jesus Kristus og på Guds Ord. Jeg var bragt til en fullstendig overgivelse til Gud og hans Ord.

Jeg ble døpt, og det at jeg ble inngitt Guds Hellige Ånd, åpnet mitt sinn for den utsigelige glede det er å kjenne Gud og Jesus Kristus — å kjenne sannheten — og varmen fra Guds guddommelige kjærlighet!

Det jeg en gang hatet, det elsket jeg nå. Jeg fant mitt livs største og mest altoppslukende glede ved å *fortsette* å grave

frem disse gullkornene av sannhet fra Guds Ord. Nå ble det en ny iver over bibelstudiet.

Og opp gjennom årene ble jeg ledet fra omvendelse til å forstå Guds åpenbaring av disse syv bibelske mysterier som har forundret menneskesinnene, og til å finne Guds eneste sanne menighet, grunnlagt av Jesus Kristus på pinsedagen i år 31 e.Kr.

Evolusjonister, pedagoger, forskere og teologer har alle forgjeves søkt å løse tidenes mysterium: hvor materien, universet og mennesket kom fra — mysteriet mennesket — hvor menneskenes storslåtte bragder paradoksalt blir fulgt av menneskenes onder — hvorfor store hjerner greier å oppnå det utrolige, men likevel ikke er i stand til å løse menneskenes problemer.

Nå vil jeg avsløre et forbløffende gjennombrudd av SYV STORE MYSTERIER for leseren, som gir mening, mysterier som har forundret og forvirret hele menneskeheten.

HVEM OG HVA ER GUD?

JEG VAR på vei tilbake til mitt hotell i New Dehli for noen år siden, etter et privat møte med den indiske statsministeren, fru Indira Gandhi. Helt fra jeg kom til India, hadde jeg lagt merke til kuer og okser som vandret gjennom gatene. Jeg hadde aldri sett slike dyr streife fritt gjennom bygater i andre land.

«Streifer ikke disse kuene temmelig langt hjemmefra?» spurte jeg sjåføren.

«Joda,» svarte han.

«Men når de streifer rundt overalt i gatene,» spurte jeg, «hvordan finner da eierne dem igjen så de kan drive dem hjem igjen for natten?»

Sjåføren smilte. «Eierne gjør det ikke. Men kveget vet hvem som eier dem og hvor de bor. De finner selv veien hjem om kvelden.»

Øyeblikkelig tenkte jeg på skriftstedet i Jesaja 1, som jeg aldri hadde forstått så fullkomment før denne levende forklaringen.

«Hør, I himler, og lytt til, du jord! For Herren taler: Barn har jeg oppfødd og fostret; men de er falt fra meg. En okse kjenner sin eiermann, og et asen sin herres krybbe; Israel kjenner intet, mitt folk forstår intet. Ve det syndige folk, det folk med tung misgjerning, den yngel av ugjerningsmenn, de vanartede barn! De har forlatt Herren . . . er veket fra ham» (Jes. 1:2-4).

Og dette ble sagt om oldtidens Israel, et folk som Gud hadde åpenbaret seg for ved mange opplagte tilfeller og rene mirakler. Hvor meget mindre vet da ikke andre folkeslag om Gud — om HVEM og HVA Gud er!

Ikke desto mindre består andre folk også av mennesker, akkurat som Israelsfolket. Det er viktig helt fra begynnelsen av dette kapitlet at man merker seg at Gud kaller disse menneskene for sine barn. Mange sier: «Gud synes ganske enkelt ikke å være virkelig for meg.» Gud er et stort mysterium for dem. Deres egne kjødelige fedre synes ikke å være noe mysterium for dem. De er virkelige nok.

Hvorfor virker Gud så uvirkelig?

I dette kapitlet håper jeg at vi kan hjelpe til å gjøre Gud like virkelig for deg som din egen far. Gud åpenbarer virkelig seg selv for oss i Bibelen, hvis vi bare vil forstå det, slik at han vil synes virkelig for oss.

Gud inspirerte apostelen Paulus til å skrive følgende om folkeslagene i Romerriket:

«For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som *holder sannheten nede* i urettferdighet; for det som en kan vite om Gud, ligger åpent for dem, for Gud har åpenbaret dem det. For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans [åndelige] guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av hans [fysiske] gjerninger, for at de skal være uten unnskyldning, fordi de, enda de kjente [til] Gud, dog ikke æret eller takket ham som Gud, men ble dårlige i sine tanker, og deres uforstandige hjerte ble formørket. Mens de gjorde seg til av å være vise, ble de dårer» (Rom. 1:18-22).

Ikke nok med at de milliarder som nå bor på jorden, ikke kjenner til den aller viktigste kunnskapen — HVEM og HVA Gud er — men det virker som om de *ikke vil vite!* De er med vilje uvitende om denne den aller viktigste viten, dette viktigste forhold som overhodet er mulig i et menneskes liv!

Forbløffende — men SANT!

Og hvorfor har så menneskene *frivillig* vært uvitende om menneskets aller viktigste forhold? Kun én forklaring er mulig! Alle folk er blitt *forført!* (Åp. 12:9). Og det *faktum* at denne universelle forførelsen har skjedd, gjør også et annet

faktum klart, nemlig at det eksisterer en super-FORFØRER! Mer om dette senere.

Gud var uvirkelig for oldtidens folk

Da det første skapte mennesket Adam tok til seg kunnskapen om godt og ondt fra det forbudte treet, forkastet han samtidig Gud som Skaper. Det er sikkert at Gud åpenbarte litt av seg selv, en viss kunnskap til Adam.

Ikke desto mindre hadde Adam avskåret seg selv fra Gud sin Skaper. Noe av den kunnskap Gud hadde gitt Adam, ble utvilksomt bragt vellykket fra far til sønn gjennom mange slektledd. Jesus kalte Abel, Adams annen sønn, «rettferdige Abel». Han gjorde rett da han ofret et lam. Senere «vandret Enok med Gud». Gud talte til Noa og gav ham instruksjoner for hvordan arken skulle bygges.

Etter syndfloden indikerer visse historiske kilder at Sem, en av Noas tre sønner, hadde en viss kjennskap til den sanne Gud. Men kjennskapen til Gud ble uten tvil svært forvrenget etterhvert som en slekt etterfulgte den neste blant menneskene.

Slik kapitel 4 i denne boken vil vise, opphøyde Nimrod nærmest seg selv til gud. I løpet av de neste generasjonene og århundrene forsvant kjennskapen til den sanne Gud nesten fullstendig. Oldtidens hedningefolk laget seg mange forskjellige avguder av brent leire, ved, sten og andre materialer. Arkeologer har gravet frem mange eksempler på hedenske avguder. I dag kan de sees på museer. Som apostelen Paulus bemerket, de dyrket skapningen fremfor Skaperen (Rom. 1:25).

Forestillingsverden i det 1. århundre e.Kr.

Når vi kommer til Det nye testamente, får vi et lite glimt av den mangel på kjennskap til Gud som fantes. De lærdeste i verden i det første århundre var de intellektuelle i Aten. Noen av dem møtte apostelen Paulus i Aten.

«Noen av de epikureiske og stoiske visdomslærere innlot seg også i ordskifte med ham, og noen sa: Hva mener vel denne ordgyter? Andre igjen sa: Han synes å være en som forkynner utenlandske guddommer — det var fordi han forkynte om Jesus og oppstandelsen. Så tok de ham ved hånden

og førte ham opp på Areopagos [Mars-høyden], og sa: Kan vi få vite hva dette er for en ny lære som du forkynner?

... Så stod da Paulus frem midt på Areopagos og sa: Atenske menn! I alle måter ser jeg at I er ivrige i eders gudsfrykt. For da jeg gikk omkring og så på eders helligdommer, fant jeg også et alter som det var satt den innskrift på: FOR EN UKJENT GUD. Det som I altså dyrker uten å kjenne det, dette forkynner jeg eder. Gud, han som gjorde verden og alt som i den er, han som er herre over himmel og jord, han ... gir alle liv og ånde og alle ting; og han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike ... For i ham er det vi lever og rører oss og er til ...» (Apg. 17:18-19, 22-26, 28).

Og hva så med de lærde i vår vestlige verden i dag? Man skulle jo tro at de med høyest utdanning burde vite hvem og hva Gud er! Sett at du spurte 100 tilfeldig valgte universitetslærere: «Tror du på Gud?» Tre eller fire ville kanskje svare: «Joda, jeg tror på Guds eksistens — som en 'første årsak'.» Men de kan ikke fortelle deg hvem eller hva Gud er! De kan ikke fortelle deg hvordan Gud er! Gud er ikke virkelig for dem. Han er med andre ord et mysterium. Seks eller åtte andre blant de hundre vil kanskje innrømme at de er agnostikere — de vet ikke «sikkert» om Gud eksisterer.

Jeg har nevnt at opplæring er blitt et spørsmål om hukommelseslagring. Fra barneskolen og opp til de høyere videregående studier sprøyter vårt undervisningssystem ferdiglagede oppfatninger, ideologier og en blanding av fantasi og fakta inn i de godtroende hjerner hos barn, ungdom og unge voksne. Elevene i skolesystemet vårt får karakter etter hvor godt de godtar, husker og kan gjengi det de har lært muntlig eller skriftlig i prøver — uansett om det er riktig eller galt.

Moderne undervisning har fått myten om utviklingslæren alminnelig akseptert. Utviklingslæren er agnostikerens eller ateistens forsøk på å forklare tilstedeværelsen av en skapning uten en foruteksisterende Skaper. Den fjerner Gud fra bildet. Den ser ikke mysteriet fordi den forsøker fullstendig å fjerne Gud.

Den materielle skapning synes virkelig

Skapningen er materiell, synlig, og synes derfor virkelig. Det

moderne undervisningssystemet er blitt totalt materialistisk. Den moderne vitenskapelige oppfatning benekter eksistensen av det usynlige og det åndelige. Likevel er alle våre tilsynelatende uløselige problemer og all ondskapen i denne verden åndelig av natur.

Jeg siterte foran fra Romerne 1. Vers 28 sier: «Og likesom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap . . .» Lite eller intet blir lært om Gud, men allerede i de laveste klassene er grunnoppfatningen — *holdningen* til kunnskap — evolusjon.

Er det da underlig at de lærde ikke vet hvem eller hva Gud er? De tror det de er opplært til.

Jeg skriver dette kort etter at jeg kom hjem fra mitt annet fire-dagers besøk i Beijing (Peking), som den første religiøse leder fra den kristne verden som ble invitert av styresmaktene til å tale for større grupper i den kinesiske hovedstad. Tidligere har jeg hatt et privat møte med viseformannen i Den nasjonale folkekongressens hovedkomité, Tan Zhen-lin, og nå under mitt annet besøk, med Deng Xiaoping, Kinas ubestridte leder.

Det at jeg snakket med lederen i Kina, betød at jeg snakket med den høyeste embedsmann som nå former sinnene og troen hos over EN MILLIARD mennesker — nesten en fjerdedel av alle mennesker på jorden. Etter innbyggertallet er Kina det største land i verden. Langt tilbake i tiden bestod religionen i Kina av fedredyrkelse. Så kom konfusianismen, som måtte konkurrere med taoismen. Senere kom buddhismen fra India, og så kristendommen. I dag er landet kommunistisk — ateistisk.

Jeg fant at de kinesiske lederne var meget hjertelige, vennlige og høflige — men de er så avgjort ikke opptatt av å få vite hvem og hva Gud er nå. Jeg forsøkte ikke å fortelle dem hvem og hva Gud er, men jeg fortalte to store og viktige tilhørerskarer av ledere om hva Gud ganske snart kommer til å gjøre — og jeg nevnte denne boken som jeg skriver på nå.

India er det neststørste landet. Hva vet de om hvem og hva Gud er?

Sovjetunionen har det tredjestørste innbyggertall. De hadde russisk ortodoks kristendom, og nå ateisme.

Jeg hverken fordømmer eller dømmer disse folkene — og jeg antar de er like velmenende som noen. Gud dømmer dem

ikke NÅ — som jeg senere skal forklare. Han fordømmer dem heller ikke. Han elsker dem og vil kalle dem alle til evig frelse når den tid kommer. Men de VET IKKE HVEM ELLER HVA GUD er.

I oldtidens Egypt tilba de gudene Isis og Osiris. Fra gammelt av hadde grekerne og romerne mytologiske guder som Jupiter, Hermes, Dionysos, Apollo, Diana og mange andre. Men de visste ikke HVEM OG HVA GUD er, noe menneskene der den dag i dag heller ikke vet. Men HVORFOR?

Hvorfor er de frivillig uvitende?

I sitatet fra Romerne 1 har jeg allerede gitt deg en årsak — de var med vilje uvitende om det som gjelder den sanne Gud. Men HVORFOR? Hvorfor frivillig uvitende? I Romerne 8:7 slås det klart fast at det naturlige menneskesinn er fiendtlig innstilt mot Gud. Dette betyr ikke nødvendigvis at alle uomvendte er aktivt, planmessig og ondskapsfullt fiendtlige. De fleste er passivt fiendtlige mot Gud. De tenker ganske enkelt vanligvis ikke på Gud. Hvis Gud blir nevnt, blir de forlegne og forsøker ofte å endre tema. De innser sannsynligvis ikke selv at de har en fiendtlig innstilling mot Gud. Likevel er nettopp dette den psykologiske grunnen til at de ønsker å unngå temaet. Med andre ord har gjennomsnittsmennesket en ubevisst passiv fiendtlighet mot Gud. Uten bevisst å innse det vil de at Gud skal «holde fingrene fra fatet deres» — bortsett fra når de er i store vanskeligheter og roper ut om hjelp fra Gud.

Det åndelige, usynlige, er et mysterium for dem. De forstår ikke disse tingene, enda så virkelige de er, fordi de ikke kan se dem. De forblir et stort mysterium, og derfor benekter de deres eksistens.

Det var en årsak til denne frivillige uvitenheten. Og Bibelen forteller oss helt klart om denne årsaken, som er tosidig: 1) Det som skjedde i forhistorisk tid, og 2) det Gud selv avgjorde etter Adams opprinnelige synd. Alt dette (som vil bli forklart i de neste to kapitlene), og årsaken til den stadig økende ondskap i dagens verden, er klart åpenbaret av Gud Den Allmechtige i hans Ord, Den hellige skrift. Vi vil gjøre dette klart forståelig etterhvert som vi går frem.

Men først: Hva åpenbarer Bibelen om hvem og hva Gud

er? Det er bare i denne inspirerte boken at Gud åpenbarer seg selv. Men menneskeheten generelt har aldri trodd Gud — det vil si, *det Gud sier!* Gud talte ansikt til ansikt, personlig, med Adam og Eva, de første skapte mennesker. Så tillot han Satan å nærme seg dem. Satan nådde frem til Adam gjennom hans hustru. Våre første forfedre trodde Satan da han sa: «Dere skal visselig *ikke* dø,» etter at Gud hadde sagt: «Du skal visselig dø,» hvis Adam stjal den forbudne frukt.

Da Jesus Kristus talte her på jorden 4000 år senere, var det bare 120 mennesker som trodde det han sa (Apg. 1:15), selv om han forkynte sitt budskap fra Gud til flere tusener.

Derfor er det ikke underlig at ingen av disse religionene, sektene og trossamfunnene tror på Gud, bortsett fra den lille og forfulgte Menigheten som Jesus Kristus stiftet i år 31 e.Kr. og som begynte med de 120; noe som altså vil si at disse andre ikke tror det Gud sier i sitt Ord. Guds Ord åpenbarer klart hvem og hva Gud er! Men deres uvitenhet har en grunn. Dette vil bli forklart etterhvert som vi går videre.

Men nøyaktig HVEM og HVA er da Gud? Hvordan åpenbarer han seg? Jeg har allerede sitert apostelen Paulus, som sa til de intellektuelle i Aten at Gud er Skaperen, som tegnet, dimensjonerte, formet og skapte mennesket.

Profeten Jesaja siterer Gud selv, som sier: «Hvem vil I da ligne meg med, så jeg skulle være ham lik? sier Den Hellige. Løft eders øyne mot det høye og se: Hvem har skapt disse ting? Han er den som fører deres hær ut i fastsatt tall, som kaller dem alle ved navn; på grunn av hans veldige kraft og hans mektige styrke savnes ikke én» (Jes. 40:25–26).

Videre sier Gud selv til skeptikerne: «Legg saken frem! sier Herren. Kom med bevisene! sier Jakobs konge. La dem komme og kunngjøre oss det som siden skal skje. Fortell oss hva som før har hendt, så vi kan merke oss det! Eller la oss få høre hva som skal komme, så vi kan vite hva utgangen blir! Kunngjør det som en gang skal hende, så vi kan skjønne at dere er guder! Gjør bare noe, godt eller ondt, så vi alle kan se det og undres! Se,» spotter Gud tvileren, «dere er slett ingenting, og det dere gjør, er ingenting verd» (Jes. 41:21–24; norsk 1978). Disse skriftstedene åpenbarer Guds makt, men ikke hva Gud er på en slik måte at han blir virkelig for leseren. Det må andre bibelord gjøre.

Gud, universets Skaper

Gud er Skaperen av ALT — absolutt alt i dette uendelige universet — stjernene, galaksene i det endeløse verdensrommet, vår klode, mennesket og alt her på jorden.

Det er det Gud ER — hva han gjør! Han SKAPER! Han tegner, dimensjonerer og former. Han gir LIV! Han er den store GIVER! Og hans lov — hans livsstil — er å GI, ikke å TA, som er denne verdens stil.

Men *hvordan* er Gud? HVEM er Gud? Det har vært mange forestillinger om dette. Noen tror at Gud bare er *det gode* eller de gode forsetter i hvert menneske — bare en del av hvert individ. Noen har forestilt seg Gud som et slags gudebilde av gull eller sølv, eller skåret ut i tre, sten eller et annet materiale. Da Moses snakket med Gud på Sinaifjellet, trodde israellittene at Gud var, eller så ut som, en gullkalv.

Mange tror at Gud er en enkelt høyeste Person. Noen tror han er en ånd.

Men den alminnelig godtatte læren i den tradisjonelle kristenhet er at Gud er en «treenighet» — Gud i tre Personer: Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Ordet *treenighet* finnes ikke i Bibelen, og Bibelen lærer oss heller ikke den doktrinen. Men mer om det senere.

Gud i forhistorisk tid

La oss nå gå tilbake til selve begynnelsen, til forhistorien.

Hvis noen spurte deg hvor i Bibelen du finner den aller første beskrivelsen av Gud i tidsrekkefølgen for hans eksistens, ville du sannsynligvis svare: «Selvsagt det aller første verset i Bibelen, 1. Mosebok 1:1.» Ikke sant?

Galt!

I tidsrekkefølgen er den tidligste åpenbaringen av hvem og hva Gud er, i Det nye testamente, Johannes 1:1.

«I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys» (Joh. 1:1-4).

«Ordet» i dette avsnittet er oversatt fra det greske *lógos*, som betyr «talsmann», «ord» eller «åpenbarende tanke». Det er navnet som her er brukt om en enkelt Person. Men hvem

eller hva er denne Logos? Legg merke til forklaringen i vers 14:

«Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet — en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin far — full av nåde og sannhet.»

Da han ble født som Jesus Kristus, var han kjøtt og blod, av stoff, og kunne bli sett, tatt og følt på. Men hva var han fra før som Gud — som Logos? Det blir besvart i Johannes 4:24: «Gud er ånd,» og ånd er usynlig. Vi vet hvilken form og skikkelse han hadde som mennesket Jesus. Men hvilken form og skikkelse hadde han som Ordet? Det vil vi forklare senere.

Ordet er altså en Personlighet som ble menneske — unnfanget av Gud, som gjennom denne senere unnfangelsen ble hans Far. Likevel var Ordet i den førhistoriske tid som er omtalt i Johannes 1:1, ikke (ennå) Guds Sønn. Han frasa seg sin herlighet som Ånd og guddom for å bli avlet som menneske. Han ble gjort til Guds Sønn ved å bli unnfanget ved eller avlet av Gud og født av jomfru Maria.

Her finner vi altså åpenbart opprinnelig *to Personligheter*. Den ene er Gud. Og sammen med Gud i denne førhistoriske tiden var en annen Personlighet som også var Gud — en som senere ble avlet og født som Jesus Kristus. Men disse to Personlighetene var ånd, som er usynlig for menneskeøyet såfremt den ikke blir overnaturlig synliggjort. Likevel var Jesus på den tid som beskrives i vers 1, *ikke* Guds Sønn, og Gud var ikke hans Far.

Hvem var Melkisedek?

Når det gjelder begynnelsen av hans eksistens, finner vi mere beskrevet i Hebreerne 7. I forbindelse med Melkisedek, som var konge av Jerusalem på Abrahams tid, sies det også at han var den høyeste Guds Prest. Denne Melkisedek hadde eksistert i evig tid — «uten far, uten mor, uten ættetavle, som hverken har dagers begynnelse eller livs ende, men er gjort lik med Guds Sønn — *han blir prest for alltid*» (Hebr. 7:3).

Siden Melkisedek var «*gjort lik med Guds Sønn*», og forblir Yppersteprest til evig tid, og Jesus Kristus nå er Yppersteprest, må Melkisedek og Jesus Kristus være en og samme Person.

Derfor var Kristus «uten far, uten mor, uten ættetavle [på Abrahams tid], som hverken har dagers begynnelse eller livs ende». Gud hadde også eksistert *evig* sammen med Ordet. Da Jesus var «Ordet», var han et udødelig vesen som ALLTID hadde eksistert — uten dagers begynnelse. Det har aldri eksistert noen tid da han ikke var til. Da var han «lik» Guds Sønn — men han var ennå ikke Guds Sønn. Han var også Gud, sammen *med* Gud.

Disse avsnittene viser at Ordet i begynnelsen — før NOE SOM HELST var skapt — var hos Gud, og at han også var Gud. Men hvordan kunne det være mulig?

Vi kan ha en mann som heter Ole. Og Ole kan være med en annen mann som heter Olsen. Ole kan også være Olsen, siden Ole er Olsens sønn. Familienavnet er altså Olsen. Likevel er de to separate personer.

Den eneste forskjellen i denne analogien er at Ordet, på den tid Johannes 1:1 omtaler, ennå ikke var Guds Sønn. Men han var *hos* Gud, og han var også Gud.

De var ennå ikke Far og Sønn — *men de var grunnlaget for det som skulle bli FAMILIEN GUD!*

Denne familien består nå av Gud Fader og hans Sønn Jesus Kristus, og mange unnfangede mennesker som allerede NÅ er unnfangede Guds barn (Rom. 8:14, 16; 1. Joh. 3:2; 2. Kor. 6:18), som utgjør Guds Menighet.

Dette FAMILIE-aspektet — GUDSFAMILIEN — er uhyre viktig, noe som senere vil bli nøyere forklart.

Men hvor er vi nå?

Lenge før noe annet eksisterte, eksisterte det altså to Høyeste Vesener, udødelige, som ALLTID hadde eksistert. Hjernen din kan ikke helt fatte dette «alltid», men den kan heller ikke helt fatte hva elektrisitet er! Likevel vet du at elektrisitet eksisterer og er et faktum!

Hvordan Kristus var Skaperen

Men tilbake til vårt spørsmål: «Hvem og hva er Gud?» Før *noe annet* ble skapt, fantes Gud og Ordet, av ånd, ikke av stoff, men ikke desto mindre høyst virkelige. To Personer, ikke tre. Og, Johannes 1:3, alt (hele universet) ble til ved Ordet.

La oss forstå dette ved å ta med Efeserne 3:9 (norsk

1857): «Gud . . . som har skapt alle ting ved Jesus Kristus» (De siste tre ordene er sløyfet i nyere skandinaviske bibler).

La meg forklare. Den første uken i januar 1914 ble jeg sendt av et landsomfattende blad til Detroit i Michigan for å intervjuer Henry Ford. Jeg skulle samle bakgrunnsstoff til en artikkel om hans nye sensasjonelle lønnspolitikk med 5 dollar pr. dag. Jeg møtte Henry Ford i administrasjonsbygningen, han var forretningsmessig antrukket med hvit snipp og slips. Så tittet jeg tvers over en overdekket passasje og inn i den enorme fabrikken (den daværende Highland Park-fabrikken), hvor jeg så kanskje tusenvis av menn i overaller som arbeidet ved elektrisk drevne maskiner. Ford ble kalt *skaperen* av Ford-bilene. Men han skapte dem ved disse arbeiderne, som brukte elektrisk kraft og maskiner.

Tilsvarende er Gud Fader Skaper. Men han «har skapt alle ting ved Jesus Kristus». Jesus er Ordet. Det står skrevet: «For han talte, og det skjedde» (Salm. 33:9). Gud forteller Kristus hva som skal gjøres (Joh. 8:28-29). Så taler Jesus, som arbeideren, og Den Hellige Ånd er KRAFTEN som reagerer og gjør det Jesus befaler.

Derfor, som vi videre kan lese i Kolosserne 1, fra og med vers 12: «Så I med glede takker Faderen, som . . . satte oss over i sin elskede Sønnns rike . . . Og han er et bilde av Gud den usynlige [i utseende, form, skikkelse og karakter] . . . for i [ved] ham er alle ting skapt, de i himlene og de på jorden, de synlige og de usynlige, enten det så er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter; alt er det skapt ved ham og til ham, og han er før alle ting, og alle ting står ved ham» (vers 12-13, 15-17).

Dermed åpenbarer Guds Ord at Gud og Ordet — to høyeste Personligheter — ALLTID har eksistert sammen — og før NOE SOM HELST var blitt skapt — denne jord og hele universet.

I sitatet foran var Kristus i samme bilde — samme form og skikkelse — som Gud. Kanskje det vil gjøre Gud mer virkelig for deg når du innser at han har samme form og skikkelse som et menneske. Vi vil gi flere bevis på dette senere.

Det var følgelig en tid da disse to Personlighetene eksisterte sammen, og INTET ANNET fantes.

Ingen tredje Person er nevnt — ingen person i form av Den Hellige Ånd. Er da Gud begrenset til bare to Personer? Den falske treenighetslæren begrenser Gud til tre Personer. Men Gud er ikke begrenset. Som Gud om og om igjen åpenbarer, er hans formål å reprodusere seg selv til det som gjerne kan bli milliarder av guddommelige personer. Det er den falske treenighetslæren som begrenser Gud, fornektet Guds hensikt og som helt tydelig har forført hele den kristne verden. Både Gud og Ordet er ånd og utstråler sin ånd.

La meg illustrere dette. Med synet kan vi se ting vers over rommet, eller se solen og selv stjerner som er mange ganger større enn solen, bare mye lengre borte. Men vi kan ikke bruke synet til å gjøre noe med disse objektene. Tilsvarende kan Gud sende ut sin Ånd til ethvert sted uansett avstand. Men ved sin Ånd kan han behandle slike objekter eller forandre dem ettersom han ønsker. Slik er Gud allestedsnærværende.

Hvor lenge må de ikke ha tenkt og planlagt, tegnet og konstruert før de overhodet begynte å skape noe som helst!

Men stoff — denne jord, stjernene, stjernetåkene og galaksene — var ikke det første de skapte. *De skapte engler før de skapte stoff.*

Gud forteller om skapelsen av jorden i Job 38. Han forteller at da jorden ble skapt, ropte englene av fryd (vers 7). Derfor eksisterte alle englene allerede da jorden ble skapt.

I 1. Mosebok 1:1 fortelles det om da Gud skapte jorden og himlene. I de fleste oversettelser benyttes ordet *himmelen* — i entall. Men i det opprinnelige hebraiske som Moses skrev på, og slik andre oversettelser gjengir det, er flertalsformen *himlene* brukt, noe som antyder at hele det materielle universet ble skapt samtidig med jorden. Dette kommer klart til uttrykk i 1. Mosebok 2:4: «Dette er himmelens og jordens historie [opprinnelse], da de ble skapt, den tid da Gud Herren gjorde jord og himmel.»

Dette kan imidlertid ha vært for adskillige tusener eller millioner av år siden. Engler ble satt på jorden før mennesket ble skapt. Siden englene er udødelige åndelige vesener, kan de ha bodd her i tusener eller millioner av år før mennesket ble skapt. Gud åpenbarer ikke hvor lenge. Til å begynne med var jorden englenes bolig. Men (Judas vers 6) «de engler som ikke

tok vare på sin høye stand, men forlot sin egen bolig [jorden] . . .»

Hvordan ser Gud ut?

Nå flere detaljer om hvem og hva Gud er.

Gud er ånd (Joh. 4:24). Hvorfor er Gud uvirkelig for så mange? Fordi Gud og Ordet bestod av *ånd*, ikke stoff, ikke kjøtt og blod som menneskene. Gud er *usynlig* for menneskeøyne (Kol. 1:15). Han synes ikke virkelig. For at noe skal synes virkelig, vil hjernen naturligvis helst se for seg en bestemt form og skikkelse. Men selv om Gud består av ånd og ikke av synlig stoff, så har Gud likevel en bestemt form og skikkelse.

Hvordan er Guds form og skikkelse?

I 1. Mosebok 1:26 sa Gud: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse.» Vi kjenner menneskets form og skikkelse, og det er Guds bilde, lignelse, form og skikkelse.

I forskjellige deler av Bibelen blir det åpenbart at Gud har ansikt, øyne, nese, munn og ører og hår på hodet. Det er også åpenbart at Gud har armer og ben, hender og fingre. Ikke noe dyr, fjærkre, fugl, fisk, insekt eller noen annen form for liv som vi kjenner til har hender som menneskehender. Selv om et eller annet levende vesen som vi kjenner til hadde evnen til å tenke, ville det uten hender og fingre ikke klare å konstruere og lage det menneskene klarer.

Gud har føtter, tær og en kropp. Gud har forstand. Dyr har hjerne, men ikke den intellektets kraft som menneskene har.

Hvis du vet hvordan et menneske ser ut, vet du også hvilken form og skikkelse Gud har, for han skapte mennesket i sitt bilde, i sin egen likhet!

En av Jesu disipler spurte ham hvordan Gud Fader så ut. Jesus svarte: «Så lang en tid har jeg vært hos eder, og du kjenner meg ikke, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen . . .» (Joh. 14:9). Jesus så ut som Faderen. Jesus var faktisk «Gud med oss» (Matt. 1:23). Jesus var den avlede og fødte Guds Sønn.

Om hvordan så Jesus ut? Han så ut som et menneske, for han var også Menneskesønnen. Han lignet slik på andre jøder på sin tid at hans fiender bestakk Judas for å peke ham ut

og vise hvem i mengden den natten som var Jesus.

Så nå vet vi at Gud har samme form og skikkelse som et menneske. Vi vet også at han består av ånd, ikke som mennesker av stoff. Ånd er usynlig for menneskeøyne, hvis det ikke blir synliggjort ved en eller annen spesiell prosess.

Og hvis de ble synliggjort slik, ville vi se både Gud Fader og Kristus nå herliggjort i himmelen med ansikter som riktig nok er modellert og formet som menneskenes, men med en stråleglans like sterk som solens i full styrke! Deres øyne ville flamme som ild, føttene som skinnende kobber, og med hår hvitt som sne (Åp. 1:14-16).

Guds natur og karakter

Men viktigst av alt: Hvordan er Guds vesen — hans karakter? Man kan ikke vite *hva* Gud er uten å vite hvordan hans karakter er! Karakteren til både Gud Fader og Sønnen Kristus er en åndelig hellig, rettferdig og absolutt fullkommen karakter. Denne karakteren kan oppsummeres i det ene ord *kjærlighet*, definert som en utstrømmende kjærlig omsorg. Den er livsformen som består i å gi, å tjene, hjelpe og dele med andre; ikke *ta*-formen.

Det er en livsform uten begjær, sanselighet og grådighet, forfengelighet og egoisme, konkurranse, strid, vold og ødeleggelse, misunnelse og sjalusi, harme og bitterhet.

Guds iboende natur er *fredens, rettferdighetens, nådens, gledens og lykkens* vei, som stråler ut mot dem han har skapt!

Ordet og Gud levde. Hva gjorde de? De skapte. Hvordan levde de — hva var deres «livsstil»? De levde etter sin fullkomne karakters livsstil — med en utstrålende *kjærlighet*. Da Jesus ble døpt, sa Gud Fader: «Dette er min Sønn, den ELSKEDE.» Gud elsket Ordet, og Ordet elsket Gud — han adlød ham fullstendig.

To kan ikke vandre sammen uten at de er enige. De var totalt enige og i fullt samarbeide. To kan heller ikke vandre sammen i fortsatt fred uten at den ene er overhode, eller leder, og har kontrollen.

Deres livsform frembragte total fred, samarbeide, glede og var full av resultater. Denne livsformen ble en *lov*. Loven er en standard for oppførsel eller forhold mellom to eller flere personer. Man kunne kalle reglene i en idrettskonkurranse

for spillets «lov». Skal en lov være virksom, må det være straff for å bryte den. Ingen lov kan eksistere uten straff for at den blir overtrådt.

Gud — opphav til styre

Selve det faktum at det finnes en lov, forutsetter styre. Styre er administrasjon og utøvelse av loven av en som har autoritet. Dette gjør det nødvendig med en autoritativ ledelse — en som bestemmer.

Da bare de to bevisste Livsvesenene eksisterte, var Gud lederen — i autoritativ ledelse. Så selv da Gud og Ordet var de eneste to bevisste vesener, fantes det et STYRE med Gud som øverstbefalende leder. Guds styre er nødvendigvis et styre ovenfra og ned. Det kan ikke være «et styre med de styrtes samtykke». Lovene kommer fra Gud og blir overlevert fra ham — aldri satt opp av folket. De som blir styrt, dikterer aldri hvordan styret skal herske over dem. Siden Gud skapte andre bevisste, tenkende levende vesener, nødvendiggjorde dette faktum i seg selv Guds styre over hele skapningen, med Gud som høyeste Styrrer.

Vår sivilisasjon av mennesker har tiltatt seg retten til å utstede lover. Menneskenes styrende organer, uansett om det er kommune-, by-, fylkes-, eller riksstyrrer, har organer som utsteder lover — bystyrrer, statlige lovgivende organer som storting, folketing, riksdag, parlament, kongress og kneset. Men 6000 år av menneskelig erfaring har til fulle vist hvor ytterst udugelig menneskeheten er til å skille rett fra galt, eller å formulere lover for menneskers oppførsel og forhold.

Menneskenes lovgivende organer har laget så mange lover at gjennomsnittspolitimannen i en by ikke er i stand til å holde rede på selv en brøkdel av de lovene hvis overtredelser han er ment å ta seg av. Noen husker kanskje en tegneserie i amerikanske aviser som het «There ought to be a law» («Det burde være en lov»). Tegneserien gjorde narr av selve tanken om at menneskelige lovgivere har laget så mange lover og likevel ikke er i stand til å dekke enhver mulig lovover-tredelse.

Guds lov er åndelig og kan bli oppsummert i et enkelt, men altomfattende ord — kjærlighet. Hans lov for styring av menneskers oppførsel er delt opp i de to store bud, kjærlighet

mot Gud og kjærlighet mot ens neste. Disse to budene er så i sin tur delt opp i De ti bud. Jesus forstørret denne loven ved å vise hvordan dens prinsipp utvider seg så det faktisk dekker enhver mulig gal handling menneskene kan begå. 2. Korinter 3 viser at Guds lov skal følges i prinsippet. Den er oppsummert i ett enkelt ord, kjærlighet. Ikke desto mindre er den så fullkommen at den — om man anvender dens prinsipp — er en altomfattende lov. Det finnes kun én fullkommen lovgiver, og det er Gud.

Husk at Guds styre er basert på Guds lov, som er en livsform med utstrømmende *kjærlighet*, samarbeide og omtanke for de styrtes vel. Og denne Guds lov fører til fred, glede og samarbeid gjennom lydighet.

Gud er en Familie

1. Mosebok 1:1 nok en gang: «I begynnelsen skapte Gud . . . » Dette ble opprinnelig skrevet av Moses slik Gud inspirerte ham. Moses skrev på hebraisk. Det hebraiske ordet som blir oversatt til Gud, er *Elohim* — et substantiv eller navn, i formen flertall, men vanligvis brukt i entall grammatikalsk. Det er samme type ord som *familie*, *menighet*, *gruppe* — en familie som består av to eller flere medlemmer — en menighet bestående av mange medlemmer — en gruppe på flere personer.

Ordet refererer til nøyaktig de samme Personene som utgjør den eneste Gud, som vi fant i Johannes 1:1 — Ordet og Gud — og hver av disse TO Personene er Gud.

Med andre ord, Gud er nå en familie som består av flere personer, foreløpig bare av de to — Gud Fader og Sønnen Kristus. Men HVIS Guds Hellige Ånd oppholder seg i en, og en blir ledet av Guds Ånd, da er man et unnfanget barn av Gud (Rom. 8:14). Men når Kristus kommer tilbake til jorden, i høyeste makt og herlighet for å sette opp Guds rike og gjenopprette det Guds styre som Lucifer avskaffet, da skal alle som er fylt med og som bli ledet av Guds Ånd, bli FØDTE Guds Sønner. Gudsfamilien vil da regjere ALLE FOLKESLAG, idet GUDS STYRE blir gjenopprettet!

Treenighetslæren *begrenser* Gud til et antatt antall av tre personer. Den ØDELEGGER selve Jesu Kristi evangelium! Hans evangelium er godt nytt om GUDS KONGEDØMME som nå snart

kommer — det eneste håp for denne verden og dens forvirrede menneskehet!

Treenighetslæren på stikk motsatt fløy, er læren til den store falske religionen som i Åpenbaringen 17:5 bli kalt en «hemmelighet, Babylon, den store, mor til skjøgene og til stygghetene på jorden».

Med denne doktrinen, og mange andre, har Satan FORFØRT hele den tradisjonelle kristenheten.

Treenighetslæren

Den allminnelig aksepterte læren i den tradisjonelle kristendom er at Gud er en «treenighet» — Gud i tre personer — Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.

Hvordan kom denne treenighetslæren inn i den tradisjonelle kristendom?

Den kom så avgjort ikke fra Bibelen. Jeg har sitert Åpenbaringen 12:9, som sier at alle folk er blitt forført av djevelen Satan. Men hvordan introduserte så den slu Satan denne læren i «kristendommen»?

Historien om dette spørsmålet er interessant. Det virker utrolig at et vesen som Satan ikke bare greide å forføre hele jorden, men også «kristendommen» — selve den religion som bærer Kristi navn og som antas å være hans sanne religion. Men paradoksalt nok, det var hva Satan gjorde!

Han gjorde det gjennom sin store falske kirke, som ble stiftet i år 33 av trollmannen Simon, som i Apostelgjernningene 8 blir omtalt som lederen for den babylonske mysteriereligion i Samaria. I 2. Kongebok 17:23–24 blir det nevnt at assyrerkongen Salmanassar, som hadde invadert og erobret Nordriket, kongedømmet Israel, førte innbyggerne bort fra deres land Samaria, nord for Jerusalem, og flyttet folk som dyrket Babylons mysteriereligion, fra Babylonia inn i landet isteden. Disse var selvsagt hedninger. De bebodde fortsatt dette området av Nordpalestina på Kristi tid. Jødene i Judea på Kristi tid ville ikke ha noe med dem å gjøre, og kalte dem foraktelig for «hunder». De tilhørte fortsatt i det første århundre denne hedenske babylonske mysteriereligion.

I år 33 e.Kr., to år etter at Jesus Kristus fra himmelen grunnla Guds Menighet på pinsedagen, dro diakonen Filip, som senere ble evangelist, ned til Samaria og forkynte Kristi

evangelium. Denne trollmannen Simon kom som en i mengden for å høre ham.

Simon drev med trolldom slik at samaritanerne var helt overveldet av dette, og de fulgte ham som sin leder i den babylonske mysteriereligion, «både små og store, de sa: Han er Guds kraft som kalles den store» (Apg. 8:10).

Da folket trodde på Filip, som forkynte Guds rike, ble de døpt, og denne Simon oppnådde også å bli døpt sammen med dem.

Så kom Simon til apostlene Peter og Johannes og tilbød penger som bestikkelse for at de skulle gi ham makt til å legge hender på folk slik at de ville få Den Hellige Ånd. Peter irretesatte ham hårdt. Men Simon utropte ikke desto mindre seg selv som kristen apostel, og kalte den hedenske babylonske mysteriereligion for «kristendom». Han godtok læresetningen om «nåde» for syndenes forlatelse (noe de hedenske religionene aldri hadde hatt), men vendte nåden til en tillatelse til ulydighet mot Gud (Judas 4). Han traktet etter å gjøre sin hedenske religion, under navnet «kristendom», til en enerådende religion, for derigjennom å vinne politisk verdensherredømme.

Simon, «pater» (peter, far) for sin falske motreligion, oppnådde ikke dette i sin levetid. Men etterfølgende ledere, med hovedkvarteret flyttet til Rom, fikk senere politisk kontroll over Romerriket og dets etterfølger i middelalderen kalt «det tysk-romerske rike». Dette verdensriket er nå i ferd med på nytt å oppstå i Europa!

Et falskt motevangelium

Innen år 60 e.Kr. hadde allerede meget av Midtøsten vendt seg fra det sanne evangelium til et falskt (Gal. 1:6-7). Så sent som i 90-årene e.Kr. levde apostelen Johannes fortsatt. Han skrev Åpenbaringsboken på øya Patmos.

Litt senere forsøkte kirken som ble startet av Simon i år 33 e.Kr., å forandre den sanne kristne påsken. (Kristus hadde endret dens form fra å bruke offerlam til usyret brød og vin.) Kirken ville nå gjøre den til en babylonsk seremoni, oppkalt etter gudinnen Astarte eller Istar (på engelsk kalt «Easter», på tysk «Oster»).

Etter at apostelen Johannes var død, satte Polykarp, en

av hans disipler, i gang en debatt om kristen kontra tradisjonell påske med biskopen i Rom, som da var leder av den kirken Simon startet.

Senere startet Polykrates, en annen disippel av Kristi sanne kristendom, en enda heftigere debatt over det samme påske-spørsmålet med en senere biskop av Rom. Denne teologiske striden ble kalt «den kvartodesimanske strid». Polykrates hevdet, slik Jesus og de opprinnelige apostlene hadde undervist, at påsken skulle feires i sin nye kristne form som var innført av Jesus og apostelen Paulus (1. Kor. 11), med usyret brød og vin istedenfor å ofre et lam, om aftenen ved begynnelsen av den 14. nisan (den første måned i den hellige kalender, om våren). Men romerkirken insisterte på at den skulle feires på en søndag.

Omtrent samtidig raste det en annen strid mellom en dr. Arius fra Aleksandria, en kristen leder som døde i år 336, og andre biskoper, om hvorvidt man skulle kalle Gud en treenighet. Arius bekjempet treenighetslæren standhaftig, men innførte andre feil isteden.

I år 325 innkalte keiser Konstantin til kirkemøtet i Nikaia for å løse disse stridspunktene. På den tid var Konstantin ennå ikke «kristen», men han tok ledelsen som politisk hersker. Kirkemøtet vedtok både påskesøndagsdoktrinen og treenighetslæren. Konstantin, den daværende sivile hersker, gjorde vedtakene til lov, men kunne ikke gjøre dem SANNE!

Satan har forført hele verden med hensyn til hvem og hva Gud egentlig er, såvel som Kristus og Den Hellige Ånd. Det samme gjelder Guds styre basert på Guds åndelige lov. Likeens om hva og hvorfor mennesket er, hva frelse er, hvordan man kan få den, hva det sanne evangeliet er, hva og hvorfor kirken er, og hva fremtiden vil bringe!

Hvordan er Gud?

Ordet *treenighet* er ikke brukt noe sted i Bibelen. Etterhvert som vi går frem, skal jeg gjøre det helt klart at Gud aldri har begrenset seg selv til noen «treenighet». Straks denne overraskende sannheten blir forstått, er den den vidunderligste åpenbaring som menneskesinnet kan begripe eller romme!

Den aller første idé eller lære om Gud som en treenighet, begynte i annen halvdel av 2. århundre — hundre år etter at

mesteparten av Det nye testamente var skrevet. Den forfalskede kristendom som ble klekket ut av trollmannen Simon, fremmet den iherdig sammen med læren om tradisjonell påske. Men Guds sanne menighet motsatte seg den på det kraftigste. Striden ble så voldsom at den truet verdensfreden. Den da hedenske keiser Konstantin sammenkalte sitt kirkemøte i Nikaia for å løse striden. Den romerske keiserens støttespillere var langt flere enn dem som støttet den forfulgte sanne Guds kirke.

Du vil finne en profeti om disse to kirkene i Åpenbaringsboken. I 12. kapitel finnes profetien om Guds sanne menighet, sterkt forfulgt. Jesus kalte den «den lille hjord».

I kapitel 17 vil du finne profetien om den falske kirke — en meget stor kirke, som Gud kaller «hemmelighet, Babylon, den store, mor til skjøgene» (vers 5). Hun slo seg sammen med og satt overskrevet på de politiske myndighetene. Hele verden vil gispe i undring (vers 8) når dette religiøst-politiske middelalderske «romerrike» blir gjenopplivet! Det er nå i de forberedende stadier av sin utforming, som starter med Det europeiske fellesmarked!

Falske bibelvers lagt til

Det er bare et lite avsnitt i enkelte bibeloversettelser som vanligvis brukes av «treenighets»-forkjempere for å forsvare «treenighets»-læren. Avsnittet i disse oversettelsene finnes i 1. Johannes 5:7-8, og er satt i klammer i sitatet som følger: «For de er tre som vitner [i himmelen: Faderen, Ordet og Den Hellige Ånd, og disse tre er ett. Og de er tre som vitner på jorden]: Ånden og vannet og blodet, og disse tre går ut på ett.» Ordene i klammer, som finnes i eldre skandinaviske oversettelser, ble lagt til av dem som skrev den latinske Vulgata-oversettelsen, sannsynligvis i begynnelsen av det 4. århundre. De finnes ikke i noen av de eldre greske manuskripter eller i noen moderne skandinaviske oversettelser. De ble lagt til Vulgata i diskusjonens hete mellom Rom og dr. Arius og Guds folk.

Bibelkommentarer forklarer at disse ordene aldri ble skrevet i apostelen Johannes' manuskript eller i noen av de tidlige kopier av det som vi har i dag. I sine tre brev og i Åpenbaringen skriver apostelen Johannes om «Faderen og

Sønnen» (1. Joh. 1:3), men aldri om «Faderen og Ordet», unntatt i denne uinspirerte delen av 1. Johannes 5:7-8.

Det fantes en god grunn til at erkeforføreren Satan ville ha disse uekte versene inn i den latinske Vulgata-oversettelsen, hvorfra de krøp inn i andre lands oversettelser. Treenighetslæren ryddet Jesu Kristi evangelium fullstendig av veien. Hans evangelium er det budskap han bragte til menneskeheten fra Gud Fader, den gode nyhet om det kommende Gudsriket! Det er det ENE Satan fremfor alt ønsker å forpurre. Dette vil bli tydeligere etterhvert som vi går frem.

En verdensberømt evangelist uttalte: «Da jeg først begynte å studere Bibelen for mange år siden, var treenighetslæren et av de aller vanskeligste problemene jeg stod overfor. Jeg har aldri løst det helt, for det er til en viss grad et mysterium. Selv om jeg den dag i dag ikke fullt ut forstår det, godtar jeg det som en åpenbaring fra Gud . . . Å forklare og illustrere treenigheten er en av de vanskeligste oppgavene en kristen står overfor.»

Det blir også gjort meget ut av det faktum at hankjønnspromonenet *han* tankeløst blir brukt i forbindelse med Den Hellige Ånd. Men ikke alltid — av og til blir Den Hellige Ånd omtalt som *den* i akkurat de samme oversettelsene. For eksempel i avsnittene som beskriver da Den Hellige Ånd første gang kom under stiftelsen av Guds Menighet på den minneverdige pinsedagen.

Den Hellige Ånd utøst

Den Hellige Ånd kom fra himmelen, hørbart. Det lød som et veldig vær, «og *den* [Den Hellige Ånd] fylte hele huset, hvor de satt» (Apg. 2:2, dansk 1931). Så *viste* Den Hellige Ånd seg for dem — ble SYNLIG — den manifesterte seg. «Og der viste seg for dem tunger som av ild, og de [Den Hellige Ånd i form av ildtunger] fordelte seg og satte seg på hver enkelt av dem» (vers 3, dansk 1931). I vers 18 siterer Peter fra profeten Joel: «Jeg vil *utgyte* av min Ånd . . .» Den Hellige Ånd kan, som vann eller en annen væske, bli «utgytt» eller utøst. Kan man utøse en person fra den ene til den annen — som fra Gud til dem som var forsamlet der? Johannes 7:37-39: «Men på den siste, den store dag i høytiden stod Jesus og ropte ut: Om noen tørster, han komme til meg og drikk! Den som tror på

meg, av hans liv skal det, som Skriften har sagt, renne strømmer av levende vann. Dette sa han om den Ånd som de skulle få som trodde på ham; for Ånden var ennå ikke kommet, fordi Jesus ennå ikke var herliggjort.»

Atter engang i Apostelgjerningene 10:45: «... Den Hellige Ånds gave var blitt *utgytt* også over hedningene.»

Oppsummering

Til slutt et helt kort sammendrag: Gud er en FAMILIE som for øyeblikket består av de to Personene fra Johannes 1:1-4, men med mange tusener som allerede er *unnfanget* ved Guds Ånd i Guds sanne kirke, og som snart skal bli født inn i den guddommelige familie når Kristus vender tilbake til jorden. Jesus Kristus ble ved oppstandelsen FØDT som en guddommelig Sønn av Gud (Rom. 1:4) — den *første* som ble født på denne måte inn i Familien Gud (Rom. 8:29).

Både Gud og Kristus består av ånd, av form og skikkelse som et menneske, men med øyne som ildsluer og ansikter som skinner som solen ved full styrke!

Gud er Skaperen av alt som eksisterer. Både Gud og Ordet (som ble Kristus) har eksistert i all evighet og før alt annet. Fra dem utstråler Guds Ånd, ved hvilken Gud er allestedsnærværende og allvitende. Gud Fader er den guddommelige Far i Familien Gud, den familie som virkelig omvendte kristne skal bli født inn i.

MYSTERIET ENGLER OG ONDE ÅNDER

KAN NOE være mere mystisk enn spørsmålet om den usynlige ånde verden? Englevesener har alltid vært et mysterium for folk på jorden. Finnes englene virkelig? Eksisterer det faktisk en djevelen Satan? Er Satan et virkelig, uødelig vesen? Skapte Gud en djevel?

I noen religioner tilber man guder som man tror er onde ånder. Noen av de store kristne katedralene er utvendig prydet med fabeldyr, stygge og groteske utskårne hoder som antas å skremme onde ånder vekk.

Alle onder og vanskeligheter her i verden skyldes at menneskesinn kommer i konflikt med hverandre. Men hva er den egentlige årsak til at det oppstår slike konflikter? Finnes det noen forbindelse mellom slike stridbare holdninger og den usynlige ånde verden? Dette er et mysterium for nesten alle, men Bibelen åpenbarer at en høyst virkelig, men usynlig verden — en annen dimensjon, som noen velger å kalle den — eksisterer på siden av vår egen. Denne verden kan ikke skjelnes med våre fem sanser. Det er ånde verden.

I Hebræerne 1 kan vi lese om engler som er Guds hemmelige budbærere. De sendes ut for å tjene dem som Gud har kalt til frelse og evig liv.

I Efeserne 6 blir det erklært at vår strid og vårt strev egentlig ikke er rettet mot andre mennesker, «men mot mak-

ter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet».

Hvordan kan dette være mulig? Hvorfor er verden fylt av slike sammenstøt og slik strid menneskesinnene imellom?

I Efeserne 2:2 sier Paulus at menneskene vandrer «etter denne verdens løp, etter høvdingen over luftens makter [Satan], den ånd som nå er virksom i vantroens barn». Folk skjønner simpelthen ikke at det finnes en usynlig åndsmakt som fyller deres sinn med disse fiendtlige holdningene.

Selv for bekjennende kristne har disse skriftstedene vært et mysterium. Og hvorfor?

Denne usynlige ånde verden (Kol. 1:15–16) er høyst virkelig, men fordi den er usynlig, har den vært et mysterium. Men det at de hellige engler og de onde ånder er usynlige, betyr ikke at de ikke eksisterer. Når sant skal sies, er den usynlige ånde verden virkeligere enn den materielle synlige verden. Folk flest skjønner ikke egentlig hva elektrisitet er, men de er fullt klar over at den eksisterer. Bibelen forklarer det slik: «Er da enn vårt evangelium skjult, så er det skjult blant dem som går fortapt, i hvem denne verdens gud [Satan] har forblindet de vantro sinn» (2. Kor. 4:3–4). Det er Satan som er denne verdens gud.

Nå er tiden for FORSTÅELSE kommet.

Den høyeste usynlige makt

I kapitel 1 gjorde jeg det klart at Gud i all evighet har vært en familie, som fra først av bestod av to medlemmer, Gud og Ordet, som for nesten 2000 år siden ble til Jesus Kristus. Gud er usynlig, det høyeste allmektige Åndevesen. Vi har sett at Gud lever — og handler! Hva gjør han egentlig? Han er den skapende familie. Få er antagelig klar over at det første Gud skapte, ikke var jorden, solen og de andre planetene — universet. Før alt dette skapte han englene — en ånde verden med myriader av engler.

Gjennom Ordet planla og skapte Den Store Gud først disse åndevesnene — engler, hver enkelt individuelt skapt — millioner, kanskje milliarder av dem! Engler er virkelige, personlige åndevesener som hver og en har en forstand med større kapasitet og bedre evner enn menneskesinnet. De kan ha holdninger, hensikter og meninger. Det nevnes at selv

Jesus som menneske var stilt «lavere enn engler» (Hebr. 2:7; norsk 1978). De består helt av ånd. De ble skjenket liv i seg selv — altså udødelighet. De har ikke noe blodomløp, og de trenger ikke luft for å leve. De har liv i seg selv.

Fordi Gud har skapt dem, kalles englene Guds sønner (Job 1:6), men de er ikke unnfanget og født som sønner av Gud.

Hvorfor ble englene skapt?

Hvorfor ble usynlige engler av ånd skapt før alt annet? Hvorfor ble de skapt selv før materien og det fysiske univers ble skapt? Hvorfor ble de i det hele tatt skapt?

Jesus sa: «Min Far arbeider inntil nå; også jeg arbeider» (Joh. 5:17). I Johannes 1:1-5 blir det åpenbart at Gud og Ordet (Guds familie) lever. I forrige kapittel merket vi oss hvordan de levde — i gjensidig kjærlighet, fullstendig enighet og perfekt harmoni. Men hvis de lever, hva gjør de da? De skaper. Man kan si at deres fag er i kreativ virksomhet. For å hjelpe dem med å skape, styre og administrere det som var blitt skapt, skapte de aller først andre åndelige vesener på et lavere plan enn Gudsfamilien. Englene ble skapt for å være tjenere, representanter for og hjelpere i Guds skaperverksamhet. De ble skapt som tjenere for den levende Gud.

Fra evighet av var Gud den høyeste. For våre menneskesinn betyr det at Gud satt på tronen over alt som eksisterte eller skulle komme til å eksistere. I 2. Mosebok 25 finner vi en jordisk beskrivelse av selve Guds trone i himmelen i beskrivelsen av arken som Moses bygget i samsvar med Guds instruksjoner. På begge sider av Guds trone var det en erkeengel, en kjerub, som med sine utbredte vinger dekket over selve Guds trone. Det betyr at disse høytstående englene var med i selve ledelsen av Guds styre over alt Gud hadde skapt. De var adjutanter, hjelpere og tjenere som assisterte Gud.

Vi kan lese om engler i Hebreerne 1. Kapitlet nevner først Jesus. «Han er . . . bildet av hans vesen [karakter], og han bærer alt ved sitt mektige ord . . . Slik er han blitt større enn englene; for det navn han har fått, er så mye større enn deres. For til hvem av englene har Gud noen gang sagt: Du er min sønn, jeg har født deg i dag? Eller, som det også står: Jeg vil være en far for ham, og han skal være en sønn for

meg. Når han så skal føre sin førstefødte inn i verden igjen, sier han: Alle Guds engler skal tilbe ham. Om englene har han sagt: Han gjør sine engler til vinder [ånder], sine tjenere til flammende ild. Men om Sønnen sier han: Din trone, Gud, står til evig tid, rettferds stav er din kongsstav. Du har elsket rettferd og hatet urett; derfor, Gud, har din Gud salvet deg med gledens olje fremfor dine frender. Og videre: Du, Herre, i begynnelsen grunnla du jorden . . .

Til hvem av englene har han noen gang sagt: Sett deg ved min høyre hånd til jeg får lagt dine fiender som skammell for dine føtter? Er ikke alle englene ånder i Guds tjeneste, som sendes ut for å være til hjelp for dem som skal få frelsen?» (vers 3-10, 13-14; norsk 1978).

Vi mennesker er skapt på et litt lavere plan enn englene, skjønt vi har det ærefryktinngytende potensial til å bli noe langt større. Dette kommer til uttrykk i Hebreerne 2, og vil bli behandlet i kapitel 7 i denne boken.

Og i kapitel 3 vil vi vise at menneskene faktisk kan bli unnfanget som Guds ennå ufødte barn.

For de fleste lesere vil det komme som en nyhet at englene ble skapt før jorden og det fysiske univers ble til. Job 38:1-7 forteller at englene ropte av fryd da Gud først skapte jorden. Det er slått fast både i kapitel 1 og 2 av 1. Mosebok at jorden ble skapt samtidig som hele det fysiske univers.

Engler er usynlige, udødelige åndelige vesener med makt og kunnskap som langt overstiger menneskenes (2. Pet. 2:11). De har sett alt hva menneskene driver med her på jorden, og vet derfor mer om menneskesinnet, om psykologi, sosiologi, vitenskap, kunst og kultur enn noe levende menneske.

Englene gjør en betydningsfull innsats når det gjelder å fremme Guds mening og mål med menneskeheten. De er hans usynlige representanter som ofte tjener oss arme mennesker som er arvinger til frelse, på måter som få forstår.

Personlige opplevelser

Min kone Loma og jeg har begge erfart dette gjennom personlige opplevelser.

Da vår eldste datter var spebarn, hadde min kone henne mot soveromsveggen i sengen mens hun sov. Med ett hørte

hun en stemme som sa: «Flytt Beverly.» Hun trodde det måtte være en drøm, og uten å våkne, sov hun videre. Så hørte hun den samme stemmen igjen, litt høyere. Hun våknet halvt, men så ingenting, og trodde igjen at det måtte være en drøm.

Hun la seg på den andre siden og var nesten sovnet, da hun hørte den samme stemmen for tredje gang, og nå var den høy og inntrengende: «FLYTT BEVERLY!» Forvirret flyttet hun barnet over på utsiden av seg i sengen, og et par sekunder senere falt et bilde i en tung ramme fra veggen rett ned på sengen, nettopp der den lille hadde ligget. Det kunne ha knust barnets hode eller skadet henne stygt. Den eneste forklaring var at Gud hadde sendt en engel for å redde Beverlys liv.

Ved begynnelsen av min forkynnergjerning en gang i 1934, kjørte jeg en mørk uværskveld en bil i pøsende regn på riksveien syd for Eugene i Oregon. Jeg holdt ca. 60 km i timen på den svært svingete veien. Da jeg nærmet meg en skarp sving, ble rattet med ett vridd hardt over mot venstre, som om en eller anden usynlig kraft hadde revet det ut av hendene på meg. Rett foran meg stod en ødelagt lastebil.

Jeg unngikk den såvidt til venstre for den. Det var mørkt, og nå skimtet jeg et vrak av en personbil rett foran meg. Rattet ble igjen vridd ut av hendene mine, og bilen svingte skarpt til høyre. Den smatt mellom personbilen i retning nordover og lastebilen, retning sydover, og tilbake til min riktige kjørebane med ikke mer enn en tommes klaring til de to bilene. Jeg hadde aldri opplevd noe lignende. Rattet ble dreid av en eller annen kraft utenfor min kontroll, til tross for at jeg forsøkte å styre rett fremover.

En gang tidligere på slutten av året 1927, knapt ett år etter min omvendelse, hadde jeg en lignende opplevelse.

Opplevelsen med den krokete ryggraden

Etter at min kone og jeg var kommet et stykke på vei med å oppnå bibelsk forståelse innen emnet helbredelse, kom Aimee Semple McPherson til byen Portland.

Hun arrangerte en evangelistisk kampanje i Portland auditorium. Min kone og jeg deltok en gang, og så gikk jeg alene en annen gang. Vi «undersøkte» mange religiøse trosretninger og deres lære. Jeg kunne ikke komme inn, for salen var fullpakket, men en dørvakt sa at jeg kanskje kunne slippe

inn gjennom sceneinngangen hvis jeg skyndte meg rundt. Da jeg småløp rundt bygningen, møtte det meg et sørgelig syn.

En kvinne og et barn prøvde å hjelpe en sterkt forkrøp-let eldre mann ut av en bil utenfor sceneinngangen. Jeg gikk over for å hjelpe dem. Mannens rygg var stygt forvridd — jeg husker ikke nå om det skyldtes leddgikt, om den var medfødt eller forårsaket av en annen sykdom. Han var fullstendig hjelpeløs og ynkelig å se til.

Vi greide å få ham frem til sceneinngangen. Jeg ville faktisk aldri ha sluppet inn om jeg ikke hadde hjulpet til å bære den arme krøplingen. Han var kommet for å bli helbredet av den berømte kvinnelige evangelisten.

Men vi greide ikke å få kontakt med Aimee McPherson, hverken før eller etter møtet. Jeg hjalp dem med å få den skuffede krøplingen ut til bilen igjen.

«Hvis du virkelig ønsker å bli helbredet,» sa jeg før de kjørte, «vil jeg med glede komme hjem til deg og be for deg. Fru McPherson har ikke av seg selv makt til å helbrede noen. Heller ikke jeg. Bare GUD kan helbrede. Men jeg vet hva han har lovet å gjøre, og jeg tror Gud vel så gjerne vil høre meg som fru McPherson — så sant du vil *tro* på det Gud har lovet å gjøre, og at du stoler på HAM, og ikke på den som ber for deg.»

De gav meg adressen sin like syd for Foster Road, og dagen etter lånte jeg min bror Russels bil, og kjørte ut dit.

Under mine studier av hva Bibelen sier om helbredelse ved bønn, hadde jeg lært at Gud stiller to betingelser: 1) Vi må *holde hans bud* og gjøre det som er ham til behag (1. Joh. 3:22), og 2) vi må virkelig *TRO* (Matt. 9:29).

Jeg var selvfølgelig klar over at mange kanskje ikke hadde fått forståelse til å holde alle Guds bud — men han ser inn i våre *hjerter*. Det vil si på *ånden og viljen* til å adlyde. Derfor blir noen som virkelig *TROR*, helbredet, selv om de ikke strengt tatt er «lovlydige». Men straks de får *kjennskap til sannheten*, må de *ADLYDE*. I dette tilfellet følte jeg meg sikker på at Gud ville at jeg skulle åpne disse menneskenes sinn for hans bud og for at *SYND* er å bryte Guds hellige *LOV*.

Derfor leste jeg først de to skriftstedene som er nevnt ovenfor. Så forklarte jeg hva jeg hadde lært om Guds lov gjennom et halvt års studier — særlig angående Guds sabbat.

Jeg ville vite om denne krøplingen og hans kone hadde en villig innstilling til å adlyde Gud.

Men det hadde de ikke. Det viste seg at de var «pinsevenner». De gikk til kirke fordi det var så «hyggelig» der. De snakket en hel del om alt det «oppløftende» de gledet seg over i kirken. De var fulle av hån og forakt når det gjaldt å lyde Gud. Jeg sa til dem at når de ikke var villige til å adlyde Gud og holde seg til Guds skrevne betingelser for helbredelse, da kunne jeg ikke be for ham.

Var dette en engel?

Denne saken hadde hvilt tungt på mitt sinn. Jeg hadde fått dyp medfølelse med den stakkars mannen. Men hans sinn var jo ikke svekket, og jeg visste at Gud ikke går på akkord med SYND.

Noen uker senere lånte jeg min brors bil igjen, og kom tilfeldigvis til å kjøre nedover Foster Road. Nå hadde jeg et helt annet ærende i tankene, og jeg tenkte ikke på den deformerte krøplingen i det hele tatt. Jeg satt i dype tanker om noe helt annet.

Da jeg imidlertid kom til krysset med gaten hvor han bodde, ble jeg uvilkårlig minnet om ham. Straks slo den tanke meg at jeg kanskje burde stikke innom nok en gang, men i samme øyeblikk bestemte jeg meg for å la være. De hadde tatt så lett på, ja faktisk latterliggjort tanken på å *adlyde* Gud. Så jeg skjøv tanken på dem til side, og fordypet meg på nytt i funderinger over det jeg hadde fore.

Så hendte det noe rart.

Ved neste gatekryss dreide rattet seg av seg selv mot høyre. Jeg kjente at det ble dreid, og strittet straks imot. Det fortsatte å snu mot høyre. Jeg tok i av alle krefter for å motvirke det og fortsette rett frem. Men alle krafttak var forgjeves. En usynlig kraft vred rattet mot høyre *mot* all min styrke. Bilen svingte til høyre og inn i gaten et kvartal fra huset hvor krøplingen bodde.

Jeg var vettskremt, for noe slikt hadde jeg aldri tidligere vært ute for. Jeg svingte inn til fortauskanten og stanset. Jeg skjønte ikke hva dette skulle bety.

Det var for sent å rygge ut i den sterkt trafikkerte Foster Road igjen.

«Nåvel», tenkte jeg, «da kjører jeg kvartalet ut og tar til venstre og ut på Foster Road igjen.»

Men ved slutten av det lange kvartalet var det bare mulig å svinge til høyre. Det gikk ingen gate til venstre. Ville jeg tilbake til Foster Road, måtte jeg passere krøplingens hjem.

«Var det mulig at en engel *tvang* rattet slik at jeg ble nødt til å kjøre denne veien?» spurte jeg meg selv, noe oppskaket av hele opplevelsen. Jeg besluttet at det nok var best at jeg stakk innom et øyeblikk for å forvise meg om forholdet.

Jeg fant ham slått ned av en blodforgiftning som nærmet seg hjertet.

Jeg fortalte dem hva som var hendt.

«Nå vet jeg at Gud sendte en engel for å tvinge meg hit,» sa jeg. «Jeg tror at Gud ønsker at jeg skal be for deg — at han vil helbrede deg for denne blodforgiftningen for å vise deg sin makt, og så gi deg enda en sjanse til å angre og bli villig til å adlyde ham. Og gjør du det, da vil han rette ut den forvridd ryggen din og gjøre deg helt frisk.

Så hvis du ønsker det, skal jeg be for deg og be Gud om å helbrede denne blodforgiftningen. Men jeg vil *ikke* be Gud om å helbrede ryggen din før du angrer og viser deg villig til å adlyde alt det du selv ser at Gud gir deg ordre om.»

Nå var de helt desperate. Han hadde trolig omtrent 12 timer igjen å leve. Nå var det slutt på fliret og spøken om all «hyggen» på «pinsemøtene». De ønsket at jeg skulle be for stakkaren.

Jeg var ikke ordinert prest, så jeg salvet ham ikke med olje. Jeg hadde aldri tidligere bedt høyt foran andre. Dette forklarte jeg dem. Jeg sa at jeg bare ville legge hendene mine på mannen og be i taushet. Jeg ønsket ikke at det at jeg ville være meg bevisst at jeg for første gang bad høyt, skulle forstyrre det ekte alvorret, troen og tilliten. Jeg var absolutt sikker på at han ville bli helbredet for blodforgiftningen.

Og det ble han.

Neste dag kom jeg igjen. Forgiftningen var forsvunnet straks jeg hadde bedt. Men til min store sorg og skuffelse var de på ny fylt av lett sinn og spott vedrørende Guds lov. Igjen pratet de spøkefullt om alt det «oppløftende» de opplevde på møtene hos pinsevennene.

Det var ikke mer jeg kunne gjøre for dem. Det var en av

mitt livs stor skuffelser. Jeg har aldri sett dem eller hørt fra dem igjen.

Guds usynlige representanter

Gud har gitt engler spesielle oppdrag med å ha oppsyn med og beskytte sin menighet gjennom hele dens historie (Åp. 1:4, 16, 20; 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14). Han har engler som hele tiden vandrer omkring på jorden for å observere og melde fra til ham hvordan det stort sett står til på jorden (Åp. 5:6; Sak. 4:10; 2. Krøn. 16:9).

Gud har også engler som spesielt skal ta seg av hans unnfangede menneskebarn (Apg. 12:15; Matt. 18:10). Gud lover: «For han skal gi sine engler befaling om deg at de skal bevare deg på alle dine veier» (Sal. 91:11).

Tolv av Guds engler skal være portvakter i den nye byen Jerusalem (Åp. 21:12), en for hver av Israels stammer. Disse 12 assisterer kanskje nå erkeengelen Mikael.

Engler er budbærere. De viste seg for Abraham, Lot, Hagar, Moses, Manoah, Gideon, Elia og mange av profetene og apostlene.

Når disse englene viser seg for mennesker, opptrer de oftest i mannsskikkelse.

Bibelen nevner tre engler av høy rang ved navn: Lucifer (Jes. 14:12; eng. overs. Kallt «strålende stjerne» i skandinaviske bibler), nå djevelen Satan; Gabriel, som viste seg for Daniel ved to anledninger (Dan. 8:16; 9:21), så for Sakarja, far til døperen Johannes (Luk. 1:19), og senere for Maria, Jesu mor (Luk. 1:26). Den tredje er Mikael, som blir kalt en av *de fornemste fyrster* (Dan. 10:13), og som Judas betegner som en over- eller erkeengel (Judas 9). Mikael er den erkeengelen som spesielt er utsett til å verne og hjelpe Israels 12 stammer (Dan. 12:1; 10:2-13, 20), og den sanne Guds Menighet i dag (Åp. 12:7).

Det høyeste skaperverks fullbyrdelse

Gud tildeler englene ansvarsoppgaver, men Gud har også gitt dem FORSTAND — med evne til å tenke, resonnerer, velge og ta beslutninger!

Men det var en altoverveiende kvalitet som selv ikke Guds skaperkraft kunne skape i ett nu, som på kommando

— den samme fullkomne, hellige og rettferdige karakter som var i både Gud og Ordet!

Den slags karakter må bli utviklet ved at den som den utvikles i, virkelig velger det og vil det.

Legg derfor nøye merke til denne høyviktige, egentlig innlysende, sannheten — at fullkommen, hellig og rettskaffen karakter er fullbyrdelsens høyest mulige prestasjon som det overhode er mulig for Gud Den Allmektige, vår Skaper, å oppnå. Den er også midlet for hans endelige og høyeste HENSIKT! Hans siste, ytterste målsetning!

Men hvordan skal det gå til?

Jeg gjentar, en slik fullkommen karakter må utvikles. Det fordrer fritt valg og fri beslutning hos det enkeltindivid som karakteren skal skapes i. Men selv da må den dessuten inngis av og fra Den Hellige Gud, som alene har en slik rettskaffen karakter å skjenke.

Men hva mener vi egentlig med rettskaffen karakter?

Fullkommen, hellig og rettskaffen karakter er evnen hos et selvstendig individ til å skjelne den sanne og rette leve-måten fra den falske, til frivillig å overgi seg fullt og betingelsesløst til Gud og hans fullkomne vei — å la seg *erobre* av Gud — til å beslutte, selv mot fristelser og selviske lyster, å *leve etter og gjøre* det rette. Og selv da er slik hellig karakter en Guds gave. Den kommer ved at man holder seg til Gud og lar ham innpode sin lov (Guds rettskafne levevis) i seg.

Denne fullkomne karakteren kommer faktisk bare fra Gud, idet den blir inngitt i det enkelte individ han har skapt, når det frivillig går med på det, til og med etter alvorlige prøvelser.

Jeg har viet flere avsnitt til dette punktet, siden det er selve det avgjørende hovedmidlet for å gjennomføre Guds altoverskyggende formål.

Tilbake til englene i førhistorisk tid: 1) Gud skapte dem med sinn som var i stand til å tenke, resonnerer, velge og ta avgjørelser av egen fri vilje; og 2) han åpenbarte klart sine sanne og rettskafne veier for dem. Men Gud lot dem nødvendigvis ha frihet til å velge om de ville godta Guds rette vei, eller slå inn på motsatte veier som de selv ville finne opp.

Hva var Guds endelige mål for englene? Uten tvil det samme som nå på grunn av englenes opprør er blitt menneskenes transcendentale potensial!

Som et prøvelfelt, med muligheter for positive, aktive og kreative fullbyrdelser, skapte Gud hele det veldige materielle universet.

Aller først hadde Gud skapt englene. Så lot han jorden og hele universet bli til — for englene og for menneskene som skulle bli skapt senere.

Gud skapte ikke bare stoff, materie, men med det, og i det, skapte han energi og slike lover som menneskene etter hvert har oppdaget på det fysiske og kjemiske område. Gud formet materien slik det forekommer i både organisk og uorganisk tilstand.

Nå kommer vi da til det som er åpenbart i 1. Mosebok 1:1: «I begynnelsen [av det fysiske univers] skapte Gud himlene og jorden», som alle er materielle og fysiske.

Som før nevnt bruker de fleste av våre bibelutgaver entallsformen *himmelen*. Men Moses skrev opprinnelig dette på hebraisk, hvor ordet står i flertall — altså *himlene*, slik at det ikke bare omfatter vår jord, men hele det materielle UNIVERS.

Det antyder altså at *på det tidspunkt* — etter at englene var skapt — ble hele universet til, på samme tid som dengang vår jord ble skapt. Jeg finner tydelige tegn på dette også på andre steder i bibeltekstene, og det sies rett ut i 1. Mosebok 2:4.

Det fullkomne skaperverk

Den opprinnelige hebraiske tekst (slik Moses skrev den) indikerer en perfekt skapelse. Gud åpenbarer seg som Skaperen av det fullkomne, av lys og skjønnhet. Hver eneste henvisning i Bibelen beskriver tilstanden etter hver fullbyrdet fase av Guds skapelse som «det var godt» og til slutt «såre godt» — altså fullkomment.

Dette første verset i Bibelen omtaler faktisk den opprinnelige fysiske skapelsen i sin helhet — universet, *innbefattet* jorden, noe som kanskje skjedde for millioner av år siden — som et fullkomment skaperverk, skjønt og perfekt, for såvidt som skapelsen var et avsluttet og fullbyrdet arbeid. Gud er en perfeksjonist!

I Job 38:4, 7 taler Gud spesielt om skapelsen av jorden. Han sier at alle englene (skapte «Guds sønner») jublet av fryd

da jorden ble skapt. Dette åpenbarer at englene var skapt før jorden ble til — og trolig før hele det materielle univers. Solene, planetene og alle himmellegemene består av materie. Englene er derimot individuelt skapte åndelige vesener som utelukkende består av ånd.

Som nevnt tidligere vil mange bli overrasket når de får vite at det fantes engler her på jorden FØR mennesket ble skapt. Men dette stedet i Jobs bok innebærer det.

Engler på jorden syndet

Også andre bibelsteder viser at det var engler på jorden før menneskene.

Se 2. Peter 2:4-6. I kronologisk orden kommer «englene da de syndet», deretter «den gamle verden» fra Adam og frem til syndfloden, og etter det Sodoma og Gomorra.

Denne Bøkenes Bok, som inneholder den viten som vår Gud og Skaper har åpenbart, forteller oss at Gud skapte englene, som består av ånd. Men kan du forestille deg engler som *synder*? Englene ble skapt med evne til å tenke, velge og ta beslutninger, ellers ville de ikke ha noen individuell karakter. Siden synd er overtredelse av Guds lov, må de syndende engler ha gjort opprør mot Guds lov, grunnlaget for Guds styre.

Men når og på hvilken måte syndet englene?

Legg nøye merke til det som blir åpenbart i 2. Peter 2:4-5: «For så sant Gud ikke sparte engler da de syndet, men styrtet dem ned i avgrunnen og overgav dem til mørkets huler i varetekt til dom, og ikke sparte den gamle verden, men oppholdt rettferdighetens forkynner Noa selv åttende, den gang han førte vannflommen over en verden av ugudelige . . . » Uttrykket «styrtet . . . ned i avgrunnen» er oversatt fra det greske *tartarōsas*, som ikke finnes noe annet sted i Bibelen. *Tartaros* betyr et sted eller en tilstand hvor noen holdes i varetekt.

Disse versene viser at universell synd fører til universell ødeleggelse for den fysiske jorden. Synden i verden før syndfloden var en verdensomfattende, universell synd. Som det står: « . . . Jorden ble full av urett . . . for *alt kjød* hadde fordervet sin ferd på jorden . . . de har fylt jorden med urett . . . » (1. Mos. 6:11-13). «Men Noa fant nåde for Herrens øyne . . . Noa

var en rettferdig og ulastelig mann blant sine samtidige; Noa vandret med Gud» (vers 8–9). «Alt kjød» over hele jorden hadde syndet — bare Noa «vandret med Gud». Derfor ødela syndfloden *hele jorden* — unntatt Noa og hans familie.

Sodomas og Gomorras homoseksualitet og andre synder bredte seg i området rundt byene, og den fysiske ødeleggelsen rammet hele området. Englenes synd var verdensomfattende, og den fysiske ødeleggelsen omfattet også hele verden. (Det er også grunn til å tro at den faktisk omfattet hele universet, noe vi vil forklare i kapitel 7.)

Versene som er sitert ovenfor, plasserer englenes synd i tid *før* de synder som ble begått i verden før syndfloden som startet med Adam, altså før mennesket ble skapt. Og *det* må vel være en overraskende avsløring av en fase av det store mysterium. Engler bebodde denne jord *før* menneskene ble skapt.

I Jesaja 14 og Esekiel 28 blir det åpenbart at Gud satte erkeengelen Lucifer, en kjerub, på en trone på jorden. Han ble satt der som hersker for hele jorden. Gud hadde til hensikt at Lucifer skulle styre jorden ved å utøve Guds styre på jorden. Og dette styret ble utøvet inntil de syndene englene gjorde opprør.

Hvor lenge disse englene bebodde jorden før mennesket ble skapt, er ikke åpenbart. Det kan ha vært millioner, kanskje milliarder av år. Mer om det senere. Men de syndet. Synd er brudd på Guds lov (1. Joh. 3:4), og Guds lov er grunnlaget for Guds styre. Vi vet derfor at disse englene, tydeligvis tredjeparten av alle englene (Åp. 12:4), syndet, de gjorde opprør mot Guds styre. Og synd medfører straff. Straffen for englenes synd er ikke døden, slik som for mennesker. Engler er udødelige åndevæsen og kan ikke dø. Disse åndevæsenene hadde fått herredømmet over den fysiske jorden som en eiendom og et tilholdssted.

Englenes universelle, verdensomfattende synd resulterte i den fysiske ødeleggelse av jordoverflaten.

Gud styrer sitt skaperverk

Gud er Skaperen. Han styrer også sitt skaperverk. Han bevarer det han har skapt gjennom sitt styre. Han har en hensikt med alt han skaper — at det skal brukes og forbedres,

utvikles, bevares og vedlikeholdes. Denne bruken blir regulert ved Guds styre. Da englene gjorde opprør mot Guds styre, opphørte denne utviklings- og forbedringsprosessen her på jorden — den som skulle «sette prikken over i'en». Nå ble ikke lenger noe av jordens opprinnelige skjønnhet og prakt bevart og videreført. Det resulterte i fysisk ødeleggelse av hele jordoverflaten!

Gjennom denne englenes synd ble Lucifer til djevelen Satan, og englene under ham ble demoner.

Gud er Skaperen som bevarer og styrer.

Satan er ødeleggeren!

Derfor kan vi lese i Judas 6-7: «... De engler som ikke tok vare på sin høye stand, men forlot sin egen bolig, dem holder han i varetekt i evige lenker under mørket til dommen på den store dag; likesom Sodoma og Gomorra og byene deromkring, som på samme måte som disse drev hor og gikk etter fremmed kjød, ligger for våre øyne som et eksempel, idet de lider [led] en evig ilds straff.»

Tilbake til 1. Mosebok 1:1-2. Som før nevnt indikerer vers 1 at skaperverket var fullkomment. Gud er opphavet til liv, skjønnhet og fullkommenhet. Satan har bare bragt mørke, stygghet, ufullkommenhet og vold. Vers 1 viser skapelsen av en fullkommen, praktfull og skjønn verden, omenn uferdig. Vers 2 åpenbarer resultatet av englenes synd.

«Og jorden var [ble] øde og tom.» Ordene «øde og tom» er oversatt fra *tohu* og *bohu* på hebraisk. De kan også oversettes med «kaotisk, i forvirring og en tilstand av forfall». Ordet *var* blir andre steder i 1. Mosebok oversatt med *ble*, som i 1. Mosebok 19:26. Den jord som var blitt skapt fullkommen og skjønn, var nå m.a.o. blitt kaotisk, øde og tom, som månen — bortsett fra at jordens overflate var dekket av vann.

David ble inspirert til å åpenbare hvordan Gud fornyet jordoverflaten: «Du sender din Ånd ut, de skapes, og du gjør jordens skikkelse ny igjen» (Sal. 104:30).

En forbausende sannhet

Nå kommer en ny overraskelse for de fleste av leserne. Her er en annen bit av kunnskapens manglende dimensjon som faktisk er åpenbaret i Bibelen, omenn oversatt av religionene, vitenskapen og av den høyere undervisning.

Fra og med 1. Mosebok 1:2 er det *ikke* den opprinnelige skapelsen av jorden som blir beskrevet i dette første kapitlet i Bibelen. Det beskriver en fornyelse av jordoverflaten etter at den var blitt øde og tom som følge av englenes synd.

Det som beskrives fra vers 2 av, det man har ment var Bibelens skapelseskapitel, hendte ifølge Bibelen for omtrent 6000 år siden. Men det kan godt ha vært millioner eller billioner av år etter skapelsen av jorden som blir nevnt i vers 1!

Jeg skal senere kommentere spørsmålet om hvor lang tid det kan ha tatt før alle jordens engler gikk til opprør.

Jorden *var blitt øde og tom*. Gud skapte den ikke øde og tom eller i en tilstand av forfall. Gud er ikke uordens Gud (1. Kor. 14:33). Det samme hebraiske ordet *tohu*, som betyr øde og tom, blir brukt i Jesaja 45:18: «For så sier Herren, som skapte himmelen, han som er Gud, han som dannet jorden og gjorde den, han som grunnfestet den, han som ikke skapte den til å være øde [*tohu*], men dannet den til bolig for folk.»

Fortsett nå med resten av 1. Mosebok 1:2 (jorden var blitt kaotisk, øde og tom). «Og det var mørke over det store dyp [havene, jordens vannoverflate], og Guds Ånd svedde over vannene. Da sa Gud: Det bli lys! Og det ble lys. Og Gud så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket» (vers 2–4).

Satan er opphav til mørke, og det var englenes opprør som hadde ført til mørket. Gud er opphav til lys og sannhet. Lyset viser frem og forskjønner det vakre, og avslører også det onde. Mørket skjuler begge deler.

De neste versene i dette første kapitlet i Bibelen beskriver hvordan jordoverflaten ble fornyet — med vakre gressganger, trær og busker, blomster og annen vegetasjon. Så hvordan fisk, fugler og markens dyr ble skapt — og til slutt mennesket.

Den store Lucifer

Men før vi kommer til mennesket, må vi fylle ut mere av førhistorien.

Hvordan hendte det at englene syndet? Hvordan begynte det?

Husk, Gud Skaper *bevarer*, forbedrer og forskjønner det han skaper gjennom sitt styre. Det han skaper, er skapt for

å bli brukt. Denne jorden var opprinnelig skapt for å bli bebodd og brukt av engler.

Da Gud plasserte engler, tydeligvis en tredjedel av dem (Åp. 12:4), på den nyskapte, fullkomne, skjønne og praktfulle jordkloden, satte han en erkeengel — den store kjeruben Lucifer — på en trone over dem for å administrere Guds styre. Det fantes bare to andre vesener med denne ypperste rang av kjerub: Mikael og Gabriel.

Så langt det er blitt åpenbart, er disse tre det ypperste i åndevesener som det stod i Guds makt å skape. Denne Lucifer var et ypperste vesen med en ærefryktinngytende, majestetisk skjønnhet, med en blennende glans, overveldende kunnskap, visdom og makt — så fullkommen som Gud kunne skape ham (Esek. 28:15). Men husk, det er én ting Gud ikke kan skape automatisk og i ett nu på befaling, nemlig fullkommen og rettsindig karakter. Derfor måtte Gud nødvendigvis skape i ham evnen til å velge og avgjøre selv, for ellers ville han ikke ha vært et vesen med individualitet og karakter.

På dette punkt må en sannhet som nesten aldri er blitt forstått, bli forklart. Gud skaper i to trinn. Vi kan sammenligne det med en kvinne som baker en kake. Når hun tar den ut av ovnen, er kaken ikke ferdig før hun har lagt glasur på den. Da Gud skapte jorden og andre planeter, brukte han denne tottrinnsmetoden.

Det som var blitt skapt, var perfekt i seg selv så langt det var skapt. Men det var ennå ikke et ferdig og komplett produkt. Gud mente at englene selv skulle arbeide på jordens overflate. Han mente at de skulle bearbeide den, forbedre den, pynte den opp, forskjønne den — med andre ord «legge glasur på kaken».

Det samme tottrinnsprinsippet gjelder også skapelsen av englene. Fullkommen, rettskaffen karakter kan ikke skapes automatisk på befaling. Englene måtte nødvendigvis selv ta sin del i utviklingen av karakter. Og derfor kunne de ikke bli ferdigskapt før denne karakteren var ferdigdannet.

Lucifer, senere Satan

Jeg vil at du fullt ut skal forstå den opphøyde storhet hos denne, selve toppen av vesener Gud skapte. To skriftsteder forteller oss om Lucifer i hans opprinnelig skapte tilstand.

Legg først merke til det som åpenbares i Jesaja 14. (Dette berømte kapitlet begynner med den tiden som ligger like foran oss, når Den Evige Gud vil ha grepet inn i denne verdens saker. Israels folk — ikke nødvendigvis eller utelukkende israelere eller jøder — vil ha vært holdt som fanger og slaver, og Gud skal gripe inn for å føre dem tilbake til deres opprinnelig lovede fedreland.) «På den dag Herren gir deg ro for din møyne og din angst og for den hårde trelldom som ble lagt på deg, da skal du istemme denne spottesang over Babels konge og si: Se hva ende det har tatt med voldsherren, med trengselsstedet! Herren har brutt i stykker de ugudeliges stav, herskernes spir, som slo folkeferd i harme . . . som underkuet folkeslag i vrede og forfulgte dem uten skånsel» (vers 3-6).

Her er det ikke tale om Nebukadnesar, fortidens konge av Babylon. Tiden ligger ennå foran oss, men er nå ikke langt unna. Det tales om den moderne etterfølger av oldtidens Nebukadnesar, han som skal herske over «det romerske rike» som snart skal etableres. Det vil bli et slags kommende «Europas forente stater» — en union av ti land som vil fremstå fra eller avløse det nåværende fellesmarked (Åp. 17). Storbritannia kommer *ikke* til å være med i dette riket som snart kommer, ei heller Danmark.

Dette forente Europa vil erobre Israels hus — *hvis* du vet hvem Israel er i dag, og jeg mener *ikke* Juda, som i dag er kjent som israelere. Alt dette omfatter en mengde andre profetier som det ikke er plass til å forklare her. (Det blir forklart i vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene.*)

Men denne «Babels konge» vil på den tid da profetien går i oppfyllelse være fullstendig beseiret ved at den levende Kristus i all sin makt og herlighet griper inn. La oss fortsette:

«All jorden har nå fått hvile og ro; de bryter ut i jubelrop. Også syppressene gleder seg . . . Libanons sedrer: Siden du falt og ble liggende, stiger ingen hugger opp til oss» (vers 7-8).

(Her vil jeg gjerne tilføye noen interessante opplysninger. Nesten alle sedertrærne i Libanon, som Bibelen har gjort så berømte, er nå felt. Bare en liten klynge av disse trærne er igjen, høyt oppe i fjellene. Jeg har selv sett dem og fotografert dem. Men i England, på den vakre eiendommen hvor vårt

Ambassador College tidligere holdt til, finnes kanskje det fineste eksemplar av Libanons sedertrær som ennå er bevart. Vi satte stor pris på det. Det er interessant å se at denne profetien, som ble skrevet omtrent 500 år f.Kr., nevner det faktum at disse vakre og statelige trærne skulle bli felt i så stor utstrekning.)

Dette avsnittet i Jesaja 14 taler om den dom den herliggjorte, allmektige Kristus skal felle over denne kommende menneskekongen. Det omtaler ham som Satans viktigste politiske regent og militære ødelegger, som vil bli fullstendig forført av Satan i årene som ligger like foran oss.

Satans jordiske trone

Så kommer vi til vers 12, hvor denne jordiske menneskeverson av djevelen Satan plutselig fremstår som Satan selv — den tidligere erkeengel Lucifer:

«Hvor er du ikke falt ned fra himmelen, du strålende stjerne [engelsk overs.: Lucifer], du morgenrødens sønn! Hvor er du ikke felt til jorden, du som slo ned folkeslag!» Dette gjorde den tidligere Lucifer gjennom den militære og politiske leder han hadde i sin makt, og som omtales i de første 11 versene.

Navnet Lucifer er latin og betyr «Strålende morgenstjerne» eller «Lysbringer», og det var som lysbringer Gud først skapte ham. På hebraisk kalles han *hêylêl*. Fortsett så: «Det var du som sa i ditt hjerte: Til himmelen vil jeg stige opp, høyt over Guds stjerner [engler] vil jeg reise min trone.»

Merk at Lucifer hadde en trone, han var en hersker. Denne tronen måtte være på jorden, siden han ville stige opp til himmelen. Fortsett: «... Jeg vil ta sete på gudenes tingfjell [Guds himmelske trone] i det ytterste nord, jeg vil stige opp over skyenes topper, jeg vil gjøre meg lik Den Høyeste» (vers 13–14). Det er faktisk helt tydelig at det Lucifer hadde i tankene, var intet mindre enn å styrte Gud Skaper ned fra tronen og selv bli den høyeste Gud.

Han planla åpenbart å sette seg selv i Guds sted som hersker over hele universet!

Men så heter det til slutt, idet teksten vender tilbake til det jordiske forbildet: «Nei, til dødsriket skal du støtes ned, til hulens dypeste bunn» (vers 15).

Herfra vender teksten tilbake til menneskekongen. Lucifer var Guds skaperkrafts ypperste mesterstykk, et vesen som var individuelt skapt. Men nå truet han som et frankensteinuhyre med å ødelegge sin egen skaper — og overta all hans makt til å herske over hele universet.

Denne profetien taler bokstavelig talt om en krig som skal utkjempes i himmelen i vår tid, og som er beskrevet i Åpenbaringen 12:7-9: «Og det ble en strid i himmelen: Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen, og dragen stred, og dens engler. Men de maktet det ikke, heller ikke ble deres sted mere funnet i himmelen. Og den store drage ble kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele jorderike; han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham.»

Likeens i Daniel 12:1-2: «På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste som verner om ditt folks barn, og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noe folk ble til, og like til den tid. Men på den tid skal alle de av ditt folk bli frelst, som finnes oppskrevet i boken. Og de mange som sover i jordens muld, skal våkne opp, somme til evig liv og somme til skam og evig avsky.»

Satans opprørsstyre var IKKE en styreform basert på prinsippet om kjærlighet — om å gi, om utgående omsorg for andres beste. Det var basert på EGOISME, forfengeligheit, begjær og grådighet, misunnelse, sjalusi, hat og kappestridsånd, hat, vold og ødeleggelse, mørke og feil istedenfor lys og sannhet, stygghet istedenfor skjønnet.

Legg igjen merke til totrinnsprinsippet. Jesaja 14:12-14 gjelder en tid før Adam, det første menneske, ble skapt. Men ifølge Åpenbaringen 12:7 og Daniel 12:1 vil Satan helt mot slutten av de 6000 årene som han har fått lov til å herske over jorden, nok en gang forsøke å tilrive seg Guds trone i himmelen.

Lucifer et skapt vesen

La oss nå se på det andre bibelstedet som beskriver denne ypperste engelen som Gud skapte, i Esekiel 28.

Men først kapitel 26. Hele kapitlet tar for seg oldtidens store handelsmetropol Tyrus. Tyrus var oldtidens handels-sentrum, slik Babylon var det politiske senter. Tyrus var den

tids New York, London, Tokyo eller Paris. Denne gamle havnebyen med sin handel og skipsfart, forherliget *seg selv* i sin egen skjønnhet, slik Paris gjør i dag.

Kapitel 27 går videre. Det tar for seg den store politiske og religiøse lederen som skal komme, som også er nevnt i Åpenbaringen 18:9-19.

Men i kapitel 28 går temaet mere fullstendig over til tiden som nå er like foran oss, samme tid som blir beskrevet i Jesaja 14. Esekiel 28 taler om Tyrus' fyrste, en jordisk hersker, som oldtidens konge av Tyrus var et motbilde på. Gud sier til Esekiel: «Menneskesønn! Si til Tyrus' fyrste [egentlig en referanse til en mektig religiøs leder som meget snart, i vår tid, vil dukke opp]: Så sier Herren, Israels Gud: Fordi ditt hjerte opphøyer seg, og du sier: Jeg er en gud, jeg sitter på et gudesete midt ute i havet, enda du er et menneske og ikke noen gud, men allikevel i ditt hjerte tykkes deg å være en gud — ja, du er visere enn Daniel, intet lønning er skjult for deg, ved din visdom og forstand har du vunnet deg rikdom og samlet gull og sølv i dine skattkammer... Ditt hjerte opphøyet seg for din rikdoms skyld — derfor sier Herren, Israels Gud, så: Fordi du i ditt hjerte tykkes deg å være en gud, se, derfor lar jeg fremmede komme over deg, de grusomste blant folkene... I graven skal de støte deg ned, og du skal dø som de ihjelslåtte dør, midt ute i havet» (Esek. 28:2-8). (Sammenlign med 2. Tessaloniker 2:3-4, som taler om «syndens menneske... som står imot og opphøyer seg over alt som kalles gud... så han setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud».)

For et supervesen!

Men på dette punkt, som i Jesaja 14, går teksten over fra det lavere jordiske motstykket opp til et høyere åndevesen. Istedenfor Tyrus' fyrste — et menneske — begynner nå teksten å tale om Tyrus' KONGE. Dette er den samme Lucifer.

Profeten Esekiel fortsetter: «Og Herrens ord kom til meg, og det lød så: Menneskesønn! Stem i en klagesang over Tyrus' konge og si til ham: Så sier Herren, Israels Gud: Du som var seglet på den velordnede bygning, full av visdom og fullkommen i skjønnhet» (vers 11-12).

Les dette én gang til! Gud ville aldri si noe slikt som

dette om et menneske. Dette høytstående åndevesenet var fylt av visdom og fullkommen i skjønnhet. Han var det høyeste toppunkt, mesterverket, i Guds skaperverk, skapt som et individuelt vesen — ja, det mest fullkomne Gud maktet å skape i sin allmakt! Det tragiske er at han gjorde opprør mot sin Skaper.

«I Eden, Guds hage, bodde du» (vers 13). Han hadde bodd på jorden, og tronen hans var her. «Kostbare stener dekket deg . . . dine trommer og fløyter var i fullt arbeid hos deg; den dag du ble skapt, stod de rede» (vers 13). Han var et *skapt vesen*, ikke født som menneske; et åndevesen, *ikke kjøtt og blod*. Store evner og musikalske talenter var skapt i ham. Nå da all hans tenkning, handling og adferd er blitt fordervet, er han det egentlige opphav for moderne pervertert musikk og moderne rockemusikk — en blanding av disharmoniske stønn, hyl, skrik og jammer — med fysisk og emosjonelt opphissende rytmer og ulykkelige, nedtrykte stemninger. Tenk på alle de strålende talenter, evner og muligheter som var nedlagt i et vesen som var skapt så fullkomment. Og så ble alt fordervet! Alt spolert — vendt til hat, ødeleggelse og håpløshet!

Men mist ikke motet. Hvis vi virkelig bryr oss nok om dette til å *motstå* Satans lumskhet og ondskap og håpløshet, så vi holder *Guds vei*, så er menneskenes storslåtte muligheter umåtelig mye større og høyere enn Lucifers, selv slik han ble skapt *før* han gjorde opprør og syndet!

Men la oss fortsette åpenbaringen av denne overmåte betydningsfulle manglende dimensjon innen kunnskapen: «Du var en salvet kjerub med dekkende vinger,» sier Gud om denne Lucifer. Dette bringer oss tilbake til 2. Mosebok 25, hvor Gud forklarte Moses hvordan paktens ark skulle se ut. Beskrivelsen begynner i vers 10, og vers 18–20 viser i det fysiske mønster de to kjerubene som stod ved hver sin ende av selve Guds trone i himmelen — tronen for Guds styre over hele universet. Vingene til de to kjerubene dekket over Guds trone.

Opplæring ved universets hovedkvarter

Denne Lucifer hadde altså vært stasjonert ved selve Guds trone. Han var opplært og hadde erfaring i administrasjonen

av Guds styre. Gud valgte et slikt vesen, velutdannet og med stor erfaring, til å være konge og lede Guds styre over de englene som dengang bebodde hele jorden.

Fortsett: «Jeg satte deg på det hellige gudefjell; der gikk du omkring blant skinnende stener.» Her er det ikke tale om noen menneske. Men fortsett: «Ustraffelig var du i din ferd, fra den dag du ble skapt, til det ble funnet urettferdighet [lovløshet] hos deg» (Esek. 28:15). Lucifer hadde fullkommen kunnskap, forstand og visdom. Men han hadde også fått full frihet til å resonnerer, tenke, ta avgjørelser og treffe egne valg. Og med all denne forhåndskjennskap — endog når det gjaldt resultater og konsekvenser — så gjorde dette enestående vesenet, det fineste som selv Gud kunne skape ved et maktbud, opprør mot sin Skaper — og mot det levevis som frembringer alt godt. Han valgte lovløshetens vei. Han var blitt opplært til å styre med fullkommen lov og orden, og så lenge Lucifer fortsatte på denne fullkomne måten, var det fryd og usigelig glede over hele jorden. Det var herlig fred, skjønn harmoni, perfekt kjærlighet og samarbeid. Guds styre skapte en vidunderlig lykkelig tilstand — så lenge Lucifer var lojal i sin ledelse av Guds styre.

Hva fikk englene til å synde?

Hva fikk englene på jorden til å synde, til å bli lovløse? De vanlige englene overtalte sannelig ikke denne store superengelen til å bli en forræder. Nei, det var i ham det ble funnet urettferdighet. Men etter hvor lang tid skjedde dette? Det vet vi ikke. Gud har ikke åpenbaret det! Det kunne ha vært alt fra mindre enn et år til millioner på millioner av år.

Det er heller ikke åpenbaret hvor lang tid det gikk etter at Lucifer selv hadde besluttet å gjøre opprør og forsøke å invadere Guds himmel for å overta makten over universet, og til han fikk overtalt alle englene under seg til å bli forrædere og følge ham.

Jeg kjenner godt den metoden han brukte, for ennå i dag bruker han samme metode til å forføre mennesker til illojalitet, opprør og egosentrisk motstand mot Guds styre. Først forleder han ett eller to individer til misunnelse, sjalusi og bitterhet over innbilt urettferdighet — og så til illojalitet. Deretter bruker han denne eller disse to, som råtne epler i en

kurv, til å spre bitterhet, en følelse av selvmedlidenhet, illojalitet og opprør blant dem som er nærmest dem. Og slik lar Satan det ene eplet spre råttenskapen til de nærmeste, til alle eplene i kurven er råtne.

Hvis «de råtne eplene» under Guds styre på jorden i dag ikke blir fjernet tidsnok, ville råttenskapen ødelegge hele hans styre. Men når de først er kastet ut av kurven, kan de ikke gjøre mer skade på dem som er igjen i den.

Men tenk hvor lang tid det må ha tatt den surnede og forbitre Lucifer å forlede millioner av hellige engler til ergrelse, bitterhet, illojalitet og endelig til åpent og ondskapsfullt opprør. Det kan ha tatt hundrevis, tusenvis, ja kanskje endog millioner av år. Alt dette fant sted før det første menneske ble skapt.

Men alt dette skjedde etter jordens første skapelse, slik den er beskrevet i 1. Mosebok 1:1. Neste vers av dette skapelseskapitlet beskriver en tilstand som *oppstod som resultat* av englenes synd. De hendelsene som beskrives i vers 2, kan derfor ha funnet sted millioner av år *etter* jordens opprinnelige skapelse.

Derfor kan jorden ha blitt skapt for millioner av år siden. Men fortsett nå i dette avsnittet i Esekiel 28: «Ved din store handel fyltes ditt indre med urett, og du syndet; så vanhelliget jeg deg og drev deg bort fra gudefjellet, og jeg gjorde deg til intet, du salvede kjerub, så du ikke mere fikk være blant de skinnende stener. Ditt hjerte opphøyet seg for din skjønnehets skyld, du ødela din visdom på grunn av din glans; jeg kastet deg til jorden . . . » (vers 16–17). Her går teksten tilbake til den jordiske religiøst-politiske leder som snart skal komme — og som fyrsten i det gamle Tyrus var en forløper for.

Tidligere i dette kapitlet påviste jeg hvordan fysisk ødeleggelse, stygghet og mørke hadde dekket jordens overflate som følge av den synd som Lucifer (nå djevelen) og disse «englene [som] syndet» (nå demoner) hadde begått, og hvordan Gud fornyet jordoverflaten i løpet av seks dager (1. Mos. 1:2–25).

Hvorfor ble mennesket skapt?

Men hvorfor skapte Gud mennesker på jorden (1. Mos. 1:26)?

Se på situasjonen med Guds øyne. Gud har gitt oss

mennesker sinn, som Guds eget sinn, bare ringere og begrenset. Gud skapte oss i sitt bilde, som et avbilde (form og skikkelse) av seg selv, men av stoff istedenfor av ånd. Men Gud sier: «La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus» (Fil. 2:5). Til en viss grad kan vi til og med tenke slik som Gud tenker. Tenk hvordan Gud må ha sett på situasjonen da han begynte å fornye jordens overflate — etter den enorme katastrofe som englene hadde forårsaket!

Han hadde skapt jorden som en skjønn, fullkommen skapelse. Han befolket den med hellige engler — trolig millioner av dem. Og som konge over dem, på en jordisk trone, satte han en erkeengel — kjeruben Lucifer. Lucifer var det ypperste mesterverk av Guds skapermakt som et individuelt skapt åndevesen. Han var det mest fullkomne i skjønnhet, makt, forstand, kunnskap, intelligens og visdom som det stod i Guds allmakt å skape. Gud kan ikke skape noe høyere eller mere fullkomment gjennom et maktbud i ett nu.

Enda dette supervesen var så kunnskapsrikt, med opplæring og erfaring i utøvelsen av Guds styre fra Guds egen himmelske trone over universet, forkastet han likevel dette styret, idet han fordervet sitt levevis og nektet å lede eller endog å adlyde Gyds styre. Han hadde forledet alle sine engler på ville veier og ført dem inn i opprørets synd.

Tenk videre over følgende. Hele universet var tydeligvis blitt skapt samtidig med jorden. Det finnes ingen beviser, hverken i Guds åpenbarte ord eller innen vitenskapen, på at det har vært noen form for liv på noen av planetene i det uendelige verdensrom. Men Gud gjør aldri noe som det ikke er mening i. Han har en hensikt med alt han gjør.

Nå er tydeligvis alle slike planeter i hele universet øde og tomme — forfalne (*tohu* og *bohu*) — slik jorden var i henhold til beskrivelsen i 1. Mosebok 1:2. Men Gud skapte dem ikke i en forfallen tilstand slik som vår måne. Forfall er *ikke* noen opprinnelig skapt tilstand, det oppstår som følge av en ødeleggelsesprosess. Hvis de nå falne englene hadde holdt jorden vedlike i dens opprinnelige skjønne stand, forbedret den, fulgt Guds instruksjoner og adlydt hans styre, ville de øyensynlig ha fått den fantastiske muligheten til å befolke og gjennomføre et imponerende kreativt prosjekt som omfatter hele universet. Da de ble forrædere på jorden, må deres synd samtidig

ha ført til en fysisk ødeleggelse på de andre planetene i hele universet, som kunne ha blitt underlagt englene på visse betingelser.

Jorden skal bli universets hovedkvarter

I kapitel 7 av denne boken vil det bli forklart at Gud til slutt vil gjøre denne jord til hele universets hovedkvarter.

Husk på at denne jorden opprinnelig var tiltenkt som bolig for en tredjedel av alle englene. Da englene fikk se den nyskapede jorden, syntes de den var så vakker og fullkommen at de brøt ut i JUBEL (Job 38:4-7). Det var meningen at den skulle gi dem en storartet anledning til å bearbeide den, høste dens grøde, og bevare og øke dens skjønnhet.

På dette punkt bør vi forstå Guds opprinnelige skaperverks natur. Den kan sammenlignes med ubehandlede møbler som man kan få kjøpt i enkelte forretninger. De er «rå» — ferdige, men uten beis, maling eller lakk. Man kan spare penger på å ta etterbehandlingen selv — så sant man vet hvordan det skal gjøres. Slike møbler kan være av høy kvalitet, men de mangler den sluttbehandling som vil gjøre dem enda vakrere.

Slik er det også med Guds skaperverk. Det er perfekt, men det trenger en forskjønnende sluttbehandling som Gud hadde ment at englene skulle fullføre. Gud *alene* skapte den «uferdige» skapningen. Men han ville at englene, i førhistorisk tid, og menneskene i dag, skulle bruke sine skapende evner og avslutte denne del av Guds skaperverk ved å utføre de avsluttende forskjønnende og bruksmessige fasene i det som skal bli **DET ENDELIGE OG AVSLUTTEDE SKAPERVERK!**

Enten dette var blitt åpenbaret for englene eller ikke, så var det en avgjørende PRØVE. Det skulle være et prøvefelt hvor deres evne til å lyde Guds styre og til å føre millioner av andre planeter i det enorme univers frem til et avsluttet skaperverk, ble satt på prøve. For det som er åpenbaret i Guds Ord, antyder at Gud hadde skapt hele det fysiske univers samtidig med at han skapte jorden. Det femte ordet i 1. Mosebok 1:1 burde ha vært oversatt «himlene», som i Lindbergs dansk-norske oversettelse av 1854. Det omfatter hele det veldige univers, ikke bare jordens atmosfære.

Radioaktive elementer og loven om radioaktivitet beviser at det var en tid da materien ikke eksisterte. Gud er ånd. Han består av ånd. Gud var til før ALT ANNET — han var SKAPEREN. Englene ble skapt før jorden. Det Gud åpenbarer, gir en sterk indikasjon på at materien ikke eksisterte før den opprinnelige skapelsen av jorden — at hele det fysiske univers ble skapt på samme tid.

Guds hensikt med englene

Englenes mulighet var å overta hele universet — å forbedre og ferdiggjøre de milliarder av fysiske planeter som kretser om utallige stjerner, hvorav mange er soler. Solen i vårt solsystem er bare en middelstor sol. Noen av de stjernene vi ser, er i virkeligheten mange, mange ganger større enn vår sol. Vårt solsystem er så stort at de fleste ikke kan forestille seg det, men det er bare *en del* av vår galakse, og det finnes mange galakser. Det fysiske univers som den mektige Gud skapte, er m.a.o. *så enormt hinsides det vi kan forestille oss!* Hvor stor er ikke DEN STORE GUD!

Han ønsket at englene skulle spille en avgjørende rolle i fullføringen av det uendelige univers! (Men Gud lot kanskje ikke den gang englene helt ut få kjennskap til deres overveldende potensial, for en tredjedel av dem prøvde å ta universet fra ham med makt, uten først å ha kvalifisert seg.)

For dette vidtrekkende formål etablerte Gud sitt styre på jorden til å styre dem. Og til å lede Guds styre på jorden innsatte han supererkeengelen — den store kjeruben Lucifer.

Husk at selv de hellige engler og erkeengler, selv superkjeruben Lucifer, var nødt til å ha evne til å tenke, resonnere, forme innstillinger og treffe valg og avgjørelser.

Som før forklart gav Gud Lucifer alle fordeler i starten. Han var seglet på visdom, skjønnhet og fullkommenhet. Han var ustraffelig i sin ferd fra det øyeblikk han ble skapt, til det ble funnet urettferdighet — opprør og lovløshet — hos ham (Esek. 28:15).

Han var blitt opplært ved selve tronen for det uendelige univers, og han hadde en grundig erfaring i ledelsen av Guds styre! Han var en av de to kjerubene som med sine vinger dekket Den Høyeste Guds trone (Esek. 28:14; 2. Mos. 25:20).

Hvordan synden kom inn i verden

Han ble skapt strålende vakker — *fullkommen* i sin skjønnhet, men han lot seg gripe av forfengelighet. Så begynte han å resonnerer på feilaktig måte. Guds lov — grunnlaget for Guds styre — utgjør kjærlighetens vei, dvs. utadvendt omsorg for andres ve og vel, kjærlighet til Gud i lydighet, ydmykhet, og tilbedelse. Det vil si å gi, dele, hjelpe og samarbeide. Men han mente at konkurranse var bedre enn samarbeid. Det ville stimulere til å utmerke seg, prøve hardere og oppnå resultater. Det ville være mer glede og mer moro i å tjene *seg selv*.

Han *vendte seg mot* Guds kjærlighetslov. Han ble sjalu på Gud, misunnelig og sint på ham. Han lot begjær og grådighet fylle sitt sinn, og ble bitter. Han ble fylt av *voldsmentalitet*. Han ble med fullt overlegg sin Skapers fiende og motstander. Dette var *hans* valg, ikke Guds — men Gud tillot at det skjedde!

Gud forandret hans navn til det han var blitt, DJEVELEN SATAN, og Satan betyr motstander, konkurrent, fiende.

Fra nå av brukte Satan sine overnaturlige krefter i det ONDES tjeneste. Han ble bitter ikke bare mot Gud, men mot Guds lov. Han brukte sin lumske forførelseskunst til å forlede englene under seg til å bli illojale og opprørske mot sin Skaper og til slutt gå til voldelig ANGREPSKRIG i et forsøk på å styrte Gud og erobre UNIVERSETS trone.

Så lenge Lucifer forble lojal og trofast forvaltet Guds styre, var det vidunderlig og fullkommen fred på jorden. Englene var sprudlende lykkelige, ja rent overlykkelige! Guds styrelses lov er et livsmønster som fører til og fremmer fred, lykke, fremgang og velvære. Synd er en livsform som er skyld i alle de ONDER som eksisterer.

Straffen for englenes synd var *ikke* døden — for Gud hadde skapt dem som udødelige åndelige vesener. Gud hadde gitt dem hele denne jorden som bolig med mulighet til å kvalifisere seg til å eie og forskjønne hele universet.

Deres straff (de venter ennå på sin endelige dom) var å diskvalifisere seg, dvs. at de mistet den store muligheten, at deres sinn ble forvrengt og at jorden ble lagt øde i en *veldig verdensomfattende* NATURKATASTROFE.

Dette resulterte i en tilstand på jorden som med få ord

er beskrevet i 1. Mosebok 1:2. Lucifer var blitt skapt som en fullkommen LYSBRINGER. Nå ble han opphav til MØRKE, feil, forvirring og ondskap.

Så opprøret til englene som syndet (2. Pet. 2:4-6; Judas 6-7; Jes. 14:12-15; Esek. 28:12-17) førte til denne ekstreme katastrofen for vår jord.

Hvordan må Gud ha betraktet situasjonen etter det veldige sammenbruddet til Lucifer og de englene som syndet?

Lucifer var skapt som det mest perfekte vesen i skjønnhet, sinnelag, kunnskap, makt, intellekt og visdom som det stod i Guds makt å skape i et vesen, med evne til å tenke, resonnere, treffe valg og ta avgjørelser på egen hånd. Gud visste at det ikke kunne skapes noe høyere og mer i en førstegangsskapelse.

Demonenes opprinnelse

Likevel hadde dette overordnede vesen, som hadde fått opplæring og erfaring ved selve tronen for Guds styre over universet, henfalt til gal tenkemåte, og tatt en djevlesk fordervet avgjørelse. Han bearbeidet englene under seg, til han fikk gjort også deres sinnelag opprørske. Dette kan forøvrig ha tatt Lucifer millioner av år. Sannsynligvis har han fra først av måttet begynne med å forderve englenes tankegang en for en. Han måtte få dem til å føle seg utilfredse, forurettet av Gud, uvillige og bitre.

Da Lucifer lot forfengelige tanker, sjalusi, misunnelse, begjær og grådighet komme inn i sinnet og oppta det, da hendte det noe med sinnet hans! *Det ble fordervet, fordreid og forvridd!* Tankegangen hans ble forkvaklet. Gud hadde gitt ham og de andre englene kontrollen over sine sinn. De kan aldri rettes opp igjen — aldri mer tenke fornuftig, oppriktig og rettmessig.

Selv har jeg hatt en del personlige opplevelser med demoner gjennom noen få demonbesatte mennesker. Jeg har drevet ut demoner ved Kristi navn og Den Hellige Andes makt. Noen demoner er tåpelige, som bortskjemte barn. Andre er lure og slue, skarpe og listige. Atter andre er krigerske, mens noen er uforskammede, sure og gretne. Men *alle* er de fordervet, forkvaklet og forvridd.

Påvirker Satan og hans demoner personer og selv

styrende myndigheter i dag, og får de til og med innflytelse over dem? Påvirker onde ånder selv ditt liv? Det skal jeg svare på i kapitel 4 i denne boken.

Da Gud betraktet denne katastrofale tragedien, må han ha innsett at når det høyeste og mest fullkomne vesen som det hadde stått i hans allmakt å skape, hadde vendt seg til opprør, var han selv det eneste vesen som *ikke ville og ikke kunne* synde.

Og Gud er Faderen i Guds guddommelige familie eller rike.

Legg merke til Johannes 1:1-5. Ordet, som «ble kjødt» (vers 14), har alltid eksistert — fra evighet av — hos Gud Fader. Gud Fader har skapt alt, hele universet, ved ham som ble Jesus Kristus (Ef. 3:9; Kol. 1:16-17; Hebr. 1:1-2).

Da Jesus var på jorden, bad han til Gud, sin Far i himmelen. Faderen omtalte Jesus som «min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag» (Matt. 3:16). Jesus levde på jorden som et menneske, prøvet i alt på samme måte som vi, men uten synd.

Det fjerde ordet i den norske bibel er «Gud» (1. Mos. 1:1), men det opprinnelige hebraiske ordet er *Elohim*, et ord som har flertallsform, likesom norske ord som *familie*, *menighet* eller *gruppe*. Den guddommelige familie er Gud. Det er én Gud — den ene familie som består av mer enn én Person.

Gud innså at det ikke var fullt mulig å stole på at et vesen på et lavere plan enn Gud selv — som ikke var medlem av Gudsfamilien — aldri ville synde, dvs. være lik Gud, som ikke kan synde. Gud så at det ikke var absolutt mulig med sikkerhet å stole på at noe som var lavere enn ham selv (som familien Gud) ville virkeliggjøre hans store hensikt med hele det veldige univers.

Hvorfor menneskene etterfølger falne engler

Derfor ville Gud *reprodusere seg selv*, gjennom menneskene som var skapt i hans bilde og lignelse, men som fra først av var formet av kjøtt og blod, gjenstand for å dø hvis det var synder som de ikke hadde angret på — men likevel med mulighet for å bli født inn i den guddommelige familie, unnfanget av Gud Fader. Gud så hvordan dette kunne skje gjennom Kristus, som gav seg selv for dette formålet.

Og det var grunnen til at Gud satte mennesker på jorden! Det var derfor Gud utførte dette det mest enorme og fantastiske som noensinne er foretatt av den høyeste, allmektige Gud — å reproducere seg selv! Neste kapitel vil gjøre dette ubestridelig klart.

En siste viktig kommentar før jeg avslutter dette kapitlet. Guds høyeste og altoverskyggende formål er å skape, og det i den grad at han reproducerer seg selv. Dessuten må Gud selv ha det høyeste styre over hele sitt skaperverk. Gud har øyensynlig valgt denne jord til å bli universets hovedkvarter og sete endog for sin høyeste trone (se 1. Kor. 15:24). Men Satan hadde styrtet Guds styre på jorden. Nå er det Guds hensikt å gjenopprette sitt styre over jorden gjennom mennesker som er skapt i Guds bilde og som til slutt skal bli medlemmer av Guds familie. Vi bør ta Paulus' oppfordring alvorlig om at vi ikke må være uvitende om at Satan og hans forførelser eksisterer, ei heller la ham få en fordel over oss (2. Kor. 2:11). Den uhyre viktige hensikt med oss skal bli klargjort i senere kapitler.

Godt nytt

Du har hørt ordtaket om «gode nyheter og dårlige nyheter». I siste del av dette kapitlet kom de dårlige nyhetene. De gode nyhetene er Guds formål med menneskeheten. Videre det faktum at det er dobbelt så mange hellige og rettferdige engler som onde demoner, og dessuten at de fortsatt er Guds usynlige tjenere som skal hjelpe til med å utvikle rettskaffen karakter hos de myriader av mennesker som i fremtiden kan bli sønner og arvinger av den høyeste Gud og medlemmer av den store familien Gud.

MYSTERIET MENNESKET

DET VIRKER helt utrolig! Den høyere undervisning gir tekniske kurs i menneskets fysiologi, anatomi, antropologi og psykologi. Universitetene plukker mennesket fra hverandre og studerer det i minste detalj, bit for bit. De studerer hver fasett og hver fase hos mennesket. De tar menneskehjernen fra hverandre og studerer den, og likevel forblir menneskesinnet nesten et fullstendig mysterium selv for de mest avanserte psykologer. De vet ikke HVA mennesket er eller HVORFOR det ble til! Dette er det tredje store mysterium, som aldri er blitt forstått av menneskeheten.

Er det bare det høyeste dyreslag, nedstammet gjennom iboende krefter ved utviklingsprosessen, uten intelligent planlegging eller formgivning? Hvorfor har mennesket evne til å tenke og resonnere, og hvorfor eier det all den kunnskapsrikdom som det er umulig for dyrene å ha? Er det en udødelig sjel? Er det menneskekjøtt og blod med en udødelig sjel i seg? Hva ER egentlig et menneske når alt kommer til alt?

Og HVORFOR eksisterer det? Hvorfor er menneskeheten her på jorden? *Hendte* vi bare? Eller lå det en plan og hensikt bak?

Vi sier at hver virkning har sin årsak. Her er virkningen mennesket. Mennesket er *her*. HVORDAN og HVORFOR kom det hit? Ble det plassert her, eller skjedde det bare ved en blind, meningsløs, uintelligent utviklingsprosess?

Vi burde ønske å vite svaret!

Dette er et mysterium som har forundret den høyere undervisning.

Den høyere undervisning i det 20. århundre har omtrent enstemmig kommet til å godta evolusjonsteorien. Den tar ikke lenger engang i betraktning at en Gud med et ypperste sinn, perfekt intelligens og ubegrenset kraft kunne ha formet og planlagt skaperverket. Men evolusjonsteorien kan ikke på noen måte forklare en paradoksal verden med storslåtte bedrifter, som samtidig er fullstendig hjelpeløs når det gjelder å løse sine problemer med stigende og stadig tiltagende onder. Den kan ikke gi noen hensikt med menneskets eksistens. Den høyere undervisning overser med forakt Bibelens sannheter som åpenbarer hvorfor mennesket befinner seg på jorden og årsakene til sivilisasjonens nåværende tilstand, og tar dem overhodet ikke i betraktning. Undervisningen i dagens siviliserte verden er blitt fullstendig materialistisk. Den er blitt en kombinasjon av evolusjonens agnostisisme, Karl Marx' politiske og økonomiske teorier og Sigmund Freuds moralske og sosiale mønstre. Den høyere undervisning forblir i fullstendig uvitenhet om menneskehetens mysterium og menneskenes sivilisasjon.

Men høyere undervisning vet det ikke. Og *vil* ikke vite det! Når vi trenger inn i spørsmålene om hva og hvorfor, viker de intellektuelle — kunnskapens voktere — unna eller setter seg til motverge. Om spørsmålene om hva og hvorfor mennesket er til, er de med vilje uvitende!

Så undervisningen lukker både sinn og munn i dypeste taushet. Vitenskapen vet det ikke. Religionen åpenbarer det ikke, for heller ikke den vet det!

Ja, utrolig — men sant!

Gud kommer inn i bildet

HVORFOR denne egensindige uvitenhet? Fordi GUD er involvert. Satan står Gud imot. Satan sitter på jordens trone og har forblindet de intellektuelles sinn såvel som alle andre plan av samfunnet. Betrakt for et øyeblikk den høyutdannede hjerne med flere doktorgrader. Vedkommende er grundig opplært innen visse spesifikke områder hvor han har inngående, komplisert og innviklet viten. Men spør ham om

områder utenfor hans spesialfelt, og han er like uvitende som dem som ikke har slik høyerestående utdanning.

Hovedfraksjonene i denne verdens sivilisasjon — statsstyrelse, religion, undervisning og vitenskap, teknologi og industri — viker alle vekk fra Gud. De ønsker at Gud skal holde seg borte fra deres saker! Snakk om Gud bringer dem i forlegenhet.

Denne uvitenhet kan ikke forklares på annen måte enn ved den usynlige og ukjente påvirkning fra den overnaturlige og onde makt som djevelen Satan og de usynlige, demoniske åndevesener utøver. Når vi i Åpenbaringen 12:9 leser at hele verden er blitt forført av Satan, utelukker det ikke de med fremragende intellekt. Jesus Kristus takket Gud for at de ekte sannheter er skjult for de vise og forstandige og åpenbaret for dem som er umyndige i materialistisk viten.

I 1. kapitel av denne boken dekket vi spørsmålene om hvem og hva Gud er. Og vi finner at Gud er svært så virkelig. Gud er mer enn en enkelt person — Gud er en familie — Gud er den høyeste guddommelige familie. Han er Skaperen av alt som er til, og han har en endelig hensikt — skapelsen av perfekt, hellig, rettferdig og åndelig karakter i mennesket, da gjort udødelig for å bli en del av denne Gudsfamilien.

Så menneskets tilstedeværelse på jorden må stå i et bestemt forhold til Gud Skapers hensikt.

Med disse grunnleggende viktige spørsmål og erklæringer må vi spørre: *Hvorfor* er det så mye ondskap i dagens syke og kaotiske verden? Uten å ha noen løsning står nå denne verden overfor sitt hovedproblem: spørsmålet om mennesket kan *overleve!* Kan menneskelivet på jorden overleve selv de få år som er igjen av dette 20. århundre? Kan mennesket overleve både befolkningsekspløsjonen og den kjernefysiske kraft som dets sinn har frembragt, og som kan utslette hele befolkningen?

Tenk nå over hva som er blitt dekket om Guds hensikt med englene som syndet på jorden. For englenes opprør fører oss direkte til Guds hensikt med mennesket — til vårt spørsmål om hva og hvorfor mennesket er til.

Jordens overflate ødelagt

I stedetfor å forbedre, forskjønne og fullføre jordens skapelse, abragte de syndende engler den til ødeleggelse og ruin.

Kom nå til 1. Mosebok 1:1-2: «I begynnelsen hadde Gud skapt himlene og jorden; men jorden var blitt øde og tom, og det var mørke over avgrunnen» (Lindberg 1854).

De opprinnelige hebraiske ordene for «øde og tom» er *tohu* og *bohu* — som betyr «øde, ubebodd, forringet». Som Lindbergs oversettelse viser, blir ordet *var* også oversatt med «var blitt» eller «ble». Således var alt, muligens etter millioner av år, gått over til å bli bare havflate — og lyset var på grunn av englenes lovløshet blitt til mørke.

La meg her skyte inn et bibelsk prinsipp i nettopp denne sammenhengen. I Jesaja finnes denne instruksjonen: «Hvem vil han lære kunnskap, og hvem vil han få til å forstå budskap? . . . For bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, litt her, litt der» (Jes. 28:9-10). Men de fleste som forsøker å anvende dette prinsippet for bibelsk forståelse, tar hvert «lille» vers ut av sin sammenheng for å «tolke» sine egne ideer inn i det.

Bibelen er enestående blant alle bøker som noensinne er skrevet. Selve det faktum at dens sannheter åpenbares litt her og litt der, betyr at den er en kodet bok som ikke skulle forstås før den nåværende endetiden, slik vi har forklart annensteds i denne boken. De som har forsøkt å lese Bibelen tvers igjennom fra første til siste side, er blitt forvirret. Mange har ganske enkelt kastet hendene i været og sagt, slik jeg også engang gjorde: «Jeg kan ganske enkelt ikke forstå Bibelen.» Dette er årsaken til at Bruce Barton sa at Bibelen er boken som ingen kjenner. Som jeg har forklart annensteds, er Bibelen som et puslespill. Før de forskjellige delene i puslespillet er satt riktig sammen, vil det sanne bildet ikke tre frem.

Mye som direkte angår det som finnes i 1. Mosebok 1, utfylles av andre skriftsteder i andre deler av Bibelen.

Så la oss nå forstå bakgrunnen. 1. Mosebok 1:1: Gud skapte himlene og jorden. Vi har allerede sett i kapitel 2 at himlene (eller universet) og jorden ble skapt etter englene. Jordens engler hadde ikke fullført jordens skapelse gjennom å forbedre, utvikle og forskjønne den. Isteden bragte de ødeleggelse og ruin til den. Guds styre var blitt annullert på jorden.

Og av alle levende vesener i universet var det nå bare

GUD som man med sikkerhet kunne lite på aldri ville forlate sin lovs vei. Intet høyere, mer fullkomment vesen kunne skapes enn kjeruben Lucifer, og han gjorde opprør. Karakter kan ikke skapes automatisk på befaling. Gudfryktig, åndelig karakter er den vanemessige handling og adferd til en person eller et skapt vesen som blir klar over Guds sanne veier, og som så utøver viljen til å følge disse veiene selv gjennom motgang, fristelse eller egne lyster til å gjøre det motsatte. Karakter må utvikles med det særskilt skapte individs samtykke, vilje og handling. Den tildeles av Gud og må villig mottas av det selvstendige individet. Gud bestemte derfor nå, eller hadde allerede forutbestemt, å fullføre den høyeste skaperhandling — å *reprodusere seg selv!* Det skulle fullbyrdes gjennom mennesket! Gud visste at dette måtte skje gjennom MATERIE.

Mennesket i Guds bilde

For å klargjøre jorden for menneskets skapelse, fornyet Gud jordens overflate. Dette forklares i Salmene 104:30: «Du sender din Ånd ut, de skapes, og du gjør jordens skikkelse ny igjen.»

Nå tilbake til 1. Mosebok 1:2: Jorden var lagt øde, «... og Guds Ånd svedde over vannene.»

Det første Gud foretok seg, var å forvandle mørke tilbake til LYS, slik det opprinnelig var skapt. Gud sa: «Det bli lys! Og det ble lys» (1. Mos. 1:3).

Så på seks dager FORNYET Gud jordens overflate (denne fornyelsen var ikke den opprinnelige skapelsen, men en restaurering til samme forfatning som etter den opprinnelige skapelsen), idet han klargjorde den til skapelsen av MENNESKET!

Gud skilte det tørre land fra havet. Så skapte han landjordens planteliv, deretter sjølivet i havet og dyrelivet. På hebraisk, som Moses skrev på, kalles virveldyrene *næfæsj* i vers 20, 21 og 24: vers 20: «liv» (hebr.: *næfæsj*); vers 21: «de store sjødyr og alt levende» (hebr.: *næfæsj*); vers 24: «levende vesener» (hebr.: *næfæsj*). I oversettelsen til norsk brukte oversetterne korrekt ordene (*dyre*)liv, (*det*) levende og vesen, men i 1. Mosebok 2:7, hvor det tales om mennesket, oversatte de det samme *næfæsj* med det norske ordet «sjel» fordi de

afeilaktig trodde at bare mennesker er sjeler — mennesket ble til «en levende sjel» (*næfæsj*). Ordet *næfæsj* betyr bokstavelig talt «dyrs liv», og refererer til fysisk liv og ikke til ånd.

Nok en gang var jorden en perfekt, men fortsatt uferdig, skapelse som manglet den siste hånd på verket.

Som tidligere skrevet skaper Gud i to stadier. Dette kan sammenlignes med å bake en kake. Først kommer selve kaken fra ovnen. Men den er ikke ferdig før annet trinn blir lagt til — kakens glasur. Dette forskjønner, beriker og fullender kaken.

Gud satte Lucifer og hans engler på jorden. Men han mente at de skulle fullføre skapelsen ved mere eller mindre å legge siste hånd på verket, for å forskjønne, forbedre og berike jorden. Men englene syndet, noe som bragte kaos, forvirring og mørke til denne planeten.

Nå fornyet Gud jordens overflate for mennesket, skapt for å bli et karakterbilde av Gud, og også i Guds likhet, eller med hans form og skikkelse. Og Gud hadde til hensikt at mennesket skulle fullføre finpussingen ved å forbedre og forskjønne jorden. Menneskets del i den endelige skapelsen av jorden var så å si å legge glasuren på kaken. Isteden har mennesket ødelagt, forurenset, skjemmet og forringet nesten hver eneste del av jorden som hans hender har berørt eller innvirket på.

Hensikten med mennesket på jorden

Hvorfor plasserte Gud Skaper mennesket på jorden? For å fullbyrde sin endelige og høyeste hensikt, å reprodusere seg selv — gjenskape seg selv så å si, med det høyeste formål til syvende og sist å skape den rettskafne, guddommelige karakter i utallige millioner av unnfangede og fødte barn som skal bli guddommelige vesener og medlemmer av Familien Gud.

Mennesket skulle forbedre den fysiske jord slik Gud gav ham den, fullføre dens skapelse (noe syndende engler med vilje hadde nektet å gjøre), og på den måten å GJENOPPRETTE Guds styre med Guds levemåte; og videre gjennom nettopp denne prosessen å fullføre skapelsen av *mennesket* ved å utvikle Guds hellige, rettferdige karakter, med menneskets eget samarbeide.

Straks denne perfekte og rettskafne karakteren er inngitt

i mennesket og mennesket er forvandlet fra dødelig kjøtt til udødelig ånd, vil MENNESKETS UTROLIGE POTENSIALE komme — idet mennesket blir FØDT INN I Guds guddommelige familie, og dermed gjenoppretter Guds styre på jorden og så deltar med å fullføre skapelsen av hele det endeløse vidstrakte univers! Dette utrolige potensiale som mennesket har, vil bli forklart fullt ut senere i denne boken. Gud vil ha reproduisert seg selv unevnte millioner av ganger om igjen!

På den sjette dag av gjenskapelsesuken sa Gud (*Elohim*): «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse» (1. Mos. 1:26).

Mennesket ble (forutsatt at det samtykket) skapt for å ha et spesielt forhold til sin Skaper! Det ble skapt i Guds form og skikkelse. Det fikk en ånd (immateriell av vesen) for å gjøre dette forholdet mulig. Mye mer om dette litt senere.

Sjelen er dødelig

Men Gud skapte mennesket av materie! Dette var nødvendig for den høyeste fullbyrdelsen som Gud hadde til hensikt.

«Og Gud Herren dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde [luft] i hans nese; og mennesket ble til en levende sjel» (1. Mos. 2:7). Mennesket, dannet av stofflig muld fra jorden, ble til en levende sjel da det begynte å ånde luft. Det står ikke at mennesket er eller har en *udødelig* sjel. Det som ble formet av stofflig muld BLE en sjel.

Som allerede nevnt på side 82-83, er ordet «sjel» oversatt fra ordet *næfæsj* på hebraisk, som Moses skrev på. Det hebraiske *næfæsj* betyr ganske enkelt et pustende dyr. Derfor er sjelen *fysisk*, den består av materie og kan dø. Dette er en sannhet som svært få kirkesamfunn — og antagelig ingen annen religion — tror på. Enda et bevis som identifiserer den ene og sanne Guds Menighet!

Hvordan menneskesinnet fungerer

Nå kommer vi til en annen sannhet som, så vidt jeg vet, den ene sanne menighet er alene om.

Har du noen gang undret deg over hvilken enorm forskjell det er mellom menneskesinnet og dyrehjernen? Dette er tilfeldigvis enda et BEVIS på at utviklingslæren er feil!

Den fysiske hjernen hos høyerestående virveldyr innen

dyreriket er i det alt vesentlige av samme fysiske form, design og beskaffenhet som menneskehjernen. Hvalen, elefanten og delfinen har større hjerne, mens sjimpansens hjerne er nesten like stor. Likevel er menneskehjernens kapasitet ubeskrivelig mye større. Svært få vet hvorfor!

Mange avsnitt i skriften viser at det finnes en ånd i mennesket (1. Kor. 2:11). Ånd er *ikke* stoff, noe mennesket er. For å skille den fra Guds Hellige Ånd betegner jeg den som «menneskeånden». Like fullt er den ånd og ikke stoff.

Denne «menneskeånden» inngir intellektets kraft til menneskets fysiske hjerne. Ånden kan ikke se, høre, smake, lukte eller føle. Det er *hjernen* som ser gjennom øyene, hører gjennom ørene osv. «Menneskeånden» kan ikke tenke på egen hånd. Det er den fysiske hjerne som tenker.

Hva er da funksjonen til denne «menneskeånden»? Den er IKKE en «sjel». Men 1) den inngir intellektets kraft — tenkeevne og sinnstyrke — til menneskehjernen; og 2) den er selve det middel Gud har innpodet som gjør et personlig forhold mellom det jordiske menneske og den guddommelige Gud mulig.

Hva er menneskelivets virkelige verdi?

Filosofene og humanister taler høystemt om menneskeverdet som om det i seg selv skulle være den høyeste verdi. De snakker om guddommen i en, og om å øse av de ideoende skjulte ressurser hos en selv. De lærer at man må stole på og forherlige SEG SELV.

I sin selvtilfredshet er de uvitende og uten anelse om de sanne verdier, og menneskets ufattelige, men reelle potensiale.

Menneskelivet er uendelig mye mindre verd enn de tror, men har samtidig et uendelig mye større potensiale enn det de kjenner til.

Virkelig sannhet må åpenbares. Ellers vil den forbli et mysterium, fullstendig ukjent for de villedte og forfengelige intellektuelle. Jeg gjentar det Jesus sa i bønn: «Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige menn og åpenbaret det for de umyndige» (Matt. 11:25).

Hva er den virkelige sannhet om menneskeverdet? Hva

er et menneskelig *virkelig* verdt? Det er grovt overvurdert i seg selv, men samtidig forbløffende undervurdert i sitt høye potensiale. Virkeligheten er i sannhet overveldende.

Se på et søtt, uskyldig spebarn som bare er noen få timer gammelt, eller på en 80-åring som har levd et rikt liv, og spør deg selv: «Hvor verdifullt er dette livet?» — et som nettopp er begynt, og et som snart er avsluttet? Kunne du gi rett svar?

La oss FORSTÅ dette! Nettopp her er vi ved det vanskelige punkt. Nettopp her sporer verdens høyt utdannede av Vitenskapen og den høyere undervisning i dag går nesten uten unntak ut fra at det ikke finnes noe annet enn materie. De benekter at ånd eksisterer. Med andre ord, de benekter at Gud eksisterer, hva enten de innrømmer det eller ei.

Går vi til den moderne hjerneforskningen, får vi vite at menneskehjernen utfører mange funksjoner som er umulige for en dyrehjerne, og likevel får vi høre at det fysisk sett faktisk ikke er noen vesens forskjell. Et dyr kan ikke tenke, resonner, studere eller ta beslutninger som ikke er basert på instinkt. Det kan ikke vite hva mennesket vet. Det har ikke legning for bedømmelse, klokskap, kjærlighet, vennlighet eller samarbeide — og kjenner heller ikke til konkurranse, sammensvergelse, misunnelse, sjalusi eller bitterhet. Det har ikke sans for musikk, kunst eller litteratur. Det har ikke åndelige kvaliteter eller karaktertrekk. Likevel påstår vitenskapen og den høyere undervisning at menneskets intellekt utelukkende er fysisk.

Jeg måtte ut fra sunn fornuft BEVISE for meg selv at Gud eksisterer og faktisk er mer VIRKELIG enn materien. Jeg måtte bevise at Den hellige skrift faktisk er Guds myndige ord som Gud taler til menneskene med og åpenbarer sannheter gjennom som de ellers ikke kunne ha adgang til. Og jeg fant en hensikt, en plan og mening åpenbaret som er skjult for de selvbestaltede lærde. Jeg fant åpenbaret grunnen til at ondene i vår progressive verden bare øker.

Kan et menneske, som er blitt formet, skapt og gitt liv, si til sin Skaper: «HVORFOR gjorde du meg slik — og i hvilken HENSIKT?» Og kan han instruere sin Skaper? Burde han ikke heller åpne sitt sinn og lytte når Skaperen åpenbarer for ham selve grunnen til at han er til?

Skaperen åpenbarer ting for oss og instruerer oss i en bok som i høy grad er kodet — Den hellige skrift. Dens dype budskap åpnes for menneskenes forståelse ved at Den Hellige Ånd er tilstede og bor i en, injisert i det sinn som har overgitt seg og fullstendig gir seg til åpenbaringen i tro og lydighet. For et slikt sinn blir sannheten gjort klar — og ubeskrivelig herlig.

Men legg nøye merke til dette spørsmålet! Tenk over dette! Hvis mennesket bare hadde en fysisk hjerne som de umælende dyrenes, hvordan kunne Gud, den store Ånd, inngyte disse fabelaktige, åndelige sannhetene i dyrehjernen? Svaret er enkelt. Gud gjør det ikke. De umælende dyrene har ingen bevissthet om Gud eller åndelig kunnskap.

Men menneskeånden i det dødelige menneske gjør direkte kontakt fra Gud, den store Ånd, mulig. Det finnes ingen direkte kommunikasjonskanal mellom den umælende dyrehjerne og sinnet til den aller høyeste Gud.

Tenk over dette. Vi mennesker taler av og til om hvor vidunderlig Gud laget mennesket med dets hjerne og de fabelaktige, fysiske komponentene i dets kropp, som alle virker sammen. Men uten denne ånden som inngir hjernen intellektets kraft, og som også åpner en direkte kommunikasjonskanal med Den Store Guds sinn, ville ikke mennesket være annet enn et umælende dyr. Men ved ånden i mennesket blir det desto mer ærefryktinngytende å grunne over menneskets skapelse. Det er denne menneskeånden i mennesket som gjør det mulig for mennesket å bli forenet med Gud, slik at mennesket kan bli avlet av Gud ved Guds Ånd, som forener seg med menneskeånden og således gjennomsyrer det individuelle mennesket så det blir et barn av Gud, den aller høyeste Skaper.

Menneskelivets sanne verdi ligger derfor helt og holdent i menneskeånden koblet sammen med menneskehjernen. Det må straks slås fast at denne menneskeånden ikke engang er fornemmet av de høyest utdannede psykologer, enda den er selve essensen i menneskesinnet.

Sjelen kan dø

I motsetning til hva de feilbarlige humanistene lærer, åpenbarer Skaperens bok at mennesket ble dannet av jordens

muld, og denne mulden ble på den måten en sjel, dødelig — som alle virveldyr. Menneskene har fortsatt å akseptere den første løgn i menneskehetens historie — Satans løgn til moder Eva, at mennesket er udødelig og ikke kan dø.

Sjelen er bare det pustende dyr. Bibelsk er alle dyr «sjeler» — på hebraisk *næfæs*. Hvis derfor mennesket er en sjel, som i 1. Mosebok 2:7, er også de umælende dyr det. Men det finnes en menneskeånd (1. Kor. 2:11) i menneskesjelen.

Menneskeånden gir ikke menneskeliv. I likhet med livet til alle virveldyr kommer menneskelivet av blodsirkulasjonen, som blir tilført oksygen ved at man puster luft. Men Gud åpenbarer at det er en ånd i hvert menneske. Denne ånden finnes ikke i dyrene. Menneskeånden forsyner menneskehjernen med intellekt — med evnen til å skaffe seg kunnskap, å tenke, å resonere, å ta beslutninger og å velge gode eller dårlige holdninger.

Menneskehjernen og dyrehjernen er i det store og hele like. Menneskesinnets overlegenhet skyldes ikke noen overlegen hjerne, men nærværet av menneskeånden i menneskehjernen. Dyrehjernen er utstyrt med instinkter, ikke intellekt.

Det kan virke sjokkerende fremmed, fordi det er en dimensjon i kunnskapen det hittil ikke har vært undervist i, men den virkelige verdien ved menneskelivet ligger ene og alene i menneskeånden idet den samarbeider med menneskehjernen.

Gud formet mennesket av materie, men i sitt eget bilde når det gjelder form og skikkelse.

Men villdyret og mennesket har den samme pust, den samme livskilde. De dør den samme død. Menneskeliv er dyrisk eksistens, men i form og skikkelse som Gud, og med menneskeånden lagt til hjernen.

Menneskets skapelse ennå ikke fullført

Mennesket ble skapt til å ha et forhold til sin Skaper. Derfor ble det skapt i Skaperens form og skikkelse, med kontakt og et forhold som ble muliggjort ved menneskeånden.

Men menneskets skapelse var ikke fullført. Det ble mentalt og åndelig bare «halvt» skapt. I tillegg trengte det Guds Ånd til å forene seg med sin ånd, slik at det ville bli unnfanget som et Guds barn — forenet med Gud — for til slutt å gjøre

det mulig for mennesket å bli født like inn i selve Guds-familien.

Stans her et øyeblikk. Legg igjen merke til dobbeltheten i Guds skaperprosess. Det første mennesket Adam var en fysisk skapning med menneskeånden i tillegg. Når skapelsen av mennesket endelig blir fullstendig, vil det bli en åndelig skapning, formet helt av ånd.

Når man mottar Guds Hellige Ånd, blir selve Guds udødelig Ånd og sinn spøytet inn i en. De forener seg med menneskeånden i en. Guds Ånd kan ikke bli mottatt eller spøytet inn i det vilde dyr fordi dyret ikke har noen ånd i seg som Guds Ånd kan forene seg med.

La meg her innskyte en sannhet som på det tidspunkt da dette skrives antagelig er det mest kontroversielle tema som diskuteres blant Vestens befolkning, nemlig abortspørsmålet.

Menneskeånden kommer inn i menneskefosteret ved unnfangelsen. Det er denne ånden som etter omvendelse i voksen alder kan bli forenet med Den Hellige Ånd fra den store Gud Skaper, slik at dette mennesket blir inngitt med guddommelig liv så det blir et barn av den levende Gud, i en svangerskapstilstand, skjønt ennå ufødt. Å ødelegge et foster i tidlig eller sent stadium i en mors liv er å MYRDE et potensielt fremtidig Gudsvesen.

Derfor er abort *mord!*

Men la oss gå tilbake til vårt opprinnelige spørsmål: «Hva er et menneskelivs eneste virkelige verdi?»

Menneskelivet er dyrisk eksistens, men med en menneskeånd som gir hjernen intellekt. Menneskeånden i mennesket muliggjør en forening med Guds Hellige Ånd og sinn og udødelighet. Når det dødelige menneske dør, vender legemet tilbake til støv, og ånden vender tilbake til Gud.

Liv etter døden

Når menneskeånden ved døden forlater legemet, er den i virkeligheten en åndelig støpeform, i seg selv uten bevissthet. Men ved oppstandelsen gir den tilbake til det oppstandne legemet all den hukommelse, kunnskap og karakter så vel som form og skikkelse som vedkommende person hadde før døden. Menneskeånden i seg selv kan ikke se, høre, tenke eller vite. Det eneste virkelige liv, iboende og uavhengig, ligger

i at Guds Hellige Ånd forener seg med menneskeånden. Verdien i et menneskeliv ligger i menneskeånden og dens mulighet til å bli forenet med Guds Ånd — som er Guds sinn og liv.

Filosofen tenker seg menneskeverdet som en overordnet verdi i seg selv alene. De snakker om «menneskelig verdighet». De snakker om de medfødte «guddommelige krefter» i hvert menneske. De forsvarer SELV-tillit og SELV-forherligelse. De får det dødelige menneske til å betrakte seg som udødelig Gud.

Tvert imot, menneskelivets eneste verdi ligger i menneskeånden og muligheten for å bli unnfanget av Gud, for senere å bli født som SANN GUD, et barn i Gudsfamilien.

Mennesket er ikke «gud» i seg selv, men bare dødelig kjøtt og blod med en hjerne som er utstyrt med intellekt av menneskeånden.

Mennesket er derfor i seg selv så uendelig mye mindre verd enn hva denne verdens selverklærte lærde mener. Men etter å ha blitt unnfanget av Den Høyeste Gud gjennom selve den levende Guds LIV og Ånd som bor i det, er menneskets muligheter av så uendelig mye større verdi enn verden har forstått.

Som tidligere forklart skaper Gud ved dualitetsprinsippet. Slik er det også med skapelsen av mennesket. Det finner sted i to faser: 1) Den fysiske fasen, som begynte med det første menneske Adam; og 2) den åndelige fasen, som begynner med «den annen Adam», Jesus Kristus (1. Kor. 15:45-46).

Så ble altså mennesket fra sin skapelse (og fødsel) til med den ene «menneskeånden» som ble en uløselig del av mennesket. Men mentalt og åndelig er det ufullstendig; det ble skapt med behov for *en annen* Ånd — Guds Hellige Ånd — og når denne gaven fra Gud er mottatt, vitner Guds Ånd selv «med vår ånd at vi er Guds barn» (Rom. 8:16) — i det unnfangne (eller første) stadium av menneskets åndelige skapelse.

Dette er tydelig forklart i 1. Korinter 2: «Det intet øye så, og intet øre hørte, det som ikke kom opp i noe menneskes tanke, alt det Gud har gjort ferdig for dem som elsker ham» (vers 9; norsk 1978) — åndelig kunnskap.

Det naturlige sinn kan ta imot kunnskap om det materielle og fysiske. Det kan også ha en sans for moral, etikk, kunst og kultur som de umælende dyr ikke har. Men når det gjelder godt og ondt, kan det vite og gjøre bare det som er godt på menneskets plan, noe som er mulig ved menneskeånden som bor i mennesket. Men denne sansen og utførelsen av det gode er begrenset til menneskets nivå av menneskeånden, som er egoistisk i seg selv. Den kan eie og gi uttrykk for kjærlighet på menneskers plan, men uten Guds Hellige Ånd kan den ikke eie eller gi uttrykk for kjærlighet på Guds plan, ei heller kan den tilegne seg kunnskap om det åndelige, slik det er åpenbart i 1. Korinter 2.

Bare Gud åpenbarer

«... Dette [åndelige ting] har Gud åpenbart for oss ved sin Ånd» (vers 10; norsk 1978). Legg spesielt merke til at åndelig kunnskap ikke åpenbares av en person kalt Den Hellige Ånd. Den åpenbares av Gud og til oss i dag ved Guds Ånd, som vi bare kan ta imot som Guds gave ved hans nåde og barmhjertighet. Gud er den som åpenbarer. Den Hellige Ånd er det instrument som gjør det mulig for oss å forstå det som bare Gud kan åpenbare.

«For hvem iblant mennesker vet hva som bor i mennesket, uten menneskets ånd som er i ham?» (vers 11). Hvis Den Hellige Ånd er den tredje person i en treenighet, er da ikke menneskets ånd også et annet menneske?

En ku, en sau eller en hund kan ikke vite det et menneske vet — og det kunne heller ikke et menneske hvis det ikke hadde vært for menneskeånden som er i det. For eksempel slik kunnskap som kjemi, fysikk og teknologisk og vitenskapelig kunnskap. På samme måte, det naturlige menneske med denne ene ånd er *begrenset*: «Således vet heller ingen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd.»

Kun når Den Hellige Ånd kommer inn og forener seg med «menneskeånden», kan et menneske begynne virkelig å forstå det som er åndelig: «Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig» (vers 14).

De mest høyutdannede ser alt gjennom evolusjonsteori-

ens briller. Evolusjon er utelukkende opptatt av materielt liv og utvikling. Den vet ikke og underviser ikke noe om åndelig liv og problemer, og alle verdens onder er åndelige av natur.

Dette er årsaken til at de mest høyutdannede i det store og hele er de mest uvitende. De er begrenset til kunnskap om det materielle og om det «gode» på det selvsentrerte plan. Kunnskap om Gud og det som hører Guds Ånd til, er dårskap for dem. Men så sier da også Gud: «Denne verdens visdom er dårskap for Gud» (1. Kor. 3:19).

Verden avskåret fra Gud

La oss nå vende tilbake til det første menneske, Adam.

Husk Guds hensikt med å skape mennesket på jorden: 1) For å gjenopprette Guds styre på jorden, og ved å regulere menneskelivet gjennom dette styret, a) å fullføre den fysiske skapelsen av jorden der englene ruinerte den, og b) samtidig fullføre skapelsen av mennesket ved å utvikle rettferdig åndelig karakter; og 2) å opprette Guds rike og til slutt menneskets utrolige potensial til å fullføre skapelsen av det store univers!

Denne høyeste hensikt krevde: 1) at mennesket forkastet Satans vei og isteden valgte GUDS KJÆRLIGHETSVEI, basert på Guds åndelige lov; og 2) at mennesket først ble skapt av materie, slik at hvis det ble ført inn på Satans «FÅ»-vei, da kunne det forandre seg og vende om til Guds kjærlighetsvei. Hvis det derimot nektet å forandre seg, kunne dets liv bli utslettet uten ytterligere eller vedvarende lidelse, som om det aldri hadde vært til.

Straks åndelige vesener er ferdig skapt (slik tilfellet var med en tredjedel av englene, som ble onde skikkelser), *kan de ikke forandre seg!* Så snart skapelsen av en ånd er fullført, er den konstant og evig — ikke gjenstand for forandring. Men fysisk materie *forandrer seg stadig.*

Gjennom sin mesterplan for sin åndelige skapelse, som senere vil bli dekket, hadde Gud og Ordet planlagt at Ordet som en hovedplan skulle gi avkall på sin høye herlighet og i rette tid komme i menneskeskikkelse som Jesus Kristus, for å muliggjøre den åndelige fasen av menneskets skapelse — at Gud reproducerer seg selv! For en MESTERPLAN for det abso-

lutt fremste skaperverk! Hvor **STOR** er ikke vår Gud, i sinn, hensikt, planlegging og utforming, så vel som **SKAPELSE** — fra den minste bakterie eller det minste insekt til den aller største sol som gjør vår egen sol ubetydelig i sammenligning!

Og menneskets utrolige potensial er at den store majestetiske Gud er i ferd med å reproducere seg selv i mennesket — at mennesket kan bli født inn i Gudsfamilien!

Det første mennesket, Adam, ble skapt med mulighet til å kvalifisere seg til å erstatte Satan, den tidligere Lucifer, på jordens trone for å gjenopprette Guds styre.

Men det var nødvendig at han motstod og forkastet Satans «**FA**»-vei, som var grunnlaget for Satans onde styre, og at han isteden valgte Guds lovs vei — kjærlighetens vei (GI-veien), som er grunnlaget for Guds styre!

Hans Skaper snakket først til Adam og Eva, idet han instruerte dem om Guds styre og åndelige lov — selv om bare det mest sammentrengte sammendrag av Guds instruksjon til dem blir åpenbaret i 1. Mosebok 2. Satan ble forhindret fra å ha noen kontakt med dem før Gud først hadde undervist dem.

De to symbolske trærne

I den vidunderlig vakre Edens hage som Gud plasserte dem i, var det to meget spesielle symbolske trær. Man har hørt lite om disse trærne og deres veldige betydning, bortsett fra at de fleste har hørt om «Adams eple». Men det forbudte treet var sannsynligvis ikke noe epletre.

Den virkelige betydningen av disse to symbolske trærne forklarer selve verdens grunnvoll. I dem ligger svaret på vår tids store mysterium i dette moderne 20. århundre. Vi lever i dag i en verden av storslått fremgang og utvikling, og likevel paradoksalt nok av forferdelige onder. Det forvirrende spørsmålet i dag er: De hjernene som kan lære å fly til månen og tilbake igjen, transplantere hjerter, produsere datamaskiner og teknologiske vidundere, hvorfor kan de ikke løse sine egne problemer? Hvorfor er det ingen fred i verden?

Vi kan ikke forstå mysteriet med dagens begivenheter og forhold med mindre vi går tilbake til selve verdens grunnleggelse og finner ut *hva* som utviklet seg fra begynnelsen til den pulserende og forvirrende nåtid.

Verden begynte på disse spesielle trærnes tid. Vi hører praktisk talt intet i dagens bibelske feilundervisning om livets tre, og nesten intet om det forbudte treet.

Men tenk over følgende: Gud hadde skapt et menneske av jordens muld. Men Gud skaper i to trinn. Mennesket var ennå ikke fysisk fullstendig. Gud ville at det skulle «bli mange og oppfylle jorden». Men mennesket kunne ikke gjøre det fordi det ennå ikke var fysisk fullstendig. Da lot Gud en dyp søvn (narkose) falle på mennesket. Så utførte han en operasjon hvor han fjernet et ribben fra Adam og bygget en kvinne av det. De ble en familie. Menneskets fysiske skapelse var fullført. De kunne formere seg.

Men det mennesket Gud skapte, var dødelig. Det hadde bare en midlertidig fysisk-kjemisk eksistens som ble holdt i live ved sirkulasjon av blod som blir tilført oksygen gjennom åndedrettet, og forsynt med brensel av mat og vann fra marken. Det hadde ikke iboende, uavhengig liv. Men det hadde en menneskeånd som, forenet med Guds Hellige Ånd, kunne avle evig liv i det.

Udødelig liv tilbudt

Men Gud tilbød mennesket udødelig liv gjennom dette symbolske livets tre. Gud tilskyndet eller tvang det ikke til å ta av det — han bare gjorde treet fritt tilgjengelig. Adam kunne spise av alle trærne i hagen, unntatt det ene forbudte treet, «til kunnskap om godt og ondt».

Hva om Adam hadde tatt av livets tre? Du har antagelig aldri hørt det spørsmålet besvart. De som kalles og dras av Gud til Jesus Kristus, får i dag tilbud om dette treet. Det er én forskjell mellom den opprinnelige Adam og den kalte kristne. Adam hadde ennå ikke syndet, og ingen omvendelse ville vært nødvendig om han hadde valgt livets tre. Ellers er den omvendte og troende Åndsavlede kristne i samme situasjon som Adam ville ha vært i om han hadde tatt av livets tre.

Adam ville ha mottatt Den Hellige Ånd av den udødelige Gud, for at den skulle forene seg med hans menneskeånd. Siden det krevdes et valg av Adam, måtte han selvfølgelig ha forkastet Satans vei ved å ta av livets tre.

Men igjen, hva ville ha skjedd om Adam hadde tatt av livets tre?

Han ville ha mottatt Guds Hellige Ånd for at den skulle forene seg med hans menneskeånd. Mannen var ikke mentalt eller åndelig fullstendig så lenge han ikke hadde Guds Ånd. Dette ville ha forenet ham mentalt og åndelig med Gud.

Han ville ha vært avlet som et Guds barn, akkurat som den omvendte Åndsavlede kristne i dag. Dette ville ha gitt ham forsmaken på et udødelig liv og ha gjort ham til ett med Gud, som for den Åndsavlede kristne i dag, hvor «Kristus i [oss er] herlighetens håp» (Kol. 1:27; norsk 1859). Og igjen, Kristi sinn er i oss (Fil. 2:5), derfor ville selve Den Eviges sinn ha vært i Adam.

Men isteden kom Satans sinn og innstilling inn i ham og arbeidet i ham, slik den også har gjort det i alle hans barn som har utgjort hele denne verden. Vi leser i Efeserne 2:2 at Satan, som høvding over luftens makter, virkelig arbeider i mennesker.

Her vil vi forklare noe som kan bli misforstått. Under Satans fristelse ble Eva forført, men ikke Adam (1. Tim. 2:13–14). Adam nektet å adlyde Gud, og syndet med overlegg. Men selv om han ikke ble forført i denne første fristelsen, ble han avskåret fra Gud på grunn av sitt overlagte brudd på Guds klare påbud, noe som produserte en tilstand av mental fordervelse og åpnet hans sinn for Satans forførelse. Fra da av ble Adam og alle hans barn etter ham mottakelige for Satans innflytelse. Satan begynte å arbeide i Adams sinn, slik Gud ville ha arbeidet i hans sinn hvis han hadde tatt av livets tre.

En verden i fangenskap

Slik hadde Satan fra samme øyeblikk av åndelig kidnappet Adam, og hele hans menneskefamilie er hele tiden siden blitt holdt fangen av Satan.

Gud ville ha åpenbaret sitt livsmønster for Adam — som er Guds åndelige lov. Denne loven er den utstrømmende klærighets vei — men den ville ha vært «Guds kjærlighet ... utøst i [menneskenes] hjerter ved Den Hellige Ånd» (Rom. 5:5). Menneskenes naturlige kjødelige kjærlighet kan ikke oppfylle Guds hellige lov.

Men slik et menneskefoster er blitt unnfanget av menneskeforeldre, og på samme måte som fosteret må utvikle

seg gjennom svangerskapsperioden før det blir født, slik er det også med den Åndsledede kristne, og slik ville det ha vært med Adam. Med han ville ha opplevd en direkte forbindelse og kontakt med Gud.

Jeg sammenligner dette gjerne med navlestrengen som forbinder fosteret med sin mor. Dets menneskelige liv og fysiske næring blir gjennom fosterstadiet tilveiebragt fra mor til barn. Guds åndelige LIV blir gitt til den kristne gjennom Den Hellige Ånd. Åndelig kunnskap gis også av Gud, men ved at Den Hellige Ånd bor i vedkommende (1. Kor. 2:10). Full forståelse av Guds lov (hans livsform) gis av Gud gjennom Den Hellige Ånd. Men Guds lov krever handling og utførelse, og KJÆRLIGHET er lovens oppfyllelse (Rom. 13:10), og den kan oppfylles bare ved Guds kjærlighet og kjærlighet fra Gud (Rom. 5:5).

Adam ville altså ha fått den dype åndelige kunnskap som ville gjøre ham i stand til å leve etter Guds vei, og han ville også ha fått den guddommelige kjærlighet som alene kan oppfylle den fullkomne kjærlighets lov og sette den ut i handling.

Gjennom Den Hellige Ånd ville han også ha mottatt selve Guds TRO. Han ville ha mottatt kunnskap, veiledning og hjelp fra Gud. Han ville hatt tillit til at Gud ville gripe inn i saker utenfor hans styring. I slike saker gjør Gud på en overnaturlig måte for oss det vi selv ikke er i stand til å gjøre. Med andre ord, Gud kjemper våre slag for oss.

Å forkaste Guds lov og styre

Men isteden valgte Adam en annen slags kunnskap — han tok til seg SELV kunnskap om godt og ondt. Han stolte helt og holdent på seg selv, både når det gjaldt KUNNSKAP om og kraft til å gjennomføre godt og ondt. Han FORKASTET tillit til Gud, og valgte selvtillitens kurs. Den eneste rettferdighet han kunne tilegne seg, var SELVrettferdighet, som for Gud er lik skittentøy.

Adam og Eva tok av «treet til kunnskap om godt og ondt». Å ta av denne frukten var det samme som å ta til seg kunnskap om hva som er godt og hva som er ondt — selv å bestemme hva som er riktig og hva som er synd. Dette betød selvfølgelig at de forkastet Guds lov, som definerte rett og galt for dem.

Slik den strålende erkeengelen Lucifer opprinnelig var skapt av Gud, var han toppunktet av Guds skapermakt i et enkelt vesen. Det er få i dag som selv fjernt er klar over den store makt — som nå er blitt til listig bedrag — som Satan har. Adam undervurderte ham åpenbart fullstendig.

Den slu Satan henvendte seg til Adam gjennom hans kone Eva. Han sa ikke: «Velg min vei!» Han opptrådte som en listig slange. Han forførte henne på en smart måte.

Han sådde tvil i hennes sinn om Guds troverdighet. Han gav henne en følelse av urettferdighet og motvilje. Han forførte henne til å tro at Gud hadde vært urettferdig og selvisk. På en listig måte inngav han henne sinnets forfengelighet. Han lurte henne til å tro at det var *riktig* å ta av den forbudne frukten.

Adam ble ikke forført, men likevel fulgte han sin kones eksempel. Sammen med henne tok han til seg beslutningen om hva som er riktig og hva som er galt, og slik mistrodde han hva hans Skaper hadde sagt. Dermed FORKASTET han Gud som Frelser og Hersker — han forkastet Gud som kilden til åpenbaret grunnleggende kunnskap. Han trodde og fulgte Satans vei!

Adams verden dømt

Da Gud «drev mennesket ut» av Edens hage og stengte veien tilbake, så det *ikke* skulle gå tilbake og motta evig liv *i synd* (1. Mos. 3:22-24) — felte han en dom!

Gud sa i virkeligheten: «Dere har tatt beslutningen for dere selv og den verden som skal utvikle seg fra dere. Dere har forkastet meg som den grunnleggende kilde til kunnskap. Dere har forkastet kraft fra meg ved min Ånd til å leve rettferdig. Dere har gjort opprør mot min kommando og mitt styre. Isteden har dere valgt Satans «FÅ»- eller «TA»-vei.

Derfor dømmer jeg dere og verden til i 6000 år å være *avskåret* fra adgang til meg og min Ånd — unntatt de uhyre FÅ jeg spesielt skal kalle. Og disse få skal bli kalt for forberedende spesialtjeneste for Guds rike. Det skal bli krevd av dem at de gjør det som dere har unnlatt å gjøre — å forkaste, mostå og beseire Satan og hans veier, og isteden følge min åndelige lovs veier.

Adam, du og alle dine etterkommere som skal utgjøre

verden, gå derfor og produser deres egen kunnskap. Bestem selv hva som er godt og hva som er ondt. Utform deres egne undervisningssystemer og måter til å utbre kunnskap på, slik deres gud Satan vil villedere dere. Dann deres egne oppfatninger om hva som er gud, deres egne religioner, deres egne styreformer, deres egne livsstile og former for samfunn og sivilisasjon. I alt dette vil Satan forføre deres verden med sin egoistiske innstilling — med forfengelighet, begjær og grådighet, sjalusi og misunnelse, konkurranse og strid og vold og krig, med opprør mot meg og min kjærlighetslov.

Etter at verden av deres etterkommere har fått en 6000-årig lærepenge, hvor menneskene vil ha opplevd lidelse, engstelse, skuffelse, nederlag og død — etter at den verden som skal komme fra dere, blir nødt til å bekjenne den ytterste håpløshet ved den livsform dere har valgt — skal jeg gripe inn på overnaturlig måte. Ved overnaturlig guddommelig makt skal jeg så ta over styret av hele verden. Ved omskolering skal jeg skape en lykkelig verden i fred. Og gjennom omvendelse skal jeg så tilby evig frelse til alle. Etter at tusen år er gått av den lykkelige verden som skal komme, skal jeg la alle som har dødd uten å være kalt under disse 6000 år, bli oppvekket fra de døde til dødelig liv. Deres dom skal da komme. Og ved omvendelse og tro skal de bli tilbudt evig liv.

I løpet av disse 6000 år hvor jeg vil avskjære dem fra meg, skal de ikke bli evig dømt. Men, slik de sår i løpet av sitt liv, skal de høste. Men *når* jeg åpner evig frelse for dem, skal det ikke være noen Satan til å hindre eller forføre dem — ingen Satan som de må overvinne. Disse få kalte i løpet av disse første 6000 år skal måtte forkaste og motstå Satans innflytelse og seire. Men de som seirer, skal sitte med meg på min trone og ha makt under meg til å herske over alle folkeslag under mitt overherredømme.»

Selvtillitens opprinnelse

Hva betyr alt dette?

Adam, det første mennesket, avviste kunnskap fra Gud og tillit til ham. Han valgte å stole på sine egne kunnskaper og evner.

Den moderne verden, utviklet fra Adam, stoler fullstendig på menneskelig selvtillit. Den psykologi som undervises i

dag, er basert på selvtillit. Stol på dine indre medfødte krefter, underviser de. En atmosfære av selv-tillitsfull profesjonalisme gjennomsyrer de fleste moderne universiteter. Det er forfengeligheitsens ånd. Universitetsstudenten blir ansporet til å se på seg selv som en som er i ferd med å bli en profesjonell — dvs. han anser seg selv som hevet over dem som ikke har hatt samme type utdanning som han selv. Gjennom evolusjonsteoriens hovedtanke føler han seg høyt hevet over dem som tror på Gud og vår Herre Jesus Kristus. Han ser på dem med forakt.

Frelsen avstengt

Da Adam tok denne skjebnesvangre og dødelige beslutningen, *stengte Gud av livets tre* (1. Mos. 3:22–24) for den verden som stammet fra Adam, for 6000 år. Bortsett da fra en del profeter som ble utvalgt til å nedtegne Bibelen, og Menigheten som Jesus Kristus kalte ut av denne verden. Men til og med Jesus sa klart fra at «ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham» (Joh. 6:44).

Deretter la Gud, ved selve begynnelsen av denne verden, sin 7000-årige hovedplan for å gjennomføre sitt mål.

Det var Satan som forførte Eva. Så syndet Adam med overlegg ved å ta av den forbudne frukten. Siden dengang er hele verden blitt forført (Åp. 12:9).

La oss stanse her et øyeblikk. La oss innse at dette var selve begynnelsen til den verden som vi fortsatt lever i. På dette tidspunktet må Satan ha frydet seg. Han må ha trodd at Gud var beseiret — at Gud gjennom Adam hadde mislykkes i å styrte Satans herredømme over jordens trone.

Men Gud sier: «Min plan skal bli fullbyrdet.»

Guds 7000-årige plan vil oppfylle Guds mening i overveldende og strålende herlighet.

Forstå dette poenget, som har vært et mysterium for verden. Da Gud stengte av livets tre, avstengte han menneskeheten fra forsoning og frelse i 6000 år, inntil den annen Adam, Jesus Kristus, etter 6000 år skulle komme tilbake til jorden i høyeste makt og herlighet for å avsette Satan fra hans trone og herske over alle menneskehetens folk.

Det første mennesket, Adam, fikk anledning til å velge Guds styre, til å gjeninnføre dette styret på jorden, og til å

avsette Satan fra jordens trone. Siden han sviktet, kan ikke frelsen igjen åpnes for menneskeheten generelt før Jesus Kristus, den annen Adam, har utrettet det den første Adam ikke gjorde — nemlig å avsette Satan og selv sitte på jordens trone, å gjeninnføre Guds styre på denne jord.

Det at livets tre ble avstengt for menneskefamilien, markerte begynnelsen på den nåværende verden, som fortsatt blir usynlig styrt av Satan. Hvordan skulle da Gud klare å gjennomføre sin plan? Da selve grunnvollen til denne verden ble lagt, bestemte Gud at Ordet skulle bli født på jorden som Guds offerlam for å frelse menneskeheten fra kidnapperen Satans herredømme (Åp. 13:8).

Men hvordan skulle da Gud noensinne oppnå sitt mål om å reprodusere seg selv gjennom menneskene i løpet av de neste 6000 årene?

Frølse ved en oppstandelse

Ved selve begynnelsen av Satans verden ble det også bestemt (Hebr. 9:27) av Gud at alle mennesker skulle dø en gang, og at de deretter, ved en oppstandelse fra de døde, ville bli bragt til doms. I mellomtiden ville ikke menneskeheten som helhet foreløpig bli bragt til doms — hverken fordømt eller frelst. På den tid ble det bestemt at likesom alle mennesker skulle dø i Adam, så skulle de samme «alle» i Kristus bli bragt tilbake til livet i Kristus ved en oppstandelse til dom (1. Kor. 15:22). Nettopp denne oppstandelsen av alle som døde i Adam, har vært et mysterium for hele denne verden som er forført av Satan. Selv i dag feirer den tradisjonelle kristenhet Jesu oppstandelse i den hedenske påsken hver eneste vår, men de sier intet om den kommende oppstandelsen for de milliarder som er døde i Adam. Den oppstandelsen vil bli forklart senere i denne boken.

I mellomtiden, da Kristus skulle komme for å bære menneskehetens synder, ville han stifte Guds Menighet. Menighetens formål og funksjon vil bli forklart fullt ut i kapitel seks i denne boken.

Stans her et øyeblikk! Forstå det som Satan har blindet hele verden ifra å se. Innse hva en forført tradisjonell kristenhet ikke har forstått.

Dette er av høyeste viktighet!

Den tradisjonelle kristenhetens verden er blitt forført til å akseptere den antatt kristne læren om sjelens udødelighet. Videre at de som «bekjenner seg til Jesus» etter døden, øyeblikkelig kommer til en himmel med evig lediggang, med frihet fra ansvar, og lykksalighet med avslapning og dovenskap. De som ikke «tar imot Jesus», skal derimot etter døden komme til et bestemt sted med evig vedlikeholdte brennende flammer, et sted som kalles helvete, hvor de skriker og hylar i ubeskrivelig smerte og nød i all evighet, uten håp.

Man har lært at mennesket er en udødelig sjel, og at det allerede har evig liv. Dette fornekte (Rom. 6:23) at syndens straff er døden, og at mennesket bare kan få evig liv som en gave fra Gud. Denne falske læren i den tradisjonelle kristenhet kan sammenlignes med å ta en enveistur med jernbanen. Denne reisen er livsløpet ditt. På enden av jernbanesporet er det en automatpens som vil sende deg direkte til et evig brennende helvete med ubeskrivelig smerte og tortur. Men dersom du på noe stadium gjennom livets reise bekjenner at du «tar imot Kristus», da vil i samme øyeblikk automatpensens ved enden av sporet bli slått over for å sende deg rett opp til himmelen.

Megen såkalt «kristen» forkynnelse har gått ut på at Gud skapte det første mennesket som en fullkommen udødelig skikkelse, men at Satan snek seg inn og ødela dette fantastiske arbeidet som Gud hadde gjort, i et øyeblikk mens Gud var uoppmerksom. Frelsen blir så fremstilt som Guds forsøk på å reparere ødeleggelsene, for å få menneskeheten tilbake i like god stand som da Gud først skapte den.

I læresetning etter læresetning har de trodd og forkynt det stikk motsatte av de sannhetene som klart blir åpenbart i Bibelen.

Satans første løgn

De har forkynt Satans første løgn om at mennesket er en udødelig sjel. Når man stanser opp og tenker over det, går jo denne læren ut på at avdøde «frelste mødre» som har kommet til himmelen, hele tiden er seg bevisst sine fortapte sønner som skriker og hylar i ubeskrivelig tortur i helvetes flammer.

Men hva er den virkelige sannhet i Guds hellige Ord? Vet de døde hva de levende gjør? Like etter at vi giftet oss,

fortalte min kone at etter at hennes mor døde da hun bare var 12 år gammel, trodde hun at moren hennes i himmelen kunne se alt det hun foretok seg.

Jeg siterer nå fra en artikkel i *Den Enkle Sannhet* i mars 1985, side 14: «Skriften avslører klart at når man dør, så er man død. Ifølge Bibelen hører ikke de døde, de ser ikke, tenker ikke og vet ikke noe. De døde har absolutt ingen bevissthet av noe slag: «For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ikke noen ting, og de får ikke lenger noen lønn, for minnet om dem er glemt. Både deres kjærlighet og deres hat og deres ærgjerrighet er det for lenge siden forbi med . . .» (Fork. 9:5-6).

Bibelens budskap er klart på dette punkt. Død er død, uten noen som helst skygge av tvil.» Apostelen Paulus skrev av «for den lønn som synden gir, er døden» (Rom. 6:23). Død er pr. definisjon mangel på liv — ikke bare adskillelse fra Gud.

Skriften råder oss til og med til å gjøre det meste ut av livet mens muligheten er her: «Alt du kan gjøre med din hånd, skal du gjøre etter beste evne. For i dødsriket, som du går til, er det hverken arbeid eller plan, hverken kunnskap eller visdom» (Fork. 9:10; norsk 1978).

Det kunne ikke være tydeligere. Men hva med dem som vil klamre seg til den kjære troen på at de gode kommer til himmelen etter døden, mens de onde går til helvete?

Hør hva apostelen Peters svarer. For hvis noen virkelig fortjente å komme til himmelen, så ville det da sannelig være noen etter Guds hjerte, ikke sant? David var et slikt menneske (Apg. 13:22). Men Peter ble inspirert av Gud til å si at David «både døde og ble begravet, og hans grav er iblant oss den dag i dag» (Apg. 2:29), og videre at «David fór ikke opp til himmelen» (Apg. 2:34).

Jesus sa også selv at «dog er ingen steget opp til himmelen» hvor Guds trone er (Joh. 3:13).

Skal vi alle leve på nytt?

Men det er flere sider ved dette livet enn bare å leve for det nåværende liv. Den Store Gud plasserte menneskene her på jorden i en fantastisk, evig hensikt, som ikke er forstått av de religioner som er uttenkt av denne verdens mennesker.

Det er en fantastisk årsak til at vi er her på jorden. Årsaken innebærer svaret på hvorfor vi mennesker er dødelige og gjennomlever alle slags følelser og vanskeligheter her i livet, og opplever livets gode tider.

For selv om vi blir døde når vi dør, skal vi ikke forbli døde bestandig. De døde skal oppstå fra sine graver! Les hva Jesus sier: «Undre eder ikke over dette! For den time kommer da alle de som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå ut, de som har gjort godt, til livets oppstandelse, de som har gjort ondt, til dommens oppstandelse» (Joh. 5:28-29).

Vi vil bli stilt til regnskap for vår adferd her i livet! Hvert menneske som noensinne har levd, skal til slutt avlegge regnskap og bli med i en oppstandelse.

Jeg har tidligere forklart at ånden i mennesket ikke av seg selv kan se, ikke kan høre, og ikke kan tenke. Hjernen ser gjennom øyet, hører gjennom øret og tenker etter hva ånden gir den kraft til. Når vi dør, «vender støvet tilbake til jorden og blir som det var før, og ånden vender tilbake til Gud, som gav den» (Fork. 12:7).

Ånden er det som tar minnet og personligheten i forvaring. Den er som en støpeform. Den tar til og med vare på den avdødes fysiske utseende og skikkelse, slik at de som er døde, på dommens dag vil se ut som de gjorde da de levde, ha samme karakter som de utviklet i løpet av sitt liv, og huske alt de hadde lagret i sin hukommelse. Men i mellomtiden, i døden, er det ingen bevissthet — de «vet ikke noen ting» (Fork. 9:5).

Den mest utbredte falske læresetning som blir trodd av så å si alle de kirkesamfunn som kalles kristne, bortsett fra den eneste ekte sanne og opprinnelige Guds Menighet, er at ALLE automatisk er «fortapt» hvis de ikke bekjenner Jesus Kristus som frelser — og at det bare er nå man kan «bli frelst». Men sannheten er at de som er avskåret fra Gud, IKKE ENNÅ ER DØMT!

Det er få som forstår denne grunnleggende hovedplanen til Gud. Leseren kan umulig bli mer overrasket over sannheten som blir avslørt i denne boken, enn undertegnede selv ble, for nesten 60 år siden. HELE VERDEN er blitt forført, slik Guds Ord forutsa! En som er forført, er ikke klar over det selv! Undervurder ikke Satan!

Menneskene avskåret fra Gud?

Når man ser på det mangfoldet av ondskap i verden i dag, kunne man tro at det var *mennesket* som avskåret seg selv fra Gud. Men det er GUD som har avskåret mennesket fra seg. Og hvorfor?

Får dette Gud til å virke urettferdig? Tvert imot!

La oss klargjøre dette punktet. Da Adam valgte å spise av det forbudte treet, avskar han seg selv og sine etterkommere fra Gud. Men siden alle etterkommerne av Adam har syndet, har hvert eneste individ faktisk avskåret seg selv fra Gud (Jes. 59:1-2).

Den personen i Guds familie som snakket med Adam, var *Logos*, eller «Ordet», som senere ble født som Jesus Kristus. Adam hadde ingen kontakt med Gud Fader. Da Ordet avstengte livets tre, ble hele menneskeheten avskåret fra Gud Fader inntil Kristus ville komme til jorden i ære og makt for å ta jordens trone fra Satan og gjenopprette Guds styre over hele jorden.

I mellomtiden kom Kristus, den annen Adam, til jorden for første gang for å *åpenbare* Gud Faders eksistens (Luk. 10:22). Før den tid hadde verden ingen kunnskap om at Gud Fader eksisterte. Det er en av grunnene til at den jødiske religion trodde at Gud bare bestod av én Person. Dette er årsaken til at teologene har tapt, eller mere korrekt: aldri har hatt, kjennskap til det faktum at Gud er en familie som vi alle kan bli født inn i som en del av akkurat denne Familien. Dette forklarer også hvorfor de, da de leste i Det nye testamente om Gud Fader og om at Jesus også var Gud, fant på den falske teorien om at Den Hellige Ånd var en tredje person i en treenighet. Dermed spottet de Den Hellige Ånd og BEGRENSET Gud, og fjernet dermed all kunnskap om at omvendte mennesker kan bli medlemmer av den samme hellige Gudsfamilien. Slik blindet Satan «kristenheten» fra sannheten og hensikten med Jesu Kristi evangelium.

De har oversett en svært viktig sannhet: oppstandelsen fra de døde.

De feirer en hedensk påske og aksepterer Jesu Kristi oppstandelse fra de døde. Men de overser fullstendig den klare bibelske læren om at alle som noensinne har levd, igjen

skal oppstå fra de døde, riktignok i tidsrekkefølgen av tre helt forskjellige oppstandelser. Det eneste håp Den hellige skrift har for hele den store menneskehet på denne døende kloden, er håpet om oppstandelsen fra de døde. Men det er da også et helt sikkert håp. Alt dette vil bli fullstendig dekket med hele bibelvers i kapitlene som følger.

For en tragedie det er, slik Åpenbaringen 12:9 klart angir, at hele denne verden er blitt forført og forblindet fra sannheten av djevelen Satan, som fortsatt sitter på hele jordens trone.

Den virkelige sannhet er sjokkerende, men du vil finne den klart åpenbaret i Bibelen. Følg med i den, mens du leser denne boken nøye.

Tenk over følgende! Da Gud drev Adam og Eva ut av Edens hage, satte han engler for å forhindre menneskeheten fra å komme inn igjen. Tenk om Den Evige hadde latt porten til Eden stå åpen. Mennesket hadde allerede spist av det forbudte treet, det hadde allerede vendt seg mot synden. Hva ville ha skjedd? Sannsynligvis ville hele menneskeheten ha strømmet inn igjen for å forsyne seg av dette LIVETS tre! Uten noen som helst omvendelse — til og med uten noen tro på Gud eller på Kristus — ville menneskeheten ha forsynt seg så den ville få evig liv.

TENK et øyeblikk!

Gud er ikke urettferdig

Så urettferdig Gud ville ha vært, hvis han hadde tillatt dette! Synd har en tendens til å øke hos en som gir seg hen til den. Mennesket, med alle dets synder, ville ha blitt udødelig — levd *evig* mens det ville lide under smertene, både psykiske, fysiske og åndelige, som synden ville bringe over det!

Det virker ikke som om menneskeheten innser at den nå er syndens SLAVE. Synden har avskåret den fra Gud Fader. Det er få som forstår at vi ikke er frelst ved Kristi død. Vi er forsonet med Gud Fader gjennom Jesu død. Vi er frelst ved hans liv (Rom. 5:10). Mennesket innser ikke at bare virkelig anger og omvendelse — at vi vender oss vekk *fra* synd — og Jesu Kristi levende tro kan FRIGJØRE mennesket fra denne straffen! Synd slavebinder! Den straffer! Den bringer sorg, samvittighetsnag, lidelse. Den frembringer fysiske

skader, plager og sykdom. Den produserer frustrasjon og håpløshet.

Det mest urettferdige, unådige, det mest grusomme Gud kunne ha gjort etter at Adam og Eva hadde spist av det forbudte treet, ville ha vært å la inngangen inn til hagen stå åpen, med fri adgang for alle til å komme til livets tre, symbolet på det evige livs gave!

Men hva gjorde Gud? Han jaget mannen og kvinnen ut. Han stengte inngangen.

Imidlertid lot han frelsen og evig liv i ytterste lykke og glede bli mulig for HELE menneskeslekten. Men med guddommelig visdom satte han opp en tidsplan og betingelser. I de første 6000 årene — som nå snart er avsluttet — ble alle, bortsett fra noen få forutbestemte, avskåret.

På dette punkt er hele den tradisjonelle kristne verden blitt forført. Her er en svært viktig sannhet: Sittende på jordens trone forsøkte Satan å drepe Jesusbarnet. Så forsøkte han å friste og diskvalifisere Jesus like før Kristus begynte sitt virke på jorden (Matt. 4). Satan forårsaket at de fleste av apostlene ble martyrer. Han forårsaket en intens forfølgelse av Menigheten. Han forårsaket at en voldsom strid blusset opp i de tidligste måneder og år av Menighetens eksistens om hvorvidt evangeliet som skulle forkynnes var *Kristi* budskap, eller menneskers evangelium om Kristus. Satan forårsaket at det sistnevnte gikk seirende ut av striden, og i løpet av mindre enn 20 år ble et forfalsket evangelium OM Kristus forkynt av alle bortsett fra de forfulgte FÅ som lojalt fortsatte som den lille og forfulgte ekte og opprinnelige Guds Menighet.

Er dette den eneste frelsens dag?

Disse forførte «kristne» lærte, og lærer fortsatt, at dette er den ENESTE frelsens dag, og at deres falske frelse som går ut på bare å «ta imot» Jesus Kristus, uten å angre ved å vende seg fra synd og adlyde Guds lov, vil sende folk som «udødelige sjeler» direkte til himmelen når de dør.

Satan har forblindet forstanden hos disse i «den tradisjonelle kristenhet» for det faktum at Gud avstengte livets tre inntil den herliggjorte Jesus Kristus ville komme i høyeste makt og herlighet for å gjenopprette Guds styre over hele

jorden. Jeg gjentar: Det er menneskenes lodd én gang å dø, og etter døden vil oppstandelsen til dom komme (Hebr. 9:27). I mellomtiden blir ikke Adams verden dømt, selv om alle må stå til regnskap for sine synder i den endelige dom.

Men i mellomtiden har Gud gjort visse unntak i en spesiell hensikt. Gud lot profeter fremstå ene og alene for å være med på å legge grunnlaget for Menigheten. Jesus kalte disipler ut av denne verden så de kunne bli opplært til å undervise andre, og i de kommende tusen år under Guds gjenopprettede rike å styre og undervise under Jesus, Kongenes Konge, når livets tre blir gjort tilgjengelig for alle.

Menigheten ble kalt til å bli opplært til å bli herskere og lærere i Guds rike når livets tre blir gjort tilgjengelig. I mellomtiden har Den Hellige Ånd vært avskåret fra alle, bortsett fra profetene og de i den sanne menighet som er kalt. Profeten Joel forutsa at det senere — etter de 6000 år med denne Satans verden — skal skje at Gud vil utgyte sin Ånd over alle mennesker (Joel 3:1).

I mellomtiden var det nødvendig for Guds hensikt at Den Hellige Ånd ble gitt til profetene og de som spesielt ble kalt for opplæring i å bli herskere og lærere under Kristus, når Guds styre er gjenopprettet på jorden over alle folkeslag.

Da Jesus kalte Menigheten, sa han klart: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham . . . » (Joh. 6:44). Menigheten er bare «førstegrøden» av frelsen. Hele denne sannheten vil bli forklart tydeligere i kapitel seks.

Hvorfor den annen Adam?

For å ta et tilbakeblikk: Ca. 4000 år etter Adam ble Jesus Kristus sendt av Gud for å leve et fullkomment liv, for å motstå Satan, for å *kvalifisere seg* der den første Adam sviktet, og for å overta plassen etter Satan som hersker på hele verdens trone. De som klarer å motstå Satan, seg selv og synden (dvs. «de kalte»), slik Jesus gjorde, de vil sitte *sammen med Kristus* på hans trone når han kommer for å gjenopprette Guds rike og gjenreise Guds styre, som den tidligere Lucifer avviste og sluttet å administrere!

Disse svært få som er kalt, fra «den rettferdige Abel» av og frem til i dag og til Jesu gjenkomst til jorden, de har

måttet gjøre det Adam nektet å gjøre — å *avvise Satans levemåte*, han som gjorde opprør mot Guds styre!

Men hvem er da en ekte kristen? Bare de som er blitt, og blir, ledet av Guds Hellige Ånd (Rom. 8:9, 11, 14). Og ingen kan motta Den Hellige Ånd før vedkommende 1) ANGRER og omvender seg fra sine synder, sine brudd på Guds lov; og 2) har fullstendig tro på Jesus Kristus — stoler på Kristus — noe som inkluderer det å tro Jesus Kristus. Altså å tro det han sier — hans Ord, Den hellige skrift!

Altså, etter at de kalte virkelig angrer og tror, forsoner Kristus dem med Gud Fader, samtidig som de mottar Den Hellige Ånd og derigjennom blir befruktet som Guds barn.

La oss på dette punkt klargjøre et annet spørsmål. Hvorfor kunne ikke Adams første barn Kain, Abel og Set ha omvendt seg og bare på bakgrunn av denne omvendelsen ha mottatt Ånden og Guds liv? Guds lov ville ikke ha vært en lov hvis det ikke hadde vært en straff for brudd på den. Adam syndet. Alle hans barn syndet og bragte dermed dødsdommen over seg. Hverken de eller noen person etter dem kunne bli fri fra straffen i denne loven før Kristus, selve deres Skaper, hadde betalt denne dødsstraffen i deres sted. Derfor var ingen frelse mulig før Kristus var korsfestet. Bare Jesu soning kunne forsoner noe menneske med Gud Fader.

Men hva da med disse og alle de andre milliarder? Hvis de ikke er kalt og *dratt* av Gud, er de inntil nå ganske enkelt ikke dømt! Jeg mener ikke at de skal slippe å stå til regnskap for sine synder. Det skal de i sannhet! Men dommen over dem *skal komme senere*. Dommen har begynt med Guds sanne menighet (1. Pet. 4:17). Jesus sa: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen . . . drar ham» (Joh. 6:44). Ingen *kan* ellers komme til Kristus! Men Menigheten er bare den *første* innhøstningen.

I Satans forførte verden har mange kommet til en falsk Kristus som antas å ha opphevet sin Fars bud. De tilber til og med Kristus. Men Jesus selv sa tydelig: «Men de dyrker meg forgjeves, idet de lærer lærdommer som er menneskebud . . . Og han sa til dem: Det er riktig vakkert at I gjør Guds bud til intet for å holde eders vedtekt . . . og således gjør I Guds ord til intet ved eders vedtekt, som I har pålagt menneskene. Og meget av samme slag gjør I» (Mark. 7:7, 9, 13).

Millioner av forførte innser ikke at de dyrker Kristus forgyves. De er blitt forført til å tilbe «en annen Jesus».

Hvert menneske skal bli kalt

Når Kristus kommer som Kongenes Konge og Herrenes Herre, vil han styre i de neste tusen år. *Alle* som lever etter hans gjenkomst vil bli kalt.

Etter disse tusen år skal «den store hvite trones dom» i Åpenbaringen 20:11-12 finne sted. Alle som noensinne har levd siden Adam og som ikke ble kalt av Gud, skal oppstå som DØDELIGE mennesker av kjøtt og blod slik de var i sitt første liv. Så skal de avlegge regnskap for sine synder i sitt tidligere liv. Straffen for disse syndene er døden. De skal så få høre at Jesus Kristus har sonet denne dødsstraffen i deres sted. Og ved oppriktig anger og tro vil de bli tilgitt og få motta Guds Hellige Ånd, som gir dem EVIG LIV.

Guds fantastiske hovedplan går ut på å kalle alle som noensinne har levd, til å motta evig frelse, men bare etter oppriktig anger og tro på Guds sannhet. Men det vil finne sted flere oppstandelser i tur og orden (1. Kor. 15:22-23). «For likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus. Men hver i sin egen avdeling: Kristus er første-grøden; deretter . . .» (to andre oppstandelser som er åpenbaret i Åpenbaringen 20:11-13, og som ikke blir behandlet i 1. Korinter 15).

Disse som blir kalt i løpet av de tusen år, og disse i den store hvite trones oppstandelse og dom, vil IKKE måtte motstå Satan.

Hvor *fantastiske* er ikke Guds veier — selv om de nå er skjult for størstedelen av menneskeheten som bringer så meget lidelse over seg selv! Som apostelen Paulus utbrøt: «O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier!» (Rom. 11:33.)

Gud reproducerer seg selv i mennesket! I 1. Mosebok 1:1 er ordet for Gud *Elohim* på det opprinnelige hebraiske. Det er et navn på linje med kirke, familie eller gruppe. Gud sa: «La oss» — ikke MEG — «gjøre mennesker i vårt bilde.» Gud er i sannhet en familie, som vi bokstavelig talt kan bli født inn i!

Hva er da mennesket? Det er et levende vesen, skapt av jordens muld. Det er LEIRE, og Gud er mester-pottemakeren, som knar, former og støper vår KARAKTER — hvis vi svarer når han kaller og drar oss til seg. Hvis vi er villige, fyller han oss med *sin egen åndelige hellige, rettskafne og fullkomne karakter!*

Hvorfor eksisterer vi mennesker? Gud skapte oss på jorden for å utvikle i oss det som de englene som syndet nektet å la Gud utvikle i dem — hans fullkomne KARAKTER! Etter sin tidsplan og på sin egen måte holder han på å utvikle oss til å bli sann Gud, hver av oss, og for å fullføre skapelsen av det uferdige univers! Men for øyeblikket lever vi fortsatt i denne forførte verden som er styrt av Satan.

MYSTERIET SIVILISASJON

FA STANSER opp og tenker over det, men når man gjør det, kan da noe være mer mysteriøst enn denne verdens sivilisasjon? Hvordan skal vi forklare det forbausende paradokset av en verden av mennesker som kan sende astronauter til månen og tilbake igjen, frembringe vitenskapens og teknologiens underverker, transplantere menneskehjerter — men som likevel ikke kan løse enkle problemer menneske og menneske imellom innen familielivet, innen samfunnsgrupper eller fred mellom landene?

Industrilandene har hatt en imponerende fremgang. De har produsert en høyt mekanisert verden som gir alle former for luksus, moderne bekvemmeligheter og fornøyelser. Likevel er de forbannet med kriminalitet, vold, urettferdighet, sykdom, oppløste hjem og ødelagte familier. Samtidig lever mer enn halvparten av verden i analfabetisme, ytterste fattigdom, skitt og elendighet. Vold og ødeleggelse tiltar raskt. Mange spør: «Hvis Gud eksisterer, hvorfor tillater han da så mye vold og lidelse?»

Vi ble født inn i denne verden av det 20. århundre slik den er. Vi tar den for gitt. Men vi kan ikke forklare den. Det er som å se en film fra et tidspunkt da den allerede nærmer seg slutten. Vi ser hva som skjer på det tidspunktet, men siden vi ikke har sett filmen fra begynnelsen av og ikke vet hvordan begivenhetene utviklet seg til da, kan vi simpelthen

ikke forstå det vi ser. En skjønnlitterær forfatter skrev om en tidsmaskin som kunne transportere en tilbake til en annen tid i historien. Hvis vi hadde en slik tidsmaskin, burde vi nå transportere oss 6000 år tilbake, slik at vi faktisk kunne se hva som skjedde i den opprinnelige Edens hage da verdens grunnvoll ble lagt. Det var der denne sivilisasjonen begynte. Da ville vi bedre forstå hvorfor det nå snakkes om verdens nært forestående ende.

Hvordan utviklet sivilisasjonen seg til tilstanden i vårt 20. århundre? For et mysterium det må være for tenkende mennesker! De fleste er selvfølgelig ikke tenkende mennesker, og stiller seg aldri dette spørsmålet. Men hvis en gjør det, finner man spørsmålet innhyllt i mysterier. Så la oss forstå.

I denne boken har vi allerede forklart hvordan Gud skapte mennesket i den høye hensikt å reprodusere seg selv. Men denne høye hensikten gjorde det nødvendig, med vårt eget samtykke, flid, anstrengelse og glede, å skape i oss Guds høye åndelige karakter. Men hvorfor plasserte Gud mennesket på jorden for å gjøre dette? Hvorfor denne spesielle planeten?

Den uferdige jord

Gud plasserte mennesket her for å gjenopprette sitt styre på jorden. Opprinnelig var Lucifer og hans engler plassert her. Gud hadde plassert dem på en uferdig jord. Husk at Gud skaper i to stadier, som en kvinne som baker en kake. Først baker hun selve kakebunnen. Men kaken er ikke ferdig før hun legger på glasuren. Jordens substans og masse var blitt skapt før englene ble plassert her. Men Gud hadde ment at englene skulle utvikle jordens overflate, forskjønne og forbedre den. Til dette formål overgav han dem sin styring for gjennom deres styrelse å regulere deres adferd og det de i fellesskap utførte.

Men Lucifer, som satt på tronen for å administrere styret i samarbeid og harmoni i deres verden, gjorde opprør. Han vendte samarbeid og harmonisk aktivitet til konkurranse, ondskap, opprør og ødeleggelse. Lyset på jorden ble til mørke. Jordens overflate ble preget av ødeleggelse, forfall og ruin.

Så i løpet av seks dager (Sal. 104:30) sendte Gud sin Ånd og fornyet jordens overflate for mennesket.

Men ennå var ikke «kakens glasur» lagt på. Gud plasserte mennesket her for å gjøre det som de syndige englene ikke hadde gjort.

Mennesket skulle fullføre jordens forskjønnelse. Gud er ikke opphav til forvirring, stygghet eller forfall, men til skjønnhet, fullkommenhet, karakter og det beste i kvalitet.

Se på beskrivelsen av Guds himmel, setet for Guds trone, hvor, kan vi si, Gud lever som beskrevet i Åpenbaringen 4. Gud sitter på en trone omgitt av funklende glans og herlighet, kvalitet og skjønnhet og karakter. Mer strålende og vidunderlig vakkert enn noe menneske noen gang har sett.

Gud ville at mennesket skulle bearbeide denne jord, forbedre og forskjønne den, gi den en herlig karakter — og derigjennom utvikle «hellig prydelse» (1. Krøn. 16:29) i sitt eget liv. Gud har aldri ment at mennesker skulle leve i fattigdom, skitt, elendighet og stygghet. Mennesket skulle ha forskjønnet jorden og derved utviklet karakter. Dets sivilisasjon skulle ha vært en «himmel på jord».

Hva mennesket har gjort

Men hva har mennesket gjort på den jord som Gud plasserte det på? Mennesket har gjort stygt, forurenset, besudlet og vanhelliget alt det dets hender har rørt ved. Det har forurenset luften og skitnet til vannet i elvene, innsjøene og havene. Det har forringet landet og ribbet skogene, og derved endret nedbøren og forårsaket at ørknene har vokst. Det har forarmet jorden ved ikke å gi den sin sabbathvile hvert syvende år. Mennesket har bygget byer og tillatt dem å forfalle til slum, skitt og elendighet.

Alt sammen fordi det første mennesket forkastet og vendte seg fra Gud, idet det utelukkende stolte på seg selv — og alle Adams etterkommere har gjort det samme.

Slik har mennesket utviklet en menneskegjort sivilisasjon influert av Satan. Mennesket har ikke bare ødelagt den jord det skulle ha utviklet og forbedret, men det har også ødelagt sin egen helse ved feil livsførsel og degradert og fordervet sin åndelige karakter. Nå omsider, som vi nærmer oss enden på de 6000 år som Gud har tillatt mennesket å ha

frie tøyler, har det skapt masseødeleggelsens Frankenstein-uhyre som helt kan tilintetgjøre hele menneskeheten — med mindre en barmhjertig Gud griper inn for å redde oss fra oss selv.

En beskjeden forsmak

Vi lever nå i den epoke som bibelprofetiene kaller de siste dager — den siste generasjon før Kristus kommer for å herske og utrette på jorden det mennesket skulle ha gjort. I disse siste dager skal ifølge bibelprofetiene kunnskapen øke, både åndelig og materielt. Guds sanne menighet skulle settes tilbake på sporet for å gjenreise troens vidunderlige kunnskap som en gang ble overgitt til de hellige på de opprinnelige apostlers tid.

Gjennom Menigheten har Kristus bygget tre colleger — to i USA og ett i England. De tre universitetsområdene har gjensidig overgått hverandre i materiell skjønnhet, som fysiske miljøer av høy standard for utvikling av Guds rettskafne karakter i studentene. Skjønnheten av gudfryktig karakter hos disse studentene har overgått universitetsområdenes fysiske skjønnhet. En dronning som i 1985 avla et seksdagers besøk ved hovedkvarterets universitetsområde i Pasadena i California, utbrøt: «Jeg har nettopp vært i himmelen.»

Tre ganger har dette universitetsområdet vunnet prisen som det best vedlikeholdte universitetsområde med den beste hagearkitektur i hele USA. Disse universitetsområdene er et eksempel på hva mennesket skulle ha gjort. De er også en beskjeden forsmak på den skjønnhet som vil blomstre frem på hele jorden etter at Kristus og hans hellige i hans rike overtar styret over jorden i morgendagens vidunderlige verden.

Noen forfalne tidligere millionærboliger er blitt restaurert. Et område bak dem som hadde forfalt til å bli Pasadenas slumområde, er blitt renset opp og bygget om til det vakreste området i Pasadena.

Hva om Adam hadde tatt av livets tre?

Hvordan begynte det materielle og menneskets karakter å forfalle?

Hadde Adam tatt av det tilbudte livets tre, ville hele

sivilisasjonens gang ha vært en helt annen. Fred, lykke, glede, sunnhet og overflod ville ha spredd seg over jorden.

Men hva ble resultatet?

Adam tok til seg selv kunnskapen om godt og ondt. Men det var bare godt på menneskets plan, ikke høyere enn det kjødelige nivå av menneskeånden i ham. Han forkastet tillit til Gud og stolte på seg selv når det gjaldt kunnskap, evner og makt — alt begrenset til menneskets kjødelige plan, forført og ledet av den fordervede Satan.

Hadde han tatt av livets tre, ville han selv utvilsomt ha etterfulgt Satan på jordens trone, gjenopprettet Guds styre, med kraft, innflytelse og ledelse fra Den Evige Gud. Men han tillot Satan å komme inn i sitt sinn. Han ble så å si kidnappet og holdt fangen av Satan.

Slik mistrodde det første skapte menneske Gud. Det var ulydig mot Gud og valgte å gå sin egen vei og gjøre det det selv ville. Adam gjorde det villig, men ikke åpenbart forsettlig eller i ond hensikt.

Villig ble Adam ført i fangenskap av Satan. Villig gikk han Satans vei, tidenes erkekidnapper.

En verden i fangenskap

Adam var blitt skapt med mulighet til å bli født som en Guds sønn. Selv om han ennå ikke engang var en avlet (ennå ikke født) sønn av Gudsfamilien, var han skapt med mulighet til å bli akkurat det. Straks han gav etter for Satans vei med å velge å «gjøre det du selv vil» i opprør mot Guds uttrykkelige påbud, ble han åndelig Satans eiendom. Han hadde i virkeligheten gitt etter for Satans styre og valgt dette styrets lov — forfengelighetens og egoismens lov — som automatisk fører til en holdning av selvforherligelse, begjær, konkurranse, lyst til å få og ta snarere enn Guds GI-vei.

Hele menneskeheten stammer fra Adam og Eva. Den nåværende verden ble grunnlagt i dem. Verden har hele tiden siden vært holdt i fangenskap! Slik har verden valgt kidnapperens vei istedenfor sin potensielle Fars vei!

Men Gud Fader skulle betale løsesummen og ennå bringe sine potensielle åndelige barn tilbake til seg. Gud valgte ikke å løskjøpe, korrigere og gjeninnsette menneskeheten til seg på det tidspunktet.

Ved verdens grunnleggelse

Etter Adams synd lukket Gud for livets tre for verden som helhet inntil den annen Adam, Jesus Kristus, har avsatt Satan og overtatt jordens trone.

Det kan ikke være noen lov uten en straff. Straffen for menneskenes synd er DØDEN.

Dødsstraffen har rammet Adam og alle hans barn. Denne straffen måtte betales. Det var ingen vei utenom. Satan må ha triumfer og trodd at han fullstendig hadde forpurret Guds formål, som går ut på å gjenopprette Guds styre og avsette Satan fra jordens trone. Alle Adams barn ville i sannhet komme under dødsstraffen, for alle ville synde.

Men det som antagelig ikke engang Satan var klar over, var at Guds plan fremdeles var å frelse menneskeheten og fjerne Satan fra jordens trone.

Da selve denne verdens grunnvoll ble lagt, ble det bestemt at Jesus Kristus som «Guds Lam» skulle bli slaktet som betaling for straffen for alle menneskers synder (Åp. 13:18; eng. overs.), hvis stedfortredende offer kun er effektivt ved omvendelse og tro. På den tid bestemte Gud også at alle Adams etterkommere skulle dø, men at de så etter døden skulle bli gjenoppvekket til dom (Hebr. 9:27). Men som alle må dø i Adam, skal de samme ALLE i Kristus bli gjort levende igjen ved en oppstandelse fra de døde for å dømmes (1. Kor. 15:22).

Men fremdeles, ingen kunne noensinne bli født av Gud før Guds hellige og fullkomne åndelige karakter var blitt innpodet i dem, ved personlig valg bevist ved handling.

Gud avsatte en 7000-årsperiode for å fullføre sitt opprinnelige høyeste formål med å reproducere seg gjennom mennesket. Det var en mesterplan av en mesterhjerne for å utarbeide hensikten her på jorden.

I nesten 6000 år har en sivilisasjon som vi kaller verden, utviklet seg. Men den har vært en verden i fangenskap. Den er blitt Satans verden, selv om millioner er blitt forført til å tro at den er Guds verden. Til denne dag sitter Satan fortsatt på tronen.

I mellomtiden har Satan arbeidet i alle mennesker. Han har innsprøytet enorme ONDER i verden.

Men hvordan har Satan innsprøytet disse ondene i alle menneskers sinn, selv de lærdeste og mest fremstående innen undervisning, vitenskap, regjering og på områder med stor-slette landevinninger på menneskets plan? Selv det spørsmålet er et mysterium som nesten ingen forstår.

Satan — mesterkringkasteren

I Efeserne 2:2 kalles Satan høvdingen over luftens makter, som arbeider i — i sinnet til — folk. Jeg kunne aldri ha forstått dette inntil 1) jeg hadde forstått hvordan radio- og fjernsynslyder og -bilder blir overført gjennom luften; og 2) jeg hadde lært sannheten om menneskeånden i menneskehjernen. Hvis radioen innstilles på riktig bølgelengde, eller fjernsynsapparatet innstilles på riktig kanal, kommer kringkasterens budskap klart og tydelig gjennom. Som høvding over luftens makter kringkaster Satan — ikke i ord, lyder eller bilder, men i luner, innstillinger, sinnsstemninger og impulser.

Vi leser for eksempel i Esra 1:1 at da kong Kyros av Persia utstedte en forordning om å sende en koloni jøder tilbake til Jerusalem for å bygge det annet tempel, ble han tilskyndet til å gjøre det fordi Gud vakte slike tanker i hans menneskeånd. Gud plasserte m.a.o. tanken og impulsen i hans sinn, og kongen handlet ut fra det. På samme måte påvirker Satan menneskeånden i folk for å inngi dem holdninger av misunnelse, sjalusi, vrede, utålmodighet, raseri, bitterhet og strid. Folk har ingen anelse om hvilken voldsom makt Satan har. Menneskeånden i hvert menneske er automatisk innstilt på Satans bølgelengde. Det virker som om Satan har overmettet luften over hele jorden med sin egoistiske og forfengelige holdning.

Og slik utviklet en verden — en sivilisasjon — seg fra de opprinnelige Adam og Eva. Da Gud stengte veien til livets tre, markerte denne handlingen verdens grunnleggelse. Den ble grunnlagt på forkastelse av Gud, på ulydighet mot Guds lov som definerer Guds livsmønster. Og alle onder, sorger, smerter og lidelser i menneskenes 6000-årige sivilisasjon er resultatet.

Gud utarbeidet en 7000-årig mesterplan for å gjennomføre sitt storslagne formål. De første 6000 år ble avsatt til å

la Satan forbli på jordens trone, og for at menneskeheten gjennom erfaring skulle få lære den bitre leksjonen, at Satans egoistiske vei i opposisjon til Guds lov bare fører til smerte, lidelse, angst og død.

Hele menneskeheten er blitt forført til å foretrekke denne egoistiske livsformen som går ut på å «få» eller «ta».

Husk her at verden ikke kjente til at Gud Fader eksisterte før Jesus kom og åpenbarte Faderen (Matt. 11:27).

Fra grunnleggelsen av ble denne verden avskåret fra Gud Fader. Jesus kom for å forsone angrende troende med Faderen (Rom. 5:10).

Sivilisasjonens begynnelse

Men legg i korthet merke til hvordan menneskets sivilisasjon utviklet seg.

Gud skapte de første mennesker, fullkomne eksemplarer fysisk og mentalt. Fysisk hadde dette fullkomment skapte paret ingen kroniske lidelser eller tilbøyeligheter til lette eller alvorlige sykdommer. Det bevitnes delvis ved det faktum at Adam levde til han ble 930 år gammel. Og i nærmere 2000 år var den gjennomsnittlige levealder fra Adam til Noa nærmere 900 år.

Tenk på det! Det første mennesket levde nesten en sjettedel av hele tiden fra menneskets skapelse til nå!

Adam og Eva hadde to sønner, Kain og Abel. Da de ble voksne, eller kanskje mens de ennå var i tenårene, ble Kain sjalu og fiendtlig innstilt mot sin bror Abel. Enda de ved å være avskåret fra livets tre var avskåret fra Gud Fader, talte «Ordet» («Herren» eller «Den Evige» på norsk) til Kain og advarte ham. Men Kain ble ledet av Satan. Fyrsten over luftens makter ledet Kain til en holdning av sinne, raseri og fiendtlighet. Kain slo sin yngre bror ihjel, og da Den Evige spurte ham om broren, løy han for Gud om det. Satan ledet det aller første fødte menneske til å bli en morder og løgner.

Gud dømte ham til å være omstreifer og fredløs.

Men selv om menneskefamilien hadde forkastet Gud og valgte å stole på seg selv slik de ble påvirket av Satan, var menneskesinnet i stand til å arbeide med materielt stoff. I løpet av få generasjoner laget en etterkommer av Kain harper

og fløyter og andre musikkinstrumenter (1. Mos. 4:21) og en annen smidde redskaper av kobber og jern.

Menneskeheten gjorde fremgang i materiell utvikling, selv om den åndelig utviklet seg lenger bort fra Gud. Men husk her at «dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på det» (Sal. 127:1). Og som i Matteus 7:24–27, et hus som er bygget på en dårlig grunnvoll, er nødt til å falle. Sivilisasjonen, slik vi kjenner den, ble bygget, ikke på Guds grunnvoll og hans veiledning, men på menneskets selvtillit under Satans forførelse og påvirkning.

Bibelen forteller oss lite om menneskenes utvikling før Noa, men etter 1500–1600 år var menneskenes sivilisasjon blitt så ond at bare én mann, Noa, fremdeles var rettferdig. Det skjedde en befolkningseksplasjon, men menneskeheten var stadig blitt ondere. Etter at Noa hadde advart verden i 100 år, sendte Gud syndfloden, som drepte alt liv unntatt Noa, hans kone, tre sønner og deres ektefeller — i alt åtte personer.

Det ondes omfang

Legg merke til i hvilken grad Satan hadde vendt menneskeheten til det onde. 1. Mosebok 6:5: «Herren så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at alle dets hjertes tanker og påfunn bare var onde den hele dag.» Jorden var full av vold. Menneskenes tanker, drømmer og planer var stadig rettet mot det egoistiske, lystefulle og onde.

Denne volden var blitt så utbredt at Gud bestemte seg for å spare menneskeheten fra å lide lenger i økende angst og elendighet.

Gud tok deres elendige liv ved den verdensomfattende syndfloden. De vil så *i neste sekund av sin bevissthet igjen bli gjenreist* i «den store hvite trones» oppstandelse (Ap. 20:11–12). De vil bli bragt tilbake til livet på et tidspunkt når Kristus styrer jorden i rettferdighet, fred og lykke. Satan vil være borte. Da vil sinnene deres bli åpnet for Guds sannhet, og evig frelse vil bli åpnet for dem.

Men Gud hadde til hensikt å bevare menneskelivet — å gi menneskeheten en ny start.

Av alle jordens millioner fant Gud bare én mann som vandret med Gud. To kan ikke vandre sammen uten å være

enige om det. Bare Noa var enig med Gud og Guds livsmønstre. Gud brukte Noa som en forkynner av rettferdighet (2. Pet. 2:5). I hundre år advarte Noa den stivnakkede verden, fra han var 500 til han ble 600 år gammel.

Noa var en «fullkommen» mann blant sine samtidige (1. Mos. 6:9; Lindberg 1854), dvs. i sin arv og slekt.

Beviset på dette ligger i betydningen av det hebraiske ordet som er oversatt «fullkommen». Det kan både vise til åndelig karakter (1. Mos. 17:1) og til *fysiske karaktertrekk* (3. Mos. 22:21). Derfor kan 1. Mosebok 6:9 oversettes som at Noa enten var «ulastelig» eller av «ren herkomst».

Sammenhengen (1. Mos. 6:2) indikerer klart at det er den siste betydningen som er ment med det hebraiske ordet som hos Lindberg er oversatt «fullkommen». Så en god gjengivelse av 1. Mosebok 6:9 er at Noa var det eneste «rettferdige» menneske (i åndelig karakter) og også av «ren herkomst» (i sin genetiske arv) blant sine samtidige.

Slutten på verden før syndfloden

Hovedinnholdet i kapitlet er de tidligere generasjoner i Noas slekt. Det hadde utviklet seg en økende ondskap opp gjennom disse generasjonene, som i Noas generasjon nådde et høydepunkt med en krise som gjorde *slutt* på den verden.

Hva var denne utbredte ondskap og korrupsjon? Jesus beskrev denne utbredte, korrupte ondskaper som at de «åt og drakk, tok til ekte og gav til ekte» (Matt. 24:38). Å spise og drikke er ikke ondt. Å gifte seg er ikke ondt i seg selv. Det må ha vært *gal bruk og overdrivelser* når det gjaldt å spise, drikke og gifte seg — det onde var *i måten* og *i omfanget* av spisingen, drikkingen og ekteskapsinngåelsene.

Det må ha dreid seg om å spise upassende mat, å drikke for meget alkohol, svir (Gal. 5:21), opprør og vold. For at det å gifte seg skulle bli av det onde, må det ha skjedd som i 1. Mosebok 6:2, hvor menn «tok seg hustruer, hvem *de* hadde lyst til». Blandingsekteskap var så vanlig utbredt at blant mennene var bare *Noa* ren eller fullkommen blant sine samtidige — i sin søtt.

Det er helt åpenbart at det på Noas tid rasemessig var minst de tre hovedlinjene på jorden; den hvite, gule og svarte

rasen. I tillegg skapte blandingsekteskap mange raseblandinger, mye på samme måte som i dagens verden.

Gud åpenbarer ikke den nøyaktige opprinnelsen til de forskjellige rasene i Bibelen. Men det er rimelig å anta at det ble skapt egg med gule og svarte gener i moder Eva, så vel som hvite, slik at noen av Adams og Evas barn fikk svarte og gule barn i tillegg til hvite.

Det ene mennesket Gud valgte ut til å bevare menneskeslekten levende etter syndfloden, var i hele sin ætt tilbake til Adam av ublandet herkomst.

Hvis du er dyreoppdretter og vil delta med premiedyrene dine på en lokal eller nasjonal messe, da vil du sørge for at du bare stiller ut renrasede dyr eller dyr med stamtavle. Å blande rasene forandrer de nedarvede karaktertrekkene.

Gud fastsatte opprinnelig landegrensene, for at landene skulle være ADSKILT, så blandingsekteskap kunne unngås. Les selv: «Da Den Høyeste gav folkene arv [dvs. lande- eller geografiske grenser], da han *skilte* [legg merke til det — han *skilte*] menneskenes barn, satte han folkenes landemerker . . . » (5. Mos. 32:8).

Men folk ville gifte seg på tvers av rasene — idet de håpet de ville bli kun EN RASE!

Menneskenaturen ønsker tydeligvis fortsatt dette den dag i dag!

Noa var av ublandet herkomst, og den var tilfeldigvis utvilsomt hvit — hvilket *ikke* betyr at den hvite på noen måte er overlegen. Hans kone og tre sønner var av samme hvite linje. Men Jafet giftet seg tydeligvis med en orientalsk kvinne, og Kam med en svart. Dette er måten Gud valgte til å bevare hovedrasene gjennom syndflodens katastrofe.

Vi vet ikke stort mer enn det ovenstående om sivilisasjonens utviklingen før syndfloden.

Menneskeheten burde ha tatt lærdom av syndfloden. Men avskåret fra Gud og fordreid av Satan, lærte mennesket ikke noe av den, noe den fortsatt ikke har gjort til denne dag. Isteden, «som Noas dager var», slik Jesus sa i en profeti, har vi en befolkningseksplasjon, og ondskapen er i ferd med å mangledoble seg. Denne gang truer en verdensomfattende atomkrig med å utslette hele menneskeheten fra jorden. Men for «de utvalgte» skyld, de i Guds sanne menighet (Matt.

24:21–22), vil Gud gjøre ødeleggelsen kort — og denne gang sende Kristus som Kongenes Konge for å avsette Satan og selv overta jordens trone.

Byenes opprinnelse

Allerede to generasjoner etter syndfloden begynte en mann som het Nimrod å organisere folk i byer. Først kom Babels tårn og byen Babylon. Deretter Ninive og andre byer, som ble bystater.

Gud hadde fastsatt grensene, med formål å adskille rasene geografisk.

Her vil jeg sitere fra *Satan's Great Deception* («Satans store svindel»), en avhandling av C. Paul Meredith (side 14–16):

Etter syndfloden kjente alle på jorden til Gud og hvorfor han hadde druknet de ugudelige. De fryktet for selv å gjøre ondt — til å begynne med... Menneskene levde... uten byer og uten lover, og alle snakket ett språk...

Denne gruppen, som bestod av *de eneste menneskene på jorden* (for alle de andre hadde gått under i syndfloden), begynte å vandre fra Ararat-fjellene (1. Mos. 8:4), hvor arken hadde støtt på land: «Og hele jorden hadde ett tungemål og ens tale. Og da de dro frem mot øst, fant de en slette i Sinear, og de bosatte seg der» (1. Mos. 11:1–2). Disse menneskene, som vi nå kaller sumerere (Miller: *Ancient History in Bible Light*, side 51), trengte seg gjennom fjellene mot øst, hvor de kom til en fantastisk fruktbar slette som var dannet av slam fra Eufrat og Tigris. Landet Sinear er i dag kjent som det tidlige Babylonia (J.H. Breasted: *Ancient Times*, side 107). Her var et land som ville gi dem alt de ønsket seg i overflod...

Akkurat som Adam og Eva adlød ikke disse menneskene Gud, og de kom derfor i vanskeligheter. Landet var rikt, men fordi den tidligere sivilisasjonen var blitt ødelagt av syndfloden, formerte villdyrene seg raskere enn menneskene. Fordi de bare hadde primitive våpen, var det stor fare både for liv og eiendom (2. Mos. 23:28–29). Hva kunne gjøres med det?

Nimrod, sønn av Kusj, var en stor og kraftig mann som utviklet seg til en veldig jeger. Det var han som samlet menneskene og organiserte dem til å jage de ville og farlige dyrene. «Han var en veldig jeger for Herrens åsyn» (1. Mos.

10:8-9). Nimrod var med andre ord overalt kjent for sin makt. Han fridde menneskene på jorden etter syndfloden for deres frykt for villdyrene. Hans ry vokste. Han ble lederen i jordiske saker. Han var ambisiøs.

Babylon — den første by

Det fantes en bedre måte å beskytte seg mot de ville dyrene som streifet på jorden på, enn å slåss mot dem hele tiden. Nimrod bygget en by av hus, som han omgav med en høy mur og samlet menneskene innenfor. Dermed fant de beskyttelse, og Nimrod kunne herske over dem. Menneskene satte pris på denne ordningen, for de sa: «Kom, la oss bygge oss en by . . . og gjøre oss et navn, så vi ikke skal spres over hele jorden!» (1. Mos. 11:4).

De beskyttet ikke bare seg selv mot villdyrene ved å bygge en inngjerdet by, men de dannet samtidig *sin egen* autoritet — «la oss gjøre oss et navn». Dette skulle bli et sentralt sted for menneskenes myndighet — *behovet for lydighet mot Gud skulle ikke bli anerkjent!* Nimrod var deres leder. Dessuten bygget de et tårn som skulle nå «*opp til himmelen*». Med et så høyt tårn kunne de gjøre som de ville — være ulydige mot Gud og fortsatt være trygge for hans straff som hadde druknet beboerne på jorden tidligere.

Dette var første gang etter syndfloden at mennesket gjorde åpent opprør mot Gud. De trodde de hadde klart å komme seg utenfor hans rekkevidde hvis de ønsket å la være å adlyde ham. Akkurat som Satan trodde de at hvis de kunne «stige opp over skyenes topper», da kunne de «gjøre [seg] lik Den Høyeste» (Jes. 14:14). Nimrods far, Kusb, hadde også meget med byggingen av dette tårnet og byen å gjøre (*The Two Babylons*, av Alexander Hislop, side 26).

Disse menneskene hadde ikke bare samme språk, de tilhørte også tre raser eller familier — den hvite, gule og svarte. Likesom Gud skapte variasjoner i mange blomstersorter og dyr for større skjønnhet, som f.eks. roser av mange typer og farger, så skapte Gud menneskenes tre raser og hudfarger.

Menneskene ønsket å bli én rase eller blandet familie gjennom blandingssekteskap.

Som nevnt tidligere hadde Gud fastsatt grensene for rasene og sørget for å adskille dem geografisk i fred og

harmoni, men uten diskriminering. Men menneskene ønsket å bli et sammensmeltet folk. En av hensiktene med Babels tårn var å forene dem, og å forhindre at de ble spredt slik at rasene ville bli geografisk adskilt.

De bygget tårnet, «så vi ikke skal spres over hele jorden» i geografisk adskillelse (1. Mos. 11:4). Men Gud så på tårnet de holdt på å bygge, og sa: «Se, de er ett folk, og ett tungemål har de alle; dette er det *første* de tar seg fore, og nå vil intet være umulig for dem, hva de så får i sinne å gjøre» (1. Mos. 11:6).

Hva hadde menneskene «i sinne å gjøre»? I dette 20. århundre har de nådd ut i det ytre rom, til månen og tilbake igjen, oppfunnet og produsert de mest innviklede maskiner, datastyrt instrumenter, transplantert hjerter, og til og med forsøkt å skape nytt liv fra død materie. Menneskehjernens muligheter for å nå materielle mål virker ubegrenset. Men menneskets problemer er ikke materielle, men åndelige. Og stilt ovenfor dem er mennesket fortsatt hjelpeløst uten Gud.

Så Gud forvirret språkene deres og «spredte . . . dem derfra over hele jorden» (1. Mos. 11:8).

Jeg fortsetter fra C. Paul Merediths avhandling, som ikke lenger er tilgjengelig (s. 16–17, 25–29):

Da var det at Nimrod «fikk stort velde» og ble «en veldig jeger for Herrens åsyn» [1. Mos. 10:8–9] på en tyrannisk måte (det hebraiske ordet for «veldig» er *gibbôr*, som betyr «tyrann» ifølge Strongs *Concordance of the Bible*). Nimrod ble en tyrann over folket. Han laget lovene. Ikke bare det, men han var «veldig for» Den Evige. (Det hebraiske ordet *pâniym* som her er oversatt med «for», skulle vært oversatt «imot» — Strongs *Concordance of the Bible*.) Bibelen sier at Nimrod var imot Gud!

. . . Nimrod fortsatte å vokse i makt, men folkets iboende ønske om å dyrke Gud måtte tilfredstilles. Nimrod og hans tilhengere hadde vendt seg imot den *sanne* Gud. De ønsket å ære Gud *på sin måte!* De «byttet den uforgjengelige Guds herlighet bort mot et *bilde* . . . av krypdyr» (Rom. 1:23) — slangen, og andre ting Gud hadde skapt. (De skulle ha tilbedt Gud i ånd og i sannhet og ikke ved gudebilder — Johannes 4:24 og 2. Mosebok 20:4–5.) Med den verdslige makt han rådde over, innsatte Nimrod seg selv som prest for det folket tilbad, for å skaffe seg et enda sterkere tak

på dem og gradvis sette seg selv i den sanne Guds sted . . .

[Men] Noa, rettferdighetens forkynner (2. Pet. 2:5), stod fast, og fikk solid støtte fra sin sønn Sem. Mens Nimrod raskt utvidet sitt rike, var det opposisjon mot Sem, Noas representant . . . Ved å gå imot Sem ble Nimrod representant for det onde . . .

Det fortelles at Sem, som var svært veltalende, fikk hjelp fra en gruppe egyptere som overvant Nimrod.

Nimrods død stanset tilsynelatende den falske, hedenske tilbedelsen han hadde startet.

Semiramis . . .

[Om] Nimrod var en mann med ubegrensede ambisjoner, så overgikk . . . Semiramis' — den fremtidige «himmeldronningens» (Jer. 7:18) — ambisjoner til og med hans. Nimrod . . . var blitt den største og mektigste person i verden. Han var død. Hun innså klart at om hun skulle . . . få den høye stillingen og makten . . . til den mektigste mann på jorden, måtte noe gjøres for å sikre . . . henne makten.

Nimrods rike, som bestod av størsteparten av den befolkede verden på den tid, var gått videre til henne. *Nimrod hadde fått sin makt mye fordi han hadde innsatt seg selv som den fysiske representant for solguden.* Hun måtte med alle midler opprettholde denne makten over verden. *Den religiøse kontrollen* som hadde gitt [Nimrod] så stor makt, måtte brukes av henne også, dersom hun skulle opprettholde et maksimalt grep over undersåttene sine . . . Mens han levde, ble [Nimrod] særet som en helt; etter hans død ville hun at han skulle tilbes som en gud . . .

Semiramis var faktisk grunnleggeren av mange av verdens hedenske religioner, som tilber falske guder. Selv slike såkalt kristne høytider som jul, nyttår og tradisjonell påske oppstod fra det falske religiøse systemet hun utviklet. For detaljer om dette henvises leseren til *The Two Babylons* av Alexander Hislop.

I dag er engelsk raskt på vei til å bli det internasjonale hovedspråk. Menneskene er igjen på vei tilbake til ett språk for hele verden.

Den nåværende onde verden utvikles

De som overlevde syndfloden, bestod kun av Noas familie alene. Den bestod av Noa, hans kone, deres tre sønner Sem,

Kam og Jafet og deres ektefeller. Hele menneskeheten kom fra denne ene familien.

Bibelen taler om tre verdener — den gamle verden som ble overfløymet med vann, denne nåværende onde verden, og den kommende verden.

Da vannet sank etter syndfloden, bestod hele kloden av denne ene familien til Noa. Men Sem, som var hvit og gift med en hvit kvinne, startet sin egen familie. Kam, som var gift med en svart kvinne, hadde barn og begynte sin egen familie. Jafet, som var gift med en gul kvinne, startet sin egen familie, som var av gul avstamning. Bibelens tidlige historie taler om «familier», heller enn om «raser».

Under hendelsen med Babels tårn oppdelte Gud folkenes tale, slik at de bare kunne snakke med hverandre på sine nye og forskjellige språk.

Så gikk tiden. Familiene vokste, og hver familie snakket sitt eget språk, hver i sitt lokale geografiske område.

Nimrod bygget en rekke byer — Babylon, Erek, Akkad, Kalne, Ninive, osv. Bystater utviklet seg, hver med sitt lokale styre. Med tiden dannet det seg riker med nasjonale styresmakter. Blant disse var Babylonia (som ble kjent som Kaldea), Egypt og Assyria. Den religionen som Semiramis startet, ble spredd til de forskjellige folkeslag i språket til hvert folk. Semiramis og Nimrod ble også identifisert med navnene Isis og Osiris i Egypt. Hvert folk hadde sine egne navn på gudene sine. Men hele labyrinten av hedenske religioner utviklet seg fra den som begynte med Semiramis.

Etterhvert som menneskehetens generasjoner fortsatte, utviklet denne verdens sivilisasjon seg. Den startet med et styresett som Nimrod begynte, gjennom et religiøst system som stammet fra Nimrod og Semiramis. Det moderne akademiske utdannelsessystem ble etablert av Platon, Sokrates' elev. Systemer for handel, industri, økonomi og bankvirksomhet utviklet seg — men ingen av disse Satan-påvirkede systemene som er uttenkt av mennesker, stammet fra Gud. Alle lover ble laget av mennesker — enten ved påbud fra konger og despoter, eller fra menneskers lovforsamlinger som byråd, parlamenter, riksdager eller lignende. Sosiale vaner oppstod sammen med alle andre sider av sivilisasjonen, frem til den kaotiske nåtid.

I en slik verden kalte Gud ut et spesielt folk som sitt eget, ikke et yndlingsfolk for spesiell gunst, men et folk som ble utvalgt i en spesiell hensikt som dette folket ikke klarte å oppfylle.

Verdslig historie antyder at Sem etter syndfloden stort sett bevarte kjennskapen til Gud og Guds livsmønster. Men intet menneske vandret egentlig med Gud, før Abraham. Det var til Abraham at Gud gav alle løftene som menneskenes frelse til syvende og sist hviler på, såvel som den materielle og økonomiske velstand som er blitt USA og Storbritannia til del.

Oppsummering av menneskenes sivilisasjon

Menneskeheten ble skapt på jorden i en strålende og fantastisk hensikt. Gud var i ferd med å reprodusere seg selv. Sagt på en annen måte, Guds hensikt var å skape menneskeheten til å oppleve den høyeste lykke og glede i fred og fullkommen tilfredshet, til å bli produktive, skapende og ha lykkelig fremgang med evig liv.

Dette innebar Guds høyeste fullkomne åndelige karakter — fullstendig utopi. Denne hensikten skal bli oppnådd.

Men for å oppnå den, må menneskeheten ta sin egen avgjørelse. Den tidligere erkeengelen Lucifer hadde valgt en måte å handle og være på som ledet i diametralt motsatt retning. Det første mennesket måtte enten velge å godta og leve etter Guds hensikt, eller etter Satans levemåte med i motsatt retning å stole på seg selv. Det første menneske Adam valgte å forsyne seg med kunnskapen om godt og ondt. Han startet sin menneskefamilie med å stole på seg selv for det gode på menneskets plan, blandet med ondskap, og å stole på menneskeselvet, ikke bare for kunnskap om hvordan å leve, men også for løsning på alle problemer som måtte oppstå. Han forkastet kraft og åndelig kunnskap fra Gud for å leve utopiens vei.

Mennesket bygget sin verden på å klare seg selv uten Gud.

Gud satte igang en 7000-årig hovedplan for å gjennomføre sin hensikt. Satan fikk lov til å forbli på jordens trone de første 6000 årene. Gud ville at mennesket skulle få en leksjon og komme frivillig og godta Guds livsmønster og

karakter.

I nesten 6000 år har menneskeheten skrevet ned denne lærdommen. Men selv på dette sene tidspunktet har den ikke lært seg den. Den har ennå ikke oppgitt sin selvsentrerte vei og godtatt Guds vei til ytterste lykke. Gud lar loven om årsak og virkning slå fullt ut. Menneskets samfunn, forført og villedet av Satan, har ennå ikke engang fått mennesket til å innrømme hvor mislykket levemåten med å klare seg på egenhånd, er.

I dag raver menneskets verden på sin ytterste runde. Kriger, vold, ødeleggelser og terror favner hele verden. Halvparten av verden lever i uvitenhet, analfabetisme, fattigdom, skitt og elendighet. Den industrialiserte halvpart er syk, med dårlig helse, sykdommer, mental stress, frykt og frustrasjon; den blir ødelagt av forbrytelser, alkoholisme, narkotikamisbruk, pervers og misbrukt sex, splittede hjem og frustrert håpløshet.

Menneskeheten har snart løpt linen ut. Men selv ikke nå vil Gud gripe inn for å redde denne sta menneskeheten fra seg selv, før den endelig kommer til det punkt hvor mennesket ville utslette seg selv hvis Gud ventet lenger. Gud vil ikke gripe inn og innlede den neste verden under sitt styre, før restene av menneskeheten endelig fullt ut har forstått hvor udugelig mennesket er til å løse problemer og å skape verdensomfattende fred i glede og lykke. Den må bringes til å innse sin hjelpeløshet og ørkesløshet uten Gud.

Endelig er våpnene for masseødeleggelse blitt oppfunnet og produsert, som kan utslette alt liv fra denne planeten. Jesus forutsa hvordan det hele ville ende i disse siste tider hvor menneskeheten trekker sine siste åndedrag. Jesus sa at etter at hans budskap var blitt undertrykt og byttet ut med et falskt budskap som menneskene hadde laget om en annen Jesus, ville «dette evangelium om riket . . . forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal [denne verdens] ende komme».

Dette evangeliet er nå blitt forkynt til alle folkeslag. I løpet av de 50 årene det er kunngjort, er kjernekraft for første gang i historien blitt utviklet med kapasitet til å ødelegge hvert menneske på jorden. Deretter forutsa Jesus den store trengselen — en tid med så store vanskeligheter at intet

menneske ville overleve hvis ikke Gud grep inn. Men for sin menighets skyld vil Gud gripe overnaturlig inn før menneskeheten totalt blir utslettet. Menneskeheten vil bli tvunget til å innse hvor ytterst hjelpeløs den er uten Gud. Umiddelbart etterpå vil Kristus komme i skyene i høyeste makt og herlighet for å fjerne Satan, og så begynne Guds egen nye sivilisasjon på vei mot utopia (Matt. 24:14, 31-41).

Dette er de aller siste dagene av Satans onde verden. Guds utopiske sivilisasjon vil begynne med den nåværende generasjon.

MYSTERIET ISRAEL

HAR DET noensinne slått deg hvor merkelig det er at den store Gud skulle ha opphøyet oldtidsnasjonen Israel til å bli hans utvalgte folk?

Tenk over disse tilsynelatende paradoksale fakta:

Gud sier han ikke gjør forskjell på folk. Men gjør han da forskjell på nasjoner? Har han noen *favoritt*?

Har det noengang gått opp for deg at Gud nektet sitt utvalgte folk frelse — bortsett fra profetene deres? At det utvalgte folket bare fikk materielle og nasjonale løfter — og at Guds Hellige Ånd var utilgjengelig for dem?

Har du noengang tenkt over at Bibelen kun er boken til og om det ene folket Israel, og at andre folk bare nevnes i den grad de kommer i kontakt med Israel?

Og her kommer en annen overraskelse som er så godt som helt ubemerket både av dagens kristenhet og av jødedommen, og som hverken er beskrevet eller forstått av historikere! Nordriket Israel *var ikke jødisk!* Første gang ordet *jøder* forekommer i Bibelen, er i 2. Kongebok 16:6, hvor nasjonen Israel var i krig med jødene, alliert med Syria!

Den virkelig forbløffende sannheten om Israel er et mysterium som er totalt ukjent for alle religioner — for kristenheten — ja, selv for jødedommen!

Det er vitterlig sant at Israelfolket var Guds utvalgte folk. Men forstå dette: De ble ikke valgt ut som «lærerens

yndling» eller for spesiell gunst. De ble utvalgt i en spesiell hensikt i *forberedelsen av den endelige opprettelsen av Guds rike!*

Det er en spennende historie! Svaret på dette kapitlets tittel, «Mysteriet Israel», har stor betydning for Guds hensikt med alle folkeslag! Man kan ikke forstå den virkelige meningen og menneskets utrolige potensial uten denne livsviktige kunnskapen.

Den høyeste hovedplan

Gud Skaper er i ferd med å reproducere seg selv i og gjennom mennesket! Guds endelige og altoverstrålende hensikt er så overveldende at den ikke kan beskrives. Opprettelsen av oldtidsfolket Israel er en uadskillelig del av denne høyeste hovedplan.

Syv generasjoner etter syndfloden fant Den Evige en mann som ville adlyde ham. Mannen het Abram og bodde i Haran i Mesopotamia. Denne mannen skulle bli et motbilde på Gud Fader selv. Israel folk nedstammet fra ham. Gjennom dette folket lot Gud sine profeter fremstå, og da tiden var inne, Guds egen Sønn, Jesus Kristus.

En mann med et kall

Abram, som han opprinnelig het, søkte ikke Gud. Men Gud valgte å kalle og prøve Abram, denne gamle patriarken som senere i Skriften blir kalt de troendes far. Gud kalte ham i en helt spesiell hensikt. Denne hensikten var ikke «å gi ham frelse» eller «å få ham til himmelen». Gud kalte ham fordi han i denne mannen hadde sett grunnlaget for lydighet mot Gud og for lederskap. Gud kalte ham så han skulle bli forberedt til en spesiell tjeneste og til syvende og sist til en høy stilling i Guds rike — i den kommende verden av i morgen. Jeg siterer nå fra en bok som jeg skrev for over 50 år siden, *De forente stater og Storbritannia i profetiene*, fra side 16:

Til dette menneske, Abram, gav Gud en befaling: «Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg! Og jeg vil gjøre deg til et stort folk» (1. Mos. 12:1-2).

Her var et bud som var en *betingelse* og et LØFTE, forutsatt at betingelsen om lydighet ble holdt.

Og nå, slik Gud hadde startet hele verden med ett menneske, startet han sitt eget spesielle folk i verden ut fra ett menneske — Abraham. Likesom verden, som har vandret langt vekk fra Gud og velsignelsene ved Guds dyrkelse og styre, ble startet med én mann som gjorde opprør mot Gud og forkastet hans styre, så ble Guds eget folk av mennesker, som Guds kongerike skal bli født på ny fra, startet med én mann som uten spørsmål adlød Gud og anerkjente hans guddommelige styre.

Stanset Abram opp og begynte å argumentere? Sa han: «La oss tenke oss om litt først. Her er jeg i Babylonia, selve senteret for verdenshandelen, samfunns- og forlystelselivet. Hvorfor kan du ikke like godt gi meg dette løfte her, hvor allting er behagelig og forlokkende? Hvorfor må jeg forlate alt dette og dra til det usiviliserte landet?»

Kom Abram med utflukter, med motstand, argumenter og opprør?

Det gjorde han så avgjort ikke!

Den inspirerte tekst fastslår ganske enkelt: «Så dro Abram bort.» Det var ingen argumentering med Gud, ingen resonnering om at Gud tok feil, ingen dumme spørsmål som: «Hvorfor må jeg dra herfra?» «Kan jeg ikke gjøre som det passer meg?» Ingen nølen for å si: «Vel, slik ser nå jeg på det.»

«Abram dro» — rett og slett ubetinget lydighet!

Her ser vi igjen det tosidige prinsippet. Abram var i selve sentrum av denne verdens sivilisasjon i utvikling. Husk at det var en verden i fangenskap — en verden som utviklet seg etter Satans mønster. Gud hadde utvalgt Abram som patriark for Israel, sitt folk, menighet eller kirke i Det gamle testamente. Dette tosidige prinsippet er innflettet i alt Guds arbeid med å fullføre denne hensikten her på jorden gjennom menneskeheten. Vi har den fysiske menigheten Israel i Det gamle testamente, og den åndelige Guds Menighet i Det nye. Ordet *menighet* ble i Det nye testamente på gresk skrevet *ekklesia*, som betyr en forsamling av utkalte.

Likesom Det gamle testamentes Israel var den fysiske forgjenger og motbilde på Det nye testamentes menighet, så kalte Gud nå ut stamfaren til Israels folk fra Satans verden. Abraham betraktet senere seg selv som en fremmed, en gjennomreisende og en utlending på jorden. Dette var ikke hans verden: «I tro døde alle disse uten at de hadde oppnådd

det som var lovet; men de så det langt borte og hilste det og bekjente at de var fremmede og utlendinger på jorden. For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et fedreland [en annen sivilisasjon]; og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake; men nå stunder de etter et bedre, det er et himmelsk; derfor skammer Gud seg ikke ved dem, ved å kalles deres Gud; for han har gjort en stad ferdig til dem» (Hebr. 11:13-16). De søkte et bedre fedreland, et himmelsk fedreland, som vil være Guds rike som fyller hele jorden.

Gud etablerte dette mennesket [Abram], hvis navn han senere endret til Abraham, som sitt folks, *Israels, far!* Til Abraham og hans etterkommere ble alle Guds løfter gitt. Vi må bli som Abraham og gjennom Kristus bli en av hans barn, hvis vi skal arve løftet om evig liv i Guds rike.

Om sitt spesielle kjødelige folk, Israel, sa Gud: «Det folk jeg har dannet meg, skal forkynne min pris» (Jes. 43:21). Denne profetien skal snart bli oppfylt!

Dobbelte løfter til Abraham

Få har innsett det, men det løper en dobbelthet hele veien gjennom Guds plan i gjennomføringen av hans formål her på jorden.

Vi har den første Adam, kjødelig og uomvendt, og Kristus, den annen Adam, åndelig og guddommelig. Vi har den gamle pakt, helt materiell og midlertidig, og den nye pakt, åndelig og evig. Gud gjorde mennesket dødelig, fysisk, av jordens muld og av «menneskeriket», men gjennom Kristus kan det bli unnfanget av Gud, så det blir udødelig, åndelig og av Guds rike.

På samme måte var det to faser i Guds løfter til Abraham — den ene rent materiell og nasjonal, den andre åndelig og individuell. Det åndelige løftet om Messias, og frelse gjennom ham, er velkjent av de fleste overfladiske bibelstuderende. De vet at Gud gav Abraham det åndelige løftet om Kristus som skulle bli født som Abrahams etterkommer — og at frelsen kommer til oss gjennom Kristus. Men — og dette lyder utrolig, men er dog sant — nesten ingen vet hva denne frelsen går ut på, hva løftene om frelse som vi kan motta gjennom Kristus gjelder, hvordan vi kan motta dem, og når. Men denne sannheten hører til i et annet kapitel.

Det som er vesentlig for temaet i dette kapitlet, er det faktum at Gud gav et annet høyst forskjellig og svært overraskende nasjonalt og materielt løfte til Abraham som er nesten helt oversett.

Legg nå igjen merke til hvordan Gud først kalte Abram, og den *todelte* natur i hans løfter: «Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg! Og jeg *vil gjøre deg til ET STORT FOLK* . . . og i deg skal alle jordens slekter velsignes» (1. Mos. 12:1-3).

Legg merke til det dobbelte løfte: 1) «Jeg vil gjøre deg til et stort folk» — det nasjonale, materielle løftet om at hans kjædelige barn skulle bli et stort folk — et løfte om *rase*; 2) «. . . og i deg skal alle jordens slekter velsignes» — det åndelige løfte om *nåde*. Dette samme løftet er gjentatt i 1. Mosebok 22:18: «Og i din ætt skal alle jordens folk velsignes.» Denne spesielle «ene ætt» viser til Kristus, noe som klart bekreftes i Galaterne 3:8, 16.

Akkurat her er det at de som bekjenner seg som «kristne» — og deres lærere — har latt seg forlede og bli blinde for Skriftens ord. De har oversett Guds dobbelte løfte til Abraham. De oppfatter det messianske løfte om åndelig frelse gjennom «den ene ætling» — Kristus. I en norsk salme heter det «Løftene kan ikke svikte» — idet folk tror løftene gjelder å dra til himmelen når man dør.

Dette er et sentralt punkt. Det er her de bekjennende «kristne» og deres lærere hopper av sannhetens spor. Det er her de tenker av fra sporet som ville føre dem til profetienes tapte hovednøkkel. De bommer på den kjensgjerning at Gud gav Abraham fysiske løfter om rase såvel som et åndelig løfte om nåde.

Men den klare kjensgjerning at løftet om «stort folk» gjelder rase — ikke «den ene ætling» i Galaterne 3:16, som var Jesus Kristus, Abrahams sønn og Guds Sønn, men et mangfold av ætter gjennom en fysisk fødsel — slås fast ved Guds gjentagelse av sitt løfte mer detaljert senere.

Israel skulle bli mange folk

Merk deg dette omhyggelig! Forstå disse løftene!

«Da Abram var ni og nitti år gammel, åpenbarte Herren seg for ham og sa til ham: Jeg er Gud Den Allmechtige; vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig! Jeg vil gjøre en pakt mellom meg og deg, og jeg *vil gjøre din ætt såre*

tallrik . . . du skal bli far til en MENGDE FOLK. Ditt navn skal ikke mere være Abram; men ditt navn skal være Abraham, for jeg gjør deg til far for en mengde folk (1. Mos. 17:1-5).

Legg merke til at løftet nå er på betingelse av Abrahams lydighet og ustraffelige liv, og at «det store folk» nå blir til en mengde folk — mere enn én nasjon. Dette kan ikke vise til «én ætt (ætling)», Kristus. Det følgende vers beviser det.

«Og jeg vil gjøre deg såre fruktbar, så du skal bli til *mange folk*, og konger [mer enn en] skal utgå fra deg» (vers 6). Legg merke til at disse folk og konger skal *utgå* fra Abraham — fysisk avkom — mange ætter i tillegg til den ene etterkommer som spredte individer kan bli Abrahams barn igjennom ved en åndelig unnfangelse gjennom Kristus (Gal. 3:29). De adspredte, individuelle kristne danner ikke nasjoner. Sant nok, Menigheten er omtalt som «et kongelig presteskap, et hellig folk» (1. Pet. 2:9), men Kristi Menighet er ikke oppdelt i «mange folk». Her er det tale om rase, ikke nåde.

«Og jeg vil opprette en pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, fra slekt til slekt . . . » (1. Mos. 17:7). «Ætt» her består av mange — «fra slekt til slekt». «Og jeg vil gi deg og din ætt etter deg det land hvor du bor som fremmed, hele Kanaans land [Palestina], til en evig eiendom; og jeg vil være deres Gud» (vers 8).

Legg merke til at landet — en fysisk besittelse — er lovet den flerfoldige ætten, og han vil være «deres», ikke «hans», Gud. Flertallsformen «eder» er brukt igjen i vers 10: «en pakt mellom meg og eder».

Men studer nå dette løfte omhyggelig!

Fremtiden til store folk hviler på løftene som den evige Skaper gav Abraham. Det eneste håp om liv etter døden for alle — uansett rase, farge eller tro — avhenger av den åndelige del av disse løftene til Abraham — løftet om nåde gjennom den ene «ætling» — Kristus Messias!

Hvor meget land — hvor store folk?

Dette er ikke tilfeldige, ubetydelige løfter. De er fundamentale — grunnlaget for opprettelsen av de mektigste stormakter, basis for enhver personlig åndelig frelse, for alt håp for mennesker om evig liv. Det er enorme løfter. Vår Gud og Skaper har basert menneskehetens fremtid på dem.

Jesus Kristus kom «for å stadfeste løftene til fedrene»

(Rom. 15:8) — Abraham, Isak og Jakob. Disse samme løftene ble gjentatt til Isak, Abrahams sønn, og til Jakob, Isaks sønn.

Etter 430 år oppreiste Gud sitt folk Israel — etterkommere av Abraham, Isak og Jakob, hvis navn Gud endret til Israel.

For å føre disse menneskene ut av slaveriet i Egypt og til det lovede land kalte Gud Moses. Moses søkte ikke Gud. Men Gud hadde sørget for at Moses fikk spesiell trening til denne oppgaven, ved å få ham oppdratt som prins i den egyptiske faraos palass. Så her på ny, etter at Moses hadde fått spesiell trening i lederskap, kalte Gud ham ut fra verden for å lede Abrahams, Isaks og Jakobs etterkommere ut av slaveriet i Egypt.

Hvorfor et utvalgt folk?

Så nå kommer vi igjen til spørsmålet om hvorfor Gud opprettet dette spesielle hebraiske folket som «det utvalgte folk». Hvorfor, når Gud aldri gjorde Den Hellige Ånd tilgjengelig for dem?

Et poeng her bør vi merke oss. Det er sannsynlig at alle disse menneskene — eller nesten alle — tilhørte den hvite rasen, uendret siden skapelsen.

Etter at Jakob og hans sønner med familier hadde kommet til Egypt på Josefs befaling, ble de holdt i området Gosen — geografisk adskilt fra de større befolkningssentrene i Egypt.

La oss i denne sammenheng gå et øyeblikk tilbake til Abraham. Han hindret Isak, sin sønn med Sara, fra å inngå ekteskap blant kanaanerne som da var i landet. Han sendte sin overtjener til sin egen familie i Mesopotamia for å finne en kone til Isak. Abraham sa: « . . . Du [skal] ikke la min sønn ta seg en hustru av døtrene til kanaanitterfolket, som jeg bor iblant» (1. Mos. 24:3).

I neste generasjon giftet Jakob seg med Lea og Rakel, døtre av Laban, Abrahams nevø. Laban bodde i Harans, Abrahams brors, land. Hele befolkningen i Haran nedstammet fra samme familie som Abraham.

Jakob fikk seks sønner med Lea og to med Rakel — alle fra den samme opprinnelige raselinjen, og to med hver

av tjenestepikene til Lea og Rakel — tolv ialt. Selv tjenestepikene til Lea og Rakel var utvilsomt av ren hebraisk rase. Disse 12 ble stamfedrene til de 12 stammene i Israels folk.

Men Gud forberedte Moses spesielt helt fra fødselen av, og utkalte ham, med hans bror Aron til å hjelpe som hans talsmann. (Moses stammet.)

Med de plagene som Gud sendte mot Egypt, vendte Gud de egyptiske gudene og tingene egypterne tilbad, imot dem, for å vise dem at de *ikke* var guder. Til og med plagene ble sendt av KJÆRLIGHET til egypterne.

Den siste plagen kom etter ofringen av påskelammet på 14. dag i første måned av Guds hellige kalender — som begynner om våren. Israelittene dro ut av Egypt om natten den 15. De nådde Rødehavet, men i mellomtiden hadde farao ombestemt seg og forfulgte dem med hæren.

Israels barn måtte ganske enkelt stanse opp ved vannkanten. Det var ingen bro der, og det var alt for langt å svømme med kvinnene deres og barna. Bak dem kom faraos hær i tett forfølgelse. Det var intet de kunne gjøre. De var stoppet — HJELPELØSE! På dette tidspunktet måtte de bare stole på GUD!

I Egypt hadde Gud frigjort dem fra slaveriet gjennom en rekke overnaturlige plager. Nå fikk Gud vannet i Rødehavet til å vike til side så det formet en vegg av vann på begge sider, med en bred vei på den tørre havbunnen imellom.

Israelittene vandret igjennom. På den motsatte siden så de seg tilbake og så egypterne på vei ned på havbrunnen. Da alle egypterne var på veien mellom vannveggene, lot Gud vannet strømme tilbake og drukne den egyptiske hæren.

Brudte løfter

Da tiden var inne, slo israelittene opp telt ved foten av Sinai-fjellet.

Gud gjorde dem ikke til sitt folk, under sitt teokratiske styre, uten deres samtykke.

Gud la frem sitt forslag for dem gjennom Moses. Dersom de ville adlyde lovene under HANS STYRE, ville han gi dem fremgang og gjøre dem til det rikeste og mektigste av alle folkeslag.

Likevel var Guds førstefødselsrettsløfter av nasjonal og materiell karakter — de omfattet ikke åndelig frelse.

Folket godtok forslaget. Slik ble de Guds utvalgte folk. Med hvorfor?

Vi vet følgende: Guds hensikt med dem hadde en klar sammenheng med *forberedelsene til det endelige GUDSRIKET* — når Guds styre blir gjenopprettet over hele jorden og åndelig frelse blir tilbudt til ALLE!

En av årsakene var utvilsomt å bevare Sems opprinnelige fysiske rase ren. Men dette var ikke det eneste.

Folkeslagene hadde utviklet kunnskap. Etter Adams opprør var menneskeheten begrenset til å samle seg fysisk og materiell viten.

Men på samme måte som lærde mennesker og forskere i dag sa de: «Gi oss tilstrekkelig kunnskap, så skal vi løse alle problemer og fjerne all ondskap — vi skal skape utopia!»

Frem til da hadde Gud nektet menneskeheten åndelig kunnskap og utfoldelse. Nå bestemte Gud seg for å gi dem kunnskap om hans lov — hans styresett — *hans livsform!* Han ville bevise for verden at uten hans Hellige Ånd var deres sinn ute av stand til å motta og nyttiggjøre seg slik kjennskap til LIVETS SANNE VEIER. Han ville vise dem at menneskesinnet med sin ånd, og uten Guds Hellige Ånd i tillegg — ikke kunne skjelne åndelige ting — ikke kunne løse menneskenes problemer eller de onder som plaget menneskeheten. Israelfolket skulle være hans forsøkskanin for å bevise dette. Gud hadde valgt seg et folk som hadde en nesten perfekt herkomst ned gjennom generasjonene — dens aner. I tillegg hadde de alle Abrahams, Isaks og Jakobs (Israels) positive arveegenskaper.

Dermed opprettet Gud en pakt med dem, og gjorde dem til sitt folk. Det representerte også en ekteskapspakt, med Israel som hustruen som lovet lydighet til sin ektemann — Gud. Det var et fysisk motbilde på den åndelige NYE PAKT som skulle komme.

Og hva beviste den?

Israels arv og miljø

Her var et folk av nesten renrasert avstamning og med gudstroen til Abraham, Isak og Israel. To omstendigheter gjør

et menneske til hva det blir her i livet: arv og miljø. Arven omfatter det som blir nedarvet ved fødselen på områder som helse, intelligens og karaktertrekk. Miljø omfatter alle ytre påvirkninger og selvbestemte motiveringer, gode som dårlige.

Hvis arven er av god og høy kvalitet, kan den gi et menneske en fordelaktig start. Et inspirerende miljø, oppløftende innflytelse og riktig egenmotivering kan forbedre dette ytterligere. Et slikt miljø kan vende en med ringere arveegenskaper til en virkelig suksess her livet.

Men et nedslående miljø, dårlig innflytelse og villedet egenmotivering kan vende en med glimrende arveegenskaper til en fiasko og en ond natur.

Selv om de var bragt ut av slaveriet, startet Gud sitt utvalgte folk med alle de naturlige fordeler fra en god arv. Gud dro dem ut av slaveriet og gav dem en frisk og ny start. Man kunne si at de hadde alle gudgitte ting på sin side.

Men hvorfor? Hvorfor forberedte og oppreiste Gud Israelsfolket på denne måten?

Tenk på hvorfor Gud skapte menneskeheten i det hele tatt! Gud er i ferd med å reprodusere seg selv gjennom mennesket! Han er i ferd med å skape sin egen hellige og rettferdige åndelige karakter i mennesket! Og dette har i sin tur til hensikt å gjenopprette Guds rike over hele jorden og videre å skape milliarder av guddommelige skikkelser som skal fullføre skapelsen av det uendelige uferdige univers! Og hva så, ut over det?

Nei, Gud har foreløpig ikke åpenbaret hva han planlegger etter det.

Alt Gud har gjort siden skapelsen av de første menneskene, har vært et nytt skritt fremover mot sin overordnede og allerhøyeste hensikt!

Et motbilde på Guds rike

Den umiddelbare hensikt så langt i menneskehetens historie er å bane veien for Guds rike, som vil gjenopprette Guds styre verden over!

Guds rike er den faktiske avlede og fødte Gudsfamilien, som først egentlig vil fremstå ved en oppstandelse og øyeblikkelig omdannelse ved Kristi gjenkomst! Og med avlede og FØDTE barn av Gud mener jeg avgjort *ikke* de som er forført

til å godta den aktuelle «født på ny»-læren — at alle som «bekjenner å ha tatt imot Kristus» allerede i dette nåværende menneskelige liv, er «født på ny». *Det er en kjempeforførelse* som djevelen Satan har forført dem med (de mange i en såkalt «kristenhet») som har «tatt imot» en falsk omvendelse. De er kanskje velmenende — men ikke desto mindre *forførte!* Og en forført person vet selvfølgelig ikke at han er forført — han kan være fullstendig ærlig!

Men tenk nå! *Hvordan* spiller det gammeltestamentlige Israelfolket en rolle i den fremadskridende forberelsen til Guds rike?

Styret i Guds rike

Først og fremst: Abraham var en mann med høyst fremstående kvalifikasjoner. Sammen med sine sønner Isak og Israel vil han utvilsomt besette en stilling direkte etter Kristus selv i Guds rike etter oppstandelsen. Guds rike vil være et åndelig rike som omfatter både kirke og stat, jorden over. Og i samarbeid som et team vil disse sannsynligvis komme nest etter Kristus selv i myndighet, og over både kirke og stat.

I Israelfolket vil Moses, som Gud oppreiste som deres leder og lovgiver (enskjønt Gud Fader er den opprinnelige og virkelige Lovgiver), sannsynligvis komme under Abraham-Isak-Jakob-teamet i myndighet, men som overhode over de nasjonale regjeringene verden over i de kommende tusen år. Josva, som etterfulgte Moses, vil sannsynligvis bli Mose assistent i dette verdensomspennende styringsorganet for nasjonale regjeringer.

Hva så med Israels folk som en helhet?

På tross av deres fordelaktige arv, *mislyktes de totalt i å kvalifisere seg*. Da Gud fremla forslaget om at de skulle dannes som hans folk for dem, svarte de: «Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre» (2. Mos. 19:8). Men de brøt sitt ord på det groveste og gjorde opprør.

De var i et «mann-hustru»-forhold til Den Evige Gud. Men Den Evige sa senere om dem: «Men såsom når en hustru är trolös mot sin make, så haven I av Israels hus varit trolösa mot mig» (Jer. 3:20; svensk 1917).

Under Moses var Israelfolket ett folk oppdelt i 12 stammer.

Det lovede land var dengang kalt Kanaan. Kanaanere hadde bosatt seg i landet. Men gjennom et LØFTE hadde Gud gitt dette landet til Abrahams etterkommere! Det tilhørte ikke kanaanerne eller andre folkegrupper som hadde slått seg ned der.

Da Gud flyttet sine vel to millioner israelitter inn dit, gav han dem følgende befaling gjennom Moses:

«Når I har dratt over Jordan inn i Kanaans land, da skal I drive alle landets innbyggere bort foran eder og tilintetgjøre alle deres stener med innhugne bilder, og I skal tilintetgjøre alle deres støpte bilder . . . Og I skal ta landet i eie og bo i det; for eder har jeg gitt landet til eiendom . . . Men dersom I ikke driver landets innbyggere bort foran eder, da skal de som I lar bli tilbake av dem, bli torner i eders øyne og brodder i eders sider, og de skal plage eder i det land som I bor i» (4. Mos. 33:51-53, 55).

Nasjonalt og religiøst adskilt

Det er på tide at vi forstår dette!

Israelsfolket var Guds folk. Men de var et fysisk, ikke et åndelig folk. Likevel gav Gud dem SITT kirkesamfunn, så vel som nasjonalt styre og religion. Gud ville holde dem fysisk adskilt fra andre folk — både nasjonalt (rasemessig) og religiøst.

Blandingsekteskap med nabofolkene ville resultere i to ting for dem: Det ville lede dem inn i andre avgudsdyrkende religioner og endre deres kulturelle og nasjonale arv.

Israelittene ADLØD IKKE GUD!

Meget senere, etter at både Israel og Juda var sendt i fangenskap, sendte Gud en koloni jøder fra den jødiske slavebefolkningen i Babylonia tilbake til Jerusalem med Serubabel som guvernør for kolonien, for å bygge det annet tempel.

I denne kolonien var også profetene Esra og Nehemja. Mot Guds befaling begynte folket i kolonien å inngå ekteskap med kanaanerne, hetittene, perisittene, jebusittene og andre raser, «så den hellige ætt [av ren herkomst, for de hadde ikke Den Hellige Ånd] har blandet seg med folkene i landene . . .» (Esra 9:2).

Profeten Esra var SINT! Han stod frem foran forsamlin-

gen og sa: «I har båret eder troløst at og tatt fremmede kvinner til hustruer, og dermed har I øket Israels skyld. Så... skill eder fra de andre folkene her i landet og fra de fremmede kvinnene!» (Esra 10:10-11).

Jesus Kristus ble født i Juda stamme, og det var nødvendig at han skulle være av den opprinnelige rene rasen, slik Noa var det.

Men — ikke desto mindre var den gamle pakt med Israel ved Sinai et motbilde på og en forløper for den nye pakt. Den vil bli inngått med den nytestamentlige menighet, som er det *åndelige* Israel og Juda (Jer. 31:31; Hebr. 8:6, 10).

I mellomtiden var det noen få enkeltpersoner i det gammeltestamentlige Israel som virkelig adlød Gud. Ved at de ble Guds profeter, ble de en del av selve grunnvollen for Guds nytestamentlige menighet. Menigheten er bygget opp på profetenes (Det gamle testamente) og apostelenes (Det nye testamente) solide grunnvoll, med Jesus Kristus selv som «hjørnestein» (Ef. 2:20).

Blant dem vil Elia sannsynligvis være overhode, over Menigheten i hele verden, under Kristus og Abraham-Isak-Israel. Det er mulig døperen Johannes vil være under Elia igjen. Det er også ting som tyder på at profeten Daniel vil styre alle hedningefolkene under Moses og Kristus.

Oppfylte sin rolle på tross av seg selv

Men på hvilken måte spilte oldtidsfolket Israel en rolle i forberedelsene til Guds rike?

Jeg har allerede nevnt hvordan de intellektuelle og lærde i denne verden føler at med tilstrekkelig kunnskap kunne det fysiske og dødelige menneske løse alle problemer.

Gud lot mange generasjoner i det gamle Israel og Juda bevise med hundrevis av års menneskelig erfaring, at selv det beste innen menneskeheten *ikke kan løse menneskenes problemer og onder* uten Guds Hellige Ånd!

I løpet av de siste 20 år har jeg snakket med mange statsoverhoder i Europa, Asia, Afrika og Sydamerika. Jeg antar lederne for kommunistregjeringen i Kina tror at når bare kommunismen får kontroll over jorden, så vil den løse alle problemer og onder. Men mange konger, keisere, presidenter og statsministre som jeg har snakket med privat,

innser nå at det ligger *utenfor* menneskenes evner å løse problemene. Og dette har jeg sagt rett ut til mange av lederne i Folkerepublikken Kina.

Problemene og ondene er *åndelige* av karakter. Og et kjødelig sinn uten Guds Ånd mestrer ikke åndelige problemer.

De mange tiår og hundreår med det gamle Israel beviste dette! Før Israels tid holdt Gud tilbake kunnskap om rett levesett for menneskeheten. Gud gav sine forskrifter og bud til Israel, i tillegg til sin åndelige lov. Men uten Guds Hellige Ånd løste ikke disse fullkomne lovene nasjonens problemer.

Gud *kunne* ha sagt: «Jeg er Gud. Ta mitt ord for det.» Men Gud gav BEVIS, gjennom Israel, på at *mennesket er hjelpeløst* uten Den Hellige Ånd! De hadde til og med Gud å gå til. Men de hadde ikke hans Ånd iboende i seg.

La dette poenget være understreket. Da det første mennesket Adam forkastet livets tre og tok til seg kunnskapen om godt og ondt, begrenset han sin makt og evne til å gjøre godt på menneskeåndens nivå. Det finnes såvel godt som ondt i menneskenaturen. Det gode er en åndelig egenskap, ikke en fysisk eller materiell handling. Hadde Adam tatt av livets tre, ville Guds Hellige Ånd kommet inn i ham og forenet seg med hans ånd og forenet ham med Gud som en Guds sønn. Den Hellige Ånd betydde mer enn åndelig kunnskap om det gode. Ikke de som hører loven (det gode), men de som gjør etter loven, er rettferdige (Rom. 2:13). Kjærlighet er oppfyllelsen av loven, men ikke menneskekjærlighet. Det krever at «Guds lov er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd» (Rom. 5:5).

Gud åpenbarte sin lov for Israels folk. En av hensiktene med dette folket var å bevise gjennom menneskelig erfaring at mennesket uten Guds Ånd i seg ikke kan være rettferdig.

La oss derfor her gi et raskt sammendrag av den faktiske historie til dette folket og verdens hedningefolk.

En meget viktig erklæring og et løfte ble gitt til Israel, nevnt i 3. Mosebok 26. Jeg siterer igjen fra min bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene*, fra side 106:

Den avgjørende profeti

I denne sentrale profetien bekrefter Gud på ny førstefødselsløftet overfor dem som levde i Mose dager — men på visse betingelser! Fødselsrett-stammene Efraim og Manasse

var den gang sammen med de andre stammene som ett folk. Lydighet mot Guds lover ville ikke bare bringe enorm nasjonal velstand og førstefødselsrettens velsignelser til Efraim og Manasse, men hele folket ville automatisk ha fått del i dem den gangen.

Legg nøye merke til at to av De ti bud er fremhevet spesielt. Disse var de viktigste *prøvebudene*. De var prøven på lydighet, og på tro på og lojalitet overfor Gud. Gud sa: «I skal ikke gjøre eder avguder og . . . utskårne bilder . . . for å tilbe ved dem; for jeg er Herren eders Gud. MINE sabbater skal I holde . . . » (vers 1-2).

Det var en betingelse — et stort, mektig «hvis» — for at de skulle oppnå en faktisk fullbyrdelse av dette fantastiske førstefødselsrett-løftet i *sine dager!* Gud sa: «Dersom I vandrer i mine lover og tar vare på mine bud og holder dem, da vil jeg gi eder regn i rette tid, og jorden skal gi sin grøde . . . » (vers 3-4). All velstand kommer fra jorden. De ville ha kunnet nyte kjempeavlinger året rundt, en høst i hælene på den forrige. Vers 6: «Og jeg vil gi FRED i landet . . . og ingen skal forferde eder . . . og [krigens] sverd skal ikke fare igjennom eders land.» For en velsignelse! Hvilket land nyter vedvarede fred uten frykt for invasjon?

I denne verden har selvfølgelig ethvert land fiender. Hva om fiendeland angrep? Vers 7-8: «Og I skal forfølge eders fiender, og de skal falle for eders sverd. Fem av eder skal forfølge hundre, og hundre av eder skal forfølge ti tusen . . . »

Fordi mange folk her i verden alltid har vært angriper, ville Israel blitt angrepet. Et land med militær overlegenhet til å beseire alle angriper ville snart bli det dominerende, sterkeste land på jorden — spesielt med ressurser og stor velstand fra jorden. Vers 9: «Og jeg vil vende meg til eder og gjøre eder fruktbare og tallrike, og jeg vil holde min pakt med eder.»

Det store, store hvis

Men her kommer alternativet — *HVIS* betingelsene ikke blir fulgt: «Men dersom I *ikke* lyder meg og ikke holder alle disse bud . . . da vil også jeg gjøre således mot eder: Jeg vil hjemseke eder med redslar, med tærende sott og brennende feber, så eders øyne slukner og sjelen vansmekter; til ingen nytte skal I så eders sæd, eders fiender skal ete den opp. Og jeg vil sette mitt åsyn mot eder, og eders fiender skal slå eder, og de som hater eder skal herske over eder . . . »

(vers 14–17). De ville bli angrepet, erobret og igjen bli slaver — som de hadde vært i Egypt før Gud utfridde dem...

De syv profetiske tider

Fortsett nå i 3. Mosebok 26: «Og dersom I enda ikke lyder meg, da vil jeg tukte eder *syvfold* mere for eders synder» (vers 18)...

Det norske uttrykket «*syvfold*» er oversatt fra et hebraisk ord som har to betydninger. Det opprinnelige hebraiske ordet som Moses skrev, er *sjeva'*. Det betyr «*syvfold*», men også «*syv tider*»...

Når vi nå kommer til uttrykket «da vil jeg tukte eder *syvfold* [*syv tider*] mere for eders synder» i 3. Mosebok 26, er det klart både ut fra ordlyden i setningen og ut fra hvordan det faktisk ble oppfylt, at det er tale om en VARIGHET på syv profetiske «*tider*» eller år. Og ut fra dette «et år for en dag»-prinsipp blir det syv 360-dagers år — ialt 2520 *dager*. Og når hver *dag* er et års straff... blir straffen at de lovede velsignelsene blir holdt tilbake i 2520 år! For det var nøyaktig det som skjedde!

Denne nasjonale straffen — tilbakeholdelse av førstefødselsløftene og nasjonal velstand og herredømme — gjaldt bare Israels hus, anført av stammene Efraim og Manasse.

Hvordan disse løftene ble oppfylt nøyaktig i år 1800 er en av de mest forbausende oppfyllelser av Bibelens profetier i menneskehetens historie. Oppfyllelsen blir skrittvis åpenbart på en livaktig måte i vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene*.

Israels folk lovte å adlyde Gud, noe de aldri gjorde. Til og med mens Moses var med Den Evige på toppen av Sinai-fjellet og mottok flere instruksjoner, støpte og formet folket en gullkalv for å tilbe den istedenfor Den Evige Gud. På grunn av deres knurring, deres mangel på tro og deres ulydighet, tillot ikke Gud dem å komme inn i det lovede land før etter 40 år.

Etter disse 40 år døde Moses. Israelittene ble ledet over Jordanelven og inn i det lovede land under Josvas ledelse. Under hele Josvas levetid adlød de Gud, men ikke absolutt.

Etter Josvas død gjorde hver mann det han syntes var rett i egne øyne. På grunn av ulydighet mot Gud ble de tatt til fange av kongene som omgav dem. Så ropte de ut til Den

Evige. Hver gang sendte han så en leder som utfridde dem. Igjen og igjen ble denne prosessen gjentatt.

Israel forlanger en konge

Etter noen generasjoner gav Gud dem en profet til å lede og herske over seg, profeten Samuel. Men etter en tid forlangte folket en menneskekonge til å herske over seg, slik andre folk ble styrt. Gud sa til Samuel at det ikke var ham de hadde forkastet, men Gud. Samuel hadde bare styrt som en Guds tjener. I realiteten hadde det vært Guds guddommelige styre.

Gud gav dem hva de ønsket seg, kong Saul, en stor og høytragende leder. Men Saul var ulydig mot Gud, og Den Evige erstattet ham med kong David. David var selv ikke uten synd, men hver gang angret han og vendte seg bort fra hver synd. David ble «en mann etter Guds hjerte». Han skrev en meget viktig bok i Bibelen, Salmenes bok. Gud opprettet en betingelsesløs og ubrytelig pakt med David, hvor han forsikret at hans dynasti som hersket over israelitter, ville fortsette uavbrutt. Til slutt, når Gud finner tiden inne, vil denne tronen bli overtatt av Jesus Kristus når han kommer tilbake jorden.

Israel deles i to riker

Davids sønn Salomo ble den viseste mann som noensinne har levd (med unntak av Kristus). Men han skattla folket meget hardt, og da han døde, ble sønnen Rehabeam konge. Folket sendte da en delegasjon med et ultimatum til ham. Om han ville redusere skattene, skulle de tjene ham. Hvis ikke, ville de forkaste ham som konge. Etter råd fra sine yngre rådgivere svarte Rehabeam folket at han ville legge enda større skattebyrder på dem.

Dermed besluttet folket å forkaste kongehuset David. Isteden valgte de Jeroboam som konge. Han hadde vært hva vi i dag ville kalle statsminister under kong Salomo. Siden Rehabeam hadde sin trone i Jerusalem, valgte Israels folk en ny hovedstad et stykke nord for Jerusalem. (Under en senere konge, Omri, bygget de en ny hovedstad i nord ved Samaria.)

Etter dette bestemte stammene Juda og Benjamin seg for å forbli lojale mot Rehabeam. Dette førte til at de opprørske stammene trakk seg ut av Israel og ble til Judariket.

Da Jeroboam besteg tronen, avsatte han levittene som prester fordi han fryktet at de kanskje ville vende folkets hjertelag tilbake til Rehabeam, og dermed ville han miste sin nye trone. Han forandret også de hellige festene fra syvende til åttende måned. Videre er det sterke indikasjoner på at han også endret syvendedagssabbaten til søndag, ukens første dag. Gud hadde gjort sabbaten til en evig pakt mellom seg og Israel så de kunne gjenkjennes fra alle andre folk (2. Mos. 31:12-18) som Guds folk Israel. Den skulle også tjene som en ukentlig påminnelse om at Den Evige var deres Skaper. For i løpet av seks dager fornyet eller gjenskapte Gud jorden, og skapelsen er bevist på Gud.

De tapte ti stammene

Slik mistet Israel pakttegnene som identifiserte dem som Israel. Dermed mistet de også kunnskapen om Gud, sin Skaper. Og snart mistet de også sitt hebraiske språk.

Under tiden for 19 konger og syv dynastier fortsatte tistammeriket Israel å synde, idet de forkastet advarslene fra profetene som Gud sendte dem. I en beleiringskrig fra ca. 721 f.Kr. ble Israels hus erobret av assyrerne. De ble forflyttet fra sine hjem, gårder og landsbyer og transportert som et fanget folk til Assyria på sydkysten av Det kaspiske hav.

Innen hundre år var gått, vandret de nordvestover og ble snart kjent som de tapte ti stammer.

Verden i sin alminnelighet har aldri visst hva det ble av dem. Verden som sådan har feilaktig trodd at alle israelitter var jøder. Men i Bibelen brukes uttrykket jøde kun om stammene Juda, Benjamin og Levi. Levittene hadde sluttet seg til Juda rike da de ble kastet ut av Jeroboam.

Den 2520-årige straffen

Som forutsagt i 3. Mosebok 26 begynte Israel sin 2520-årige straff med sitt fangenskap i 721 f.Kr. I løpet av denne tiden ble løftene til Abraham om nasjonal rikdom, velstand og dominans holdt tilbake fra dem. Tidsrommet varte frem til år 1800, da nasjonal overhøyhet og økonomisk dominans skulle bli deres. Slik måtte det være fordi Gud hadde lovet Abraham dette uten betingelser.

Hvordan de til slutt, fra og med år 1800, gjenvant sin

nasjonale dominans og velstand slik Gud uten betingelser hadde lovet Abraham det, er forklart i boken *De forente stater og Storbritannia i profetiene*.

I mellomtiden var jødene fra Juda rike blitt beseiret og ført bort fra sitt land av kong Nebukadnesar av Babylon.

Blant de jødiske fangene som ble ført til Babylonia, var det en strålende begavet ung mann, Daniel, en profet som skrev boken som bærer hans navn i Bibelen.

Gud brukte Daniel som mellommann mellom seg og kong Nebukadnesar.

Denne store hedningekongen hadde organisert det første verdensriket sammensatt av flere folk under ett styre. Gud brukte Daniel for å fortelle babylonerkongen at Gud Skaper hersker over hele jorden, og at Nebukadnesar satt på tronen bare fordi Gud ville det. Faktisk gav Gud denne hedningekongen anledning til å komme under Guds styre og dermed oppnå Guds velsignelser.

Profetien i Daniel 2 viser en enorm billedstøtte som representerte Nebukadnesars kaldeiske rike, som skulle følges av Perserriket og så i sin tur av det gresk-makedonske rike og Romerriket. Så viser den at hele dette systemet av menneskeregjeringer skulle bli ødelagt og erstattet av Guds rike med Kristus, som vil regjere hele jorden som Kongenes Konge.

Den hedenske verdensregjering

Profetiene i Daniel 7 og Åpenbaringen 13 og 17 forutsier det samme.

Enskjønt Nebukadnesar erkjente Guds eksistens, adlød han selvsagt aldri. I mellomtiden holdt Gud hendene borte fra alle andre folk i verden.

Perserriket etterfulgte Nebukadnesars kaldeiske rike. 70 år etter at Juda ble tatt til fange og Salomos tempel ble ødelagt, gav Gud kong Kyros av Persia i sinne å sende en koloni med bortførte jøder tilbake til Jerusalem for å bygge det annet tempel.

Denne kolonien var ledet av Serubabel som guvernør. Profetene Esra og Nehemja sluttet seg også til denne kolonien i Jerusalem. Serubabel bygget det annet tempel som Jesus kom til ca. 500 år senere. Romerne hadde kommet til

makten før Jesu fødsel. Like før Jesu fødsel hadde kong Herodes, som hersket over jødene og tjente romerne, bygget tempelet om og gjort det større.

Denne jødiske kolonien som ble sendt tilbake til Jerusalem ca. 500 år før Kristus, hadde spredt seg over Judea. Ingen fra Israels rike hadde vendt tilbake til Jerusalem med denne kolonien. De hadde vandret mot vest-nordvest og tapt sitt hebraiske morsmål og endog kjennskapet til sin identitet. Verden har kalt dem de tapte ti stammer. Mer om dem senere.

Det var i løpet av disse 500 årene at Gud sendte de såkalte mindre profeter til jødene i Judea. Det var også i annen halvdel av denne perioden at de jødiske eldste endret deler i den religion som startet med Moses, til den jødedom som fantes blant jødene da Jesus levde. Scenen var satt for hans komme.

La oss nå vende tilbake til tistammeriket Israel. Som nevnt ovenfor hadde de vandret mot vest-nordvest før jødene ble tatt til fange. Assyrerne hadde slått seg ned i Sentral-europa, og tyskerne stammer uten tvil delvis fra oldtidens assyrere.

Men de såkalte tapte ti stammer — Israels rike — fortsatte inn i Vesteuropa og til De britiske øyer og Skandinavia. Vi kjenner ikke identiteten til de forskjellige stammene med sikkerhet, men sannsynligvis er Frankrike, eller i det minste Nordfrankrike, Rubens stamme. Efraim og Manasse fortsatte videre til De britiske øyer. De ble et koloniserende folk, og ifølge profetiene skulle de miste sin første koloni.

Navnet «Israel» gitt til Josefs sønner

Den døende Jakob, som hadde fått navnet endret til Israel, gav førstefødselsrettens velsignelser videre til Josefs to sønner, Efraim og Manasse. Enskjønt han var blind, så han ikke kunne se guttene foran seg, krysset Jakob hendene. «Og Israel rakte ut sin høyre hånd og la den på Efraims hode, enda han var den yngste, og sin venstre hånd på Manasses hode; han la sine hender således med vilje, for Manasse var den førstefødte. Og han velsignet Josef og sa: Den Gud for hvis åsyn mine fedre Abraham og Isak vandret, den Gud som

var min hyrde, fra jeg ble til og til denne dag, den engel som forløste meg fra alt ondt, han velsigne guttene så de må *kalles med mitt navn* og med mine fedre Abrahams og Isaks navn, og bli meget tallrike i landet [på jorden]» (1. Mos. 48:14-16).

La oss fortsette fra *De forente stater og Storbritannia i profetiene*.

La *hvem* vokse seg tallrike etter løftet? La *hvis* etterkommere bli den tallrike satten som skal telle milliarder? Ikke Juda, far til jødene — merk deg det! men Efraim og Manasse! Hvorfor har kirkelederes og bibelstuderendes øyne og forståelse vært blindet for denne klare kjensgjerning fra Skriften?

Legg merke til at Israel ikke gav denne velsignelsen bare til den ene, men til *begge!* Han sa «velsigne guttene». Denne velsignelsen gikk til dem i fellesskap. «Så de må kalles med mitt navn» var en del av denne velsignelsen. Hans navn var Israel. Derfor var det etterkommerne etter *disse* guttene, ikke etter Juda, eller jødene, som ble kalt Israel. Hvor klart er det ikke at navnet Israel skulle stemples uutslettelig på Efraim og Manasse!

Dette er et forbløffende faktum, og dog klart bevist svart på hvitt! Og husk, disse skriftstedene trenger ingen «fortolkning», ingen «særskilt mening» eller «skjult symbolikk» for å bli forstått. Her er den enkle og klare erklæring at Jakobs navn, som var endret til Israel, skulle bli DERES — bli etiketten på Efraims og Manasses folk!

Hvem utgjør så ifølge Bibelen det virkelige Israel i dag, rasemessig og nasjonalt?

Efraim og Manasse!

Efraim og Manasse mottok i fellesskap retten til navnet Israel. Det skulle bli nasjonalnavnet til deres etterkommere. Og etterkommerne deres var aldri jøder! Ha det klart i sinne.

Derfor er det mange profetier om «Israel» eller «Jakob» som ikke angår jødene eller noen av de land hvis etterkommere i dag er fra de andre stammene av Israel. Legg vel merke til dette! Det er i sannhet få prester, teologer og erklærte bibel-lærde som vet dette i dag. Mange *nekter* å vite det!

Sammen skulle etterkommerne av disse to guttene, Efraim og Manasse, vokse til den lovede hærskaren — nasjonen og samlingen av nasjoner. Disse nasjonale velsignelsene øses ut over dem i fellesskap. Dette er de kollektive

velsignelser som de to fikk sammen — men som de andre stammene ikke fikk!

Jakob krysser hendene

Men på dette tidspunkt la Josef merke til at Jakobs høyre hånd ikke hvilte på hodet til den førstefødte. Han søkte å flytte den:

«Ikke så, far!» sa Josef. «For denne er den førstefødte; legg din høyre hånd på hans hode! Men hans far ville ikke det, og han sa: Jeg vet det, min sønn, jeg vet det. Han [Manasse] skal og bli et folk, han skal og bli stor; men enda skal hans yngre bror bli større enn han, og hans søtt skal bli en mengde folkeslag [et SAMVELDE av nasjoner; eng. overs.]. Så velsignet han dem samme dag og sa: Ved deg skal Israel velsigne og si: Gud gjøre deg som Efraim og som Manasse! Og han satte Efraim foran Manasse» (1. Mos. 48:18–20). Her er løftene ikke lenger kollektive, noe de eide sammen. Jakob profeterte nå med velsignelser til hver av guttene for seg.

Lovede velsignelser til Storbritannia og USA

Husk at hvis det gamle Israel hadde adlydt Gud i landet sitt (brudd på sabbaten og avgudsdyrkelse er spesielt nevnt i 3. Mosebok 26), ville de i oldtiden fra Mose og Josvas dager og opp til de ble tatt til fange, omkring 721 f.Kr., ha mottatt de nasjonale og materielle velsignelsene i førstefødselsløftet som Gud gav til Abraham. Men husk, adlød de ikke, ville disse løftene bli nektet dem i 2520 år, dvs. inntil år 1800 e.Kr.

Så nå blir det klart og tydelig at det var etter disse 2520 år, f.o.m. år 1800, at Josefs etterkommere, delt i to folk, etter Efraim og Manasse, skulle bli de mektigste og rikeste folk i verden.

USA er Manasse

Ut fra de profetiske velsignelsene som den døende Jakob gav videre, er det åpenbart at Efraim og Manasse for en stor del skulle arve førstefødselsretten sammen, at de skulle være sammen lenge, for så endelig å skille lag.

I 1. Mosebok 48 gir Jakob først fødselsretten videre til Josefs to sønner under ett, idet han taler om dem begge sammen. Så på slutten taler han til dem hver for seg —

Manasse skulle bli det ene store folket og Efraim en samling av folk.

Og i sin profeti for disse siste dager sa Jakob: «Et ungt frukttre er Josef, et ungt frukttre ved kilden; *grenene skyter ut over muren*» (1. Mos. 49:22). Josef — Efraim og Manasse i fellesskap — skulle m.a.o. bli *koloniserende* folk i disse siste dager, og deres kolonier skulle forgrene seg fra De britiske øyer utover hele jorden.

Sammen vokste Efraim og Manasse til en hærskare, så skiltes de i henhold til Jakobs profetiske velsignelse i 1. Mosebok 48. Disse folkene har fullbyrdet denne profetien.

Men hvordan kan USA være Manasse når en stor del av befolkningen der er kommet fra mange land utenom England? Svaret er: En stor del av Manasse forble med Efraim inntil Ny England-statene skilte seg ut. Men deres forfedre skulle siktes gjennom mange folkeslag, som korn gjennom en sikt, og dog skulle intet korn falle til jorden eller gå til spille (Amos 9:9). Folket ble filtrert gjennom mange folkeslag. Efraim og en god del av Manasse vandret omsider til England sammen, men mange andre av Manasse som var siktet ut i og gjennom andre folkeslag, forlot ikke disse før de kom som immigranter til USA *etter* at Ny England-kolonien var bli en egen nasjon. Dette betyr ikke at *alle* utlendinger som har emigrert til USA, er etterkommere av Manasse, men mange er det utvilsomt. Oldtidens Israel tok imidlertid alltid opp hedninger som ble israelitter ved å leve i landet.

USA er blitt kjent som verdens «smeltedigel». Istedenfor å motbeviser at de nedstammer fra Manasse, blir dette faktisk bekreftet av denne kjensgjerningen. Bevisene for at USA er Manasse, er overveldende. Manasse skulle skille seg ut fra Efraim og bli den største og rikeste enkeltnasjon i jordens historie. Alene USA har oppfylt denne profetien. Manasse var faktisk en *trettende* stamme. Det var opprinnelig tolv stammer. Josef var en av disse tolv. Men da Josef ble delt i to stammer og Manasse skilte seg ut som et uavhengig folk, ble de en trettende stamme.

Er det bare en ren tilfeldighet at de som nasjon startet med tretten kolonier?

Men hva med de andre av de såkalte «ti tapte stammer»? Mens førstefødselsretten var Josefs og dets velsignelser er gitt

til Det britiske samvelde og USA, så hørte også de åtte andre stammene av huset Israel til Guds utvalgte folk. Også de er blitt velsignet med et godt mål av materiell rikdom, men ikke med førstefødselsrettens dominans.

Vi mangler plass til en detaljert forklaring av hver enkelt av disse andre stammers spesielle identitet blant vårt 20. århundres land. Det får være nok her å nevne at det er rikelige bevis for at disse andre åtte stammene har utviklet seg til slike nordvesteuropeiske land som Holland, Belgia, Nordfrankrike, Luxembourg, Sveits, Danmark, Sverige og Norge. Folket på Island og i deler av Finland er også av vikingætt*. De politiske grensene i Europa slik de eksisterer i dag, behøver ikke nødvendigvis å vise skillelinjene mellom etterkommerne av Israels opprinnelige stammer.

Profeti om USA, Storbritannia og Vesteuropa for i dag

Likesom Gud har øst ut materielle velsignelser over USA, Storbritannia og delvis Nordvesteuropa som aldri før over noe land, vil han nå, for å korrigere oss så vi senere kan nyte slike velsignelser, føre over våre land slike nasjonale katastrofer som *aldri tidligere* har rammet noe land! Mange profetier beskriver dette.

Et viktig tilleggsbevis på det moderne Israels identitet finnes i en fantastisk, detaljert og høyst spesifikk profeti i Mika 5:6-14. Den taler spesielt om Israels «rest», *våre dagers* Israel, hvor det enn måtte være. Den beskriver Nordamerikas og de britiske samveldelands velstand, deres velgjørende dominans blant landene, og så deres kommende *fall* i detalj!

«Og *Jakobs rest* [ikke jøder] skal være midt iblant mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur på urter, som ikke bier på noen og ikke venter på menneskenes barn» (vers 6).

Husk at dugg og regnskurer er *absolutt nødvendig* for landbrukets avkastning og er symboler på nasjonal velsignelse og velstand fra Gud.

*Skandinavenes røtter blir forklart på slutten av kapitel 9 i den norske utgaven av *De forente stater og Storbritannia i profetiene*. Se også artikkelen «Skandinavenes opprinnelse» i introduksjonsnummeret av *Den Enkle Sannhet*.

Fortsett: «Og Jakobs rest skal være blant hedningefolkene, midt iblant mange folk, som en løve blant skogens dyr, som en ungløve blant fårehjorder, som trår ned og sønderriver hvor den farer frem, og det er ingen som redder» (vers 7).

Denne symbolikken beskriver igjen den siste generasjon av Israel som en stormakt — som en løve blant jordens andre land.

«Høy være din hånd over dine motstandere! Måtte alle dine fiender bli utryddet», eller slått (vers 8). Fiendene ble slått da Guds velsignelser for førstefødselsretten begynte for USA og Storbritannia ca. år 1800 og til og med 1. og 2. verdenskrig og frem til vendepunktet under Koreakrigen, senhøstes 1950.

Men fra da av er velsignelsene opplagt blitt *tatt bort* — og hverken USA eller England har senere kommet ut av noen større strid som varige vinnere!

Denne profetien viser altså at i nettopp den tid da de mottok Guds velsignelser, var de også til stor velsignelse for jordens andre land, for det var *disse landene* som om og om igjen reddet andre av verdens land ved Marshall-planen, firepunktsprogrammet, fremskritttsalliansen (for Sydamerika) og flere hundre millioner hektoliter hvete til sultende land. Hoover-programmet samlet enorme matforsyninger etter 1. verdenskrig. Det reddet millioner i *andre* land fra å sulte!

Også de nordeuropeiske land har bidratt til dette, om enn i mindre grad, bl.a. med Nansen-hjelpen etter 1. verdenskrig og hjelpen til utviklingslandene.

I oldtiden samlet Josef opp hvete og annen føde og gjorde den tilgjengelig for andre. Det har det MODERNE Josef også gjort. *Men* — disse er stivnakkede og opprørske mot Gud og hans lov, mens deres stamfar Josef i oldtiden tjente og adlød Gud helhertet.

Det er USA og Storbritannia som har vært som en «løve» blant folkene og som gjennom to store verdenskriger har bevart verdensfreden og stabiliteten for menneskene på denne planet!

Plutselig ødeleggelse

Likevel sier Gud i denne detaljerte profetien: «Og det skal skje PÅ DEN DAG, sier Herren, at jeg vil utrydde alle de hester

[krigshester; den engelske Moffatt-overs.]» — stridsvogner, skip, raketter — «du har, og tilintetgjøre dine vogner. Og jeg vil *utrydde* byene i ditt land [med hydrogenbomber?] og bryte ned alle dine festninger» (Mika 5:9-10). (Merk: *alle* festningene.)

Gud sier han vil gjøre dette! Gud bestemmer utfallet av kriger (Sal. 33:10-19).

Hvor klar tale kan du få? Her identifiserer Gud jordens STORE folk, som er de rikeste og mest velgjørende, de MEKTIGSTE — og dog, nettopp som de når toppen av sin makt, «bryter» han plutselig deres styrkes overmot (se 3. Mos. 26:19), *avskjærer* deres krigsmaskineri og ødelegger deres byer! Hvorfor?

Fordi de, slik profeten videre forklarer, har for meget «trolldom» og for mange som «spår av skyene» (astrologi) og falske prester i sine land som nekter å forkynne den levende Guds bud og veier med styrke!

I Amerika trykker de «Vi stoler på Gud» på pengesedlene. Men isteden stoler de på fremmede allierte og sin egen oppfinnsomhet, men ikke på Gud.

Å stjele fra Gud

Gud har en økonomisk lov for våre land. Han sier at ti prosent av fortjenesten eller bruttoforøkelsen til hver av oss tilhører Gud for hans formål og virksomhet.

I Malaki 3:8-10 står det: «Skal et menneske rane fra Gud, siden I raner fra meg? Og I sier: Hva har vi ranet fra deg? Tienden og de hellige gaver. Forbannelsen har rammet eder, og fra meg raner I, ja hele folket. Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det kan finnes mat i mitt hus, og prøv meg på denne måten, sier Herren, hærskares Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for eder og utøse velsignelser over eder i rikelig mål!»

Etter år 1800 blomstret de engelsktalende land opp på grunn av Abrahams lydighet og Guds ubrytelige løfter til ham. Men nå, etter at de som nasjon og enkeltpersoner har fått slik rikdom, synder de ved å stjele fra Gud. Det har bragt deres land under en forbannelse. De har vunnet sin siste krig. Bare problemer ligger foran dem inntil de angrer.

Også Skandinavia og resten av Nordvesteuropa har gjort

seg skyldig i de samme syndene. Derfor vil heller ikke de gå fri!

Guds tiende er hellig for ham (3. Mos. 27:30). Guds sabbat, den syvende dag i hver uke, er hellig for ham. Likevel har vi ikke satt noe skille mellom det profane og det hellige (Esek. 22:26).

Å gi synd offentlig anerkjennelse

Vi begår synder både som individer og som nasjon, og vi gir slik synd alminnelig, offentlig anerkjennelse.

Meget tidlig i 1927, da jeg holdt på med mine første bibelstudier som førte til min omvendelse, besøkte min kone og jeg ofte forskjellige kirker. Jeg søkte etter sannheten. En søndag formiddag kom vi til gudstjeneste i en ledende baptistkirke i sentrum av Portland i Oregon. De leste opp resultatet av en konkurranse hvor en nydelig ny bibel var førstepremie. Spørsmålet som skulle besvares, var: «Hvilken synd er den mest utbredte?» Svaret som vant, var «utakknemlighet».

Dette er i sannhet en meget vanlig synd. En annen meget vanlig synd, og en av de eldste, er misbruken av sex. Prostitusjon blir da også ofte kalt «verdens eldste yrke».

Satan har grepet denne synden og gjort den langt mer utbredt enn det som er vanlig antatt. Satan selv har intet kjønnsliv. Han misliker det faktum at Gud har forsynt menneskene med kjønnsliv. Derfor frister Satan menneskene til å begå seksuelle synder — noen av de mest vanlige og ødeleggende.

Gjennom det meste av den såkalte «kirketidsalder» i den romersk-katolske lære, og i England og USA fra viktoria-tiden, var sex faktisk et forbudt samtaleemne som sjelden ble nevnt. Satan sørget for at kjønnsliv ble ansett for en «skam» og så ondt at det ikke gikk an å snakke om det. Omkring århundreskiftet endret Sigmund Freud, psykoanalysens far, alt dette. Frem til 1. verdenskrig var det i USA ulovlig å utgi, selge og til og med å låne bort en bok som inneholdt seksualkunnskap. Etter 1. verdenskrig falt lovbarrierene mot spredning av seksualopplysning. Et skred av bøker, hefter og avisartikler kom over publikum. Men midt i alt dette manglet likevel den mest nødvendige dimensjon av viten.

Den manglende dimensjon i sex

Forfatterens bok *Kjønnslivets manglende dimensjon* tilbys gratis på forespørsel. Den gir denne manglende dimensjon av viten.

Fra midten av det 20. århundre endret slagordet «den nye moral» folks innstilling totalt. I dag blir seksuallivet åpent diskutert i offentlige media, særlig på TV, hvorved et tøylesløst seksualliv blir allment akseptert. I dag er det et spørsmål om så mange som to prosent av unge bruder som blir viet, er jomfruer. Ekteskapet er på vei ut i mange samfunnslag. I noen områder er det faktisk like mange skilsmisser som giftermål. Familielivet brytes ned til tross for at familien er en fundamental byggesten for enhver stabil sivilisasjon.

Flere og flere barn er uønskede. Abort vinner raskt alminnelig anerkjennelse.

Gud skapte kjønne, ikke bare for å holde menneskeslekten i live, men for å bringe frydefull, gledelig og velbehagelig glede inn i en ren, helhjertet kjærlighet mellom mann og kone og som et middel til å knytte et lykkelig ektepar sammen. Men med den moderne holdningen viser det seg at det repet som skulle binde mann og kone tett sammen, er blitt det repet som skjærer ekteskapet i to.

Det er på tide at du kjenner sannheten om kjønnslivets manglende dimensjon. Den er fremstilt rett frem, fryktløst, rasjonelt og åndelig så vel som fysisk i forrannevnte bok.

Gud fordømmer homoseksualitet. Han ødela hele befolkningen i Sodoma og Gomorra på grunn av denne synden. Den er fordømt i Romerne 1, hvor det sies at ingen slik person kan komme inn i Guds rike. Så prøver vi å endre det stygge, nedverdiggende ordet *homoseksuell* og kaller dem som praktiserer det for «homofile». Offentlige media og offentligheten i sin alminnelighet er mer og mer i ferd med å akseptere dette som Bibelen stempler som unaturlig, ved å kalle det for «seksuell preferanse».

Flere vestlige land er blitt nasjoner av av drukkenbolter, og tusenvis drepes på landeveiene av fyllekjørere. Likevel blir overdreven bruk av alkohol oppmuntret gjennom annonser for millioner av kroner i TV-reklame.

Gjennom synd påfører vi oss selv slike sykdommer som alkoholisme, aids, herpes og andre kjønnsykdommer. Så

prøver vi å unngå straffen for slik synd ved medisinsk-vitenskapelig forskning for å finne helbredende midler som vil tillate oss å fortsette å synde.

La oss fortsette profetien fra Mika 5. Derfor vil Gud straffe og ødelegge oss — dersom vi ikke angrer — like før og som innledning til den totale ødeleggelsen som kommer «over hedningefolkene» (vers 14) ved selve SLUTTEN av denne tidsalder og Jesu Kristi komme som Kongenes Konge!

Det finnes intet annet folk som tilnærmevis oppfyller denne store profetien! Men USA og Det britiske samvelde oppfyller den helt ut!

I og med at deres «styrkes overmot» fortsatt brytes ned, etterhvert som britene gradvis mister sine utenlandske streder og besittelser jorden rundt og USA fraskriver seg eiendomsretten til Panamakanalen — kontrollen over denne uhyre viktige sjøveien — og som deres gullbeholdning tømmes og værforstyrrelsene øker, representerer alene denne sentrale profetien et KJEMPEBEVIS på hvor den moderne «rest» av Israels folk holder til i dag!

Straffen kommer over alle folkeslag!

Ut fra Guds egne advarende profetier skal det nå gjøres klart at denne største mangedobbelte intensitet av korrigerende avstraffelse vil falle på USA, Storbritannia — med britene i samveldelandene — og Nordvesteuropa. Og de vil bli slått ned *først!*

Men de er ikke de eneste land som vil bli utsatt for korrigerende katastrofe. Gud er også Skaperen av alle andre land! Gud er opptatt av de folk og raser vi har kalt «hedninger». Også de er skapt i Guds egen likhet med mulighet til å bli formet i Guds åndelige karakterbilde! Gud sendte apostelen Paulus til hedningefolkene.

Hele menneskeheten har gjort opprør, forkastet og vendt seg vekk fra Gud og hans veier! Det kan aldri bli fred på jorden før alle land har vendt seg til Gud og hans veier, styrt av hans suverene styre!

Hele menneskeheten er akkurat nå fanget inn i en malstrøm av raskt akselererende kriser som peker mot den totale utslettelse av denne verdens menneskelagede Satan-inspirerte sivilisasjon.

Gud sier gjennom Jeremia: «Bulderet når til jordens ende, for Herren har strid med folkene, *han går i rette med alt kjød.*» Hvordan? Akkurat nå bringer programmet *Morgendagens Verden* hans *fredelige* henstilling verden over, men bortsett fra noen få spredte individer, lytter verden ikke til denne form for «henstilling». De neste ordene forteller hvordan Gud nå snart vil irttesette: «... De ugudelige overgir han til sverdet, sier Herren ... Se, ULYKKE går ut *fra folk til folk*, og en svær storm reiser seg fra jordens ytterste ende» (Jer. 25:31-32).

Gud vil bruke et forenet Europa til å straffe Storbritannia og USA. Så vil han bruke de kommunistiske horder til å slå ut det romerske Europa.

Vi er på vei inn i en tid med vanskeligheter verden over — totalt VERDENSKAOS! Det er krig, stridigheter og vold i Asia, Afrika, Sydamerika, Sentralamerika, Irland og Midtøsten — så vel som i det kontinentale Europa og Nordamerika. Befolkningsekspløsjonen er en verdensomfattende trussel mot menneskenes eksistens. Kriminalitet, vold, sykdom, sosiale ulikheter, fattigdom, skitt og elendighet, degenerasjon og lidelser huserer i alle land!

Men likesom frelsen *først* blir gitt til Israel, så vil korrigerende straff også først bli dem til del!

Vår store trengsel

Legg merke til Jeremias profeti:

«Så sier Herren: Et redselsrop har vi hørt; der er frykt og ingen fred. Spør og se etter om en mann føder! Hvorfor ser jeg hver mann med hendene på sine lender, lik en fødende kvinne, og hvorfor er alle åsyn forandret og blitt bleke? Ve! Stor er den dag, det er ingen som den, og en TRENGSELSTID er det for Jakob» (Jer. 30:5-7).

Husk, da Jakob overdro førstefødselsretten til Josefs sønner, Efraim og Manasse (1. Mos. 48:16), sa han: «... De må kalles med MITT NAVN» — Efraim og Manasse, som i dag er Storbritannia og USA. Dette forteller HVEM som får disse de frykteligste nasjonale katastrofer over seg — England og USA!

Men når kommer katastrofene? Anta ikke at dette viser til noe som kom over oldtidens Israel. Les bare videre — og se *når* denne profetien vil gå i oppfyllelse!

Fortsett i Jeremia 30:7: «... En trengselstid er det for Jakob; men han skal bli frelst fra den [etter at han i den har tatt lærdom av den!]. Og det skal skje på den dag, sier Herren, hærskaresnes Gud, da vil jeg bryte hans åk og ta det [slaveåket] av din nakke, og dine bånd vil jeg rive i stykker, og fremmede skal ikke mere holde deg i trelldom. Og de skal tjene Herren sin Gud og David sin konge, som jeg vil oppreise for dem David sin konge, som jeg vil oppreise for dem [i tiden for OPPSTANDELSEN — på selve det tidspunkt da Kristus kommer!]]» (vers 8–9).

Så dette gjelder tiden *like før* Kristus kommer — for å befri disse folkene, slik Moses befridde oldtidens Israel fra slaveriet i Egypt.

Jesus forutsa det!

Andre profetier taler om den samme tiden med større nasjonale katastrofer enn noensinne tidligere. Den sentrale profetien i Det nye testamente er den Jesus gav på Oljeberget — gjengitt i Matteus 24, Markus 13 og Lukas 21.

Apostlene hadde privat spurt Jesus når han skulle komme tilbake — og når denne verden ville ta slutt og den kommende lykkelige verden begynne. Jesus sa at tegnet som ville vise at dette er *nært forestående*, ville være at hans opprinnelige evangelium om Guds rike vil bli forkynt verden over som et vitnesbyrd for alle folkeslag (Matt. 24:14). Men hva mere — like før hans komme?

Jesus fortsatte: «For da skal det være så stor en trengsel som ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dagene forkortet, da ble intet kjød frelst [ville ingen overleve]; men for de utvalgte skyld skal de dager bli forkortet» (Matt. 24:21–22).

Her er tidenes verste trengselstid beskrevet. Jeremia beskriver den som «en trengselstid for Jakob», så stor at «det er ingen som den».

Daniel beskrev den samme strengeste trengselstid i historien. Idet han talte om en tid som nå ligger umiddelbart foran oss, forutsa han: «På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste [erkeengel] som verner om ditt folks barn, og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noe folk ble til, og like til den tid» (Dan. 12:1).

MYSTERIET MENIGHETEN

KANSKJE det største mysteriet av dem alle ved første øyekast ikke vil synes som et mysterium for de fleste lesere av denne boken. Grunnen til at det er slik, er det faktum at den sanne hensikt og mening med Menigheten er like lite forstått som Bibelen selv. Åpenbaringen av dette mysteriet må komme som en rystende sannhet. Den virkelige sannhet om Menigheten, årsaken til dens opprinnelse og hensikten med den er forblitt skjult til og med for den bekjennende kristne verden.

Dette er uløselig vevet sammen med Jesu Kristi evangelium. Et faktum som vil sjokkere leserens sinn, er at Jesu Kristi evangelium ikke ble forkynt for verden fra ca. år 50 e.Kr. til 1953. Apostelen Paulus forutsa dette da han sa: «Er da enn vårt evangelium skjult, så er det skjult blant dem som går bortapt, i hvem denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, for at lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde, ikke skal skinne for dem» (2. Kor. 4:3-4). Millioner har lest dette skriftstedet uten å fatte dets egentlige mening.

Kirken er spesielt for den kristne verden

Uttrykket «kirke» kan bare brukes innen den kristne religion. (Den kristne religion, slik den generelt oppfattes, er den største religion i verden når det gjelder antall bekjennende

tilhengere.) Andre religioner kan ha moskeer, synagoger og templer. Men er kirken en bygning? Mange tror det, en antagelse som gjenspeiler deres uvitenhet om hensikten og meningen med kirken eller Menigheten. Men i denne boken er vi kun opptatt av Menigheten. For når vi tar bort mysteriet omkring den, er Menigheten av enorm betydning for alle folkeslag på jorden.

Menigheten, som ble grunnlagt av Jesus Kristus, har en altoverveiende mening for hvert menneske som noensinne har levd. Likevel har nesten ingen kjent denne meningen.

Selv innen den kristne verden har frafall, splittelser og skiftende tider utslettet den sanne opprinnelige mening og hensikt som nå virkelig er blitt et mysterium.

Ordet *kirke* på norsk er oversatt fra det opprinnelige greske ordet *ekklesia*. *Ekklesia* betyr en forsamling av utkalte. Det gammeltestamentlige Israel ble vanligvis omtalt som «menigheten». I noen henseender er ordene «menighet» og «kirke» synonyme. Likevel er det en bestemt forskjell mellom dem. Israels menighet var utskilt som eget folk. Men de var ikke kalt åndelig i den betydningen som karakteriserer kirken eller Menigheten i Det nye testamentet.

Den virkelige hensikt med Menigheten — årsaken til at Jesus Kristus, den annen Adam, grunnla Menigheten — er blitt holdt skjult selv for den bekjennende kristne verden.

Den sanne hensikt med Menigheten

Som en rystende overraskelse for nesten alle leserne av denne boken vil jeg først si hva Menigheten ikke var og ikke er. Den er ikke det redskap som Gud prøver å «frelse verden» ved. Det er nok få som innser det, men Jesus gjorde intet forsøk på å vinne proselytter eller invitere folk til å «gi sitt hjerte til ham» eller «ta imot ham som sin personlige Frelser».

Tvertimot, han «utvalgte» — vervet — tolv disipler. Ordet *disippel* betyr elev. Disse tolv var elever som lærte det sanne evangelium om Guds rike av Jesus. Dette omfattet hele meningen med at Gud skapte menneskeheten her på jorden. Denne meningen ble avvist og så forspilt av det første skapte mennesket, Adam.

La oss nå rekapitulere. Gud er Skaperen og den øverste Hersker over hele sin skapelse. Han hadde plassert erkeenge-

len Lucifer på jordens trone for å administrere Guds styre, som er basert på Guds lov. Guds lov er et livsmønster — den utadvendte kjærlighets vei.

Guds styre ble forkastet av Lucifer, som ble Satan. Satan hersket med det motsatte livsmønster — opprør, egoisme og konflikt.

Adam, det først skapte mennesket, fikk anledning til å motta evig gudsliv med lydighet mot Gud og total underkastelse for Guds lov og styre. Han kunne ha erstattet Satan på jordens trone. Han forkastet Guds styre og mønster. Således forble Satan på tronen, hvor han fortsatt hersker i dag. Adam og menneskefamilien ble kidnappet, forført til å leve etter Satans selvcentrerte fiendtlige måte. Derfor stengte Gud adgangen til livets tre og Guds Hellige Ånd, inntil Jesus Kristus, den annen Adam, skulle seire over og fortrenge Satan fra jordens trone. Ved sitt første komme, da Kristus kom til jorden som mennesket Jesus, kom han ikke for å innta tronen, men for å overvinne Satan, kvalifisere seg til å overta etter ham og for å utløse den kidnappede verden ved sitt utgytte blod.

Så hvorfor Menigheten? Kristus kom også for å kalle utvalgte mennesker ut fra Satans verden, så de kunne vende seg fra Satans vei og til Guds lovs vei, og kvalifisere seg til å styre med Kristus når han kommer for å erstatte Satan på jordens trone. De som ble kalt inn i Menigheten, ble ikke kalt bare til frelse og evig liv, men for å lære Guds styres vei og i kirketidsalderen utvikle guddommelig karakter i løpet av dette forgjengelige liv.

Syv årlige høytider ble gitt til det gammeltestamentlige Israel og forordnet for alltid. Deres sanne mening har lenge vært et skjult mysterium. De står for Guds gjenløsningsplan — den guddommelige plan hvorigenom Gud reproducerer seg selv. Påsken står for at Kristus døde for å betale straffen for menneskers synd for dem som har angret. De syv dager i de usyrede brøds høytid står for at Menigheten kommer ut av synd, slik Israel kom ut av Egypt. Pinsedagen, som opprinnelig ble kalt førstegrødens høytid, står for Menigheten som de første til å bli unnfanget og født som Guds barn i løpet av den nytestamentlige tidsalder. Basunenes høytid står for Kristi gjenkomst for å overta jordens trone og herske over

alle folkeslag. Soningsdagen står for at Satan blir satt utenfor. Løvhyttens høytid står for tusenårsriket under Kristi og de gjenedte Guds barns styre. Den siste, store dag står for den siste dom, som vil bli dekket i kapitel 7. La oss nå vende tilbake til emnet for dette kapitlet, Menigheten.

Menigheten som institusjon

Hva er Menigheten? Hvorfor eksisterer den? Når Menigheten som institusjon først blir omtalt, virker den kanskje ikke som noe mysterium. Den moderne vestlige verden tar eksistensen av kirkesamfunn for gitt, som en del av verdens siviliserte liv.

Hvorfor er kirken som institusjon i verden? Hvorfor ble den startet, og i hvilken hensikt?

Om du spør folk i den ikkekristne verden hvor andre religioner er godtatt, vil de antagelig ikke ha noe svar. De vet lite om kirken. De som tilhører de modernistiske og liberale områdene av tradisjonell kristendom, vil antagelig si at kirken eksisterer bare som en emosjonell stimulans, at den har en psykologisk effekt på dem som ikke har godtatt evolusjonsteorien slik den er akseptert innen moderne høyere undervisning.

Hvis du spør dem som følger en av de evangeliske kristne trosretninger, vil de antagelig si at kirken er Guds redskap i hans anstrengelser for å frelse verden fra en evig helvetesild. Disse menneskene går ut fra at Menigheten er en slags sjelefredsende mellomstasjon for å få folk «frelst». Hvis Menigheten ble skapt som et redskap til å «frelse folk», da må jeg spørre: Hvordan gikk Gud frem for å frelse menneskene før Kristus innstiftet Menigheten? Jesus kom ikke før 4000 år etter Adam og den første synd. Om Gud prøver og har prøvd å omvende verden, hva slags midler brukte han i løpet av de 4000 årene mellom Adam og Kristus? Som vi har sett i kapitel 3, lukket Gud for livets tre da verdens grunnvoll ble lagt. Den Hellige Ånd og frelse ble avstengt fra verden i alle disse årene.

Men i lys av de fakta Gud Den Allmektige har åpenbaret i sitt Ord, som ble dekket i de foregående kapitlene, er alle disse antagelsene gale. De gir bare høylydte vitnesbyrd om det faktum som er nevnt i Åpenbaringen 12:9, at hele verden

er blitt forført av djevelen Satan. Deres sinn er blitt forblindet for sannheten om Guds hensikt med menneskeheten, slik det sies i 2. Korinter 4:3-4.

Derfor blir eksistensen av Menigheten virkelig et mysterium for nesten alle på jordens overflate.

Nyheter angående en eller annen kirke forekommer ofte i aviser og radio. Folk tenker da på kirken borte i gaten, eller kanskje på et kirkesamfunn i nyhetene. Men det ville ikke falle noen inn at det skulle være et mysterium at Menigheten eksisterte. Men når vi spør: Hvorfor eksisterer kirkene? Hvordan ble Menigheten som institusjon til? Hva er årsaken eller hensikten med dens eksistens? Betyr det noe om du tilhører en kirke eller hvilken kirke du tilhører? — da blir det faktisk et mysterium. Gjennomsnittsmennesket har intet svar.

Fakta omkring Menighetens opprinnelse og hensikt er åpenbart i mysterieboken — Bibelen. Å klargjøre dette mysteriet kan vel kreve flere sider i denne boken enn noe annet emne.

Min personlige erfaring

Jeg minnes min egen erfaring, som sikkert er typisk for mange. Mine foreldre var medlemmer av Venneses Samfunn, vanligvis kalt kvekerne. Familien hadde vært kvekere i mange generasjoner. Jeg ble tatt med i kirken fra jeg var baby, og jeg tok det for gitt som en normal del av livet. Jeg gikk til kirke hver søndag fordi foreldrene mine tok meg med. Det var en vane jeg fortsatte med til jeg var 18. Det falt meg aldri inn å spørre hvorfor vi skulle gå i kirke, hvordan kirken ble til, hva den virkelige betød, eller hva hensikten med den var.

Jeg gjennomgikk aldri noen «omvendelse» i disse årene. Etter hvert som jeg vokste til og ble tenåring, fikk jeg vite at jeg var blitt født inn i kirken som medlem. Jeg ble ledet til å ta det for gitt at jeg var en udødelig sjel og at jeg ikke virkelig ville dø når jeg døde. Isteden ville jeg komme til himmelen, hvor jeg ikke ville ha noen plikter, bare et avslappet liv i lediggang og sublim herlighet for evig og alltid. Men jeg var ikke interessert i religion eller lære. Jeg tok ganske enkelt kirkegang og en religiøs fase av livet for gitt. Men jeg hadde ingen spesiell eller dyp religiøs eller åndelig interesse,

så da jeg ble 18, begynte jeg i reklamebransjen og mistet all interesse for religion og slikt som hører Gud til og sluttet å gå regelmessig i kirke. Jeg trodde fremdeles på Gud — det vil si, jeg tok Guds eksistens for gitt, siden jeg hadde lært dette fra det tidligste jeg kan huske.

Så som 25-åring hadde jeg møtt og giftet meg med henne, den eneste og helt spesielle unge kvinnen. Hun var mer alvorlig interessert i det som hadde med Gud å gjøre. Vi begynte å føle at vi burde slutte oss til en kirke. Min hustrus forfedre hadde dels vært kvekere og dels metodister. Det fantes ingen kvekerkirke i nabolaget der vi bodde i en forstad til Chicago. Vi meldte oss inn i en metodistkirke fordi vi kunne spasere til den, og vi likte presten og menigheten rent sosialt. Jeg tror vår opplevelse var typisk for millioner andre. Men det falt meg aldri inn å spørre om, eller bare lure på, hvorfor vi burde gå til kirke, eller hvorfor kirken som institusjon noensinne var blitt til. Som millioner andre antok jeg at «gode mennesker» gikk i kirke, og derfor burde vi gjøre det.

Menigheten i relasjon til forgangen historie

Så nå spør jeg altså om noen stiller spørsmål ved grunnen til eller hensikten med kirken som institusjon? Jeg spør: Er det noen som vet *hvorfor* det finnes kirker? Finnes det noen grunn? Selve eksistensen av kirken kjent som «kristendom», er et av de store mysterier i vår tid. Dette emnet får oss igjen til å tenke på at fordi vi ikke har levd gjennom og sett begivenhetene i de foregående 6000 årene som ledet frem til i dag, forstår vi heller ikke den virkelige mening eller hensikt med Menigheten. I dette kapitlet skal vi se på Menigheten i dens sanne forhold til alle de hendelser som er beskrevet i de først fem kapitlene i denne boken. Igjen, hva er kirken eller Menigheten?

De fleste tenker på kirken som en bygning med et spisst tak, et tårn med spir mot himmelen og kors på forsiden. Norsk riksmålsordbok definerer da også «kirke» som en bygning. Men den var noe ganske annet da den opprinnelig ble grunnlagt.

Folk antar at kirken er en bygning som folk — i alle fall noen — søndag morgen strømmer til for «gudstjeneste». De tror *mennesker* går til *kirken*. Men slik den ble grunnlagt i

Det nye testamentet, gikk *kirken* til en *bygning*, som fra først av var et privat hjem. Og kirken kom sammen på lørdag og ikke på søndag.

Kirkene i dag har drastisk endret seg fra Kristi mønster! Dette faktum er også innhyllet i mysterier og stort sett ikke forstått av noen. Men hva var hensikten med at Kristus grunnla Menigheten? Hva har hendt med den siden?

Noen vet kanskje at Kristus startet Menigheten. Men hvem og hva er Kristus? Og om han var grunnleggeren av Menigheten, hvorfor startet han den? Jesus grunnla bare én kirke. Likevel er det mange forskjellige kirkesamfunn i den vestlige verden i dag — katolikker, protestanter og uavhengige. Og innen disse igjen er det mange trosretninger, sekter, oppdelinger og forsamlinger, hver med sin egen tro, lære, ritualer og program.

Menigheten begynte som én kirke. Som det står skrevet i 1. Korinter 12, bestod Menigheten av mange lemmer, men bare ett legeme — den eneste Menighet — som Jesus Kristus var Overhode for.

I begynnelsen av dette kapitlet vil vi i første rekke konsentrere oss om fire grunnspørsmål som utgjør et mysterium som må avdekkes med forståelse:

- 1) Hvem og hva er Kristus? Hvorfor kom han til jorden?
- 2) Hva er Menigheten, og hvorfor ble den opprettet?
- 3) Hva er det evangeliet Menigheten er pålagt å forkynde?
- 4) Hvordan er Menighetens historie? Hvorfor er kristendommen i dag så forskjellig fra dengang den begynte i det første århundre?

I dag oppfattes kirken som institusjon som en religiøs organisasjon, forening eller et samfunn. Om man er «god», forventes det at man blir med i en kirke etter eget valg. Selvsagt er det de «gode» og de «dårlige» menneskene, og de «gode» går i kirke. Men betyr det noe hvilken kirke — hvilken trosretning — man går inn i?

En prest uten prestegjeld

Jeg minnes en hendelse for mer enn 50 år siden. Jeg bodde fremdeles i Eugene, Oregon. En forhenværende prest som nylig var blitt gift, kom til meg. Hans kone hadde penger,

men han var for stolt til å la henne forsørge seg. Han hadde ikke vært ansatt som prest på en tid, men trengte nå en jobb.

«Vet du om noen ledig prekestol i Lane County?» spurte han. «Jeg ønsker å underholde min kone, og hun ønsker fortsatt å bo her i Lane County.»

«Ja, jo,» svarte jeg. «Jeg vet om en ledig stilling, men det vil ikke være deg til særlig hjelp, siden det er en kristen kirke, og du er metodist med annerledes tro og praksis.»

«Å, det gjør ingen ting,» forsikret han meg. «Jeg kan preke hva enn de vil ha meg til å preke.»

Men betyr det virkelig ikke noe hva vi tror? La Guds Ord besvare det spørsmålet.

Menigheten synes å ha noe å gjøre med det å tilbe sammen med andre. Forutsetningsvis dreier det seg om å tilbe Gud.

Men hvis Gud har noe med Menigheten å gjøre, hvilket forhold har han til den? Hvordan startet Menigheten? Alt dette er et mysterium for dagens verden.

Så langt tilbake som på begynnelsen av 1927, da mine intense bibelstudier bragte meg mot omvendelse, stilte jeg meg selv slike spørsmål. Jeg antok at spørsmål som disse aldri falt alminnelige mennesker inn.

På nytestamentlig gresk kalles Menigheten *ekklesia*, et ord som betyr utkalte — forsamling, menighet, sammenkalt gruppe. Det er ikke noe hellig over ordet *ekklesia*. Men kirkens navn, som er brukt 12 ganger i Det nye testamente, er «Guds Menighet». Det betegner at Menigheten tilhører Gud, og *det* gir hellighet. Det gamle testamentes menighet ble kalt «Israels Menighet», nedstammet fra patriarken Israel.

Hvorfor Jesus stiftet Menigheten

Det første stedet i Det nye testamente hvor ordet «menighet» forekommer, er i Matteus 16:18, hvor Jesus, som snakket til Simon Peter, sa: «Jeg vil bygge min menighet.» Som allerede nevnt er det inspirerte greske ordet for menighet *ekklesia*, som betyr gruppe av utkalte. Sagt på et klarere språk sa Jesus: «Fra Satans verden vil jeg kalle ut disipler som skal vokse inn i en helt ny og annerledes verden, som vil være Guds rike.» Og i Efeserne 5:23 slås det fast at Kristus er Menighetens Hode.

Dette vet vi altså. Hva enn Menighetens er, tilhører den Gud, og dens navn er Guds Menighet. Jesus Kristus er dens grunnlegger og levende Overhode.

Men dersom den er *Guds Menighet* — om Jesus Kristus grunnla den og leder den i dag — da er den viktig for Gud og derfor *overmåte viktig for oss å forstå!* Vi må huske på hva som gikk forut for den og som ledet opp til den, for å forstå *hvorfor* den levende Kristus skapte den, *hva* den er og *hvordan* den passer inn i den guddommelige hensikt som er under utarbeidelse her på jorden.

Det gamle testaments menighet

Det gamle testaments Israel hadde en funksjon i forberedelsen til den endelige opprettelsen av Guds rike. Den tidligste omtale av Menigheten i Bibelen i tidsrekkefølge for dens eksistens er Apostelgjerningene 7:38, hvor den kalles «menigheten i ørkenen» ved Sinaifjellet, under Moses. Så Det gamle testaments Israel var «menigheten». Israel som kirke blir i Det gamle testamente vanligvis omtalt som «Israels Menighet».

Men som vi skal se er Menigheten i Det nye testamente totalt forskjellige fra Det gamle testaments «Israels Menighet» og har en helt annen hensikt. Nesten ingen har forstått at evangeliet ikke kunne forkynnes for verden, ei heller kunne Guds utvalgte menighet av mennesker få Den Hellige Ånd før Jesus a) hadde kvalifisert seg ved å overvinne Satan og b) var blitt herliggjort etter sin himmelfart (Joh. 7:37-39).

Og det er noe ikke engang teologer og kirkeledere i våre dager forstår. Det er virkelig et mysterium som trenger til å bli åpenbart og forstått. La oss nå forstå fullt ut hvem og hva Kristus er.

I kapitel 1 har vi allerede sett at i evigheten før jorden ble skapt var Kristus «Logos», som også var Gud, og at han som Jesus ble født som Guds Sønn. Som Guds Sønn, hva var egentlig Jesus? Han ble kalt den annen Adam (1. Kor. 15:45). Hvorfor skulle han bli kalt den annen Adam? Den første Adam hadde hatt anledning til å ta av livets tre, som stod for gudsliv — det å adlyde Gud og derigjennom erstatte Satan på jordens trone. Jesus kom for å gjøre akkurat det, for å kvalifisere seg til å erstatte Satan på denne tronen og å starte

Guds styre på jorden gjennom dem som er utkalt fra Satans verden. Han kom også med et budskap, kalt evangeliet, fra Gud. Ordet «evangelium» betyr godt nytt. Og i virkeligheten var hans evangelium — budskapet som ble sendt med ham fra Gud — de gode nyhetene om Guds rike. Og som vi skal se vil Guds rike være gjenopprettelsen av Guds styre over jorden og avsettelsen av Satan fra tronen.

Jesus kom også for å bygge Menigheten. Og han kom for å betale løsepengene for en kidnappet verden, og gjennom den prisen, sin død, å betale straffen som alle mennesker har pådratt seg for sine synder.

Jesus — jordens Hersker og Konge

Dernest, hva nesten alle «kristne», medregnet teologer, ikke innser: Jesus ble født til å bli Konge!

I rettsaken om sitt liv foran Pilatus ble Jesus spurt: «Så er du dog konge? Jesus svarte: Du sier det; jeg er konge. Jeg er dertil født og dertil kommet til verden . . . » (Joh. 18:37). Jesus sa også (vers 36): «Mitt rike er ikke av denne verden . . . [ellers] hadde mine tjenere stridt.» Han viste dermed at dette er Satans verden. Jesus kom for å kalle mennesker ut av denne verden for å bli forberedt til å undervise og styre under ham når han blir Konge og overtar jordens trone.

Før Jesus ble unnfanget og født, sa Gud gjennom sin engel til hans vordende mor, Maria: «Og se, du skal bli fruktsommelig og føde en sønn, og du skal kalle ham Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus evinnelig, og det skal ikke være ende på hans kongedømme» (Luk. 1:31-33). Hans evangelium var den gode nyheten om dette kongedømmet — Guds rike.

På dette stadium er det avgjørende viktig at vi forstår at Jesus i løpet av sitt liv som menneske var både Gud og menneske. I Jesaja 7:14 ble det profetert om Maria, Jesu mor, at hun som jomfru skulle føde en sønn. Denne sønnens navn, sies det i profetien, skulle være Immanuel, som betyr «Gud med oss». Jesus var med andre ord Gud så vel som menneske. Han hadde ikke et menneske som far. Gud Den Allmektige var hans far som avlet ham ved Den Hellige Ånd. Enskjønt Jesus faktisk var «Gud med oss», var han også menneske, som

alle andre mennesker. Han ble utsatt for fristelser slik alle andre fristes. Selv om han faktisk var Gud i menneskeskikkelse, virket han som et menneske i sin gjerning. Husk at han var den annen Adam. Det var nødvendig at han som menneske forkastet «det forbudte tre» og aksepterte livets tre. Slik den første Adam kunne ha gjort, var det nødvendig at han valgte totalt å stole på Gud Fader. Faktisk var Gud i Kristus, og Jesus adlød Faderen totalt. Han kvalifiserte seg til å vriste jordens trone fra Satan.

Jesus var Gud

Hvorfor var det nødvendig at Jesus skulle være Gud i menneskekjød? Hvorfor måtte han være Gud? Hvorfor var det nødvendig at han var menneske? Som Gud var han hele menneskehetens Skaper. I Kolosserne 1:16 blir det åpenbart at Gud skapte alle ting ved Jesus Kristus. Da Jesus ble født som menneske, var hans liv som vår Skaper mere verd enn totalsummen av samtlige menneskers liv. Siden det var mennesker som hadde syndet og kommet under dødsstraffen, krevde Guds lov at mennesker skulle dø som straff for menneskenes synd. Men som vår Skaper var Jesus det eneste menneske som gjennom sin død kunne betale straffen for samtlige menneskers synder.

Det var ingen annen måte Gud Skaper kunne forløse en enorm menneskehet som var dømt til døden, på.

Jesus slått for vår helbredelse

Vi må huske at selv om Jesus var Gud i menneskekjød, så var han også like mye menneske som du og jeg. Han kunne lide de samme fysiske smertene. Han var dømt til døden av den romerske landshøvdingen Pilatus etter støyende krav fra skrikende jøder.

Han var en sterk, robust ung mann på rundt 33 år, i topp fysisk form. Fordi han aldri hadde brutt en eneste helselov, led han en dødsprosess som intet annet menneske har gjort det. Han hadde vært oppe hele natten uten søvn under rettergangen for Pilatus. Pilatus overlot ham senere samme morgen til å bli pisket før han skulle drepes.

Pisking bestod i å bli avkledd til livet, bundet til en pæl i fremoverbøyd stilling. Han ble slått med lærremmer, hvor

blystykker, avbrukne bensplinter og skarpe taggede metallstykker var festet med 10–12 cm's mellomrom. De var formet slik at de gravde seg dypt inn i kjøttet idet lærremmene svøpte seg rundt kroppen. Han ble pisket inntil kjøttet hans ble flenget opp og til og med ribbena kom til syne. Hensikten med piskingen var å svekke ofrene slik at de ville dø raskere på korsfestelsespælen. Som det ble forutsagt i Jesaja 52:14: «Så ille tilredt var han at han ikke så ut som et menneske, og hans skikkelse ikke var som andre menneskebarns.»

Han utholdt denne ubeskrivelige piskingen for at troende skulle kunne bli helbredet fra åndelige overtredelser og fra fysiske sykdommer og plager (Jes. 53:5; 1. Pet. 2:24). Hvilken fryktelig pris betalte ikke vår egen Skaper for at vi, gjennom tro, kan bli helbredet fra våre synder, og også bli fysisk, mentalt og emosjonelt helbredet. Allikevel ignorerer nesten alle bekjennende troende totalt hva deres Frelser har stilt til rådighet for dem.

Jesus ble så svekket av denne forferdelige avstraffelsen at han ikke var i stand til å bære sitt kors slik som pålagt, annet enn et kort stykke. En annen ble utpekt til å bære det for ham.

Den mest smertefulle og foraktelige dødsform

Utenfor bymurene, på Hodeskallestedet (Golgota) ble Jesus spikret til korset. Han ble ydmyket, spyttet på, gjort narr av og hånet.

Og mer enn det. For i det øyeblikk han hadde påtatt seg våre synder for å betale straffen i vårt sted, ble han forlatt selv av sin Far, Gud. Som han hang der på korset, hjelpeløs, stakk en soldat ham med et spyd. Han skrek i smerte (Matt. 27:50, den engelske Moffatt-overs.) og døde. Han gjorde dette fordi du og jeg har overtrått Guds lov. Han gav det absolutte største offer for deg og meg.

Enda en avgjørende sannhet: Jesu oppstandelse fra de døde var et menneskes oppstandelse, det eneste som kunne muliggjøre et menneskes oppstandelse når det engang var dødt, og til evig liv.

Over til en annen svært viktig profeti, i Jesaja 9:6–7: «For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig

far, fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden bli uten ende over Davids trone og over hans kongerike; det skal bli støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid; Herrens, hærskaresnes Guds nidkjærhet skal gjøre dette.» Legg merke til at herredømmet skulle være på hans skulder. Jesus skal bli Konge over jorden. Og en av hensiktene med hans komme var å kunngjøre dette riket. Jesu evangelium var ikke bare godt nytt — det var en kunngjøring eller proklamasjon av den gode nyheten om Guds rikes komme. For en tragedie at «den tradisjonelle kristenhet» har forlatt og tapt dette livsviktige og fantastiske budskapet og erstattet det med sitt eget evangelium om personen Kristus.

Jesus ble født som menneske for å bli Konge, for til slutt å etablere Guds rike, som skal regjere hele jorden ved Guds styre. Men dette styret krever mer enn individet Jesus. Kongen, presidenten, statsministeren og andre regenter over ethvert land, regjerer ved og igjennom en større eller mindre organisasjon av andre som styrer diverse departementer og på forskjellige plan under dem. Likeens må Kristus ha en organisert regjering med utallige andre som er trent og kvalifisert til å regjere under ham. Jesus sa: «Jeg vil bygge min menighet» (Matt. 16:18). Menigheten skulle bestå av mange som skulle bli kalt ut av Satans verden for å bli undervist og trent til tallrike offisielle stillinger under Kristus når han kommer for å styre alle folkeslag.

Jesus — åndelig Frelser

Jesus kom også som åndelig frelser for å frelse Guds folk, hver til sin tid, fra deres synder så de kunne bli født inn i SELVE GUDS GUDDOMMELIGE FAMILIE (Matt. 1:21).

Husk at livets tre, som symboliserer Den Hellige Ånd, etter Adams synd var blitt avsperrret fra menneskeheten da verdens grunnvoll ble lagt. Hva verden ikke forstår, er at Guds Ånd ble avsperrret fra menneskeheten som helhet *inntil* den annen Adam fjerner Satan og gjenoppretter Guds styre her på jorden.

For menneskeheten som helhet ble det da Adam syndet, fastsatt at menneskenes lodd en gang var å dø, og deretter — etter en oppstandelse — skal dommen, eller bedømmelsen, komme (Hebr. 9:27).

Den Hellige Ånd ble ikke gitt til det gamle Israels folk. Siden Gud kalte og oppreiste profeter i den bestemte hensikt å forberede frelsen for menneskeheten, var det nødvendig å gjøre en unntagelse for dem og gi dem Den Hellige Ånds kraft, slik at de kunne utføre den oppgaven de var kalt for.

Tilsvarende, siden Gud nå gjennom Jesus kaller ut sin menighet for en spesiell oppgave med å forberede opprettelsen av sitt rike og styre over alle folk, var det nå nødvendig å gjøre den samme unntagelsen for Menigheten, så også de kunne få Den Hellige Ånds kraft.

Gud gav bestemt ikke profetene sin Ånd bare i den hensikt å gi dem frelse. Likeså kalte Gud ikke ut de hellige fra denne verden bare for at de skulle bli frelst og få adgang til Guds rike. Ellers ville Gud ha gjort forskjell på folk ved å kalle de få av sin menighet nå, men samtidig nekte å kalle andre til frelse.

Hvis Gud åpnet frelsesmulighetene for de få i sin menighet bare for å gi dem frelse mens han holdt størstedelen av verden utenfor til senere, da ville Gud virkelig gjøre forskjell på folk og diskriminere mot verden som helhet. Jesus sa klart at ingen kan komme til ham hvis ikke Faderen drar ham (Joh. 6:44). En bekjennende kristenhet tror nøyaktig det motsatte. Denne falske kristenheten lærer at Gud kaller og prøver å frelse alle nå. Hvis det virkelig var slik, da ville tydeligvis Satan være i ferd med å vinne en stor seier over Gud. For det overveldene flertall av menneskeheten kjenner lite eller intet til Kristus eller frelse gjennom ham.

En tidsplan for frelsen

Guds overordnede plan går ut på å tilby frelse og evig liv til alle som noensinne er blitt født, men planen går ut på å gjøre dette etter en bestemt timeplan.

De som er kalt ut fra verden og inn i Menigheten nå, blir kalt i en spesiell hensikt og for et spesielt arbeide. Dette spesielle arbeidet er for å muliggjøre den åndelige treningen for å hjelpe med omvendelsen av menneskeheten som helhet. De kalles i en tid hvor de blir forfulgt og bekjempet av Satan og forskjellige organisasjoner i verden. Resten av verden vil bli kalt når Satan er fjernet, og de vil bli hjulpet av Kristus og de hellige som da er udødeliggjort og i Guds rike.

Satan har forblindet sinnene til den ikke-troende verden og den bekjennende tradisjonelle «kristenhet» for dette faktum (2. Kor. 4:4). Satan har forført hele verden, inkludert den bekjennende tradisjonelle «kristenhet». (Åp. 12:9).

Hverken bekjennende kristne eller deres lærde teologiske ledere forstår i dag hovedhensikten med at Jesus kom!

Hvorfor Jesus kom

Jesus kom ikke for å frelse Satans verden mens Satan fremdeles sitter på tronen og forfører den. Jesus vil frelse verden ved sin gjenkomst, når Satan blir fjernet. Hvorfor kom da Jesus for mer enn 1900 år siden? Ikke for å styre, ikke for å herske over alle land, ikke for å frelse verden mens Satan fremdeles hersker over dem.

Hans fødsel som menneske var «den annen Adams» komme. Han kom for 1) å kvalifisere seg til å avsette den tidligere erkeengelen Lucifer på jordens trone og overta styret ved Guds regjering. Videre for 2) å kunngjøre den fremtidige opprettelsen av Guds rike og lære sine valgte, fremtidige apostler disse profetiske gode nyhetene (evangeliet). Han kom for 3) som vår direkte Skaper å ta på seg straffen for våre synder ved døden på korset — for at vi skulle kunne få del i den verden. Og han kom for 4) å bli oppreist fra de døde av Gud og derved gjøre evig gudsliv mulig for Guds folk og etter sin gjenkomst, for alle som er villige av hele menneskeheten, alle som noensinne har levd. Og han kom for 5) å opprette Guds Menighet, for at den kunne bli trenet til å styre under ham.

I mellomtiden, Satans styre

I mellomtiden, i 4000 år siden den første Adam, hadde den lure og onde Satan usynlig behersket og styrt en menneskehet som var avskåret fra all kontakt med og kunnskap om Gud! Han sitter fortsatt på denne maktens trone, enskjønt han ikke administrerer Guds styre. Isteden forfører han listig hele menneskeheten til å leve under de stikk motsatte av Guds styres lover — det vil si på forfengelighetens, begjærets, kappestridens, stridens og voldens veier istedenfor Guds vei med utgående kjærlighet, samarbeide, fred, lykke og glede.

Umiddelbart etter at kristusbarnet ble født, forsøkte Satan gjennom kong Herodes, som var utnevnt av romerne, fysisk å drepe den fremtidige Kongen (Matt. 2:13-15). Men Gud varslet Josef og Maria om at de måtte fly til Egypt med kristusbarnet inntil kong Herodes var død.

Da Jesus var ca. 30 år, var han rede til å begynne å velge ut sine disipler og forkynne og lære dem sitt budskap fra Gud til mennesket — sitt evangelium. Men først var det helt nødvendig at han *kvalifiserte seg* til å overta etter Satan og sette opp Guds riket ved å seire over djevelen.

Dette var kanskje den viktigste, mest skjebnesvangre og avgjørende konfrontasjon og kamp som noensinne er blitt utkjempet i universets historie. Det er beskrevet i detalj i Matteus 4.

Tidenes mest gigantiske kamp

Jesus fastet i 40 døgn uten hverken mat eller drikke. Men i sin fysiske svakhet ble han åndelig sterk.

Satan brukte nå sine listigste, slueste og mesterligste forførelseskunster. Han må ha trodd at han virkelige kunne lure og åndelig slå ut Kristus. Satan visste godt at han nå sloss for å forhindre at han ble kastet av tronen over hele verden.

Satan satte inn sitt første støt mot det han antok ville være det mest sårbare punkt både fysisk og åndelig. En mann uten mat og drikke i hele 40 døgn, måtte da sikkert være så svekket at han ville gi etter for nesten enhver fristelse i forbindelse med mat. Og den mest sårbare åndelige svakhet er forfengelighet!

«*ER* du Guds sønn,» flirte Satan foraktelig — han insinuerte dette effektive spørsmålstegnet: «Er du virkelig Guds Sønn?» Et normalt menneske ville ha blitt fornærmet, indignert. Oppbragt ville det ha slynget tilbake: «Hva mener du egentlig? *ER* jeg Guds Sønn? Jeg skal vise deg, jeg at jeg er Guds Sønn!»

Men Satan sa her i sitt første angrep: «*ER* du Guds Sønn, da si at disse stener skal bli brød.» Med andre ord: «Guds sønn kan gjøre mirakler. Bevis at du er Guds Sønn! Du er desperat sulten. Gjør et mirakel. Mett deg selv ved et mirakel!»

Men Jesus svarte bare med å sitere og adlyde Guds Ord: «Det er skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.»

Satans første og mest effektive slag var parert. Men Satan gir aldri opp. Han tok Jesus med til Jerusalem og plasserte ham på en høy tinde på tempelet. Han satte fortsatt spørsmåstegn ved om Jesus var Guds Sønn.

«ER du Guds Sønn, da kast deg ned! For det er skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene, for at du ikke skal støte din fot på noen sten.» Nå var det Satan som siterte Bibelen. Men han *anvendte* den galt, vred på det og tok det ut av sin sammenheng, slik Satan så ofte får de lærde til å gjøre.

Men Jesus slo tilbake: «Det er atter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.» Dette er sitert fra 5. Mosebok 6:16 og refererer til å friste JHVH (hebraisk), som ble Kristus.

Men Satan gav fremdeles ikke opp.

Han tok deretter Jesus opp på en høy fjelltopp og viste ham alle verdens riker og deres herlighet. «Alt dette vil jeg gi deg hvis du vil falle ned og tilbe meg.»

Jesus benektet ikke at Satan nå stod over alle landene i verden. Dette var en fristelse til å oppnå umiddelbar makt. Satan visste godt at Jesus ville arve alle disse rikene mer enn 1900 år senere. Men han fristet Jesus til å ta Satans ord for at han umiddelbart ville gi dem fra seg og gi Kristus verdensmakt ØYEBLIKKELIG. Men Jesus besluttet at det nå var på tide å slutte denne enorme kampen om herredømmet over jorden.

Jesus gav nå en rask ordre — en befaling som viste at han var herre over Satan!

«Bort fra meg, Satan!» kommanderte han med total *autoritet!* Satan listet seg slagen bort. Men Satan gav ikke opp. Ei heller har han gitt opp ennå. Han kjemper ennå i dag mot Guds Menighet!

Jesus kvalifiserte seg

Jesus Kristus, den annen Adam, hadde kvalifisert seg! Ikke før i dette øyeblikk kunne den gode nyheten om Gudsrikets komme bli kunngjort til verden. Nå hadde Guds Sønn motstått og seiret over Satan. Han hadde kvalifisert seg for å gjenopprette Guds styre og etablere Guds rike på jorden! Men

nå måtte også Menigheten kvalifisere seg til å regjere med ham.

Jesus kom for blant mange andre oppgaver å kalle sin menighet ut av verden. De som ble kalt, hadde vært i og av denne verden. Hver enkelt hadde bragt over seg den høyeste straff, døden, pga. sin synd. Men Gud hadde skapt alle ting ved Ordet som ble Jesus Kristus. Derfor var Jesu liv mere verd enn livet til den hele menneskehet!

Forestill deg sønnen til den mest formuende og mektigste mann på jorden. Industriherrens sønn er hans arving — han skal arve hele hans enorme rikdom. Sønnen har allerede fått en betraktelig del av den før han arver det alt sammen. Denne unge mannen er svært glad i en annen ung mann. Vennen har begått en forbrytelse og dervet pådratt seg en stor gjeld på millioner av kroner, som han ikke kan betale. Han angrer bittert, men er ute av stand til å fri seg fra fengselet for tyveriet. I medfølelse med vennen betaler sønnen denne gjelden på mange millioner kroner ut av egen lomme. Gjelden til hans skyldige venn er fullstendig betalt. Hans skyld — hans veldige skyldigheter — henger ikke lenger over ham — han er utfridd fra forpliktelsen og dens tunge straff!

Hele menneskeheten har fulgt fader Adam — og derigjennom bragt over seg den høyeste dødsstraff. Før Jesus («Ordet»), nå Guds Sønn, kunne grunnlegge sin menighet, måtte de som ble kalt ut av verden og inn i Menigheten, bli fridd fra dødsstraffen så de kunne arve evig liv!

En av formålene med at Jesus kom til jorden som menneske, var for å betale denne høyeste straffen — dødsstraffen. Ikke bare for dem som ble kalt inn i hans menighet, men til sist for å utfri *hele* menneskeheten, enhver til sin tid!

Men siden denne dødsstraffen som han skulle betale for en syndende menneskehet, ville avslutte hans liv som menneske, ble betalingen reservert som hans siste handling som menneske, etter at han hadde avsluttet alle de andre hensiktene med sitt liv som menneske.

Dette gir ikke desto mindre leseren en idé om *HVOR STOR* den Jesus er som kom for å grunnlegge Guds Menighet!

Husk stadig på at selv om hans jordiske gjerning begynte da han var knapt 30 år (som menneske), var han samtidig

Den Evig Levende — Den Evinnelige — som *alltid* hadde eksistert. Hvor *stort* var ikke dette 30-årige menneskeliv!

Og denne Jesus, som hadde vokst opp i byen Nasaret, hadde motstått og overvunnet Satan siden sin fødsel som menneske. Han hadde avvist Satans selvcentrerte «få»-vei, og i den siste gigantiske konfrontasjonen hadde han kvalifisert seg til å *gjenopprette Guds styre* og opprette Guds rike på jorden og til å lede dette styret! Der hvor den første Adam feilet, lyktes Jesus, den annen Adam.

«Peter» en tittel som innebærer lederskap

Like etter det avgjørende slaget for å overvinne Satan, ble Jesus sett av to av døperen Johannes' disipler sammen med Johannes. Jesus bad dem følge ham hjem til seg. En av dem var Andreas, Jonas sønn. Han ropte på sin bror Simon.

Jesus så på Simon og sa: «Du er Simon, Johannes' [Jonas; Matt. 16:17] sønn; du skal hete Kefas [*Peter* på gresk]», som betyr en sten (Joh. 1:43).

I Markus 3:14, 16 leser vi: «Og han [Jesus] utvalgte tolv, som skulle være med ham, og som han kunne sende ut for å forkynne ordet... og han gav Simon navnet Peter.» Et tilnavn er ifølge Norsk Riksmålsordbok «navn som (sedvane-messig...) føyes til en persons egentlige navn (døpenavn), til karakteristikk ell. som tittel».

Tilnavnet Peter har i århundrer vært et tilnavn eller en tittel for en religiøs leder, et overhode eller hovedkvarter. Peter var den første og ledende apostel. En apostel er «en som er sendt ut for å kunngjøre eller forkynne».

Så helt i starten av sitt jordiske virke, da han forberedte grunnvollen for kirken, valgte Jesus Kristus sin ledende apostel og de andre opprinnelige elleve. Sammen med profetene hvis skrifter var blitt oppbevart helt fra de dager da Gud utvalgte sin første menighet (og folk), Israel, skulle de utgjøre selve grunnvollen i Guds Menighet. Jesus skulle ikke bare være grunnlegger, men også Overhode og hoved-«hjørnesten» i Menigheten (Ef. 2:19-21; 5:23).

Betydningen av en fast grunnvoll

Jesus var tømmermann til han fylte 30. Han bygget med sten

så vel som med tre. Han forstod godt at grunnvollen måtte legges først, før selv overbygningen.

Men Jesus hadde selv valgt sine apostler. Senere sa han til dem: «I har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt eder» (Joh. 15:16; se også vers 19).

Nå begynte Jesus å kunngjøre evangeliebudskapet som Gud Fader hadde sent til verden med ham som Guds Budbærer (Mal. 3:1).

Vi leser i Markus 1: «Begynnelsen til Jesu Kristi, Guds Sønnns evangelium... Jesus [kom] til Galilea og forkynte [kunngjorde, lærte] Guds rikes evangelium [norsk 1857], og sa: Tiden er fullkommet, og Guds rike er kommet nær; omvend eder og tro på evangeliet» (Mark. 1:1, 14-15).

Og fra Matteus: «Og Jesus gikk omkring i hele Galilea og lærte folket i deres synagoger og forkynte evangeliet om riket» (Matt. 4:23).

Dette profetiske budskapet (evangeliet) om Guds rike skal bli forklart i detalj i kapitel syv. Det var den gode nyheten om den fremtidige etablering av Guds styre på jorden, som vil bli gjenopprettet og administrert av den guddommelige Familien Gud, Guds rike, som skal erstatte Satans nåværende onde verden.

Jesu kunngjøring av denne forbløffende nyheten om fremtiden, sammen med miraklene hans, slik som helbredelse, gjøre vann til vin og andre, skapte stor røre. Store skarer fulgte ham og disiplene. Han opplærte disiplene til å bli fremtidige apostler, alt mens han forkynte dette budskapet offentlig.

Hvorfor fariseerne stod imot Jesus

Kunngjøringen av nyhetene spredte seg til Jerusalem. Der ble de skriftlærde, fariseerne og sadduseerne oppskremt over dette. Fariseerne var en jødisk religiøs sekt hvorav noen innehadde mindre, men for dem viktige statsstillinger. Romerriket hersket dengang over Palestina. Romerne sendte en visekonge og en mindre okkupasjonsstyrke for å overse styret i Judea. Men romerne innsatte noen av de jødiske fariseerne i lavere stillinger i det sivile styret under den romerske kongen. Dette var godt lønnede politiske stillinger, og disse fariseerne ønsket ikke å miste arbeidet sitt eller

makten over folket. Disse jødiske herskerne og deres yppers-teprester misforstod Jesu evangeliebudskap totalt. De visste at han kunngjorde et styre som ville overta og herske over ALLE jordens folk. Det de misforstod var *tidspunktet* for og *formen* på dette Gudsriket. Og en bekjennende «kristenhet» misforstår det fremdeles i dag. Den tids religiøse ledere antok at Jesus drev undergravningsvirksomhet i den hensikt å styrte Romerriket og straks i sitt liv som menneske å sette opp sitt eget kongedømme.

Øyeblikkelig fryktet de derfor for å bli anklaget for opprør og illojalitet, og at de ville miste jobbene sine og sannsynligvis bli henrettet for oppvigleri. Så derfor gikk de mot Jesus og fordømte ham.

Den tradisjonelle kristenhet har aldri riktig forstått denne grunnleggende årsak for fariseernes motstand og forfølgelse av Jesus. Enkelte av fariseerne var skruppelløse politikere.

Like før den første påsken i Jesu virke, våren år 28 e.Kr. (nesten nøyaktig 100 tidssykluser — 1900 år — før jeg holdt min første påske), dro han opp til Jerusalem for å feire påsken.

Mens han var der, kom en kjent fariseer ved navn Nikodemus for å hilse på Jesus i hemmelighet om natten. Han fryktet at de andre fariseerne skulle vite at han hadde snakket med Jesus personlig.

Nikodemus sa: «Rabbi vi [vi fariseere] vet at du er en lærer kommet fra Gud» (Joh. 3:2).

Fariseerne visste at *Jesus var Messias!* De kjente godt Jesaja 7:14, 9:6-7 og kapitel 53. Fariseerne visste at Jesus var den profeterte Messias. Men de kjente bare til én fremkomst av Messias. Og derfor antok de at han planla å styrte Romerriket der og da!

Selvsagt visste Jesus hva de tenkte. Derfor begynte han øyeblikkelig å fremheve det faktum at Guds rike, som skal styre alle land, ikke kunne bli opprettet *før* tiden for den nye ÅNDELIGE FØDSEL — tiden for oppstandelsen!

«Født på ny»-spørsmålet

Jesus svarte straks: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike» (vers 3).

Men Nikodemus forstod ikke dette. Han visste at det å bli født var en faktisk fødsel — forløsning fra mors liv. Dagens teologer vet ikke engang dette! De forneker en virkelig annen fødsel som et åndelig vesen. De åndelig tryller bort den virkelige sannhet ved å anta at bare man sier at man tar imot Kristus som sin Frelser, så betyr det at man blir født på ny. Slik har Satan forført dem og derigjennom millioner av andre.

Nikodemus sa: «Hvorledes kan et menneske fødes når han er gammel? Kan han vel annen gang komme inn i sin mors liv og fødes?» (vers 4).

Jesus gjorde nå meningen klar — men Nikodemus fattet ikke talens klarhet, noe heller ikke dagens teologer og religiøse ledere gjør. «Sannelig, sannelig,» sa Jesus, «uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjødet, *er kjød*, og det som er født av Ånden, *er ånd*» (Joh. 3:5-6; mine uthevelser).

Fariseerne kjente til vanndåp. De hadde brukt den i årevis når de omvendte hedninger til jødedommen. De kjente til døperen Johannes' dåp — omvendelsens dåp «til syndenes forlatelse» (Mark. 1:4). Jesu mening burde ha vært enkel for Nikodemus, at vanndåp var første skritt i ritualet med å forberede starten på den *åndelige* fødsel.

Jesus gjorde det dobbelt klart da han sa: «Det som er født av kjødet, *er kjød*.» Det som er født av mennesker er et dødelig menneske. Det består av kjøtt og blod — stoff fra jorden. «Det som er født av Ånden, *er ånd*» — ikke lenger kjøtt og blod, men *ånd*, udødelig! Det består ikke lenger av stoff eller kjøtt og blod.

Jesus forklarte dette videre. «Undre deg ikke over at jeg sa til deg: I må fødes på ny!» (vers 7). Så sammenlignet han en som er født på ny med vinden, som er usynlig for menneskeøyet. «Vinden blåser dit den vil, og du hører den suser; men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen; således er det med hver den som er født av Ånden» (Joh. 3:8).

Men Nikodemus forstod ikke slik liketil tale, og det gjør heller ikke religiøse lederne i dag!

Vårt gratis hefte *Hva menes egentlig med «født på ny»?* burde leses av alle som leser denne boken.

Jesus refererte til «frelsen» eller den «åndelige» del av

Guds rike for denne representanten for fariseerne. *Det riket vil IKKE bestå av dødelige mennesker!* Det består ikke av dødelige individer av kjøtt og blod som «har tatt imot Kristus» og meldt seg inn i en kirke etter eget valg. Likevel er millioner av kirkemedlemmer forført på dette punkt i dag.

Disse millioner av kirkemedlemmer forstår ikke hva Menigheten er, ei heller hvorfor — dens hensikt — FORMÅLET med den!

Sammenlign Jesu forklaring til Nikodemus med «oppstandelseskapitlet» i Bibelen, 1. Korinter 15: «Således er det og skrevet: Det første menneske, Adam, ble til en levende [dødelig] sjel; den siste Adam er blitt til en levendegjørende ånd. Men det åndelige er ikke det første, men det naturlige, deretter det åndelige. Det første menneske var av jorden, jordisk; det annet menneske er av himmelen. Sådan som den jordiske var, så er og de jordiske, og sådan som den himmelske er, så skal og de himmelske være, og likesom vi har båret den jordiskes bilde, så skal vi og bære den himmelskes bilde. Men dette sier jeg, brødre, at kjøtt og blod kan ikke arve Guds rike . . . » (1. Kor. 15:45-50).

Jeg gjentar om og om igjen, *Gud er i ferd med å reproducere seg selv!*

Den vanlige læren i kirkene i dag er at kirken er Guds rike. Men «kjøtt og blod [dødelige mennesker] kan ikke arve Guds rike» (1. Kor. 15:50).

Igjen: Hvorfor Menigheten?

Men hva er så Menigheten? Og hvorfor eksisterer den? Hvorfor skulle Guds Menighet finnes?

For mange, antagelig de fleste, spiller ikke kirken noen rolle i deres liv. Ja, ikke engang Gud spiller noen rolle i deres liv. Gud er ingen bevisst del av deres verden. Bare folk, materielle ting og interesser. Selvsagt ligger det vel en antagelse om at Gud eksisterer langt bak i manges bevissthet. Men han synes ikke VIRKELIG for dem.

Det betyr også at gjennomsnittsmennesket ikke har noen idé om hva det selv er, hvorfor det er til, eller hva hensikten eller meningen er med at det lever.

Og likevel, også Menigheten eksisterer. Men nok en gang: Hvorfor? Hva er den egentlig? Hvilket formål tjener den?

Vi har sett at det virkelig er en hensikt under utførelse her på jorden. Winston Churchill uttalte dette til kongressen i USA. Det er en grunn til at menneskene er tilstede på jorden. Og for å virkeliggjøre denne hensikten, finnes det en hovedplan. Menigheten er en viktig del av denne planen.

Tap ikke av synes de omstendigheter som førte frem til opprettelsen av Menigheten. Tenk på hvem og hva Gud er — den guddommelige skapende familie, som nå reproducerer seg selv i mennesket.

Husk videre på: For at Kristus skal kunne gjenopprette Guds styre over jorden, vil han trenge en kvalifisert og organisert stab av guddommelige skapninger sammen med og under seg. De må alle ha forkastet Satans falske veier og bevist sin lojalitet til Guds styre og rettferdige veier!

Guds Menighet var i hans overordnede hovedplan formet til å forberede denne hengivne og organiserte staben av guddommelige skapninger. Således ble Menigheten Guds redskap for å hjelpe ham i å bringe frelsen til menneskeheten.

Husk at Gud har lagt en 7000-årig hovedplan for å fullføre sitt mål. Vi har nevnt at hans hensikt er å reproducere seg selv. Men å reproducere seg selv vil i virkeligheten si å omvende verden fra synd til Guds rettferdighet. Det vil si å inngi Guds potensielle barn med Guds perfekte åndelige karakter. De vil til slutt bli fødte sønner i Gudsfamilien.

Og likesom Gud ikke har skapt alt på en gang, men i stadier, så bringer han frelse til verden i stadier. Menigheten er et nødvendig redskap for å forberede og bringe frelse til menneskeheten. La oss derfor nok en gang understreke at Menigheten ikke bare har den hensikt å gi frelse til dem som er kalt inn i Menigheten. Den skal også lære opp og trene de som er forutbestemt og kalt inn i Menigheten som redskaper Gud skal bruke for å bringe frelse til verden.

Menigheten en lærerskole

La oss illustrere dette med en analogi. Mange stater i Amerika har statlige lærerskoler. Staten kunne ikke starte eller drive skolene før de først hadde utdannet lærere til disse skolene. Menigheten kan kalles Guds lærerskole for å utdanne regenter og lærere til Guds rike når Gud tilbyr gjensløsning og evig liv til verden som helhet.

Menigheten var planlagt som Guds instrument for å kalle forutbestemte mennesker ut av denne verden for å bli trent til ledende stillinger i morgendagens verden, hvor de vil trene og lære opp andre. Det er årsaken til at Det nye testamentet kaller Menigheten for førstegrøden av Guds frelse.

Alt dette nødvendiggjorde visse livsviktige trinn — ett av gangen — i utviklingen av Guds suverene hovedplan!

Vi vil nå minne leserne om at Den Hellige Ånd ble avstengt for menneskeheten dengang Adam syndet da verdens grunnvoll ble lagt. Den ble avstengt for menneskeheten som helhet INNTIL Kristus, den annen Adam, gjenoppretter Guds styre og avsetter Satan fra jordens trone. Dette faktum er gjort helt klart gjennom Jesu uttalelse i Johannes 6:44, som gjelder denne nytestamentlige tidsalder, at ingen kan komme til ham uten at Faderen som hadde sent ham, drar dem. Det er årsaken til at Det nye testamente om og om igjen omtaler dem i Menigheten som de som er kalt eller utvalgt. Det er derfor Menigheten kalles en utvalgt ætt. Det er derfor forutbestemmelse er nevnt to ganger i Det nye testamente — at de kalte har vært forutbestemt til å bli kalt. Sannelig, de er blitt utskrevet, de er ikke frivillige.

Sanne kristne: Utskrevne, ikke frivillige

Det er bare gjennom Kristus at en syndig menneskehet kan bli forsonet med Gud Fader. De må først komme til Kristus. Men ingen kan komme til Kristus om ikke Gud Fader utvelger og gjennom Den Hellige Ånd kaller ham. Dette kommer kanskje som en forbausende ny sannhet. Men jo mer vi studerer Det nye testamente og ser hvordan denne sannheten stadig fremheves, dess klarere blir dette for oss.

Ikke rart at Menigheten og hensikten med den har vært et mysterium. Satan har forblindet sinnene i en forført og forfalsket kristenhet.

Enhver som «melder seg i inn i en kirke etter eget valg», har ikke kommet inn i Guds sanne kirke. Man kan ikke bare «melde seg inn» i Guds sanne Menighet. Man blir først utvalgt og dratt av Gud Fader gjennom hans Ånd, så bragt til en fullstendig hjerteskjærende anger og omvendelse som går i dybden, og så ført til en forandring i hele ens livsstil. Videre ikke bare tror man på Jesus Kristus og tar imot ham som sin

personlige Frelser, men man tror også Kristus — det han sier. Husk at Kristus er Guds Ord. Jesus var Guds Ord i egen person. Bibelen er det samme Guds Ord i skrift. Å tro Kristus er å tro på hva han sier — med andre ord å tro på Guds ord, Den hellige skrift.

Så nok en gang, hva og hvorfor er Menigheten? Den er Guds unnfangede barn som er utkalt (fra denne verden). Den er Kristi legeme (1. Kor. 12:27; Ef. 1:23). Den er den åndelige organisme som skal bli «Kristi brud» etter sin oppstandelse til uddelighet. Så skal den vies til Kristus! Den er det åndelige tempel som Kristus skal komme til ved sin gjenkomst (Ef. 2:21).

Menigheten kunne ikke bli grunnlagt før Jesus hadde steget opp og blitt herliggjort (Joh. 7:37-39). Men på en måte hadde Gud begynt å kalle ut noen til å danne grunnvollen i Menigheten allerede med Abraham og profetene i Det gamle testamente, kanskje til og med Abel, Enok og Noa (Ef. 2:20).

Umiddelbart etter at Jesus hadde kvalifisert seg ved å beseire Satan, begynte han å kalle sine fremtidige apostler. Sammen med profetene skulle de danne selve grunnvollen i Menigheten under Kristus, som selv er Menighetens egentlige grunnvoll og overhode (1. Kor. 3.11; Ef. 5:23).

Gjennomsnittspersonen har ingen som helst idé om den *veldige, høyeste* overnaturlige prestasjon Gud Den Allmektige har påtatt seg ved til slutt å reprodusere i milliarder av åndelige GUDSVESENER! Eller om de mangesidige utviklingstrinn som var nødvendige for dette høydepunktet av alle gudommelige bedrifter!

Guds plan: Ett trinn ad gangen

Gud kunne ikke skynde seg. Det trengtes en hovedplan som måtte følges, ett trinn ad gangen. Det trengtes tålmodighet og en aldri vaklende besluttomhet fra den gudommelige Skaper.

Få forstår dette!

Alt som barn, da jeg var fem år, la Gud meg på sinnet et ønske om — en higen etter — om å FORSTÅ. Salomo ønsket visdom, og Gud gav ham visdom mer enn alle som noensinne har levd.

Hva er da de nødvendige forutsetningene for å få forståelse? «God forstand har alle de som gjør deretter [etter Guds

bud]» (Sal. 111:10). Det som virkelig er *prøvebudet* er det fjerde — å helligholde Guds sabbat. Min omvendelse skriver seg fra en kamp for å motstå dette budet! Men da en nådig Gud beseiret meg, da han bragte meg til å overgi meg *på dette punkt*, åpenbarte han for meg også nødvendigheten av å holde hans årlige sabbater og høytider, som gjengir de syv åndelige hovedtrinnene i hans store hovedplan. (Denne sannheten er forklart i vårt gratis hefte *Hedenske helligdager eller Guds hellige dager?*) Gjennom dette og annen åpenbaret kunnskap i Den hellige skrift gav Gud meg forståelse til å arbeide meg frem til hans store hensikt. Og videre til den nødvendige del hans menighet må spille i oppfyllelsen av denne herlige hensikt.

Etter Adams opprør, mens Satan fremdeles satt på jordens trone, kunne bare Gud ha visst hvor gradvis, forsiktig og trinnsvis fremgangsmåten måtte være.

Slike rettferdige menn som Abel, Enok og Noa ble uten tvil brukt til å spille en rolle i den endelige skapelsen av Guds rike. Men Den Evige begynte å legge den egentlige grunnvollen til den endelige Gudsfamilien gjennom patriarken Abraham. Isak, Jakob og Josef utgjorde en del av denne forhåndsgrunnvollen.

Gjennom Moses oppreiste Gud så Israels folk — Guds første menighet eller kirke. Den gamle pakts menighet mottok Guds styreform, men ikke hans Hellige Ånd! Israelittene ble ikke unnfanget for å bli fremtidige guddommelige vesener. Tross dette fullbyrde Israel en nødvendig del av Guds høyeste plan.

Ikke desto mindre fortsatte Gud i løpet av disse årene å kalle og forberede individuelle profeter til å bli en del av grunnvollen i hans menighet.

Menigheten — førstegreden

Og hva skulle så utgjøre Menigheten? Som billedlig fremstilt av den tredje av Guds årlige helligdager (høytider), skulle den sørge for den første virkelige innhøstingen av dødelige mennesker, forvandlet til guddommelige vesener av Ånd. Igjen, Menigheten er det instrument som er gjort klar for å bli brukt sammen med og under Kristus til å fullføre Guds vidunderlige formål, å redde menneskeheten og reproducere seg selv. Men

Menigheten er de unnfangede (ennå ikke fødte) Guds barn. Men Menigheten skal bli den *førstefødte* grøden (Hebr. 12:23) (Kristus er forløperen) ved Kristi komme i makt og herlighet!

Opp gjennom årene fra Abraham til Kristus kalte Gud ut av Satans verden unnfangede og forberedte profeter som den foreløpig første del av grunnvollen til Guds Menighet, der Jesus selv er hovedgrunnvollen.

Under sitt tre og et halvt-årige jordiske virke kalte Jesus ut, valgte og lærte han opp først sine 12 opprinnelige apostler som den andre del av grunnvollen.

Under sitt virke som menneske på jorden kunngjorde Jesus offentlig Guds fremtidige kongerike. Han lærte opp og trente sine apostler etter hvert som han gikk frem.

Men han kalte ikke tilhørerskaren til frelse. Han snakket ofte til dem i lignelser. Og hvorfor i lignelser? For å tåkelegge og skjule meningen (Matt. 13:10-17) som det ble gitt hans utvalgte apostler å forstå. Det var en meget viktig grunn til at Guds trinnvise plan da ennå ikke kalte verden til frelse. Gud kalte først ut Menigheten til å vende om og bli forvandlet så de kunne bli konger og prester (Åp. 5:10) under Jesus når han kommer for å frelse verden. Som en følge av dette ble meget av sannheten åpenbaret for Menigheten som ble trenet til å assistere Kristus med å frelse verden. Men tiden var ennå ikke kommet for å avsløre disse sannhetene for verden. Likevel lærer denne verdens kirker det diametralt motsatte av denne sannheten.

Fullførelsen av Jesu jordiske gjerning

Da Jesu jordiske gjerning var over, hadde han fullført forberedelsene til stiftelsen av sin menighet. Han hadde fullført det arbeidet han var kommet for å gjøre som menneske. Deretter gav han sitt liv på korset. Han tok på seg vår skyld som mennesker for våre synder.

Men forstå at Kristus *ikke* tok på seg Satans primære andel i all menneskelig synd. Satan vil fortsette å betale sin egen straff i all evighet!

Grunnvollen for Guds Menighet var lagt. Kristus selv er dens Overhode og Hovedhjørnestein — hovedgrunnvollen. Hans apostler med profetene utgjør resten av grunnvollen.

Apostlene «slet i bisselet» for å komme i gang — for å gå

ut og forkynne evangeliet. Men Gud har viselig vært tilbakeholden og med tålmodighet tatt ett korrekt skritt ad gangen. Så Jesus bad disiplene om å VENTE! I Lukas 24:49 påla han: «I skal bli i byen inntil I blir ikledd kraft fra det høye.»

Ti dager senere kom den årlige pinsedagen, som opprinnelig ble kalt førstegrødens dag (4. Mos. 28:26).

Den dagen kom Den Hellige Ånd! Den dagen ble Menigheten grunnlagt!

Den dagen symboliserer selve førstegrøden for Guds rike. Guds høytidsdager fremstiller billedlig Guds åndelige grøde. Den absolutt første del av Guds åndelige høst av mennesker som til slutt skal fødes av Gud, bli gjort til guddommelige vesener — er MENIGHETEN! Dette er grunnen til at selv de som skal bli født inn i Guds rike ved Kristi tilbakekomst, fra og med oldtidens profeter, er en del av Guds Menighet. Selv profetene i gammeltestamentlig tid er en del av Menighetens grunnvoll (Ef. 2:19-21).

Alle — profeter, apostler og brødre i Menigheten som Den Hellige Ånd bor i — skal oppstå og/eller forvandles til udødelighet ved Kristi komme med makt og herlighet!

Således skal HELE MENIGHETEN utgjøre de aller første av alle mennesker som til slutt skal bli FØDT PÅ NY inn i Guds rike. De skal bli guddommelige vesener!

Hvor forført (Åp. 12:9) er ikke alle de blitt som tror de allerede er «født på ny». Leseren burde be om vårt gratis hefte *Hva menes med «født på ny»?*

Frelsen er nå bare for noen ganske få

Før vi fortsetter, må vi forstå hvorfor bare ytterst få hittil er blitt kalt til frelse — hvorfor verden som helhet er blitt avskåret fra Gud — hvorfor verden ennå ikke er blitt dømt — hvorfor den hverken er «frelst» eller «fortapt».

Med mindre eller *inntil* en sønn av Adam kunne kvalifisere seg der Adam feilet, kunne overvinne og beseire Satan, sone straffen for menneskenes synder og løskjøre verden fra Satan — kunne ingen gjenopprette Guds styre, og ingen kunne gis evig guddommelig liv!

I samsvar med den store mesterplan for utformingen av Guds hensikt, nemlig å reprodusere seg selv, måtte «Ordet» som eksisterer i seg selv, bli født av menneskelig kjøtt og blod

som en Adams sønn. Men denne planen fordret også at han skulle fødes som GUDS enbårne Sønn!

Denne Messias, og han alene, ville være i stand til å overvinne og beseire Satan for å kvalifisere seg til å overta for Satan på JORDENS TRONE! Bare gjennom ham kunne Adams etterkommere forsones med Gud, motta Guds Ånd, bli Guds sønner — bli guddommelige vesener som Gud endelig skulle reproducere seg ved!

For en ufattelig genial mesterplan for et slikt høyt formål!

Hvor storslagen er ikke den evige Gud som la denne planen!

Denne vidunderlige Guds plan fordret derfor nødvendigvis at Adams etterkommere generelt ikke ennå blir dømt! Gud overlot dem til seg selv — i full visshet om at de villig og egenrådlig automatisk ville følge Satans «ta»- eller «få»-vei.

I mellomtiden ville de ikke få sin endelige dom, bare «høste som de sådde». De ville leve dette syndige livet for så å dø, og så ville Gud oppvekke dem i en spesiell oppstandelse til dom eller bedømmelse ved slutten av mesterplanens syv tusen år. Da vil Kristus allerede ha sonet deres synder, Satan vil være fjernet, og Kristus og Guds rike vil ha gjenopprettet Guds styre over jorden. Så kan de bli kalt til omvendelse, til forsoning med Gud, og av egen fri vilje bli guddommelige vesener!

Det er årsaket til at Gud har holdt verden som helhet avskåret fra seg, slik deres stamfar Adam hadde avskåret seg selv og sin menneskefamilie fra ham.

Hvorfor det er et mysterium for verden

Som apostelen Paulus ble inspirert til å skrive i Romerne 11: «For jeg vil ikke, brødre at I skal være uvitende om denne hemmelighet [gresk: mysterion]» (og det er et mysterium for verden) «at forherdelse» overfor disse mysteriene er kommet over denne verden, selv over dens «kristne teologer», *inntil* Guds rike blir etablert for å herske over jorden!

Paulus fortsetter: «For likesom I [kristne] før var ulydige mot Gud, men nå har fått miskunn ved disses ulydighet, så har også disse nå vært ulydige, for at de også skal få miskunn ved den miskunn som er blitt eder til del; for Gud har overgitt

dem alle til ulydighet for at han kunne miskunne seg over dem alle.»

Her roper han så ut i brevet: «O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier!» (Rom. 11:25, 30-33).

Sant nok var det som apostelen her skrev, myntet på Israel, mens jeg har anvendt det på hele den ikke kalte menneskehet — men den er det sannelig også anvendbart på.

Gud kalte Det gamle testamentes profeter og forberedte dem. Han har kalt Menigheten til å overvinne Satan, og kaller og forbereder den fremdeles, mens de som nå er forblindet, som fortsatt ikke er blitt kalt og som er avskåret fra Gud, IKKE har måttet overvinne Satan. Hvorfor?

Hvorfor MENIGHETEN?

For at vi skal kunne kvalifisere oss til å styre med og under Kristus i Guds rike — slik at vi kan berede veien for VERDENS SISTE OG ENDELIGE KALL OG FRELSE!

La meg på dette punkt sitere to avsnitt av Jesu egne ord, som BARE gjelder Menigheten: Han sier til Menigheten i dette 20. århundre: «Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg og har seiret og satt meg med min Far på hans trone» (Åp. 3:21).

Igen sier Jesus til Menigheten: «Og den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger inntil enden, ham vil jeg gi makt over hedningen, og han skal styre dem med jernstav» (Åp. 2:26-27).

I disse skriftstedene viser Jesus klart hvorfor noen er kalt ut av denne verden og inn i Menigheten i vår nåværende tid. Ikke fordi han prøver å frelse verden, og vi er en del av verden. Ikke bare så vi kan bli frelst og komme inn i hans rike, men som Jesus også sa i Åpenbaringen 5:10, så vi kan bli konger og prester og regjere med og under Kristus når han setter i gang med å bringe frelse til verden.

Menigheten trenger grundig omvendelse

Jeg kan ikke understreke kraftig nok at de som kalles inn i Menigheten i dag, ikke blir kalt bare for at de skal bli frelst. Ikke desto mindre, skal de kunne bli konger og prester som virkelige guddommelige vesener som hjelper Kristus med å frelse verden, må de som selv er i Menigheten, bli gjennomgripende omvendt.

Jeg kan ikke gjøre denne sannheten for innlysende. Jeg frykter at mange, selv innen Menigheten, ikke helt ut forstår hva en virkelig omvendelse innebærer.

Omvendelsen skjer i sinnet og i det sinnets sete vi kallet hjertet. Dette ville aldri kunne bli forstått helt ut uten en forståelse av hvordan menneskesinnet egentlig er innrettet, slik det er forklart i kapitel 3. Det kunne aldri bli forstått før kunnskapen om menneskeånden i mennesket og den virkelige sammensetning av menneskesinnet ble åpenbart gjennom Bibelen.

Likesom menneskesinnet er forskjellig fra dyrehjernen fordi den har fått en menneskeånd i tillegg, så er det omvendte menneske forskjellig fra det uomvendte individ fordi det har fått Den Hellige Ånd i tillegg.

Hvor mye større er ikke menneskesinnets kapasitet og ytelse enn dyrehjernens? Det at man innser denne store forskjellen bør gjøre det klart for en hvilken enorm forskjell det er mellom et omvendt sinn ledet av Den Hellige Ånd, og den uomvendtes sinn.

Ingen som ikke først av alt har omvendt seg, vil motta Den Hellige Ånd. Det er Gud som gir omvendelse (Apg. 11:18). Den andre betingelsen for å kunne motta Den Hellige Ånd er tro. Det betyr ikke bare at man må tro på Gud og Kristus, men fordi Kristus er Ordet eller Talsmannen for Gudsfamilien, innebærer det at man må tro det han sier.

Omvendelse betyr en forandret sinnsinnstilling. Guddommelig sorg går mye dypere enn vanlig samvittighetsnag. Guddommelig sorg fører til anger og omvendelse. Den innebærer ikke bare anger fra hjertet over tidligere synder, men en fullstendig endring av holdning, sinnsinnstilling og retning og mening med livet. Faktisk er omvendelse mer opptatt av fremtidig livsførsel enn med fortiden. Kristi blod har gitt soning for tidligere synder. Omvendelse er ikke syndebot. Intet du kan gjøre kan gjøre opp for tidligere skyld. Kristi blod har betalt prisen for disse syndene, og renvasket regnskapstavlen.

Et omvendt menneske har et fullstendig forandret eller omvendt sinn — et omvendt sinn hvor selve Guds sinn er forenet med menneskesinnet. Som Gud sier gjennom apostelen Paulus: «La dette sinn være i eder, som og var i Kristus

Jesus» (Fil. 2:5). Den Hellige Ånd er sindighet ånd (2. Tim. 1:7), som er et helt forandret sinn. Det har gjort helomvendning med sine ønsker, formål og hensikter.

Feilen med tradisjonell kristendom

«Frelsen» i det vi kaller tradisjonell kristendom, forandrer en ikke egentlig til et nytt og annerledes menneske. Altfor ofte forteller prester og evangelister folk at bare de har «tatt imot Kristus», «tatt Kristus til seg» eller «gitt sitt hjerte til Herren», er de frelst. De er allerede «født på ny». Det er som om en magisk bryter er blitt slått på, slik at vedkommende umiddelbart etter sin død vil bli skutt opp til himmelen, en død som så mange tror ikke er noen virkelig død tross alt. Gud lærer oss ikke noe slikt i Bibelen. Gud åpenbarer at slik alle dør i Adam, skal de samme «alle» i Kristus vekkes til live ved en oppstandelse fra de døde. I mellomtiden er de døde fullstendig bevisstløse, forteller Gud oss.

Gud gav oldtidens Israel kjennskap til hans lov, men de fikk ikke hans ånd. Deres sinn ble ikke omvendt eller forandret. De var fremdeles kjødelige, og det naturlige sinn er fiendtlig innstilt mot Gud (Rom. 8:7). Det forekom ingen omvendelse i det gamle Israel — ingen frelse. Esekiel 37 viser hvordan folket i det gamle Israel vil motta Guds Ånd ved dommen for den store, hvite trone.

En som har mottatt Den Hellige Ånd og lar seg lede av den, er et nytt menneske. Han eller hun har gjennomgått en fornyelse av sinnet. Før kunnskapen om menneskeånden og det at Guds Ånd kan forene seg med den, ble åpenbaret, kunne ikke den sanne frelsen fullt ut bli forstått. En kristen må vokse og utvikle seg i nåde, åndelig kunnskap og guddommelig karakter.

Hvorfor Menigheten først blir kalt

La meg på dette stadium forklare nøyere hvorfor Menigheten kalles førstegrøden av Guds frelse. Så langt fra å være noen form for diskriminering mot det overveldende flertall i verden som ennå ikke er kalt til frelse, er det nettopp i den hensikt å kalle resten av verden til frelse. La meg nok en gang minne om at det er en bestemt orden og rekkefølge i Guds plan for å frelse verden og reproducere seg selv.

Jesus Kristus er den aller første av førstegrøden — den førstefødte av mange brødre (1. Kor. 15:23; Rom. 8:29). Menigheten blir kalt til å forvandles, utvikle karakter og til slutt å bli født som guddommelige vesener ved Kristi gjenkomst, for å være konger og prester under Kristus når han tar fatt på å frelse verden.

På en måte skal altså Menigheten bli medfrelser med Kristus. I utgangspunktet var det to ting som ble krevet av Kristus for at han skulle kunne frelse verden. For det første var det nødvendig at han, som hadde skapt oss alle, døde for alle og dermed sonet dødsstraffen i vårt sted. Ingen annen enn alene Jesus Kristus kunne gjøre det.

Men mange har ikke innsett at vi ikke blir frelst ved Kristi blod. Du kan lese i Romerne 5:10 at vi blir forlikt med Gud Fader ved Kristi død, men vi skal bli frelst ved hans liv — ved oppstandelsen. Jeg skriver dette avsnittet på den dagen verden kaller «påskesøndag». I dag sier kirkesamfunnene og evangelistene mye om Kristi oppstandelse, men så godt som ingenting om oppstandelsen til alle dem som skal bli frelst, eller om den oppstandelsen som folk kan bli frelst ved.

Bare Jesus kunne bringe det sonoffer som ville betale for våre tidligere synder. Men verden må søke frelse gjennom hans liv etter oppstandelsen. Menigheten er Kristi trolovede brud som skal bli gift med Guds Sønn ved hans gjenkomst, etter at de som er i Menigheten er oppstått. Etter at vi har oppnådd oppstandelse fra de døde som Guds Sønnns hustru og medlemmer av Familien Gud, skal vi ikke bare være arvinger og medarvinger med Kristus, men på en måte være medfrelser.

Guds familie vil vokse. Som konger og prester vil Menigheten i oppstandelsen bli medregenter under Kristus og være med på å gjenopprette Guds styre over alle folkeslag. Men som prester med ham skal vi også være medfrelser i arbeidet med å frelse verden.

Hvorfor førstegrøden er nødvendig

Hvorfor var det så absolutt nødvendig at Menigheten ble kalt ut av verden for å motta frelse i løpet av denne kirketidsalderen, mens resten av verden forble i åndelig mørke og forførelse?

Før Jesus kunne kvalifisere seg til å bli vår Frelser og fremtidige konge, var det nødvendig at han som den annen Adam gjorde det som den første Adam mislyktes med — å overvinne Satan og isteden velge Guds sinn og styre. Hvis Menigheten skal regjere med og under ham — hvis Menigheten skal bli prester såvel som konger og assistere med å frelse verden under Kristus, da er det like nødvendig at de i Menigheten også kvalifiserer seg ved å motstå og overvinne Satan.

Dette vil ikke bli krevet av det store flertall av andre når frelsen kommer til dem. Frelsen vil ikke komme til dem før etter at Satan er blitt fjernet. Som du ser var det følgelig langt fra diskriminerende mot resten av verden da Jesus sa: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham» (Joh. 6:44). Det var nødvendig at Menigheten ble kalt på en tid da hvert enkelt medlem måtte vende seg bort fra Satan, motstå og overvinne ham. Ellers ville vi i Menigheten ikke kunne kvalifisere oss for den vidunderlige posisjon som konger og prester i Guds rike gjennom de tusen år.

Dette forklarer spørsmålet *hvorfor* når det gjelder Menigheten — dens store formål.

Er Menigheten organisert, og i tilfelle, hvordan?

Men hva er Menigheten, hvordan er den organisert, og hvordan fungerer den?

Da jeg kom inn blant medlemmene i Guds Menighet, var det diskusjon blant lederne angående Menighetens organisasjon. På den tiden, i 1927, var Menigheten organisert på basis av halvårlige generalforsamlinger. Hver lokal menighet kunne sende en representant til den halvårlige generalforsamlingen, og hadde dermed én stemme ved valg av ledere, spørsmål om kirkens lære og Menighetens retningslinjer. En lokal menighet kunne bestå av så få som fem medlemmer.

Men omkring 1930 oppstod en splittelse angående Menighetens ledelse og organisasjon. Tre år senere var Menigheten delt på midten. To av lederne organiserte en ny menighet idet de forlot hovedkvarteret i Stanberry i Missouri og etablerte et nytt hovedkvarter i Salem i West Virginia. De tok opp et organisasjonssystem som de feilaktig kalte «bibelsk organisasjon».

Denne nye organisasjonen bestod av tolv menn som ble oppnevnt som *apostler* under navnet «de tolv». Syv menn ble utpekt til menighetstjenere, og deres formann var kasserer og stelte med finansene. Så kom «de sytti» — 70 ledende eldste. Dette var kopiert fra judaismens synedron (sanhedrin), det høye råd. Men det fantes ikke nok ordinerte prester i menigheten til at rådet kunne bestå av flere enn halvparten av «de sytti».

Den romersk-katolske kirke er organisert som et hierarki med paven som høyeste autoritet, dernest et kollegium av kardinaler og en *kurie* i Vatikanet med erkebiskoper, biskoper og prester.

Den presbyterianske kirke er organisert med presbytere eller prester i ledelsen. Den kongregasjonalistiske kirke overlater den øverste ledelsen til menigheten («kongregasjonen») — «et styre godkjent av dem som blir styrt».

Slik fortsetter det. Kirkesamfunnene i denne Satans verden er organisert i samsvar med mønstre satt opp av mennesker. Men Bibelen gir tydelige direktiver når det gjelder Menighetens ledelse. Jesus Kristus er Menighetens overhode. Guds styreform er faktisk hierarkisk, og Gud Fader står over Kristus som den eneste lovgiver og absolutte autoritet.

I 1. Korinter 12 forklarer Gud funksjonene, staben, administrasjonen og dens stillinger slik Gud plasserte dem i sin menighet: «Men om de åndelige gaver, brødre, vil jeg ikke at I skal være uvitende . . . Det er forskjell på nådegaver, men Ånden er den samme; og det er forskjell på tjenester, men Herren er den samme; og det er forskjell på kraftige virkninger, men Gud er den samme, som virker alt i alle . . . Alt dette virker den ene og samme Ånd, idet han utdeler til hver især ettersom han vil. For likesom legemet er ett og har mange lemmer, men alle legemets lemmer, om de enn er mange, dog er ett legeme, således er det også med Kristus; for vi er jo alle døpt med én Ånd til å være ett legeme, enten vi er jøder eller grekere, enten vi er treller eller frie . . . » (1. Kor. 12:1, 4-6, 11-13).

En menighet med en ledelse

Legg spesielt merke til at det bare er den ENE menigheten. *Ikke* mange kirker. Menighet, ikke en moderkirke og mange

små datterkirker som har skilt lag i uenighet. Slike deler som er splittet fra, er ikke lenger del av kirken. Det er Menigheten som skal bli gift med Kristus i oppstandelsen ved hans gjenkomst, ikke uenige kirker eller grupper som har skilt lag! Ikke en moderkirke og frafalne døtre. Dette vil bli mere klart etterhvert som vi fortsetter.

Legg også merke til at Menigheten driver med forskjellige virksomheter. Derfor er det i denne ENE menigheten også forskjellige administrative og utøvende avdelinger, med en administrativ leder for hver avdeling eller aktivitet (vers 4-6). Husk at en utøvende leder ikke fastsetter retningslinjer, prosedyrer eller doktriner. Han administrerer, dvs. setter ut i live og styrer det som allerede er bestemt ovenfra.

Selv i denne verden, i USA, er det ikke presidenten som lager landets lover. Han administrerer de politiske retningslinjer som funksjoner gitt ham av kongressen, han håndhever de lover kongressen har laget. Administratorer er plassert i Menighet bare for å overvåke, lede, og gjennomføre de retningslinjer, prosedyrer og doktriner som er gitt dem ovenfra.

Dette med den ene, udelte menighet blir igjen understreket i vers 20: «Men nå er det mange lemmer, men ett legeme» — EN UDELT MENIGHET! Selv Gud består av mer enn én person, likevel er det bare den ene Gud! Husk at Gud er den guddommelige familie. De i Menigheten er allerede unnfangede sønner — unnfangede medlemmer av denne Guds-familien. Men de er ennå ikke FØDT som guddommelige vesener!

Se vers 25: «for at det ikke skal være splid i legemet, men lemmene ha samme omsorg for hverandre.»

For å administrere disse mange aktivitetene har Gud, og ikke noen avstemning blant medlemmene, selv satt «i menigheten først noen til apostler, for det annet profeter for det tredje lærere». Eller som det mer detaljert er gitt i Efeserne 4:11: «Og det er han som gav oss noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere.»

En apostel er «en utsendt» med Kristi evangeliebudskap, noe som innbefatter at han skal overvåke kunngjøringen av dette budskapet til hele verden ved midler og personer utenom ham selv. En apostel hadde også hovedoppsynet med alle de lokale menighetene (1. Kor. 16:1). Apostelen Paulus

hadde oppsynet med alle menighetene i den hedenske verden (2. Kor. 11:28).

De profetene som er plassert i kirkens grunnvoll, er de i Det gamle testamente, hvis tekster i betydelig grad ble brukt til å utgjøre Det nye testamentes evangelielære og -praksis. Det blir ikke nevnt noe om at noen profet innehadde administrative, ledende eller forkynnende stillinger i den nytestamentlige menighet.

Evangelistene var ledende prester som kunngjorde evangeliet for folket, og som etablerte lokale menigheter og hadde overoppsyn med noen av dem under apostelen. Derfor kan en evangelist ha en utøvende stilling under apostelen ved Menighetens hovedkvarter eller ute i virksomheten i dag. En evangelist er ikke nødvendigvis stasjonær. Pastorene (også kalt hyrdene) er fast knyttet til en lokal menighet eller en gruppe menigheter. Så var det satt inn lærere i Menigheten. Disse var ikke nødvendigvis predikanter. Men alle prester og lærere kalles «eldste» på andre steder i Det nye testamente. Derfor er det i Guds Menighet i dag både prekende og ikke-prekende eldste. De prekende eldste er hyrder for lokale menigheter, mens noen ikke-prekende eldste kalles lokale eldste i Menigheten i dag.

Tempelet som Kristus skal komme til

Enda litt mer om Menighetens organisasjon.

Menigheten er Kristi åndelige legeme — ikke noen organisasjon, klubb eller institusjon av denne verden. Likevel er den gjennomført organisert.

Legg merke til hvor grundig organisert: «Så er I da ikke lenger fremmede og utlendinger, men I er de helliges medborgere og Guds husfolk.» Legg merke til at Menigheten er en familie, likesom Gud er en guddommelig familie — «Guds husfolk».

Fortsett: «Dere er bygget opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, men hjørnesteinen er Kristus Jesus selv. Han holder hele bygningen [Menigheten er en bygning] sammen» — den er altså godt organisert, hvor alle deler er satt sammen og virker i harmoni og samarbeide — «så den i Herren vokser til et hellig tempel, og gjennom ham blir også dere bygget opp til en bolig for Gud i Ånden» (Ef. 2:19–22; norsk 1978). Dette

skriftstedet åpenbarer tydelig hvilket tempel den herliggjorte Kristus, verdens hersker, skal komme til ved sin gjenkomst i nær fremtid. Intet skriftsted forutsier at det skal bygges et materielt tempel i Jerusalem før Kristus viser seg. Esekiel 40 forteller imidlertid om et tempel som blir reist etter at Kristus er kommet tilbake.

Menigheten skal alstå vokse til et HELLIG TEMPEL, det åndelige tempel som Kristus skal komme til, slik han kom til et materielt tempel av sten, metall og tre første gang.

Les videre: «...hodet, Kristus, av hvem hele legemet sammenføyes» — organiseres — «og sammenknyttes ved hvert bånd som han gir, og vokser sin vekst som legeme...» (Ef. 4:15-16). Sammenknyttet vil si å være knyttet så tett sammen at Menigheten nesten kunne ha vært sveiset sammen. Det viser organisert enhet og harmoni! Det er pålagt at de i Menigheten skal være så forenet at de «alle må føre samme tale» (1. Kor. 1:10).

Det gamle testamentes Israel, den gammeltestamentlige menighet, var også en nasjon i verden — skjønt ikke av verden slik Gud organiserte den. Dens styre var hierarkisk! Styret var teokratisk, et styre fra toppen og ned, det stikk motsatte av «demokrati».

Menigheten er organisert under et teokratisk styre, hierarkisk av form. Det er ikke medlemmene som utpeker lederne i Menigheten. Gud utpeker endog Menighetens lege medlemmer (1. Kor. 12:18).

Jesus sa uttrykkelig: «Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drar ham» (Joh. 6:44). Bortsett fra dem som er særskilt kalt, er verden avskåret fra Gud!

Vi har nettopp dekket sannheten om at Gud innsetter ledere som skal tjene på det menneskelige plan under Kristus i Menigheten. Medlemmene velger dem ikke. Og dog tror noen i denne verdens kirker at hele Menigheten skal styre på «demokratisk» vis, og kaller seg «kongregasjonale», det vil si «menighets-styrt». Andre har organisert seg i et styre av prester eller presbytere, og kaller seg «presbyterianere», mens andre følger Luther og kaller seg «lutheranere». Så har vi dem som følger Wesley, som var sterkt opptatt av metoder, og som derfor kaller seg «metodister». Andre lærte Guds sannhet om dåpen. Fordi «døper» heter «baptista» på latin, gav de sin kirke

navn etter denne læresetningen og kalte seg «baptister». En kirke ønsket å dominere hele verden, og gav seg selv navnet «katolsk», som betyr «universell», verdensomfattende. Men hva er navnet på den menighet som Jesus grunnla?

Menighetens sanne navn

Jesus bad for sin menighet: «... Hellige Far! bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, for at de må være ett, likesom vi! Da jeg var hos dem, bevarte jeg dem i ditt navn... Men nå kommer jeg til deg... Jeg har gitt dem ditt ord, og verden har hatet dem, fordi de ikke er av verden, likesom jeg ikke er av verden. Jeg ber ikke at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det [den] onde. De er ikke av verden, likesom jeg ikke er at verden. Hellige dem i sannheten! ditt ord er sannhet» (Joh. 17:11-17).

Jesus sa at hans sanne kirke skulle bevares i Faderens navn — GUD. Tolv ganger i Det nye testamente blir den ene sanne kirke kalt GUDS MENIGHET. Det er Guds menighet, og Jesus Kristus er dens ledende Overhode som opprettholder og dirigerer den.

Fem steder hvor det sanne navn på Menigheten forekommer, er det tale om hele Kristi legeme, Menigheten som helhet. Så når det tales om hele Menigheten, inkludert alle dens enkelte medlemmer på jord, er navnet «Guds Menighet». Her er disse fem bibelstedene:

1) Apostelgjerningene 20:28: Formaningen til de eldste er å «vokte [fø] GUDS MENIGHET».

2) 1. Korinter 10:32: «Vær uten anstøt både for jøder og grekere og for GUDS MENIGHET.»

3) 1. Korinter 11:22: «Eller forakter I GUDS MENIGHET, og vanærer dem som intet har?»

4) 1. Korinter 15:9. Paulus skrev: «For... jeg har forfulgt GUDS MENIGHET.»

5) Galaterne 1:13: Dette verset gjentar sistnevnte vers — «jeg... forfulgte GUDS MENIGHET.»

Når en spesiell, lokal menighet omtales, kalles den sanne kirke «Guds menighet», ofte med tilføyelse av stedsnavnet. Her er fire bibelsteder til:

6) 1. Korinter 1:2: «GUDS MENIGHET som er i Korint.»

7) 2. Korinter 1:1: «GUDS MENIGHET som er i Korint.»

8) 1. Timoteus 3:5. Idet Paulus refererte til en lokal eldste i en lokal menighet, skrev han til Timoteus: «Men hvis noen ikke vet å styre sitt eget hus, hvordan kan han da ha omsorg for GUDS MENIGHET?»

9) 1. Timoteus 3:15: «... Hvorledes en bør ferdes i Guds hus, som er DEN LEVENDE GUDS MENIGHET.» Her er det den *levende* Guds Menighet.

Når det tales om de lokale menigheter under ett, ikke som en samlet organisasjon, men som en samling av alle lokale menigheter, er betegnelsen i Bibelen «Guds menigheter». Her er de siste tre av de 12 versene som angir navnet på kirken:

10) 1. Korinter. 11:16: «Vi [har ikke] en sådan skikk, heller ikke GUDS MENIGHETER.»

11) 1. Tessaloniker 2:14: «For I, brødre, er blitt etterfølgere av de GUDS MENIGHETER som er i Kristus Jesus i Judea.»

12) 2. Tessaloniker 1:4: «Så vi selv roser oss av eder i GUDS MENIGHETER.»

Og dog er intet virkelig samfunn Guds Menighet, om det ikke er den *Guds* menighet som i læresetninger, praksis, organisasjon og på alle andre måter fortsetter det opprinnelige bibelske mønster under Jesu Kristi ledelse, og likevel tilhører Gud Fader, styrket ved Den Hellige Ånd og fylt av Guds sannhet. Som sådan må den fullbyrde Kristi oppdrag ved å gjøre kjent for hele verden den gode nyheten om GUDS RIKE.

Og det er bare én slik menighet.

Den kan ikke deles. Den vil alltid forbli én.

I 1. Korinter 1 var apostelen Paulus inspirert til å pålegge alle i Menigheten å «føre den samme tale» (vers 6). Det må ikke forekomme noen splittelse i troen slik den læres og forkynnes.

Tradisjonell kristendom

Men hva med alle de mange organiserte kirkesamfunn som regnes som «kristne», noen med millioner av medlemmer? De er alle beskrevet i Åpenbaringen 17:5: «... En hemmelighet: Babylon den store, mor til skjøgene og til stygghetene på jorden.»

Er de da onde?

Ikke nødvendigvis bevisst eller med vitende og vilje. Menneskehetens verden har vært avskåret fra Gud. Satan sitter fortsatt på jordens trone. Bare Gud selv har større makt! Og hele verden er *forført* av Satan (Åp. 12:9). De som er forført, er ikke klar over at de er det. Var de det, ville de ikke *være* forført! Og de kan være svært så oppriktige i sin tro på at de har rett!

Er de fordømt? Slett ikke! De er ganske enkelt ennå ikke dømt, hverken «fordømt» eller «frelst». Det er sannelig svært få som fatter storheten av Satans makt og utstrekningen av hans forførelse!

Det er Satan som er ond og djevlesk. Men han er et USYNLIG vesen: en ukjent makt — usett og ikke gjenkjent av dødelige mennesker.

Satan er en stor forfalsker! Han står frem som en «lysets engel» (2. Kor. 11:13–15). Og han har sine falske kirker! Hans prester er blitt forført av ham til å tro at de er Kristi og «rettferdighets tjenere» (2. Kor. 11:15; Matt. 24:5).

«Men jeg frykter for at likesom slangen dåret Eva med sin list, således skal også eders tanker forderves og vendes bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. For om det kommer en til eder og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller I får en annen ånd, som I ikke før har fått, eller et annet evangelium, som I ikke før har mottatt, da vil I gjerne tåle det! . . . For disse er falske apostler, svicefulle arbeidere, som skaper seg om til apostler for Kristus. Og det er intet under; for Satan selv skaper seg om til en lysets engel; derfor er det ikke noe stort om og hans tjenere skaper seg om til rettferdighets tjenere; men deres ende skal være etter deres gjerninger» (2. Kor. 11:3–4, 13–15).

Legg merke til at disse forførte, men falske kirkene tror at de er den sanne kirke, og at deres prester «skaper seg om til rettferdighets tjenere», med andre ord, at de synes å være Jesu Kristi sanne prester. Sant nok kan mange av dem være helt oppriktige, i og med at de selv er blitt forført. Men de har aldri kjent eller forkynt Jesu sanne evangelium om Guds rike (Matt. 24:14). De skjønner heller ikke det som er skrevet i denne boken om Guds Menighet!

Deler av sannheten

Mange protestantiske trossamfunn, og enkelte personlige forkynnere, siterer visse skriftsteder helt korrekt, særlig slike som gjelder kristent levevis, tro, kjærlighet og slikt. Men de overser en mengde grunnleggende skriftsteder som er sitert i denne boken. Det later til at Satan gjerne lar de forførte få kjennskap til deler av sannheten.

Men de bommer på avgjørende sannheter. Som oftest har de ikke det rette navnet, Guds Menighet. Heller ikke kjenner de til Guds rike og hva det er, ei heller forkynner de det. Med andre ord, de har ikke Kristi sanne evangelium, og de forkynner det heller ikke. De har ikke Guds styre med Jesus Kristus som Overhode, og med apostler, evangelister, pastorer og andre eldste. De vet ikke hva frelse er, og de forstår ikke Guds hensikt eller store plan.

En opprinnelig kirke, som har vært utsatt for voldsom forfølgelse og motstand, men som fremdeles eksisterer, har disse kjennetegnene som beviser at den er den opprinnelige sanne menighet. Men selv denne menigheten hadde frem til slutten av året 1933 tapt mange av de viktige sannhetene. Siden den tid er minst 18 viktige og grunnleggende sannheter blitt gjenopprettet for den sanne menighet.

Menneskesinnet alene kan ikke vite det

Opp til nå har jeg ikke vært i stand til å gi en klar og konsis forklaring på akkurat hva og hvorfor Menigheten er.

Og hvorfor ikke?

Naturlig og normalt er folk bare opptatt av fysiske og materielle ting. De er ikke klar over det, men de er blitt avskåret fra Gud! Menneskesinnet kan ikke tenke i åndelige baner med mindre og inntil det har mottatt Guds Hellige Ånd. Det kan ikke erverve åndelige kunnskaper eller forstå menneskenes problemer, vansker, onder eller hensikten med menneskenes eksistens.

Men Menigheten er Guds kirke. Og det som tilhører Gud er en hemmelighet som ikke er til å forstå for det naturlig kjødelige sinn. Derfor kan nok folk ha en slags menneskelig idé om hva og hvorfor Menigheten er til, men det er ikke Guds mening med den.

I vår tid har Gud kommunisert med menneskene gjennom sitt Ord på trykk, Den hellige skrift. Men den egentlige og sentrale mening i Bibelen er åndelig. Og naturlige sinn uten Guds Ånd kan ikke tenke åndelig eller fatte åpenbart åndelig kunnskap. Igjen gjentar jeg at for å gjøre dette enda mer av et mysterium, er Bibelen lik et puslepill med tusenvis av brikker. Så skal man forstå den, må puslespillet settes sammen «bud på bud, regel på regel . . . litt her, litt der» (Jes. 28:10, 13). Og det krever at Den Hellige Ånd føyes til menneskesinnet for at dette åndelige «puslespillet» skal kunne settes riktig sammen. Selv da krever det tid, flid og tålmodighet. Jeg har ikke vært i stand til å gi leseren dette med «hva og hvorfor» Menigheten alt på en gang og i korthet. Jeg ønsker å åpenbare mysteriet fullt ut!

Hva er da Menigheten?

Hvorfor «førstegrøden»?

Den er det organ som Gud spesielt har kalt ut av Satans verden. Den er kalt i en meget spesiell hensikt — for å læres opp til å bli regenter og lærere når Gud setter i gang med å omvende verden. De skal settes i stand til å herske og lære opp verden sammen med og under Kristus. Det er også nødvendig at de først blir forvandlet fra mennesker til virkelig guddommelige vesener, medlemmer av den guddommelige familie. Det forklarer hvorfor de gang på gang kalles «FØRSTEGRØDEN» av Guds frelse (Ef. 1:12; Rom. 11:16; Åp. 14:4). Pinsedagen ble opprinnelig kalt førstegrødens dag, og den billedliggjør at Menigheten skulle kalles og opplæres til sitt spesielle oppdrag før den tid da Gud vil åpne frelsen for verden. La det være helt klart at Gud ennå ikke har åpnet for livets tre for Satans verden. Heller enn å gjøre det, har Gud valgt ut dem som er forutbestemt til å bli særskilt kalt, slik at de kan forberedes til å bli konger og lærere og bli faktiske guddommelige vesener under Kristus når Gud åpner livets tre for hele verden. Det vil bli på den tid at Gud endelig vil utgyte sin Ånd over alt kjød, slik det blir nevnt i Joel 3:1.

Den greske inspirerte tekst i 2. Korinter 6:2 (og den hebraiske i Jesaja 49:8), som på norsk uriktig er oversatt «frelsens dag», står i ubestemt form, altså «en frelsens dag», slik det er oversatt i den danske bibel. Den bestemte form ble

innført av oversettere som var forført til å tro at dette var den eneste «frelsens dag» for alle.

Sannheten om at Menigheten ikke bare og alene er kalt for å bli frelst — ikke bare for å «komme seg inn i riket» som så mange har uttrykt det — blir klart bekreftet i lignelsene om pundene og om talentene.

Lignelsen om pundene

I lignelsen om pundene (Luk. 19:11-27) blir Jesus beskrevet som en mann av høy byrd som dro til Guds trone i himmelen for å motta riket av Gud. Han gav ett pund til hvert medlem i Menigheten, noe som representerer en andel av Guds Hellige Ånd. Dette viser at vi må vokse i Ånden, eller i nåde og kjennskap, gjennom vårt kristne liv.

Når Kristus kommer tilbake til jorden etter å ha fått riket og blitt kronet, vil han kalle medlemmene i Menigheten til regnskap. Den som har tidoblet andelen av Den Hellige Ånd (vokst og utviklet seg i nåde og kjennskap) som han eller hun ble tildelt, skal bli belønnet ved å få styre over ti byer. Den som kvalifiserte seg gjennom bare en halvt så stor vekst og utvikling, skal som lønn få styre over fem byer. Husk at vi skal lønnes etter våre gjerninger eller åndelig vekst, men frelsen er en fri gave.

Men hva med den som trodde han «var kommet seg inn i Guds rike» uten noen åndelig vekst eller utvikling? Han vil miste den andelen av Den Hellige Ånd han først ble tildelt, dvs. han vil miste den frelsen han feilaktig trodde han hadde fått. Han vil ikke komme inn i Guds rike! Han ble ikke kalt bare for å bli frelst, men for å kvalifisere seg til å herske og lære under Kristus i riket når Gud virkelig åpner adgang til frelse for alle på jorden. Det er klokt å merke seg at det ikke blir åpnet adgang til frelse for dem i Satans verden. Det vil da være Guds verden — morgendagens verden.

Lignelsen om talentene (Matt. 25) understreker samme sannhet.

Lignelsen om såmannen

Det samme gjør lignelsen om såmannen og sæden i Matteus 13:1-9. Men Jesu disipler forstod ikke lignelsen. De spurte Jesus (vers 10) hvorfor han talte til folkemengden i lignelser.

Jesus svarte disse disiplene, som var utkalt fra verden i et spesielt oppdrag: «Fordi eder er det gitt å få vite himlenes rikes hemmeligheter; men dem er det ikke gitt.» Dette er et nytt eksempel som viser at Gud ikke kaller verden til forståelse og frelse nå. Jesus talte til den verden som ikke var kalt, i lignelser for å skjule meningen (vers 13). Han forklarte lignelsen til sine disipler som var kalt (vers 18–23).

Noen av dem som blir kalt i denne kirketidsalderen, hører Guds Ord når det blir forkynt, men de forstår det ikke, og Satan røver bort det som ble sådd i deres hjerter. Noen mottar sannheten med glede når den blir forkynt for dem, men de mangler sinnets og karakterens dybde. Når forfølgelsene kommer, tar de anstøt og vender seg bort. Andre hører og reagerer først positivt, men de er så opptatt av å tjene til livets opphold og nyte de goder verden kan by dem, at de ikke produserer noen frukt. De er som han som fikk ett pund, men som ikke vokste i åndelig karakter og kjennskap.

Men av de andre som ble kalt ut av denne verden og inn i Guds Menighet, var det noen som bar en åndelig grøde på 100 fold, mens noen bar 60 og andre 30. De blir frelst gjennom Guds ufortjente nåde, men i sitt neste liv i Guds rike skal de lønnes og få stillinger med ansvar og makt alt etter sine gjerninger.

Det vil si i forhold til den frukten de bærer. Og slik frukt betyr mer enn regelmessig bibellesning, bønn, kirkegang eller frivillig menighetstjeneste. Det betyr «Åndens frukt», slik det er forklart i Galaterne 5:22 — å vise mer kjærlighet eller utadvendt omsorg for andre, å vokse i glede, som er overstrømmende lykke, i fred med din egen familie, med naboer og alle andre. Det vil si å bli mer tålmodig, snillere og mildere mot andre, å vise godhet og tro såvel som ydmykhet og måtehold.

Menigheten er derfor det organ som er utkalt fra Satans verden for å bli beredt til sammen med og under Kristus å gjenopprette Guds styre på jorden. Det vil bli en tid da Satan er fjernet og alt levende kalles til anger, omvendelse og frelse med evig liv gjennom Guds Hellige Ånd. Menigheten, som da vil være udødelig, skal regjere med Kristus og således overta Satans nåværende styre!

Menigheten er altså den gruppe av utkalte individer som ved oppstandelsen skal utgjøre førstegrøden av Guds høst. Den vil bestå i en innhøsting av fysiske mennesker av kjøtt og blod som blir omgjort til guddommelige, udødelige GUDS-VESENER — dem som Gud faktisk har reproduisert seg selv gjennom!

Menigheten fortsatt kjødelig

Hvorfor har Gud i sin visdom gått langsomt frem — ett skritt om gangen? Få innser HVOR STOR Guds HENSIKT er!

Etter alle disse årene med syndige menneskeliv avskåret fra Gud, er de i Menigheten, selv med Guds egen Hellige Ånd gitt ved den opprinnelig omvendelsen til dem som ble *forandret*, i utgangspunktet «småbarn i Kristus» — fortsatt langt mer kjødelige enn åndelige.

Dette må vi forstå!

Menigheten som fra først av er kalt i dette liv, er IKKE ENNÅ i stand til å regjere jorden — til å sitte med Kristus på den tronen som Gud fra først av plasserte Lucifer på — til å administrere Guds styre.

Og det er derfor Gud har plassert sitt styre i sin menighet. Det er derfor styreformen i Guds Menighet er teokratisk og ikke demokratisk. Det er derfor Gud har opprettet rangsgrader i styringen av sin menighet: apostler, evangelister, pastorer og både prekende og ikke-prekende eldste, «inntil vi [i Menigheten] alle når frem til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde» (Ef. 4:13). Det er ikke et spørsmål om å «ha kommet seg inn i riket» etter å være døpt, men et spørsmål om åndelig vekst og utvikling i kjennskap og rettsindig karakter. Det er derfor Menigheten er hierarkisk i sin form med ledelse fra Gud på toppen og nedover, ikke fra bunnen og opp. Ellers ville jo de på bunnen styre over Gud!

Det er SAMME styreform som Kristus skal styre alle folkeslag med fra tusenårsriket av!

Og det er derfor Satan så snedig har påvirket dissenterne innen Guds Menighet til å bli fortørnet og bitre mot Guds styre — og at noen har gått ut av Menigheten!

Kirkene i denne verden — «den tradisjonelle kristenhet» — snakker IKKE om GUDS styre. De fremstiller ikke Jesus

som kommende *Verdenshersker*. De forkynner ikke Jesus som kommende KONGE — bare som Frelser. De overser eller forkaster skriftsteder som omtaler Kristus som Konge og vordende Hersker, og med en styrende *regjering* i Guds rike. Og det innebærer at de bevisst AVVISER og UTELATER Jesu *evangeliebudskap* i sin lære og forkynnelse! De lærer at man *allerede er frelst* når man «tar imot» (FÅR TAK I) Kristus!

Jeg gjentar, den som Gud kaller og legger til sin menighet, er ikke ved den første omvendelse på noen måte i stand til å få makt til å herske over folkeslag.

Han kalles et «småbarn i Kristus». Hvis han er angrende og virkelig er omvendt på dette foreløpige menneskestadiet, har han faktisk allerede mottatt en andel av Guds Hellige Ånd. Faktisk kan vi lese i Romerne 8:16: «Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.»

Men vi må vokse åndelig før vi blir kvalifisert til å herske over byer og land og undervise dem som blir omvendt.

Som apostelen Paulus sa til dem i det 1. århundres menighet som ikke vokste åndelig: «For at I ikke skal bli trege, men etterfølge dem som ved tro og tålmod arver løftene. For da Gud gav Abraham løftet, svor han ved seg selv, ettersom han ingen større hadde å sverge ved, og sa: Sannelig, jeg vil rikelig velsigne deg og storlig mangfoldiggjøre deg» (Hebr. 6:12-14).

Selv om vi ennå ikke er fødte Guds barn, er vi allerede Guds unnfangede barn. På samme måte er det befruktete foster i den vordende mors liv, *allerede* sine foreldres barn, selv om det ennå ikke er født. Derfor må jeg i forbifarten nevne at *abort er MORD!*

Men dette fører oss til en ytterst viktig hensikt og funksjon med Menigheten!

Fra vers 22 er Galaterne 4 en allegori om de to paktene — paktens som ble opprettet med det nasjonale Israel ved Sinai-fjellet, og den nye pakt som vil bli opprettet ved kristi gjenkomst. Imidlertid er prestene i Menigheten «duelige til å være tjenere for en ny pakt» (2. Kor. 3:6).

Menigheten er en del av den nye pakt og en forløper for dens endelige opprettelse.

I allegorien om de to pakter kalles Menigheten «vår alles mor» — altså mor til alle i Menigheten.

Legg derfor merke til denne direkte sammenligningen. Gud reproducerer seg selv gjennom mennesker. Han gav oss evnen til å reproducere oss selv. Og menneskelig reproduksjon er en nøyaktig kopi av samme type som Guds ÅNDELIGE REPRODUKSJON!

Hvordan menneskets formering er et bilde på åndelig frelse

La oss nå se og forstå hvordan menneskelig formering er et bilde på åndelig frelse!

Alt menneskeliv kommer fra et ganske lite egg som kalles et ovum. Det produseres i menneskemoren og er på størrelse med en knappenålsspiss. Ved sterk forstørrelse kan man se en liten kjerne i det. Men *i seg selv* har dette egget et svært begrenset liv. Enkelte leger og forskere mener at det bare lever et døgn eller så hvis det ikke blir befruktet av en mannlig sædcelle.

Men egget kan *få* menneskeliv av sædcellen som produseres i kroppen til menneskefaren. Sædcellen er den minste cellen i menneskekroppen — eggcellen er omtrent 50 ganger så stor. Når en sædcelle trenger inn i en eggcelle, finner den veien til kjernen og forener seg med den. Dette gir *liv*, fysisk *menneskeliv* til egget.

Men ennå er det ikke født som et menneske. Menneskelivet er bare blitt *unntanget*. De åtte første ukene kalles det et embryo. Deretter, og frem til fødselen, kalles det et foster. Et menneskeliv begynner i det små — ved at et egg så stort som en knappenålsspiss befruktes av en sædcelle som er den minste cellen i hele kroppen!

Når fosteret er unntanget, må det næres og utvikles med fysisk føde fra jorden, som det får gjennom moren. Fra denne fysiske ernæringen må det vokse og *vokse* og VOKSE — til det er stort nok til å bli født, etter ni måneder. Etterhvert som det vokser, blir de fysiske organer og særtrekk gradvis formet. Snart dannes det en ryggrad og et hjerte som begynner å slå. Andre indre organer tar også form, og etterhvert en kropp, et hode, ben og armer. Til slutt begynner det å vokse hår på hodet og negler på fingre og tær — og ansiktstrekkene kommer gradvis frem. Etter ni måneder er gjennomsnittsfosteret kommet opp i en vekt på 2,5 til 3,5 kg og er rede til å bli født.

Et menneske må unnfanges ved sin far. For å bli født på ny ved Guds Ånd, må det først unnfanges ved sin åndelige Far — Den Allmektige Gud.

En forbløffende sammenligning

Se nå bare hvordan menneskets unnfangelse, fosterstadium og fødsel i forbløffende grad tilsvarer den åndelige frelse: Det at man blir født av Gud, at man får EVIG LIV i Guds rike, i Familien Gud som vi kan FØDES inn i!

I åndelig henseende er hvert voksent menneske et «egg». I dette åndelige egget er det en kjerne, menneskesinnet med sin menneskeånd. Dette åndelige «egget» har en svært begrenset levetid i seg selv sammenlignet med evig liv — rundt regnet 70 år. Men det kan få guddommelig, udødelig åndelig liv plantet i seg ved at Den Hellige Ånd, som kommer fra Gud Fader selv, trenger inn i det. Denne guddommelige Ånd fra Gud forener seg med kjernen i menneske-«egget», som er menneskets ånd og sinn. Derved får vi også del i guddommelig natur (2. Pet. 1:4). Til da har vi bare hatt menneskelig, kjødelig eller uomvendt natur.

Likesom den menneskelige sædcellen er den aller *minste* av kroppens celler, begynner mange nylig unnfangne kristne med en ganske *liten* del av Guds Hellige Ånd og karakter. Til å begynne med kan mange være omtrent 99,44 prosent kjødelige! Guds menighet i Korint var øyensynlig det (1. Kor. 3:1-3), for apostelen Paulus skrev at han fremdeles måtte gi dem åndelig *melk* — ikke ennå fast «føde». De var sannelig ennå ikke «født på ny».

Slik den menneskelige sædcelle finner veien til *kjernen* i egget og forener seg med den, trenger Guds Ånd inn i menneskets ånd og sinn og forener seg med den! Som forklart tidligere, er det en ånd i mennesket. Denne menneskeånden har forenet seg med hjernen for å forme menneskesinnet. Guds Ånd forener seg med vår ånd og vitner med den at vi nå er Guds barn (Rom. 8:16). Og Guds Hellige Ånd, som nå er forenet med vår menneskeånd i vårt sinn, gir sinnet evnen til å forstå ÅNDELIG KUNNSKAP (1. Kor. 2:11), som det kjødelige sinn ikke kan fatte.

Nå har vi det evige livs, guddommelig livs, nærvær gjennom Guds Ånd. På samme måte er menneskefosteret

faktisk et menneskeliv, om enn ennå utviklet. Men vi er ennå ikke udødelige åndelige vesener, ennå ikke født av Gud, likesom menneskefosteret ennå ikke er født av sine foreldre. Ennå har vi ikke arvet og blitt eiere, men vi er fysiske ARVINGER (Rom. 8:17). Men *hvis* Guds Hellige Ånd bor i oss, da vil Gud ved oppstandelsen «levendegjøre» våre dødelige legemer til udødelighet, *ved* sin Ånd som «bor i oss» (Rom. 8:11; 1. Kor. 15:49-53).

Nå ser vi hvordan denne forbløffende analogien fortsetter!

Ennå er vi ikke *født* som guddommelige vesener. Ennå består vi ikke av ånd, men av fysisk stoff. Det guddommelige liv er bare blitt unnfanget. Den guddommelige karakter er til å begynne med så liten at det er tvilsomt om noe av den kan påvises — med unntak av den ekstatiske gløden av åndelig henrykkelse som vi kan utstråle i omvendelsens «første kjærlighet» — åndelig talt. Men hva åndelig kjennskap og utviklet åndelig karakter angår, har vi ennå ikke mye å fare med.

Det åndelige foster

Så når vi først er åndelig unnfanget, er vi bare et åndelig foster. Nå må vi ernæres med ÅNDELIG føde! Jesus sa at mennesket ikke lever av brød (fysisk føde) alene, men av HVERT ORD FRA GUD (åndelig føde)! Vi drikker inn av det fra Bibelen! Men vi drikker også inn av denne åndelige kunnskap og karakter ved personlig, intim og stadig kontakt med Gud gjennom bønn og gjennom kristent fellesskap med Guds barn i hans menighet, og videre gjennom den lære som Menigheten stadig gir oss.

Det fysiske menneskefoster får fysisk næring gjennom moren. Guds Menighet kalles Jerusalem der oppe som «er vår mor» (Gal. 4:26).

Legg merke til den nøyaktige parallell! Menigheten er sine medlemmers åndelige mor. Gud har satt sine kalte og utvalgte prester i sin menighet til å fø hjorden — «for at de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjerning, til Kristi legemes [Menighetens] oppbyggelse inntil vi alle når frem til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde» (Ef. 4:11-13).

Kristi SANNE prester (og hvor få det er av dem i dag!) har som plikt å BESKYTTE de unnfangede, men ennå ufødte hellige mot falske doktriner og falske prester.

Menneskemoren bærer sitt ufødte barn i den delen av kroppen hvor hun best kan beskytte det mot *fysisk* skade. Dette er en del av hennes oppgave, ved siden av å ernære det ufødte barnet. Ved Kristi prester gir menigheten likedan rådgivning og råd til de ufødte medlemmene, foruten at den instruerer, lærer og BESKYTTER dem mot *åndelig* skade! For et HERLIG bilde menneskenes formering gir på åndelig frelse!

La oss fortsette. Likesom menneskefosteret må vokse seg *fysisk* stort nok til å bli født, så må den unnfangne kristne vokse i nåde og i kjennskap til Kristus (2. Pet. 3:18). Han må seire, utvikle åndelige karakter i dette liv, slik at han kan bli FØDT inn i Guds rike! Og etterhvert som menneskefosteret gradvis utvikler sine fysiske organer, lemmer og karakteristiske trekk ett for ett, må også den unnfangne kristne stadig og gradvis utvikle åndelig karakter — kjærlighet, tro, tålmodighet, mildhet og måtehold. Han (eller hun) må leve og gjøre etter Guds Ord. Han må utvikle guddommelige karakter!

Endelig — udødelighet!

Når Gud så finner at tiden er inne — selv om det mennesket det gjelder, dør i mellomtiden — vil det ved Kristi gjenkomst bli født av Gud inn i Guds rike, enten ved en oppstandelse, eller gjennom en øyeblikkelig FORVANDLING til udødelighet — for Gud er det riket! Da vil det ikke lenger være jordisk kjøtt og blod, men ånd, slik Gud er ånd (Joh. 4:24).

Hvor vidunderlig er ikke Guds sannhet!

Likevel har Satan med sine sjofle bedrag FORFØRT VERDEN. Han har forblindet menneskeheten for det faktum at Gud er det kongeriket Jesus forkynte — og at vi kan bli født som åndelige individer, som del av denne guddommelige familien, som del av GUDS RIKE!

Hvor kostelig er ikke Guds sannhet! Gud formet formeringsprosessen for å gi et fysisk bilde av sin sannhet, og for at vi stadig skal kunne bevare kunnskapen om hans herlige frelsesplan!

Det er Menighetens funksjon — som de kristnes åndelige mor — å utvikle hellig, rettsindig og fullkommen guddomme-

lig karakter hos dem som Gud har kalt — dem han har lagt til Menigheten.

Husk, ingen kan komme til Kristus uten at de er kalt og dratt av Gud Fader (Joh. 6:44). Nyelig omvendte medlemmer blir ikke bragt til åndelig omvendelse gjennom evangelisters «markedsføring». De blir ikke «overtalt» til «omvendelse». Det er ikke tale om et følelsesmessig press gjennom evangelistisk veltalenhet eller lidenskap, ei heller følelsesladde «alter-samlinger» under evangelistiske korstog, akkompagnert av dystre toner fra et kor som synger «Jeg kommer som jeg er — jeg kommer, jeg kommer».

Du finner ikke denslags MODERNE «gammeldags evangelie»-korstog hverken lært eller brukt som eksempel i Det nye testamente! Likevel tror folk i dag feilaktig at det var slik Jesus mente det skulle være — og slik han startet det.

Jesus kom IKKE på noe «sjelefrelsende korstog» for å prøve å frelse alle som på den tiden var i Satans verden. Han kom for å kalle ut av Satans verden et folk som forut var bestemt og spesielt kalt og dradd av Gud. Jesus sa at det var umulig for andre i Satans verden å komme til ham for å bli frelst, medmindre de var blitt spesielt kalt av Gud til å bli konger og prester når Guds verden av i morgen overtar for Satans verden. Jesus bad eller bønnfalt ALDRI noen om å «gi ham sitt hjerte». Ved Jakobs brønn i Samaria snakket Jesus til en kvinne om Den Hellige Ånd som «levende vann».

Kvinnen sa til ham: «Herre! gi meg dette vann, så jeg kan slippe å tørste...» Dette var en direkte anmodning fra en uomvendt kvinne om å få frelse og Den Hellige Ånds gave. *Men Jesus fortalte henne bare om hennes synder — det hun måtte angre på!* Han sa ikke: «Kom til meg slik du er i dine synder.»

Ingen kan komme til Jesus uten at Gud Fader drar dem! Alle har syndet. Synd er mot Gud Fader. Man må først angre på synd — vende seg bort fra den! Dette er mye mer enn samvittighetsnag eller skyldfølelse. Det er et spørsmål om å være tilstrekkelig LEI seg, slik at man vender seg BORT FRA synden og overvinner den. Dette forsoner en med Gud i troen på Kristus. Det er Gud Fader som legger til Menigheten dem som han kaller til frelse (Apg. 2:47). Det er Gud som innsetter medlemmene i Menigheten (1. Kor. 12:18) — ikke den følel-

sesladede veltalenhet hos evangelisten som kaller folk frem til alteret!

Gud innsetter de enkelte medlemmer i sin menighet for at hans egen hellige, rettferdige og fullkomne karakter kan utvikles i dem. Og hvorfor? For å forberede dem til å bli **GUDDOMMELIGE VESENER I GUDS RIKE** (familie) for å styre og herske over hele jorden med Guds regjering.

Men hvordan utvikler Menigheten som medlemmenes åndelige mor, denne åndelige karakter?

Dette bringer oss til Menighetens egentlige hensikt — og til en forståelse av hvorfor man ikke kan bli født på ny utenfor Menigheten.

Den egentlige hensikt med Menigheten

Nå viktigst av alt — hva er den egentlige hensikt med Menigheten? Hvorfor fikk Gud Kristus til å grunnlegge den?

Menigheten er omvendte menneskers åndelige mor. De er åndelige fostre som ennå **IKKE ER FØDT**, selv om de er unnfanget ved Guds Hellige Ånd — allerede Guds barn.

Menigheten er Guds godt organiserte åndelige organisme som har til formål å gi åndelig føde, trening og utvikling av åndelig rettferdig karakter i de fremtidige guddommelige vesnene — de som er Gud Faders barn!

For denne treningen — denne åndelige utviklingen av Guds karakter — har Gud gitt Menigheten et dobbelt ansvar:

1) «Gå ut i alle verden» og forkynn *den gode nyheten* — kunngjøringen — om Guds kommende rike.

2) «Fø mine får.»

Men i det å fø «fårene», dvs. utvikle Guds åndelige karakter i dem, har Gud gitt dem deres del i å støtte og bakke opp det store oppdraget: «Gå ut i all verden.»

Dette første og store oppdraget ble gitt til apostlene. I mindre grad ble evangelister brukt til å bære frem budskapet. Andre ledere — ordinerte prester — var stasjonære, men selv den lokale pastor for en menighet kunne holde evangeliske gudstjenester i sitt distrikt — ikke den «sjelefrelsende kortsogs»-typen, men gjennom foredrag hvor han kunngjør og forkynner Guds rikes komme (det sanne evangelium) som et vitne!

Hele dette store oppdraget — å forkynne godt nytt om

det kommende rike og å «få fårene» — er en kombinert tjeneste og funksjon i Menigheten.

Det individuelle legmedlem har sin vitale rolle i forkynnelsen av de gode nyhetene (evangeliet) for verden. Hvordan? Ikke ved selv å gå ut og forkynne Kristi budskap for nabolaget eller for verden. Det blir i første rekke gjort av apostlene, i mindre grad av evangelister, og i enda mindre grad på lokale steder av lokale prester. (De lokale prestenes hovedansvar er å føre tilsyn med og preke for den lokale menigheten.)

Men hele Menighetens virksomhet er et hele, organisert i forskjellige virksomheter og tjenester (1. Kor. 12:5-6).

Legmedlemmenes del

Hvilken del har f. eks. det individuelle lokalmedlem i arbeidet med å bringe evangeliet til hele verden? Dette gjøres primært og direkte av apostelen. I denne siste halvdel av det 20. århundre gjøres det også gjennom radio, fjernsyn og på trykk!

I det 1. århundre ble det gjort ved personlig forkynnelse. Hvilken del hadde den gang det individuelle legmedlem i det?

En stor del! Uten dette større legeme av legmedlemmer hadde ikke apostlene kunnet gjøre noe!

Legg merke til et eksempel fra Skriften: Peter og Johannes hadde vært og forkynt budskapet i tempelet i Jerusalem. Peter hadde gjort et mirakel, og en stor skare hadde samlet seg. Følgen ble at Peter og Johannes ble kastet i fengsel natten over under alvorlige truster. Deres liv var i fare. De ble motløse.

Da de ble løslatt, gikk de øyeblikkelig til legmedlemmene (Apg. 4:23). De trengte brødrenes støtte og oppmuntring. De bad inntrengende! Peter og Johannes trengte sårt denne lojalitet, støtte og bønnene fra legmedlemmene. *De var alle på samme lag!*

Undertegnede, Kristi apostel, kan med ettertrykk si at apostlene, evangelistene, pastorene og de eldste ikke ville kunne fortsette Guds virksomhet uten den lojale støtten og den vedvarende oppmuntringen fra legmedlemmene.

Heller ikke kan det individuelle legmedlem utvikle og bygge opp i seg Guds hellige, rettfærdige og fullkomne karakter uten apostelens, evangelistenes, pastorenes og de eldstes virksom-

het. Alle disse forskjelligartede medlemmer som Gud har satt i Menigheten, er gjensidig avhengige av hverandre. De utgjør et LAG — en ORGANISERT ÅNDELIG ORGANISME — fullstendig forskjellig fra enhver verdslig og jordisk organisasjon!

Men hvordan fungerer denne gjensidige avhengigheten mer spesifikt?

Gud har sørget for moderne metoder

Hele Menighetens virksomhet i sin alminnelighet koster penger i denne verden i slutten av det 20. århundre. Menigheten har hjelpemidler og metoder til sin rådighet for å utføre sitt oppdrag som ikke eksisterte i det 1. århundres verden. Uten legmedlemmenes tiender og generøse frivillige gaver kunne ikke Menighetens oppdrag gjennomføres i dagens verden.

Uten alle medlemmenes inderlige, fremherskende og vedvarende bønner kunne ikke arbeidet gjennomføres. Uten den vedvarende oppmuntringen fra legmedlemmer og dem som står over dem lokalt, kunne ikke vi som arbeider fra hovedkvarteret, holde ut under forfølgelsene, motstanden, rettssakene og frustrasjonene.

Omvendt er det like nødvendig at legmedlemmene får oppmuntring, beløring, råd og ledelse fra hovedkvarteret og de lokale prestene.

Et eksempel på det første: Jeg mottar ofte store kort — ofte vakkert illustrert eller dekorert — undertegnet av hundrevis av medlemmer i lokale menigheter, som gir oppmuntring og forsikring om lojalitet og støtte. Legmedlemmer verden over kan simpelthen ikke forestille seg hvor mye oppmuntring og inspirasjon dette gir ham som Kristus har valgt til å lede denne veldige verdensomfattende aktiviteten som Guds Menighet er! Forsikringen om vedvarende oppriktige BØNNER til Gud fra tusenvis av stemmer fra alle verdens kanter, inspirerer til troens tillit til å holde ut i ledelse av og tilsyn med dette store arbeid!

Men mere detaljert, hvordan er Guds Menighet organisert i dag — hvordan fungerer den i denne moderne siste del av det 20. århundre?

Kristi evangebudskap om Guds rike går ut verden over i dynamisk STYRKE gjennom radio, fjernsyn og ved bladet *Den Enkle Sannhet*, som kommer ut i masseopplag. Dette enestå-

ende tidsskriftet med et månedlig opplag på åtte millioner, på syv språk i farger, bærer frem Kristi evangelium på en effektiv og interessant måte. Videre sendes på forespørsel millioner av eksemplarer av tiltrekkende hefter og til og med hele bøker gratis ut. En dynamisk kampanje av helsides budskap ble rykket inn som annonser i ledende aviser som *New York Times*, *Wall Street Journal*, *Los Angeles Times*, *San Francisco Chronicle* og andre dagsaviser. Videre er stor plass blitt brukt i Londons *Times*.

For å oppmuntre lokale kirkemedlemmer og presteskapet sendes videre en 14–20 siders stensilert *Pastor General's Report* ut fra hovedkvarteret annenhver uke til alle prestene. To ganger i måneden går en tabloidavis, *Worldwide News*, til alle medlemmer, og månedlig sendes *Godt Nytt*, et pent blad i farger, til alle legmedlemmer, prester og medarbeidere på vei mot medlemskap. Og endelig sender den ledende pastor månedlig ut et brev til alle medlemmer og medarbeidere med rapport om fremgangen i virksomheten, løpende aktiviteter og behov.

Og så må vi ikke overse en meget viktig avdeling, bibel-korrespondansekurset, som sendes gratis til dem av legmedlemmene og publikum som melder seg på, med dyptpløyende leksjoner i grunnleggende emner i Bibelen.

Undertegnede personlige reiser til alle deler av verden, som personlig representant for Kristi budskap for konger, keisere, presidenter, statsministere og ledere under dem i tallrike land bør kanskje også nevnes.

Alt dette er en velorganisert virksomhet som virkeliggjør Menighetens formål: 1) å forkynne det kommende Gudsriket for verden og 2) å fø hjorden.

«Einstøingen» — «den individuelle kristne» som ønsker å klatre opp til Guds rike på noen annen måte enn ved KRISTUS og HANS VEI gjennom hans menighet — blir ikke utdannet i KRISTI UTDANNELSESFORM, for å styre og regjere med Kristus i hans rike!

«Individuelle kristne» — forhenværende medlemmer

Hva så med de «private» eller «individuelle kristne» som sier: «Jeg vil ikke ha del i kirken — jeg ønsker å søke min frelse direkte og alene med Jesus Kristus.»

Svaret er: Gud har selv satt opp planen og metoden for hvordan mennesker, etter unnfangelsen, kan bli undervist og forberedt på å bli del av det guddommelige personale av fødte guddommelige vesener som skal utgjøre Guds rike!

Guds rike vil bli Gudsfamilien — en prektig og høyt utdannet og organisert familie av guddommelige skikkelser. Menigheten er Guds spesialskole for å utdanne dem som han har utvalgt og kalt til å bli undervist i hans menighet — til å bli konger og prester, for å styre og lære opp i sin del av riket. Bare de som på den måten er utdannet i Menigheten, vil bli konger og prester i Guds rike.

Den som sier: «Jeg vil søke min frelse alene, utenfor Menigheten», er helt forført. Dette er ikke tiden da frelsen er åpen for dem i Satans verden. Igjen må jeg gjenta med ettertrykk at de som blir kalt nå, IKKE KALLES bare for å bli frelst. De er kalt for en særskilt opplæring som bare gis i Guds Menighet.

De som er i Satans verden, kan ikke utdanne seg selv utenfor Menigheten for det spesielle kall å være regenter og lærere i Guds rike når Satan er fjernet og verden er blitt Guds verden.

Menigheten er organisert etter Guds mønster for gjensidig lagarbeid og samarbeid for å fungere fullkomment sammen. De skal bli Guds familien slik den skal eksistere ved tiden for Kristi annet komme. Husk at Gud er den guddommelige familie!

La oss bruke en analogi fra Satans verden. En fotballspiller sier: «Jeg ønsker å delta i alle kampene, men jeg vil trene *alene*. Jeg ønsker ikke å være med på laget før kampene begynner.» Ville treneren la ham få være på laget under kampene uten at han hadde lært samspill under treningen? Heller ikke vil Gud slippe noen inn i sin familie ved oppstandelsen som nekter å være en del av den nå — i Menigheten — i den åndelige «treningstiden».

Til dem som ble valgt til å være apostler da Menigheten ble stiftet sa Jesus, idet han snakket om Menigheten: «Jeg er vintreet, I er grenene.» De som ikke var forent med andre av grenene, alle forent med stammen, var INGEN DEL AV MENIGHETEN, og Gud Fader vil kaste dem vekk som DØDE grener. Livet (åndelig liv inngitt nå) mottar vi sam-

men med alle andre «grener» fra stammen — Kristus, Menighetens Hode!

Hva med en som har vært i Kristi «åndelige legeme», Menigheten, og som utelukkes av en eller annen grunn (for å ha forårsaket splittelse eller opprør eller opposisjon mot Menighetens ledelse)? Menigheten er som en gravid mor. Hvis det skjer en abort, forsvinner livet fra fosteret. Det er nok imidlertid én forskjell i denne analogien. Et menneske som går ut av, eller settes ut av, Guds Menighet, kan, ved omvendelse og fornyet tro, igjen bli tatt opp i legemet.

Hva med verdens kirker?

Hva med de millioner av medlemmer i andre kirker eller religioner?

Satan er den store forfalsker. Han har sine kirker, sine religioner og sine geistlige i disse religionene og kirkene (2. Kor. 11:13-15). Hva med de millioner av mennesker i de tradisjonelle, etablerte «kristne» kirker? I Åpenbaringen 12 blir den sanne menighet avbildet som den forfulgte «lille hjord», hvorav mange ble martyrer — drept for sin tro — som måtte FLYKTE i sikkerhet fra forfølgelse, tortur og død. I kapitel 17 beskrives de store, politiske og mektige kirkesamfunn i verden, ledet med deres «mor», «Babylon den store, mor til skjøgene og stygghetene på jorden» (vers 5). Med andre ord, den gamle «babylonske mysteriereligion» som datterkirker har gått ut av i protest. Denne politisk mektige kirken forfulgte «de hellige» (vers 6). Denne falske, men politisk mektig, kirken sitter på et «dyr», som i kapitel 13 er beskrevet som en regjering som styrer i kraft av «dragen» som (Åp. 12:9) er djevelen Satan.

Dette er sjokkerende, men klart åpenbaret i Guds Ord!

Hva med dem i de kirkesamfunn som bekjenner seg som «gjenfødte kristne»? De er forført! De kan være aldri så oppriktige. De vet ikke at de er forført og tar feil i sin tro. Men de blir ikke dømt nå! De er hverken dømt til ildsjøn eller «frelst». De tilhører dem i hele verden som, overbevist av Satans forførelser, er avskåret fra Gud!

Det må gjentas, de vil få sine øyne åpnet for Guds sannhet hvis de fortsatt lever etter at Kristus kommer og Satan er fjernet — eller, hvis de dør før den tid, når de

oppstår og kalles til sannhet og frelse i oppstandelsen til den store hvite trones dom (Åp. 20:11-12).

Igjen vil vi oppfordre leseren til å lese vårt gratis hefte *Hva menes egentlig med «født på ny»?*

Ja, hele verden er forført. Men Gud være lovet! Satan skal snart fjernes fra jorden, øyne skal bli åpnet for den forbausende sannhet, og til slutt skal alle som noen gang har levd, bli kalt til frelse og evig liv! Men når de blir kalt, må enhver ta sin beslutning. Jeg beklager å måtte si det, men enkelte vil ikke omvende seg, tro og bli frelst. Denne boken fremholder bestemt ikke noen universell frelse. Noen kommer til slutt til å gå til grunne i ildsjøen.

I mellomtiden må Guds herlige hensikt oppfylles her på jorden i henhold til Guds vidunderlige mesterplan — ett skritt om gangen!

Tros- og læresetninger

Vi må nå oppsummere Guds sanne menighets tros- og læresetninger.

Dette står selvfølgelig i direkte relasjon til hensikten med Menigheten, nemlig å kalle disipler (elever, studenter) ut av Satans nåværende verden for å bli utdannet til å bli konger og prester (lærere) i Guds verden av i morgen når Gud vil åpne adgangen til livets tre (frelse, udødelighet) for alt kjød.

Men læremessig, husk hva Menigheten er kalt til å gjenopprette — Guds rike, hans styre og karakter. Hva ble fjernet? Guds lov, grunnlaget for hans styre og selve det innerste vesen i Guds karakter og guddommelige liv.

Med andre ord, det sentrale punkt er spørsmålet om *synd*. Synd er overtredelse av Guds åndelige lov (1. Joh. 3:4).

Satan har forført denne verdens kirkesamfunn til å tro at Guds lov ble avskaffet — at istedenfor å betale prisen i menneskenes sted for å ha brutt loven, avskaffet Jesus snarere loven — «naglet den til korset».

Uttrykket som brukes av protestanter, «å nagle loven til korset», kan bare bety én ting. Dette er Satans lære om at da Kristus ble naglet til korset, avskaffet han loven og gjorde det dermed mulig for menneskene ustraffet å synde. Det som faktisk ble naglet til korset, var Kristus, han som bar våre synder, idet han tok dem på seg og betalte dødsstraffen i vårt

sted slik at vi er befridd fra syndens endelige straff, men ikke derfor gitt frihet til å synde ustraffet.

Den grunnleggende tro og lære i Guds sanne menighet bygger derfor på Guds lovs rettskaffenhet og lydighet mot den. Denne loven er kjærlighet. Men det er ikke menneskelig kjærlighet. Menneskelig kjærlighet kan ikke heve seg over nivået for menneskelig selvopptatthet. Det må være «Guds kjærlighet . . . utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd» (Rom. 5:5). Det gamle Israel kunne ikke virkelig adlyde Guds lov. De kunne bare holde den i henhold til lovens bokstav. Men siden kjærligheten er lovens oppfyllelse, og de bare hadde menneskelig selvopptatt kjærlighet, kunne de ikke holde loven i henhold til lovens ånd — fordi Den Hellige Ånd ikke ennå var gitt.

Denne grunnleggende lære omfatter derfor alle «Den Hellige Ånds frukter» — kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, saktmodighet, selvbeherskelse osv.

Guds sanne menighets lære er simpelthen «å leve etter hvert ord» i Bibelen.

Det første mennesket, Adam, valgte selv å skille mellom godt og ondt — selv å bestemme sine tros- og læresetninger og sin livsstil. Verden har fulgt samme kurs i 6000 år. Menigheten er kalt ut av verden for å leve slik Gud lærer gjennom Bibelen.

Sammenfatning av Menighetens historie

Endelig kommer vi til en kort oversikt over Menighetens historie fra dens grunnleggelse i år 31 e.Kr. til i dag.

Menigheten ble grunnlagt på førstegrødens dag som kalles pinse, i juni år 31 e.Kr. Den Hellige Ånd kom fra himmelen over de 120 disiplene som var samlet i Jerusalem, ved et mirakuløst skue som aldri har forekommet hverken før eller siden.

De 120 var alle «samlet på samme sted». Plutselig «kom det en lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær» (Apg. 2:2). Har du noen gang opplevd en tornado eller orkan? Det har jeg. Vind kan lage en meget kraftig lyd. Denne lyden fylte «hele huset der de satt». Så «viste det seg for dem tunger likesom av ild som skilte seg og satte seg på enhver av dem.

Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale med andre tunger [i andre språk], alt ettersom Ånden gav dem å tale.»

Aldri, hverken før eller siden, har et slikt overnaturlig skue funnet sted. Likevel påstår de moderne sektene som kaller seg «pinsevenner» at de gjentar denne opplevelsen.

Men i møtene deres kommer det ingen slik lyd fra himmelen. Ingen tunger av flammende ild som overnaturlig deler seg og setter seg på hodene deres. Noen bryter ut i et slags babbell som antas å være et eller annet fremmed språk, men som absolutt ikke har noen likhet med det som hendte på denne pinsedagen i år 31 e.Kr. Legg merke til hva slags språk som ble snakket da Menigheten ble stiftet. Foruten de 120 var det mange til stede fra mange land med forskjellige språk. Legg spesielt merke til at disse fremmede «hørte dem [de 120] tale enhver på sitt eget mål; og de ble forferdet og undret seg, og sa: Men er ikke alle disse som taler, galileere? Hvorledes går det da til at vi alle hører vårt eget mål, som vi er født i?»

Legg omhyggelig merke til at hver enkelt hørte disse 120 alle snakke deres eget morsmål. Grekerne hørte de 120 snakke gresk. Parterne hørte de samme 120 snakke parterisk. Mederne hørte de 120 snakke medernes språk. De forstod det som ble sagt. De oppfattet budskapet!

I dag kan en person i et «pinsevennmøte» bryte ut i et slags babbell som ingen andre ved møtet forstår. Men 1. Korinter 14:28 sier at hvis noen snakker i et fremmed språk, må det være en tolk til stede slik at de andre kan forstå. «Men er det ingen til stede som kan tyde, da skal han tie i menighets-samlingen, men tale for seg selv og for Gud.» I vers 33 sies det at Gud ikke er uordens Gud. I vers 19 viser Gud hvor forholdvis ubetydelig «tungetale» er ved å si: «Men i menigheten vil jeg heller tale fem ord forståelig, for at jeg kan undervise andre, enn ti tusen ord i fremmed tungemål» (Lindberg 1856).

Når jeg taler til en forsamling i Japan eller andre land, har jeg alltid en tolk som oversetter mitt budskap til landets språk for hver setning. Når jeg snakker i den slags «tunger», snakker jeg med forstand, og folk får tak i budskapet.

Dåp med Den Hellige Ånd

Hele den moderne «pinse»-bevegelsen bygger på en fullstendig misforståelse og en forførelse fra Satan når det gjelder den sanne meningen med dåpen i — eller riktigere, med — Den Hellige Ånd. Gjennom apostelen Paulus sa Kristus at vi alle er døpt med én Ånd inn i ett legeme — Menigheten (1. Kor. 12:13). Ordet *døpe* betyr «senke» eller «dykke ned i»/«dykke inn i».

«Pinsevenner» er blitt forført til å tro at man er hva de kaller «frelst» når man mottar Jesus Kristus som sin personlige frelser. De mener at «dåp med Den Hellige Ånd» blir bekreftet ved at man taler i «tunger» som en påfølgende inngivelse av kraft. Jeg har hatt en hel del erfaring med disse menneskene. Denne «dåpen», som de kaller det, later til å løсне deres tunger i hva de kaller «inngivelse av kraft», som i praksis betyr kraft til å snakke følelsesfullt og ofte skrytende.

Forklaringen overfor vil ikke forandre dem som allerede er fanget av denne forførelsen, men det er å håpe at den vil forhindre andre fra å bli villedet av dette falske motstykke til følelsesmessig «åndelighet».

Dagens vanlige evangelium om Kristus angir at hvis man «tror på Kristus», som er det samme som å bekjenne Kristus som sin personlige Frelser, er man allerede frelst. Men Markus 7:7-9 viser at mange til og med går så langt som til å tilbe Kristus, og dog er det hele forgjeves fordi de ikke adlyder Guds bud — spesielt sabbaten — men følger menneskenes skikker som Satan har forført hele verden med.

De jøder som i Johannes 8:30-44 «trodde på Kristus», men som ikke trodde Kristus eller holdt hans bud, ble av Jesus kalt barn av sin far djevelen. 1. Johannes. 2:4 viser at den som påstår at han kjenner Kristus som Frelser, men ikke holder hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham.

På den opprinnelige pinsedag ble 3000 av disse jødene fra andre land døpt samme dag etter sann omvendelse og tro på Kristus og hans Ord. Et par dager senere, etter at Peter hadde helbredet den livsvarig vanføre ved tempelporten, ble 2000 til døpt. Den nystartede menighet vokste, ikke bare aritmetisk, hvor Gud hver dag la til Menigheten, men ekspos-

nensielt. Men denne fenomenale veksten skulle ikke fortsette lenge i en så forbausende grad.

Husk at Gud spesielt kalte disse i Menigheten ut av Satans verden. Satan satt på jordens trone. Han kjempet hatsk for å beskytte sitt rike og å kullkaste Guds hensikt med å forløse menneskeheten. Satan hadde forsøkt å drepe Jesus-barnet. Han hadde desperat prøvd å friste og diskvalifisere Jesus da han var 30 år. Satan gav ikke opp, og det har han ikke gjort til denne dag. Nå søkte han å ødelegge Menigheten, og om han ikke kunne ødelegge den, kunne han i det minste lage en forfalskning og forføre verden inn i en falsk kristendom.

Helt fra starten fikk Satan jødene til å bekjempe Menigheten ved å benekte at Jesus var den profeterte Messias. Til å begynne med var Menigheten nesten helt jødisk. De uomvendte jødene kjempet for å beholde de fysiske ritualene og dyreofringene i Moseloven.

Meget tidlig, mens antall medlemmer i Guds Menighet økte raskt (Apg. 6:1), ble Menigheten utsatt for en stor forfølgelse (Apg. 8:1). Alle medlemmene unntatt apostlene ble spredt over Judea og Samaria.

Et falskt evangelium forkynt

Snart oppstod en voldsom strid om hvorvidt det evangelium som skulle forkynnes, var Kristi evangelium (Jesu evangelium, godt nytt, om Guds rike), eller om de skulle forkynne et evangelium om Kristus, dvs. bare forkynne at man måtte ta imot Kristus som Frelser. Etter hvert som frafallet fra Kristi sannhet skjøt fart, vendte mye av Menigheten seg til et annet og falskt evangelium. De forkynte Kristus som Frelser, men utelot helt den gode nyheten om Guds rike; at synd er overtredelse av Guds åndelige lov; at Satan skal bli fjernet, og at Guds styre skal gjenopprettes over jorden; og at frelsen til slutt skal bli åpnet for hele menneskeheten, som, når den blir dømt, vil omvende seg, tro og få evig liv som Guds barn — som virkelige guddommelige vesener.

Apostelen Paulus skrev i 2. Korinter 11:3-4: «Men jeg frykter for at likesom slangen dåret Eva med sin list, således skal også eders tanker [de i den tidlige menighet] forderves og vendes bort fra den enfoldige troskap mot Kristus. For om

det kommer en til eder og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller I får en annen ånd, som I ikke før har fått, eller et annet evangelium, som I ikke før har mottatt, da vil I gjerne tåle det!»

Paulus går så videre og beskriver som nevnt foran de falske forkynnerne som allerede den gangen kom inn og forandret Kristi evangelium.

La oss så gå til Galaterne 1:6–7. Paulus skrev: «Jeg undrer meg over at I så snart vender eder bort fra ham som kalte eder [du må bli kalt for å bli medlem av Menigheten — ingen kan komme til Kristus, unntatt de som blir kalt] ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det er ikke noe annet; det er bare noen som forvirrer eder og vil forvrengte Kristi evangelium.» Kristi evangelium var budskapet om Guds kommende rike. De vendte seg allerede da til et annet evangelium.

Forfalskning kalt «kristendom»

Teppet var allerede gått ned for den sanne menighets historie. Du leser om den i Apostelgjerningene, men den går ikke stort lenger. Men teppet synes å gå opp igjen, og vi begynner å se litt av historien omkring år 150. Der ser vi en kirke som kaller seg kristen, men som er så helt forskjellig som natt er fra dag, ned fra opp eller svart fra hvitt. Men den kalte seg kristen.

La oss sitere fra en historiebok: *The Decline and Fall of the Roman Empire*, bind 1 kap. 15: «Det magre og tvilsomme materialet om kirkehistorien setter oss sjelden i stand til å fordrive den mørke skyen som henger over kirkens første tid.» Jeg har ofte kalt det «det tapte århundre», fordi historien om Menigheten fra den tiden er gått tapt.

Forskere og kirkehistorikere erkjenner at begivenhetene i den tidlige kristne kirke mellom år 50 og 150 bare kan sees i svake omriss — som om de er skjult av en tett tåke.

Den kjente engelske forsker Samuel G. Green skriver i *A Handbook of Church History*: «De 30 årene som fulgte etter avslutningen av Det nye testaments kanon og ødeleggelsen av Jerusalem, er i sannhet de dunkleste i kirkens historie. Når vi kommer inn i det 2. århundre, befinner vi oss for en stor del i en forandret verden.»

I *Lectures on Ecclesiastical History* skriver William Fitzgerald: «Over denne overgangperiode som følger umiddelbart på den perioden som med rette kalles den apostoliske, hviler det et stort mørke . . .»

I *The Course of Christian History* skriver William J. McGlothling: «Men selve kristendommen hadde vært i en forvandlingsprosess etter hvert som den gikk frem, og ved avslutningen av perioden var den i mange henseender helt forskjellig fra den apostoliske kristendom.»

I *History of the Christian Church* skriver Philip Schaff: «De siste 30 år av det 1. århundre er innhyllet i et mystisk mørke, bare opplyst av Johannes' skrifter. Dette er den perioden av kirkehistorien som vi vet minst om og som vi gjerne ville vite mest om.»

Men om vi ser nøye gjennom tåken, begynner vi å se hva som skjedde.

Den verden som Kristus grunnla sin menighet i, var Romerrikets verden — det største og mektigste rike som noen gang hadde eksistert. Det strakte seg fra Storbritannia til de fjerneste deler av dagens Tyrkia og innesluttet folk fra mange forskjellige slags bakgrunn og kultur under ett styringssystem.

Roms herskende hånd var fast, men de underkastede folkene nøy en betydelig frihet innenfor rekkevidden av de romerske lover. Forutsatt at alle borgere og beseirede folk hyllet den romerske keiseren på rett måte, fikk de også lov til å praktisere sine religioner og tilbe sine forfedres guder.

Etter pinsedagen begynte apostlene å følge Kristi instruksjon om å gå ut i all verden for å forkynne evangeliet om riket. Straks kristendommen spredte seg fra Judea til hedningelandene i nord, støtte den på dem som praktiserte de hedenske religioner i Babyonia, Persia og Hellas.

Apostlene kom i kontakt med trollmannen Simon, en selvbestaltet leder for en kult som hadde dype røtter i det gamle Babylons mysteriereligion.

Simons forsøk på å kjøpe seg en innflytelsesrik plass i den tidlige menighet, ble forhindret av Peter (Apg. 8). Men andre falske lærere fulgte snart etter.

I sine første brev advarte Paulus de nye, spede menighetene i Hellas og Galatia om at de stod i fare for å vende

seg bort til et annet evangelium — en falsk oppfatning av Kristus og hans budskap. Kristi evangelium ble uttynnet av falske prester med en lære som var sterkt påvirket av Baby-lons og Persias trosbegreper. Disse infiltrerte stadig forsamlingene.

Etter hvert som det 1. århundre skred frem, oppmuntret de opprinnelige apostlene medlemmene til å forbli trofaste.

Judas, Jesu bror, formante medlemmene om å kjempe for den tro som en gang var overgitt (Judas 3). Apostelen Johannes advarte medlemmene mot å ha noe å gjøre med dem som kom med falsk lære (2. Joh. 10).

Mange som kalte seg kristne, var ikke virkelig omvendt. Men gjennom hele denne perioden led alle som kalte seg kristne, alvorlig under de romerske myndigheter fordi de nektet å tilbe keiseren.

Den gale Nero gav i år 64 de kristne skylden for brannen i Rom, og forfulgte dem brutalt. Tusener led martyrdøden.

Kort tid etterpå reiste jødene i Palestina seg i opprør mot de romerske myndighetene. Opprøret ble knust, og Jerusalem ødelagt i år 70.

Et lite antall sanne kristne i Jerusalem flyktet over fjellene til sikkerhet i Pella.

Syv menighetsepoker

Åpenbaringsboken gjengir syv budskap til syv menigheter som fantes i Lilleasia mot slutten av det 1. århundre.

Disse menighetene — Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia og Laodikeia — lå langs en av postrutene i det gamle Romerriket.

Ryttere fulgte denne ruten, idet de bragte budskap fra by til by.

Brevene til de syv menighetene inneholder både oppmuntrende og refsende ord, og de viser klart de dominerende karaktertrekk til hver av menighetene på den tid.

Men disse brevene var beregnet på et større publikum enn de kristne i disse småbyene. De er en rekke bemerkelsesverdige profetier, hvor fremtiden til den sanne menighet forutsies i omriss fra den dag den ble til på pinsedag år 31 til Kristi annet komme.

Menighetens historie ville falle i syv klart adskilte perio-

der, hver med sine egne sterke og svake sider og sine spesielle prøvelser og problemer.

På samme måten som et budskap kunne vandre langs postruten fra Efesos til Laodikeia, ville Guds sannhet bli overlevert fra epoke til epoke. Det var som et stafettløp hvor pinnen går fra løper til løper, som hver gjør sin del til mållinjen er nådd.

En eller annen gang i de første tiår av det 2. århundre gikk pinnen fra efesernes epoke til det folk som Gud hadde kalt til Smyrna-epoken av sin menighet.

Maktesløse, ofte forfulgt og forkastet som vranglærere, tapte verden dem av syne. Isteden steg det frem fra det tapte århundre en kirke som stadig vokste i popularitet, men som utviklet seg stadig lenger bort fra det evangelium som Jesus hadde forkynt.

Forfølgelsen fortsatte til varierende tider under romerne til det 4. århundre, da Konstantin anerkjente den periodens degenererte kirke som rikets offisielle religion.

Men den kirken han anerkjente, var nå meget forskjellig fra den menighet som Jesus hadde grunnlagt. De læresetninger han hadde lært apostlene, var nå begravet midt i prakten, seremoniene, mystisismen og ritualene hos en kirke som kalte seg ved Kristi navn. Den var i hovedsak den babylonske mysteriereligion, som nå ble kalt kristendom. Den aksepterte læren om nåde, men forventde den til skamløshet. Det var m.a.o. den gamle hedenske babylonske mysteriereligion iført en ny drakt: «Kristendom.»

Så snart Konstantin hadde anerkjent den, gikk denne kirken med ny kraft inn for å føre sitt budskap til verden. Lærere og forkynnere dro til alle deler av Romerriket med et budskap om Kristus. Tusener — kanskje millioner — hørte dette evangeliet og trodde på det. Men det var ikke det evangeliet Kristus forkynte — hans profetiske budskap om Guds kommende rike.

Keiseren lovfester den falske kirkens læresetninger

Hva skjedde med den sanne menighet gjennom disse århundrene hvor evangeliet ble undertrykt?

Keiser Konstantin døde i år 337, litt over 300 år etter at Kristus ble korsfestet. Han hadde gitt sin velsignelse til en

kirke som utgav seg for å være den Kristus hadde grunnlagt.

Nå som de var fri fra frykt for undertrykkelse, ble de forfulgte forfølgere. De i den sanne menighet som våget å være uenig i deres læresetninger, ble stemplet som kjettere som fortjente straff.

Omkring år 365 skrev det katolske kirkemøtet i Laodikeia i en av sine mest berømte kirkelover: «Kristne må ikke følge jødisk skikk ved å hvile på sabbaten, men må arbeide på den dagen og heller ære Herrens dag. Men hvis noen blir funnet å følge jødisk skikk, de være forbannet fra Kristus.» Dette var i virkeligheten en dom om tortur og/eller død. Den falske kirken drepte ikke selv de sanne troende, men forårsaket at de ble drept (Åp. 13:15). Dette dekretet i år 365 viser tydelig at det fantes sanne kristne som helligholdt sabbaten.

De små restene av kristne fra Smyrnaepoken flyktet atter engang for å søke den religionsfrihet de trengte for å utøve sin tro.

De etterlot få opptegnelser. Nå og da dukker de opp som en historiens fotnote, forkastet som kjettere, forhånet og jaget av sine fiender. Men deres sterkeste vitnesbyrd kommer fra Jesus selv i hans oppmuntrende ord til Menigheten i Smyrna. «Jeg vet om din trengsel og din fattigdom . . . Frykt ikke for det du skal lide! . . . Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone!» (Åp. 2:9-10).

Stafetten gikk så videre fra de smyrna-kristne til dem i Pergamon-epoken. De sistnevnte var blitt kalt til å bære sannheten gjennom en av historiens vanskeligste tider — den mørke middelalder.

Den store, universelle kirkens makt og innflytelse strakte seg vidt og bredt og drev dem som holdt fast ved Guds sannhet enda lenger ut i ørkenen. Men de var aldri langt fra trusselen om forfølgelse og martyrium. Derfor holdt svært få av de pergamon-kristne ut i troen.

Tusen år etter at Jesus hadde grunnlagt sin menighet, gav de utmattede restene fra Pergamon-epoken staffettpinnen videre.

Tyatira-epoken fikk en energisk start og forkynte omvendelse gjennom Alpedalene i Sydfrankrike og Norditalia. Mange hørte budskapet og omvendte seg.

De religiøse myndighetene reagerte raskt på denne ut-

fordringen. Ledere for den sanne menighet ble arrestert, og noen ble martyrer.

Etter de første ledernes død gikk det midlertidig nedover med Menigheten — men den dukket opp igjen enda en gang under Peter Valdes' dynamiske ledelse. I mange år i det 12. århundret florerte disse valdenserne i Alpedalene og forkynte den sannhet de hadde. Hefter og artikler ble skrevet og kopiert for hånd. Dette var fortsatt før trykkekunstens dager.

Som Jesus profeterte om Tyatira-epoken, hadde de tro og arbeidet hardt. Deres siste gjerninger var flere enn de første.

Men atter engang fulgte forfølgelse, idet inkvisisjonens fulle styrke lot seg føle i de fredelige dalene som en gang hadde vært en trygg havn for Guds arbeid.

Mange av de gjenværende begynte å ta etter skikkene og tradisjonene til verden omkring dem.

Europa hadde nå mange spredte grupper av mennesker som kalte seg kristne.

I mellomtiden forandret verden seg. Trykkekunsten var blitt oppfunnet — og kunnskapen begynte å øke. Den protestantiske reformasjonen brøt Romerkirkens monopol.

Mens religionskrigene raste over det europeiske kontinentet under middelalderen, flyktet mange til Englands relative sikkerhet og toleranse. Blant dem var medlemmer av den sanne menighet. De bragte med seg sine læresetninger og trosbegreper, spesielt kunnskapen om sabbaten.

Puritanerne, som var strikte søndagsholdere, gjorde motstand mot dem, men til tross for en stigende bølge av motstand var det tidlig i det 17. århundret flere små menigheter som helligholdt sabbaten i England. Jesus oppreiste den 5. epoke av sin menighet — Sardes.

Det protestantiske England ble mer og mer intolerant når det gjaldt dissenterne, inklusive sabbathholdere. Den sanne menighet i England syknet hen. Men på den andre siden av havet begynte folk å oppdage en ny verden.

Stephen Mumford, et medlem av en menighet som helligholdt sabbaten i London, forlot England for å reise til Newport i Rhode Island i 1664. Rhode Island var den minste av de amerikanske koloniene, og den var blitt grunnlagt av Roger Williams, en baptist som hadde flyktet fra puritanernes forfølgelse i Massachusetts.

Rhode Island var det første sted i verden som garanterte religionsfrihet som et grunnleggende prinsipp i sin konstitusjon. Mumford og hans kone, som ikke fant noen som helligholdt sabbaten, begynte å ha samkvem med baptistkirken i Newport. Han misjonerte ikke, men beholdt i stillhet sin egen tro. Flere medlemmer av denne menigheten som helligholdt søndagen, ble overbeviste om at også de burde helligholde sabbaten. De ble den første menighet i Amerika som helligholdt sabbaten.

Til å begynne med møttes de i private hjem. Deres protokoll er bevart i det historiske museet i Newport. Den inneholder oversikter over navn og bidrag og til og med referater fra ordinasjonsgudstjenestene deres.

Det enkle, men elegante møtelokalet de oppførte i Newport i begynnelsen av det 18. århundre er også bevart. Andre sluttet seg til dem i deres tro, etter hvert som Gud begynte å kalle flere til sitt arbeid i den nye verden.

Den neste menigheten ble grunnlagt i Hopkinton. Dette ble snart en blomstrende menighet med flere hundre medlemmer. En bro markerer i dag stedet hvor møtelokalet deres en gang stod. Flere tusen ble døpt her ved breddene av Pawkatuck River. Så satte et åndelig forfall inn.

På midten av 1800-tallet ble livskraftige menigheter som helligholdt sabbaten dannet over hele USAs Midtvesten som en følge av forkynnelsen til William Miller, 1831-1849.

Ved Battle Creek i Michigan ble mange tusener i 1860 overtalt til å akseptere troen til Ellen G. Whites tilhengere. De gikk bort fra det sanne navnet — Guds Menighet. Istedenfor det sanne evangelium om Guds rike aksepterte de læresetningene til Ellen G. White, under betegnelsene «den lukkede dørs prinsipp», «den undersøkende dom», en «2300 dagers»-lære og «profetiens ånd», som identifiserte fru White som Menighetens profet som i virkeligheten fastsatte Menighetens lære.

De tok navnet «Syvendedags Adventistsamfunnet», et navn som de fremdeles er kjent ved i dag. Men de som ble igjen i Guds sanne menighet, nektet å akseptere disse læresetningene, og gjenopprettet visse sannheter som var blitt forsømt i det foregående århundret.

De flyttet hovedkvarteret sitt til Marion i Iowa, og deretter til Stanberry i Missouri. Et tidsskrift, *Bible Ad-*

vocate, ble utgitt. Deres anstrengelser bar noe frukt, og små menigheter sprang frem over hele USA.

Slik var det at en liten menighet av den sanne Guds Menighet en gang i det 19. århundre ble grunnlagt i den fredelige Willamettetdalen i Oregon. De var bønder, uten formell utdanning. De manglet utdannede prester som kunne lære og veilede dem. Men de hadde navnet, Guds Menighet, og de helligholdt trofast sabbaten.

Guds Menighet var kommet en lang vei gjennom de urolige århundrene siden den første pinsedag. Den var svak og uten innflytelse. År med forfølgelser og kompromisser hadde satt sine spor. Mye av sannheten var gått tapt. Men de hadde ikke gitt opp.

I Willamette-dalen ventet de. Tiden var nesten inne for stafetten til å gå videre — over til dem som Gud ville kalle for å gjøre hans arbeid i endetiden.

Gjenopprettelsen av Guds sannhet for Menigheten

Fra år 1931, nøyaktig 1900 år (et hundretalls tidssykluser) fra Menighetens grunnleggelse, begynte denne lille levning av den opprinnelige sanne Guds Menighet å få nytt liv i Filadelfia-epoken. Den var kommet frem til «endetiden». En ny åndelig vitalitet ble sprøytet inn i den. Tiden var kommet da Jesu profeti i Matteus 24:14 skulle oppfylles: «Dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme.» Den grunnleggende sannhet som var gått tapt, ble etter hvert åpenbaret og forkynt.

Denne Filadelfia-epoke er beskrevet i Åpenbaringen 3:7-13. Sardes-epoken (Åp. 3:1-6) var på denne tiden åndelig døende, og hadde ikke lenger kraft til å utbre Kristi sanne evangelium. Ja, på dette tidspunkt hadde de endog tapt kunnskapen om evangeliets sanne mening. De visste at de nærmest seg Kristi annet komme, men de hadde ingen kjennskap til hva som ville skje i løpet av det tusen år lange tusenårsriket, bortsett fra den kjensgjerning at Kristus ville regjere.

Om Filadelfia-epoken av Guds sanne menighet leser vi: «Til engelen for menigheten . . .» Dette ordet *engel*, oversatt fra det greske *angelos*, betyr budbærer eller representant. Dette

viser ikke nødvendigvis alltid til en engel av ånd, men kan også vise til et menneske som fungerer som representant. Det er mulig Guds dualitetsprinsipp kan anvendes her. Det kan gjelde en engel av ånd som er utnevnt som generell representant eller hjelper for denne spesielle epoke av Menigheten. Eller det kan også gjelde en menneskelig budbærer eller representant som Gud har oppreist for å lede denne epoken av sin menighet.

Samtidig kan et annet dualitetsprinsipp anvendes på vers 7-13. Det kan gjelde menigheten i denne epoken som helhet, og samtidig gjelde det menneske som Gud har oppreist som leder for denne epoke av sin menighet.

Fortsett i vers 8: «Jeg vet om dine gjerninger; se, jeg har satt foran deg en åpent dør, og ingen kan lukke den til; for du har liten styrke, og har dog tatt vare på mitt ord og ikke fornektet mitt navn.»

Denne epoken av Menigheten skulle bære frukt. Foran denne epoken, eller dens menneskelige leder, hadde Gud satt en åpen dør. Både i 2. Korinter 2:12 og i Apostelgjerningene 14:27 blir det nevnt hvordan Kristus åpnet døren for Paulus, så han kunne reise til andre land for å forkynne evangeliet. Denne menigheten og/eller dens leder ville ha liten styrke. Ingen av dem hadde store og mektige posisjoner i Satans verden, men de som tilhører denne epoken, ville være trofaste mot Guds Ord. Selv om mye av evangeliets opprinnelige sannhet, som Jesus personlig hadde meddelt apostlene, var gått tapt, ble den gjenopprettet gjennom Bibelen til denne epoken av Guds Menighet som trofast tok vare på den.

Det er åpenbaret i Malaki 3:1-5 og 4:5-6 at Gud ville oppreise en person i Elias kraft og ånd kort tid før Kristi gjenkomst. I Matteus 17:11 sa Jesus til og med etter at døperen Johannes hadde fullført sin misjon, at denne profeterte Elias «kommer visstnok og skal sette alt i rette skikk». Enda det tydelig er åpenbaret at døperen Johannes kom i Elias kraft og ånd, gjenopprettet han ikke noe. Den menneskelige leder som skulle oppreises kort tid før Kristi gjenkomst, skulle berede veien — forberede Menigheten — på Kristi komme, og gjenopprette den sannhet som var gått tapt gjennom menighetens foregående epoker. En dør skulle også åpnes for denne lederen og/eller Filadelfia-epoken av Menig-

heten for å oppfylle Matteus 24:14: «Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyr for alle folkeslag, og da skal enden komme.»

Det ville skje på en tid da det for første gang i menneskehetens historie ble produsert masseødeleggelsesvåpen som kunne utslette hele menneskeheten fra denne jord (Matt. 24:21-22). Dette skulle også finne sted like før Kristi gjenkomst (vers 29-30).

Disse profetiene er nå avgjort blitt oppfylt. Det sanne evangelium er blitt gjenopprettet og har nå gått til hvert land på jordens overflate. Menigheten har tatt til med et nytt åndskraftig liv.

Alle teknologiske fremskritt og hjelpemidler er tatt i bruk. Først ble radioen tatt i bruk, til å begynne med fra en av de svakeste stasjonene i Eugene i Oregon. Deretter trykkpressen. Dette begynte med en gammel, brukt Neostyle, en forløper for stensilmaskinen. Til rette tid ble så trykkpressen tatt i bruk. Fjernsynet kom i 1945 — umiddelbart etter at 2. verdenskrig var slutt. Menigheten begynte å bruke fjernsynet sommeren 1955. Det sanne evangelium er endelig for første gang på 1900 år blitt forkynt og utgitt til alle verdens land. Menigheten har vokst. De første 25 årene vokste den gjennomsnittlig med 30 prosent pr. år.

De første apostlene ville blitt forbløffet om de hadde sett størrelsen og rekkevidden på dagens virksomhet. Kommunikasjonsmidlene, teknologien og de moderne ressursene som Gud har gitt sitt endetidsarbeid, ville i sannhet vært fremmedartede for de menn som først fikk oppdraget med å bringe evangeliet til verden for nesten 2000 år siden.

Men visse ting ville ikke være fremmedartede — sabbaten og helligdagene, navnet Guds Menighet og evangeliet om riket. Dette ville de ha gjenkjent — overlevert gjennom tidene fra Kristi tid til endetiden.

MYSTERIET GUDS RIKE

HVA MENES EGENTLIG med «Guds rike»? Også det er et uløst mysterium, ikke bare for alle i verden, men også for verdens kirker, teologer og «bibel-lærde».

Mysteriet er faktisk forbundet med dets tilhørende mysterium — Jesu Kristi evangelium.

Hvorfor er kirkesamfunnene uenige om hva «Jesu Kristi evangelium» egentlig er? Gjennom de første 20–30 år etter at Menigheten ble grunnlagt i år 31, oppstod det en voldsom strid rundt nettopp dette spørsmålet om hva «Jesu Kristi evangelium» egentlig er. Så kom det en periode på 100 år, da hele den nytestamentlige kirkes historie ble tilintetgjort. Den er blitt kalt «kirkehistoriens tapte århundre». Da teppet gikk opp igjen, omkring midten av det 2. århundre, kom en helt annen slags kirke til syne, som kalte seg kristen, men som hovedsakelig preket sitt eget evangelium OM Kristus, men ikke KRISTI evangelium. Kristi evangelium var det budskap Kristus forkynte. Jesus var en budbærer sendt fra Gud med et budskap, og det budskapet gjaldt GUDS RIKE. Kristi budskap var Kristi evangelium. Det var ikke blitt kunngjort for verden før den første uken i 1953. Da ble det sendt ut over verdens kraftigste kringkastingsstasjon, Radio Luxembourg, og dette var første gang på omtrent 1900 år — et hundretall av tidssykluser.

Det later til at alle kirkesamfunn i våre dager har tapt

Jesu Kristi evangelium. De preker først og fremst evangeliet OM Jesus Kristus.

Jesus Kristus kom og forkynte evangeliet om Guds rike. Men i dag er det få som preker om Guds rike, for de har mistet all kunnskap om hva det er! Er det overhodet noen, med unntak av Guds sanne menighet, som i dag forkynner det sanne evangelium om Guds rike?

En fremtredende evangelist sa over radio til en verdensospennende lytterkrets at evangeliet om Guds rike ikke er for oss i dag. Noen kirkesamfunn forkynner «nådens evangelium»; noen det de kaller «frelsens evangelium»; de fleste et evangelium om Kristus; noen et sosialt evangelium; noen «sinnets vitenskap» eller «religiøs vitenskap».

Ingen av dem har rett!

Noen kirkesamfunn påstår enten at deres spesielle samfunn, eller «kristendommen» som helhet, utgjør Guds rike. En kjent fjernsynsevangelist sa: «Gudsriket er inne i dere.» Noen har endog sitert Lukas 17:21: «Guds rike er inneni eder.» Men flere oversettelser, som den norske av 1978, viser at det egentlig skulle hete: «Guds rike er iblant dere.» Det vil si at Jesus Kristus var midt iblant dem. Han er Kongen i det fremtidige Gudsriket, og i Daniel 7 og andre steder i Bibelen brukes konge og kongedømme om hverandre, fordi kongen representerer det riket han hersker over.

Ikke ett av dem har rett! Kunne noe være mer utrolig? Jo, for det sinn som er oppdratt til denne verdens ideer, er en ting faktisk enda *mer* utrolig! Og det er DEN KLARE SANNHET om hva Guds rike virkelig er!

Sannheten er ikke bare overraskende, den er sjokkerende — forbløffende! Den er et stort mysterium! Og dog er den en virkelig god nyhet — den herligste nyhet som kan komme inn i menneskets bevissthet!

Kristi evangelium

Hva er Jesu Kristi *eneste* evangelium? VERDEN VET DET IKKE! Det er ikke blitt forkynt på 1900 år, enda så merkelig det kan synes. Slå opp i Bibelen. Se på det helt fra begynnelsen!

I Markus 1:1 leser vi: «Begynnelsen til Jesu Kristi... evangelium», og videre i vers 14-15: «Men etter at Johannes

var kastet i fengsel, kom Jesus til Galilea og prekte EVANGELIET OM Guds rike; og sa: Tiden er fullkommet, og Guds rike er nær; omvend eder og tro på evangeliet» (Lindberg 1856).*

For å bli frelst er det nødvendig å tro *det* evangeliet! Og hvordan kan du *tro* det uten å vite hva det går ut på? Og i 1900 år visste verden det ikke. Dette evangeliet ble undertrykt og byttet ut med menneskers evangelium om Kristus.

Jesus dro overalt og forkynte godt nytt om Guds rike og lærte i lignelser om det. Han sendte ut 70 menn for å preke, og bød dem å forkynne Guds rike (Luk. 10:9). Han sendte apostlene som Guds Menighet er grunnlagt på, for bare å forkynne Guds rike (Luk. 9:1-2). Etter oppstandelsen og før himmelfarten lærte Jesus disiplene om Guds rike (Apg. 1:3).

Er det ikke forbløffende at verden har mistet kjennskapet til hva det er?

Apostelen Paulus forkynte Guds rike (Apg. 19:8; 20:25; 28:23, 31). Og gjennom Paulus uttalte Gud Den Allmektige *en dobbel forbannelse* mot det menneske eller den engel som våget å forkynne noe annet evangelium! (Gal. 1:8-9).

Hvorfor *våger* da så mange å forkynne så mange andre evangelier? Den gode nyheten om Guds rike er noe du må *forstå* og *tro* på for å bli frelst! Det sa Jesus Kristus! Du bør sannelig finne ut *hva det går ut på!*

Dette evangeliet — Guds rike — er emnet for dette kapitlet. Det følger kapitlet om mysteriet Menigheten, fordi Guds rike følger på Menigheten. Husk at formålet med Menigheten er å forberede de «utkalte» til å undervise og styre i Guds rike.

Daniel visste det!

Har du ikke hørt folk snakke om Guds rike omtrent slik: «Ved at kristne overalt samarbeider om å få til verdensfred, toleranse og broderkjærlighet, vil Guds rike kanskje til sist bli satt opp i menneskenes hjerter.»

Fordi de *forkastet* Kristi evangelium for 1900 år siden, måtte verden sette noe annet i dets sted. De måtte finne opp

* Ordet «rike» i vers 14 fra den inspirerte greske tekst er med i eldre skandinaviske oversettelser, så som Lindbergs dansk-norske oversettelse av 1856 og den norske av 1857, men sløffet i nyere oversettelser.

en forfalskning! Derfor har vi hørt Guds rike bli omtalt som bare en platthet — en søtladen stemning i menneskenes hjerter — og dermed redusert til et luftig, uvirkelig INGEN-
TING! Andre har feilrepresentert det som identisk med «kirken». Andre igjen forveksler det med tusenårsriket. Atter andre har tidligere i dette århundre påstått at det britiske imperium var Guds rike, noe ingen lenger vil påstå. HVOR FORFØRT KAN DENNE VERDEN BLI?

Profeten Daniel, som levde 600 år før Kristus, visste at Guds rike var et virkelig rike — en *regjering* som hersket over et bokstavelig FOLK på denne jord.

Jesus Kristus bragte ytterligere kunnskap om det som profeten Daniel kanskje ikke kjente til. Allikevel visste Daniel at det ville komme et reelt, bokstavelig Gudsrike på jorden.

Daniel var en av fire usedvanlig strålende intelligente unge jødiske menn i det jødiske fangenskap. Disse fire var stasjonert i palasset til kong Nebukadnesar av det kaldeiske verdensrike, hvor de fikk trening for ansvarsfulle oppdrag i det babylonske styre. Daniel var en profet som i syner og drømmer var gitt spesiell forståelse (Dan. 1:17).

Nebukadnesar var den første virkelige verdenshersker. Han hadde erobret et svært imperium som innbefattet nasjonen Juda. Denne kongen hadde en drøm så imponerende at den bekymret ham — den gjorde ham svært engstelig. Han befalte at hans spåmenn, stjernetydere og trollmenn skulle fortelle ham både *hva* han hadde drømt og *hva* drømmen betød. Det kunne de ikke. De var forvirret. Så ble Daniel ført frem for kongen.

Daniel benektet at han hadde større evner til å tyde drømmen enn de kaldeiske magikerne. «Men,» sa han, «det er en Gud i himmelen, som åpenbarer hemmeligheter, og han har kunngjort kong Nebukadnesar hva som skal skje i de siste dager» (Dan. 2:28).

For det første var det Guds hensikt å åpenbare for denne verdensherskende menneskekongen at det er en Gud i himmelen — at Gud er SUVEREN HERSKER over alle land, regjeringer og konger — at Gud STYRER UNIVERSET! Det var Gud som plasserte kjeruben Lucifer på jordens trone. Lucifer, som ble til djelven Satan, sitter fortsatt på jordens trone, men bare fordi Gud tillater det, og bare til Gud

sender Jesus Kristus for å sitte på denne tronen når han fjerner Satan.

Denne kaldeiske kongen kjente bare til de mange hedenske demongudene. Han visste intet om den sanne, *levende*, ALLMEKTIGE Gud. Som folk og regenter selv i dag, visste han ikke at Gud er den levende, virkelige, aktivt styrende og regjerende Personlighet som faktisk og bokstavelig ikke bare styrer det som er på jorden, men *hele universet!*

Hele hensikten med denne drømmen var å åpenbare Guds regjering — det faktum at Gud styrer — sannheten om Guds rike — nettopp det som *ene og alene* er Jesu Kristi sanne evangelium! Og for det annet å åpenbare — bevart i skriftlig form for oss i dag — hva som skal skje «i de siste dager» — faktisk innen de neste to tiår — *denne siste halvdel av det 20 århundre!*

For oss i dag!

Dette er ikke en tørr, kjedelig, død beretning for folk for 2500 år siden. Dette er levende, *fantastiske, store nyheter for VÅRE DAGER!* Det er forhåndsnyheter for oss nå! Nyheter før de inntre — om den aller største begivenhet i hele verdenshistorien som helt sikker vil skje i din levetid — i løpet av de nærmeste år!

Dette er det sanne evangelium! Det er selve det evangeliet Kristus forkynte! Det er myntet på deg og meg i dag! Det er livsviktig at du *forstår* det!

Les Daniel 2:28-35 i din egen bibel. I sin drøm hadde denne kongen sett en kjempestatue — større enn noe bilde eller statue som noensinne var laget — så enorm at den var fryktinngytende selv i drømme. Dens hode var av rent gull, dens bryst og armer av sølv, magen og hoftene var av kobber, bena var av jern og føttene dels av jern og dels av leire.

Et tidelement var involvert. Nebukadnesar hadde sett det *inntil* en overnaturlig sten kom fra himmelen og traff statuen på føttene. Så brast hele statuen i småbiter og ble faktisk blåst bort med vinden — den forsvant! Så vokste denne stenen ved et mirakel og ble raskt til et stort fjell — så stort at det dekket hele jorden!

Hva betød det? Hadde det noen mening? Ja, for dette var noe Gud gjorde. I motsetning til vanlige drømmer var

denne forårsaket av Gud for å bringe Nebukadnesar et budskap om Guds overhøyhet, og fordi dette er en del av Guds skrevne Ord til oss i dag — for å åpenbare viktige fakta om det sanne evangeliet!

«Det var drømmen,» sa Daniel (vers 36), «og nå skal vi si kongen uttydningen.»

Dette er altså Guds tydning. Det er så avgjort *ikke* Herbert W. Armstrongs tydning. Mennesker bør aldri tyde Bibelen. Bibelen gir oss GUDS EGEN TYDNING! Her er den:

«Konge, du kongenes konge» — han var den første som virkelig hersket over et verdensrike! «... som himmelens Gud har gitt riket og makten og styrken og æren.» Gud åpenbarte seg for denne menneskelige verdensdiktatoren som den aller høyeste *styrer av alt*.

I likhet med denne kaldeerkongen synes folk i dag aldri å tenke på Gud som styrer — som den aller Høyeste som regjerer — som Overhode for en regjering. Den Evige åpenbarte seg gjennom Daniel for Nebukadnesar — og gjennom Bibelen for deg og meg i dag — som en suveren, allmektig, *herskende Gud, som skal adlydes!*

«Du er hodet av gull,» fortalte Daniel videre til denne keiseren. «Men etter deg skal det oppkomme et annet rike, ringere enn ditt, og så ennå et tredje rike, som er av kobber, og som skal herske over all jorden» (vers 37-39).

Hva er et rike?

Legg merke til at det er tale om *riker*. Det tales om riker *som hersker over folk på denne jord*. Det er tale om styresmakter! Ikke om luftige stemninger «satt opp i menneskenes hjerter». Det er ikke tale om kirker. Det er tale om den type regjeringer som *styrer* og har autoritet over land og folk på denne jord. Dette er bokstavelig og entydig. Det er ikke til å ta feil av hva som her menes med ordet *rike*.

Her kan ikke tydningen misforstås. Gud gir sin egen tydning gjennom profeten Daniel. Det store metallbildet representerte nasjonale og internasjonale regjeringer — virkelige, bokstavelige riker.

Det representerte en *fortløpende rad* av verdensherskende regjeringer. Først var det hodet av gull. Det stod for Nebukadnesar og hans rike — det kaldeiske verdensrike.

Etter ham — senere i tidsrekkefølgen — skulle det komme et annet, og så et tredje rike «som skal herske over hele jorden» — et *verdensrike!*

Så, vers 40, representerte bena av jern et fjerde verdensrike. Det skulle være sterkt, likesom jern er sterkt — sterkere militært enn sine forgjengere. Og dog, slik sølv er mindre verd enn gull, kobber enn sølv og jern enn kobber, enda hvert metall er hårdere og sterkere enn det foregående, så ville rekken forringes moralsk og åndelig. De to bena betød at det fjerde verdensriket ville bli delt.

Etter Kaldeerriket kom det enda større Perserriket, så det gresk-makedonske rike og som det fjerde Romerriket. Det ble delt med hovedsteder i Rom og Konstantinopel.

Og så vers 44! Les det! Få frem Bibelen. Se det med egne øyne i din bibel. Her er i klartekst Guds forklaring på hva Guds rike er:

«Og i disse kongers dager . . . » Her tales det om de ti tærne som dels ville bestå av jern og dels av skjør leire. Om man sammenholder med Daniel 7 og Åpenbaringen 13 og 17, viser dette til EUROPAS FORENTE STATER som nå, ut fra Fellesmarkedet, *er under dannelse* rett for våre øyne! Åpenbaringen 17:12 gjør det klart at det vil bli en forening av ti konger eller riker som (Åp. 17:8) vil gjenopprette det gamle Romerriket.

Legg så nøye merke til tidssegmentet! «I disse kongers dager» — i dagene til disse ti landene eller grupper av land som *i vår tid* kortvarig skal gjenopprette Romerriket — legg merke til hva som skal skje:

« . . . vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges . . . Det skal knuse og gjøre ende på alle hine riker, men selv skal det stå fast evinnelig!

Ja, i vår tid!

Her har vi nå beskrevet fire universelle verdensriker — de eneste fire som noensinne gang har eksistert! Åpenbaringen 13 og 17 viser at etter det opprinnelige Romerrikets fall ville det bli ti gjenopplivelser, av hvilke syv ville være styrt av en hedensk kirke — «datteren» til det gamle Babylon — en kirke som ville hevde å være kristen, men som Gud faktisk kaller «en hemmelighet, Babylon den store» — eller tydeligere DE BABYLONSKE MYSTERIER!

Seks av dem har kommet og gått. Den syvende er nå under dannelse — Romerrikets siste og kortvarige gjenreisning ved ti europeiske land eller landegrupper. De blir åpenbart som de ti tærne av jern blandet med leire i Daniel 2.

I deres dager — og de skal bare bestå en *meget* kort stund, antagelig ikke mere enn to til tre og et halvt år — skal himmelens Gud sette opp et *rike* som aldri vil falle.

Og det skal altså være Guds rike!

Sammenlign med Åpenbaringen 17. Her blir en kirke skissert. Ikke en liten kirke — en *STOR* kirke. Hun styrer over «mange vann» (vers 1), som i vers 15 beskrives som forskjellige folk som taler forskjellige språk. Hun opptrer som Guds kirke — som Skriften sier (Ef. 5:23; Åp. 19:7; Matt. 25:1-10 m.fl.) er Kristi forlovede «brud» som åndelig skal vies til ham ved hans gjenkomst.

Men hun har bedrevet hor. Hvordan? Ved å ha direkte politisk samkvem med denne verdens menneskeregjeringer! Hun «satt på» (Åp. 17:3) alle syv av disse Romerrikets gjenopplivelser — som bl.a. ble kalt «det tysk-romerske rike». Hun regjerte over menneskerikene, slik en ugift «hustru» i et papirløst «ekteskap» styrer sin elskovs-«ektemann» — et fullstendig unaturlig og ugudelig forhold.

Hun kommer derfor også til å «sitte på» dette siste av «dyrets hoder» — denne siste gjenreisningen av Romerriket. Det vil bli en forening av kirke og stat. Det skal bare vare en meget kort stund. Det skal **KJEMPE MOT KRISTUS VED HANS GJENKOMST!** Og det vil bli dets ende.

Vi ser at det nå er i ferd med å reise seg. (Medlemmene i det europeiske fellesmarked vil sannsynligvis ikke være de samme ti som vil oppreise Romerriket.) Derfor er vi nær ved Kristi komme! Vi er nå *meget nær* denne verdens slutt!

Kristus skal styre alle land

Når Kristus kommer, kommer han som Kongers Konge for å regjerer hele jorden (Åp. 19:11-16), og hans Kongedømme — Guds rike — sa Daniel, skal gjøre ende på alle disse verdslige rikene.

Åpenbaringen 11:15 sier det med disse ordene: «Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og hans skal være konge i all evighet!»

Dette er Guds rike. Det er *slutten* på de nåværende regjeringene — ja, selv USA, de britiske folk og de skandinaviske land. De skal da bli rikene til vår herre Jesus Kristus og bli regjert av ham, da som Kongenes Konge over hele jorden.

Dette gjør den kjensgjerning helt klar at Guds rike er en bokstavelig regjering. Slik det kaldeiske imperium var et rike — slik det romerske imperium var et rike — slik er også Guds rike en regjering. Den skal overta styret over alle verdens land.

Jesus Kristus ble født til være konge — hersker!

Da han stod for retten for sitt liv, foran Pilatus, sa Pilatus: «Så er du dog konge? Jesus svarte: Du sier det; jeg er konge. Jeg er dertil født og dertil kommet til verden.» Men Jesus sa også til Pilatus: «Mitt rike er ikke av denne verden» (Joh. 18:37, 36). Hvor forbløffende og hvilken tragedie er det ikke at man i dag ved gudstjenester og på evangeliemøter sjeldent eller aldri hører om Kristus som kommende konge og verdenshersker. Åndelige makter og myndigheter av ondskap (Ef. 6:12) hersker i verden i dag. Det er disse Satans jordiske regjeringer som vil bli tilintetgjort og erstattet av Kristus ved hans gjenkomst. Kristi rike er av MORGENDAGENS VERDEN!

Har du ikke lest hva engelen fortalte Maria, Jesu mor, før han ble født? Jesus fortalte Pilatus at han var født til å bli KONGE. Guds engel sa til Maria: «... Du skal bli frukt-sommelig og føde en sønn, og du skal kalle ham Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus evinnelig, og det skal ikke være ende på hans kongedømme» (Luk. 1:31-33).

Hvorfor nevner ikke denne verdens kirker noensinne noen av disse skriftstedene? Millioner har gått i kirke hele sitt liv uten noensinne å ha hørt noen av disse skriftstedene om at Kristus skal bli konge, eller om Guds kommende rike.

Disse skriftstedene forteller klart at Gud er suveren hersker. De forteller oss i det aller klareste språk at Jesus ble født til å være konge — at han skal styre alle land — at hans rike skal herske evig.

Men alt dette er bare en *del* av den fantastiske, forbløffende, faktisk rystende sannheten om Guds rike.

Guds rike vil herske over jordens land og folk. Men disse dødelige folk vil IKKE utgjøre riket, de vil ikke engang være i Guds rike. De vil bare bli styrt av det!

Hvordan utopia kommer!

Men la oss være spesifikke.

La oss se nøyaktig hvordan morgendagens utopia vil bli innført. Husk at denne vidunderlige verdensstaten ikke vil bli oppnådd straks.

Ethvert større skritt av disse snart kommende begivenheter er lagt åpne for våre øyne i bibelprofetiene.

Den samme Jesus Kristus som vandret over åser og daler i det hellige land og i Jerusalems gater for mer enn 1900 år siden, kommer igjen. Han sa han ville komme igjen. Etter at han var korsfestet, oppreiste Gud ham fra de døde tre døgn senere (Matt. 12:40; Apg. 2:32; 1. Kor. 15:3-5). Han steg opp til Guds trone, hovedkvarteret for universets styre (Apg. 1:9-11; Hebr. 1:3; 8:1; 10:12; Åp. 3:21).

Han er den «mann av høy byrd» som i lignelsen dro til Guds trone — et «land langt borte» — for å bli kronet som Kongers Konge over alle folk og så komme tilbake til jorden (Luk. 19:12-27).

Og på ny, han er i himmelen inntil «de tider da alt . . . blir gjenopprettet» (Apg. 3:19-21). *Gjenopprettelse* vil si å sette i samme stand eller tilstand som tidligere. I dette tilfelle gjenopprettelsen av Guds styre på jorden og dermed verdensfred og utopiske tilstander.

De nåværende verdensurolighetene med opptrappende kriger og stridigheter vil stige mot et klimaks av en verdenskrise så stor at intet menneske vil overleve hvis ikke Gud griper inn (Matt. 24:22). Nettopp under dette klimaks, hvor en utsettelse ville ha resultert i at alt liv ville bli sprengt bort fra denne planet, vil Jesus Kristus komme igjen. Denne gang kommer han som Gud. Han kommer i den verdensherskende Skapers hele kraft og herlighet (Matt. 24:30; 25:31). Han kommer som «Kongers Konge og Herrers Herre» (Åp. 19:16) for å etablere en overordnet verdensregjering og styre alle folkeslag «med jernstav» (Åp. 19:15; 12:5).

Hvorfor utelater de bekjennende kristne kirkene alle disse skriftstedene om Kristi komme og om hans styre på

jorden? Selve Jesu evangelium handlet nettopp om det Guds-riket som han da skal opprette på jorden. Millionene av kirkegjengere har aldri hørt disse skriftstedene, enn si Jesu Kristi faktiske evangelium.

Tenk på det. Den herliggjorte Kristus, som kommer i Gud Den Allmektiges hele prakt og overnaturlige kraft og herlighet — som kommer for å redde menneskeheten — som kommer for å stanse økende kriger, kjernefysisk masseødeleggelse, menneskelig pine og lidelse — som kommer for å tvinge inn fred, overstrømmende velvære, lykke og glede for hele menneskeheten. Men vil folkene ønske ham velkommen?

Verdenskjente forskere sier nå rett ut at det *eneste* håp for å overleve på jorden er en overordnet verdensregjering som har kontroll over all militærmakt. De innrømmer at det er umulig for mennesket å få til dette. Men Kristus kommer for å gi oss nettopp det.

Men vil han bli tatt vel imot?

En ledende amerikansk ukeavis gav følgende overraskende vurdering av menneskets *eneste håp*: Amerikanernes engang så optimistiske håp, sa artikkelen, om en velordnet og stabil verden, svinner hen. Utlegg på nær tusen milliarder dollar har ikke klart å bringe stabilitet. Tvert imot er forholdene blitt verre. Denne vurderingen antydte at det fremherskende syn blant myndighetene begynner å bli at spenningsforholdene og verdensproblemene er i ferd med å bli av en for dyp karakter til å la seg løse «annet enn ved en sterk hånd et eller annet sted fra».

«En sterk hånd et eller annet sted fra.» Gud Den Allmektige vil sende en svært sterk hånd «et sted fra» for å frelse menneskeheten!

Kristus ikke velkommen?

Men vil menneskeheten juble av fryd og hilse ham velkommen i avsendig ekstase og begeistring? Vil kirkesamfunnene i den tradisjonelle kristenhet gjøre det?

Det vil de ikke! Fordi Satans falske prester (2. Kor. 11:13-15) har forført dem, vil de tro at han er Antikrist. Kirkene og folkene vil bli vrede ved hans komme (Åp. 11 vers 15 sammen med vers 18), og militærmaktene vil faktisk forsøke å kjempe mot ham for å tilintetgjøre ham (Åp. 17:14)!

Landene vil være engasjert i den kommende 3. verdenskrigs kulminerende slag med frontlinje ved Jerusalem (Sak. 14:1-2), og så kommer Kristus tilbake. Med overnaturlig kraft vil han «stride mot disse folkene» som kjemper mot ham (vers 3), og slå dem totalt! (Åp. 17:14.) «På den dag skal hans føtter stå på Oljeberget», et kort stykke øst for Jerusalem (Sak. 14:4).

Hvordan folkene vil underkaste seg

Når først den herliggjorte allmechtige Kristus vender tilbake til jorden, vil folkene være vrede. Hærene som er samlet ved Jerusalem, vil prøve å bekjempe ham! Jeg sa «prøve». Men langt mektigerer hærer følger Kristus fra himmelen — alle de hellige engler (Åp. 19:14, identifisert i Matt. 25:31).

Har du lyst til å se beskrivelsen av dette slaget — og hva som vil skje med de fiendtligsinnede menneskehærene?

I Åpenbaringen 17 er hærene til Europas forente stater, som nå er under utvikling — det gjenoppståtte Romerriket — omtalt i vers 14: «Disse skal stride mot Lammet [Kristus], og Lammet skal seire over dem, fordi det er Herrers Herre og Kongers Konge . . . »

Men hvordan vil han beseire dem? Det finner vi i Sakarja 14:

«Men denne plage skal Herren la ramme alle de folk [hærer] som har stridt imot Jerusalem: Han skal la kjøttet råtne på dem alle mens de står på sine føtter, og deres øyne skal råtne i sine huler, og tungen skal råtne i deres munn» (vers 12).

Dette at deres kjøtt råtner fra bena, vil skje nesten momentant — *mens de står på føttene*.

For en guddommelig gjengjeldelse mot hærene som vil kjempe mot Kristus! For en demonstrasjon av den guddommelige makt som den herliggjorte Kristus vil styre alle folk med! Opprør mot Guds lov og Guds styre må og vil raskt bli slått ned.

Kan du innse at hver eneste sorg, alt ondt som er kommet over menneskeheten, har vært resultatet av at Guds lov er blitt overtrådt?

Om ingen noensinne hadde noen annen gud fremfor den sanne Gud; hvis alle barn ble oppdratt til å ære, respektere

og lystre sine foreldre, og alle foreldre oppdro sine barn i Guds veier; hvis ingen noensinne tillot en mordets ånd å slippe inn i hjertet, hvis det ingen kriger var, ingen drap av mennesker ved mennesker; hvis alle ekteskap forble lykkelige og det ikke skjedde noe brudd på kjønnsmoralen, hverken før eller etter inngått ekteskap; hvis alle brød seg så meget om andres ve og vel at ingen ville stjele — og vi kunne kaste bort alle låser, nøkler og pengeskap; hvis alle snakket sant — alles ord var til å stole på — alle var ærlige; hvis ingen noensinne begjærte det som ikke rettmessig tilkom ham, men var så levende opptatt av andres ve og vel at de virkelig trodde at det er mer velsignet å gi enn å få — for en lykkelig verden vi da ville ha!

I en slik verden, hvor alle elsket og dyrket Gud av hele sitt sinn, hjerte og styrke — hvor alle var opptatt av alle andres vel i like høy grad som av sitt eget — ville det ikke være noen skilsmisser — ingen ødelagte hjem eller familier, ingen ungdomsforbrytelser, ingen kriminalitet, ingen fengsler eller tvangsleire, intet politi unntatt for fredelig dirigering og overvåking som en offentlig tjeneste for alle, ingen kriger og ingen militære enheter.

Men mer enn det. Gud har satt fysiske lover i gang som virker i kropp og i sinn, såvel som den åndelige lov. Det ville ikke være sykdom, dårlig helse, smerte eller lidelse mer. Det ville tvert imot være livlig sprudlende god helse fylt av dynamisk interesse for livet og entusiastisk interesse for oppbyggende aktiviteter som bringer lykke og glede. Det ville være renslighet, livlig aktivitet, virkelig fremgang, ingen slum, ingen degenererte, tilbakestående raser eller områder på jorden.

Oppstandne hellige

Likesom den oppstandne Kristus fór til himmelen i skyer, skal han også komme tilbake i skyer (Apg. 1:9-11; Matt. 24:30). Nettopp når han kommer tilbake (1. Tess. 4:14-17), vil de døde i Kristus — de som har mottatt og er blitt ledet av Guds Hellige Ånd (Rom. 8:11, 14) — stå opp i en veldig oppstandelse, udødeliggjort — innbefattet alle profetene fra gammelt av (Luk. 13:28). De som har Guds Ånd og som da lever, skal i ett nu forvandles fra dødelige til udødelige (1.

Kor. 15:50-54) og skal stige opp sammen med de oppstandne for å møte den nedstigende, herliggjorte Kristus (1. Tess. 4:17) i skyene i luften.

De skal være sammen med ham, hvor han er, i all evighet (Joh. 14:3). Sammen med ham skal de komme ned, ut av skyene, og derfor skal de den selvsamme dag stå med ham på Oljeberget (Sak. 14:4-5).

Disse endrede, forvandlede hellige, som nå er gjort udødelige, skal så regjere folkene — nasjoner av dødelige — under Kristus (Daniel 7:22; Åp. 2:26-27; 3:21).

Satan endelig fjernet

Denne den mest strålende begivenhet i hele jordens historie, når den herliggjorte, allmektige Kristus overnaturlig og majestetisk kommer ned til jorden i skyene, vil endelig sette en stopper for Satans listige, forføreriske og usynlig styre.

Kristi komme i suveren herlighet som Kongenes Konge og Herrenes Herre er omtalt i Åpenbaringen 19. Men hvilken annen stor begivenhet vil måtte finne sted før det kan bli fred, lykke og glede på jorden? Djevelen Satan vil måtte fjernes fra jordens trone.

Men Åpenbaringen 20:1-3 beretter følgende forhåndsnyhet: «Og jeg så en engel stige ned fra himmelen, som hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år og kastet ham i avgrunnen og lukket til og satte segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkene, inntil de tusen år var til ende; og etter den tid skal han løses en kort stund.»

Menneskets 6000-årige dag, hvor det er blitt styrt, forført og villedet av Satan, vil være over.

Satan vil ikke lenger være i stand til å sende til menneskeånden gjennom eteren, eller å injisere sin sataniske natur — den natur vi er blitt forledet til å kalle «menneskenatur» — inn i intetanende mennesker.

Menneskenaturen vil ikke straks forsvinne

Men det betyr ikke at den tilegnede satanistiske holdningen straks vil forsvinne fra menneskesinnene. De mange millionene vil ha tilegnet seg den. Og selv om Satan da vil være

forhindret fra fortsatt å sende den, så vil det som er ervervet som en vane, ikke automatisk bli fjernet.

Dog har Gud gitt oss mennesker moralsk handlefrihet. Han har gitt oss kontroll over sinnene våre, bortsett fra i den grad vi ved forførelse er blitt blindet av Satans dragning mot det onde.

Men jordens dødelige mennesker vil ikke lenger bli forført! Nå vil den allmektige Kristus og de udødelige hellige som regjerer under ham, begynne å fjerne skjellene som har blindet menneskesinnene.

Det er årsaken til at jeg sier at fullkomment utopia ikke kan bli innført alt på en gang. Mange millioner vil fortsatt holde fast ved en opprørsk holdning — med forfengelighet, lyst og begjær. Men ved Kristi komme vil omskoleringsprosessen begynne, hvor forførte sinn vil bli åpnet og ledet *ut av* forførelsen og bragt frem til frivillig omvendelse.

Fra det øyeblikk Kristus overnaturlig tar over og Satan forvises, skal Guds lov og Den Eviges ord gå ut fra Sion og spre seg over hele jorden (Jes. 2:3).

Den 6000-årsdommen som Gud avsa over Adams verden om at den skulle være avskåret fra Gud, vil være omme. Kristus vil begynne å kalle alle dødelige på jorden til omvendelse og åndelig frelse! Guds Hellige Ånd skal strømme ut fra Jerusalem (Sak. 14:8).

For en herlighet! En ny dag vil ha demret. Fred vil snart komme. Mennesker vil vende seg vekk fra «ta»-veien og over til «gi»-veien — Guds kjærlighetsvei.

En ny sivilisasjon vil omspenne jorden!

Men hva slags ny verden av i morgen skal så utvikles? I Jesaja 2:2-4 og Mika 4:1-3 heter det: «Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mere lære å føre krig.»

Tenk på det! Ingen flere kriger. Ingen frykt for mennesker eller dyr. Endelig fred i verden. Noe må forårsake denne freden. Guds lov, som en bekjennende «kristenhet» lærer er satt ut av kraft, skal utgå fra Jerusalem, og jorden skal bli like full av kunnskap om Guds vei, som havet er fullt av vann.

Selv de ville dyr skal bli temmet og leve i fred. «Da skal ulven bo sammen med lammet, og leoparden ligge hos kjeet, og kalven og den unge løve og gjøfeet skal holde seg sammen, og en liten gutt skal drive dem. Ku og bjørn skal beite sammen, deres unger skal ligge hos hverandre, og løven skal ete halm som oxen. Diebarnet skal leke ved huggormens hule, og over basiliskens hull skal det avvente barn rekke ut sin hånd. Ingen skal gjøre noe ondt og ingen ødelegge noe på hele mitt hellige berg; for jorden er full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn» (Jes. 11:6-9).

Forestill deg nå de endrende forhold!

Se på de løste problemene!

Se nå i et glimt inn i en verden uten analfabetisme, uten fattigdom, uten sult eller hunger. Se inn i en verden hvor kriminalitet raskt synker, hvor folk lærer ærlighet, moralsk renhet, vennlighet og lykke — en verden i fred, fremgang, og overstrømmende velvære.

Befolkningsekspløsjonen løst

Gud forutsier store forandringer overalt i den herlige, utopiske tidsalder, som han sier snart vil bryte frem på denne jord.

Kan du forestille deg det? En verden som i store sprang løser de mest kritiske problemer som menneskeheten står overfor.

I dag er befolkningsekspløsjonen det største og mest fryktinngytende problem av alle. Den voksende befolkning i alle land utkonkurrerer raskt verdens evne til å fø den.

Og områdene med den største befolkningstilvekst er de underutviklede deler av verden — de «eiendomsløse» land som sliter med fattigdom, analfabetisme, sykdom og overtro. Husk at ikke mer enn 10 prosent av jordens over flate er dyrkbar eller kan pløyes. Og nå indikerer de siste tall fra FN at verdensbefolkningen vil doble seg på rundt 34 korte år.

Det daglige illevarslende befolkningspresset er i sannhet et av dagens mest ufattelige problemer.

Men Gud har løsningen. Og så enkel den er. Gjør bare mesteparten av jorden dyrkbar. Gjør de nakne, snepiskede og taggete fjellene lavere og hev noen av de dype, tørre ørkendalene. Legg om verdens værmønster. Gjør alle ørkener grønne og fruktbare. Dyrk opp kjempemessige områder av jorden, så som Kalahariørkenen, Tsjadsjøbekkenet og Sahara i Afrika, Gobiørkenen i Asia og de store amerikanske ørkener. Gjør de vidstrakte øde strekningene i Mongolia, Sibir, Saudi-Arabia og mange av veststatene i USA grønne og frodige.

Tin opp de dype ismassene og snedrivene, permafrosten og tundraen fra de vidstrakte, nesten grenseløse strekningene i Antarktis, Nordamerika, Grønland, Nordeuropa og Sibir. Planér ut den veldige Pamir-fjellknuten, kjempegigantene: Himalaya, Atlasfjellene, Taurus, Pyreneene, Rocky Mountains, Sierrafjellene og Hindukush. Utjevn de enorme strekningene av Andesfjellene og alle de andre ugjestmilde, himmelstrebende, faktisk ubeboelige fjell på denne jord.

Sørg så for godt, blidt regn i passe mengder og til rett årstid.

Og hva vil skje?

Mange millioner mål av utrolig fruktbart, produktivt, herlig jordbruksland blir plutselig tilgjengelig — land som bare venter på å bli oppdaget og dyrket opp.

Umulig?

For menneskehånd — ja, selvsagt.

Men se hva Gud lover: «Frykt ikke, Jakob, du arme kryp, og dere, Israels menn! Jeg helper deg, lyder ordet fra Herren, Israels Hellige er din forløser.

Se, jeg gjør deg til en treskeslede, kvass og ny, med mange tagger! Du skal treske fjell og knuse dem og gjøre hauger lik agner. Du skal kaste dem i været så vinden tar dem, og stormen sprer dem vidt omkring. Men selv skal du juble i Herren og rose deg av Israels Hellige.

De arme og fattige leter etter vann, men forgjeves, tungen brenner av tørst. Jeg, Herren, vil høres deres bønn. Israels Gud forlater dem ikke. Jeg lar elver renne frem på snaue høyder og kilder midt i dalene. Jeg gjør ødemarken til sivgrodd tjern og det tørre land til kildevell.

Jeg lar sedrer vokse i ørkenen, akasier, myrter og oliventrær. Jeg planter sypresser i ødemarken sammen med gran og buksbom, så alle kan se og vite at Herrens hånd har utført dette, legge seg på hjerte og skjønne at Israels Hellige har skapt det» (Jes. 41:14-20).

Rent vann — fruktbare ørkener

Kan du forestille deg en så fabelaktig scene? Ørkener bli grønne, fruktbare hagelandskaper med trær, busker, boblende kilder og bekker; fjell som er senket og gjort beboelige.

Legg merke til hvordan Gud beskriver disse forholdene i mange deler av Bibelen.

«Da skal den lamme springe som en hjort, og den stummes tunge juble. For kilder bryter frem i ørkenen, og bekker i ødemarken, og det glødende sandhav skal bli til en sjø, og det tørste land til vannrike kilder; på det sted hvor sjakalene hvilte, vokser siv og rør» (Jes. 35:6-7).

Les hele 35. kapitel av Jesaja.

Gud sier: «Ørkenen og det tørre land skal glede seg, og den øde mark skal juble og blomstre som en lilje. Den skal blomstre og juble, ja, juble og synge med fryd . . . » (vers 1-2).

For noen år siden kom det et mindre jordskjelv i en tørr, støvete, trang dal langt inne i et mangfold av lier mellom Bakersfield og Los Angeles i California. Eierne av et nå nesten fullstendig glemt lite utfartssted, som nesten alltid var forlatt på grunn av egnens avsvidde tilstand, overveiet å lukke og dra annensteds.

Så fór plutselig et buldrende, skakende jordskjelv gjennom de skrinne liene. Ikke lenge etter at jorden hadde rystet og buldret under dem, hørte de en svak, rislende lyd. De løp til det tørre, støvete bekkeleiet som slynget seg gjennom eiendommen — og ble ytterst forbauset over å se vann flomme raskt avsted. Etterhvert som bekken klarnet, oppdaget de at vannet var krystallklart og rent — ferskt og forfriskende å drikke.

Det skulle være overflødig å si at forretninger tok seg opp igjen.

På en eller annen måte hadde jordskjelvet brutt opp en undergrunnsåre, slik at vannet ble sendt i kaskader gjennom eiendommen.

Tenk på de vidstrakte øde strekningene på denne jord. Lyder det utrolig at Gud kunne få dem til å blomstre som en lilje? Hvorfor skulle det egentlig det?

Fjellene ble *formet*. Enorme krefter førte til gigantiske foldninger og kjempesprekker og glidninger i jordskorpen. Massive granittblokker tårnet seg opp mot himmelen — mens jorden rystet og slingret under kastene fra de største jordskjelvene i dens historie. Fjellene ble dannet — de ble ikke bare til ved en tilfeldighet.

Allmaktens Gud, som dannet haugene og fjellene (Amos 4:13; Salm. 90:2), vil omdanne dem og omforme jordens overflate.

Les om de kjempestore jordskjelvene som ennå skal komme, som direkte vil fullføre meget av gjenskapningen av landoverflatene. (Se Åp. 16:18; Sak. 14:4.) Gud sier: «Fjellene skjelver for ham og haugene smelter . . . » (Nah. 1:5).

Land under havflaten gjenvunnet

Mennesket erkjenner at meget av verdens rikdom ligger under havet. Olje, gull, sølv og en mengde mineraler — disse er utilgjengelige i dag der de ligger urørt dypt under de vidstrakte verdenshav. Dessuten inneholder sjøvann en god del gull, foruten at mesteparten av verdens gullforekomster er under havene.

Mange områder på jorden er herjet av tidevannet — ved brenningens ustoppelige hamring som gradvis graver vekk mer land. Europas marskland, spesielt Holland, består til en ganske stor grad av land som er gjenerobret fra havet.

Tenk på de mange millioner ytterligere mål som vil bli tilgjengelig for menneskene om noen av verdenshavene blir redusert i størrelse. Og Gud sier at det skal de bli! Se selv: «Da skal Herren tørke ut havbukten ved Egypt og svinge sin hånd over Eufrat, kløve elven med en sterk storm, så den blir til syv bekker, der folk kan gå tørrskodd over» (Jes. 11:15; norsk 1978).

Lyder utrolig — men det er sant!

Og når Kristus blir jordens store Hersker, vil han bruke denne store makt! I et syn så Johannes englene prise Kristus ved hans komme for å styre denne jord.

De sa: «Vi takker deg, Herre Gud, du Allmektige, du som

er og som var [*Studiebibelen*: og som skal komme], fordi du har tatt din store makt og er blitt konge» (Åp. 11:17).

De forenede krefter av rett lære om virkelig helse og helbredelse for all sykdom etter at man har angret den, vil bety fullkommen utopisk helse.

Les hvordan Gud beskriver det:

«Men der skal vi ha Herren, Den Veldige, istedenfor brede elver og strømmer; ingen roskute skal gå der, intet mektig krigsskip fare der. For Herren er vår dommer, Herren er vår lovgiver, Herren er vår konge, han skal frelse oss.

Og ingen innbygger skal si: Jeg er syk. Det folk som bor der, har fått sine misgjerninger forlatt» (Jes. 33:21-22, 24).

Lytt til dette vidunderlige løftet: «Styrk de slappe hender og gjør de vaklende knær sterke! Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, frykt ikke! Se, der er eders Gud! Hevnen kommer, Guds gjengjeldelse, han kommer selv og frelse eder. Da skal de blindes øyne åpnes og de døves ører opplates; da skal den lamme springe som en hjort, og den stummes tunge juble . . . » (Jes. 35:3-6).

Gud beskriver lønnen for lydighet mot hans nådes og kjærlighets lover. Legg merke til Jesaja 58:8: «Da skal ditt lys bryte frem som morgenrøden, og din legedom [helbred] snart spire frem . . . »

Lykke i sunnhet

Når Gud beskriver forholdene med god helse og velstand som skal velle inn over jorden, sier han: «For jeg vil legge forbindelse på deg, og lege dine sår . . . » (Jer. 30:17).

«Og de skal komme og synge med fryd på Sions berg, og de skal strømme til Herrens gode ting, til korn og til most [vin] og til olje og til unge får og okser, og deres sjel skal være som en vannrik hage, og de skal ikke vansmekte [sørge] mere.

Da skal jomfruer glede seg i dans, og unge og gamle skal glede seg sammen, og jeg vil vende deres klage til fryd og trøste dem og glede dem etter deres sorg. Og jeg vil vederkvege prestene med det fete, og mitt folk skal mettes med mine gode ting, sier Herren» (Jer. 31:12-14).

Og hvorfor ikke ha god helse?

Hvorfor være så villig til å tro at en slik perfekt tilstand av helse og fryd er umulig? Hvorfor blir alle disse skrift-

stedene ignorert av den bekjennende kristne forkynnelse? Isteden forestiller de seg at de vil komme til himmelen med lediggang og makelighet, uten noe å fullføre.

Det følger velsignelser med å holde helselovene, som absolutt garanterer at god helse blir resultatet og at sykdom og smitte fra 3. og 4. generasjon av vil høre fortiden til.

Se hva Gud lovet sitt folk: «Dersom du nå hører på Herrens, din Guds røst, så du akter vel på å holde alle hans bud, som jeg gir deg i dag, da skal . . . alle disse velsignelser . . . komme over deg og nå deg, så sant du hører på Herrens, din Guds røst:

Velsignet være du i byen, og velsignet være du på marken! Velsignet være ditt livs frukt og frukten av din jord og frukten av ditt fe, det som faller av ditt storfe, og det som fødes av ditt småfe! Velsignet være din kurv og ditt deigtraul!» (5. Mos. 28:1-5).

Gud viser også hvordan de enkelte raser vender tilbake til sine land og befolker dem: «I de kommende dager skal Jakob skyte røtter, Israel blomstre og få skudd, og de skal fylle jorderike med frukt» (Jes. 27:6).

Gud sier at ruinene skal bygges opp igjen.

«For se, jeg kommer til eder, jeg vil vende meg til eder, og I skal bli dyrket og tilsådd. Og jeg vil føre mange mennesker opp på eder, hele Israels hus, og i byene skal det atter bo folk, og ruinene skal bygges opp igjen. Jeg vil føre mennesker og fe i mengde opp på eder, og de skal økes og være fruktbare; jeg vil la det bo folk på eder som i fordums tider . . . » (Esek. 36:9-11).

Les hele Esekiel 36. Gud sier: « . . . Jeg vil la det bo folk igjen i byene, og ruinene skal bygges opp igjen . . . Dette land som var lagt øde, er blitt som Edens hage, og de herjede og ødelagte og nedrevne byer er gjenreist og har fått murer» (vers 33, 35).

Og hva med alle andre folk?

Se selv: «På den tid skal det være en ryddet vei fra Egypt [som fortsatt eksisterer som nasjon] til Assyria [hvorfra mange for mange århundrer siden vandret til Nord- og Sentraleuropa, våre dagers Tyskland], og assyryerne skal komme til Egypt, og egypterne til Assyria, og egypterne skal tjene Herren sammen med assyryerne. På den tid skal Israel være

den tredje med Egypt og med Assyria, en velsignelse midt på jorden, fordi Herren, hærskares Gud, har velsignet det og sagt: Velsignet være mitt folk Egypt og mine hendes verk Assyria og min arv Israel!» (Jes. 19:23-25).

Fullstendig lesekyndighet

Tenk hvilket nesten utrolig skritt forover det ville være om alle land og folk overalt talte, leste og skrev samme språk.

Men i dag har store deler av jorden ikke engang et skriftspråk. Millioner på millioner er analfabeter — kan ikke lese eller skrive, ikke engang sitt eget navn.

Så snart den gjenkomne Kristus erobrer denne jord, vil han tvinge frem en tid med total lesekyndighet, total utdannelse og gi verden et nytt, rent språk.

Dette emnet alene krever en hel bok. Hele jordens skrevne ordproduksjon vil bli forandret. I dag er alle språk bedrevet. De er bokstavelig talt fylt med ukristne, hedenske vendinger, overtro, feilbenevnelser, unntak fra reglene og språklige merkverdigheter.

Gud sier: «For da vil jeg gi folkene nye, rene lepper [et rent språk; eng. overs.] så de alle påkaller Herrens navn og tjener ham med ett sinn» (Sef. 3:9).

Tenk på den nye tid med god litteratur, god musikk og på alt det dobbeltarbeid som kan unngås, misforståelser på grunn av spåklige vanskeligheter og tusenvis av timer med omhyggelige oversettelser. For en tidsalder det vil bli når hele verden blir virkelig opplyst — og taler samme språk.

Hva med den økonomiske struktur?

Gud viser at Jerusalem både vil være jordens finansielle og åndelige hovedstad.

Skaperen sier om den nybygde by: «Da skal du se det og stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide seg, for havets rikdom [verdens gull- og sølvreserver er for det meste under havene] skal vende seg til deg, folkenes gods skal komme til deg» (Jes. 60:5).

Men vi har allerede lest at Gud Den Allmektige sier at han vil heve mange steder som nå er dekket av havvann; at han vil gjøre langt mere land tilgjengelig. Forskere vet at det meste av jordens råmaterialer ligger i lagene under havenes

dyp. Gud sier at denne veldige rikdommen vil bli tilgjengelig for anvendelse under Jesu Kristi styrelse på denne jord.

Gud sier at senteret for verdens rikdommer vil være i Jerusalem, og at de svære gjenoppbyggingsprogrammene, rehabiliteringsprosessene og den nye tidsalderens pionérarbeid som vil ta til, vil bli bakket opp av denne rikdommen.

«Ennå en gang, om en liten stund, vil jeg ryste himmelen og jorden og havet og det tørre land. Og jeg vil ryste alle folkene, og alle folkenes kostelige skatter skal komme hit, og jeg vil fylle dette hus med herlighet, sier Herren, hærskares Gud. Meg hører sølvet, og meg hører gullet til, sier Herren, hærskares Gud» (Haggai 2:6-8).

Men Guds store skattkammer vil stå til det offentliges rådighet. Ingen gullbarrer deponert i dype underjordiske hvelv — fullstendig unyttige, bortsett fra det de står for — ingen frykt for tyveri eller plyndring. Men skjønne dekorasjoner som rent tar pusten fra en, for hovedregjeringsbygningen, templet som Kristus vil bo i.

En fast standard vil bli etablert, og verdiene vil aldri forandres.

Ikke flere spekulasjoner eller gambling med andres evner.

Aldri mer vil noen bli rik ved å investere i andres arbeide og kreative evner. Ingen aksjemarkeder, verdensbanker, finanssentre, assuranceselskaper, panteselskaper, låneforetagender eller avbetalingskontrakter.

Under Guds overstrømmende styre vil folk bare kjøpe hva de trenger, når de har råd, når de har kontanter til å betale med. Ikke lenger renter. Og ikke mere skatter.

Tiendesystemet

Men tiendesystemet vil bli universelt.

Våre dagers regjeringer forlanger opp til 40, 50, ja til og med 90 prosent i arveavgifter, inntektskatter og indirekte skatter, føderale, statlige og kommunale skatter, skoleavgifter og byskatter.

Men Gud forlanger bare ti prosent. Og av disse ti prosent vil hele jordens statsstyre, utdanning og åndelig lederskap bli finansiert.

«Skal et menneske rane fra Gud, siden I raner fra meg? Og I sier: Hva har vi ranet fra deg? [Og Gud svarer:] Tienden

og de hellige gaver. Forbannelsen har rammet eder, [for] fra meg raner I, ja hele folket. Bær hele tienden inn i forråds-huset, så det kan finnes mat i mitt hus, og prøv meg på denne måten, sier Herren, hærskaernes Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for eder og utøse velsignelser over eder i rikelig mål!» (Mal. 3:8-10). Det er en profeti for i dag.

A, for en velsignelse det skal bli. Ingen av de finansielle byrder som hviler som en forbannelse på folk flest i dag.

Gud sier at finansiell velsignelse vil bli dagens orden.

Ta vekk tyveri, ran, ulykker, naturkatastrofer, rust, forråtnelse og sykdom, på planter, lagere og produksjonsbedrifter. Hvor mye billigerer kunne ikke varene da selges — og med hvor mye større fortjeneste?

Værlaget

Ta bort værproblemer, insektskader, plantesykdommer og sopp fra bøndene — tap på grunn av regjeringens priskontroll og oversvømmede markeder — og hva ville deres lodd i livet bli?

Gud vil få til alt dette.

Vår Gud er en mangemilliardær av en himmelsk Far. «Meg hører gullet til,» sier han (Hag. 2:8).

Og Gud vil at hver enkelt av hans barn skal ha virkelig fremgang. «Du elskede! jeg ønsker at du i alle deler må ha det godt og være ved god helse . . . » (3. Joh. 2). Kristus sa: «Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod» (Joh. 10:10).

Gud vil at enhver skal leve i fulle drag og i overflod.

Men se på de materielle «suksessene» du kjenner til. Hvor virkelig lykkelige var de? Som J. Paul Getty, en av verdens rikeste menn, skal ha sagt: «Jeg ville gitt alle mine millioner for bare ett lykkelig ekteskap!»

I Guds rike vil hans bud bli fulgt. De vil bli standarden som handel, forretningsliv, finans og hele verdensøkonomiens struktur blir regulert etter.

Og alt vil bli på basis av det å gi. Kristus sa: «Gi, så skal eder gis! et godt, stoppet, rystet, overfylt mål skal gis eder i fanget; for med det samme mål som I måler med, skal eder måles igjen» (Luk. 6:38).

Gi-standarden vil bli fulgt i Guds styre på denne jord — ikke dette sjikaneriet med å grafse til seg og se gjennom

fingerne med midlene, strebe og føre bak lyset i smug og i hemmelighet, grovt og sjofelt å bedra og lyve, som er så dagligdags i våre dagers forretningsverden.

Men når Gud omvender den opprørske menneskehet ved å vise sin veldige makt — når han lar sine løfter gå i oppfyllelse; «så sant jeg lever, sier Herren, for meg skal hvert kne bøye seg, og hver tunge skal prise Gud» (Rom. 14:11), når han ydmyker menneskets forfengelige, stolte ånd — da vil mennesket bli gjort villig til å gi.

Men inntil Gud bøyer menneskets overmot (Jes. 2:10-12, 17) vil folkene på jord ikke være rede til å godta en slik vidunderlig, kjærlig, generøs og ærlig gi-standard for hele økonomien.

Det ville kreve en tykk bok bare å begynne å beskrive de herlige tilstander som kunne herske på denne jord — og som til slutt *vil* herske, når menneskehjertet er ydmyket, omvendt og gitt Guds egen natur (2. Pet. 1:4).

Aldri mer vil noen bygge et hus han ikke har råd til og ikke trenger, for å leie det bort til leieboere som hjelper med å betale det. Ikke lenger renter. Gud sier det er synd å låne penger for «åger» eller renter.

En gang hvert 50. år vil all gjeld, offentlig såvel som privat, bli strøket totalt.

Verdensøkonomien helbrødet

Siden regjeringene vil være i hendene på Guds åndelige familie og delvis administrert av de menneskelige lederne direkte under den store regjerende familie — og da det ikke vil eksistere kjempemessige direktorater med overoppsyn over andre svære direktorater som mistenksomt overvåker andre direktorater; og da det ikke vil være militære organisasjoner; ingen «etterretnings»- (eller spion-)sentraler eller medlemmer av Interpol; ingen kjempekarteller, monopoler, fagforbund eller gigantiske regjeringsfinansierte prosjekter — vil verdensøkonomien igjen bli sunn.

Tenk over det. Ingen utenlandshjelp lenger — ingen tapte milliarder for å kjøpe «elskere» (allierte) (Esek. 23:9, 22; Klag. 1:2, 19; Esek. 16.) som snur og sviker deg senere. Ikke flere statsgarantier på harde vilkår til industri, til vitenskap og romteknologi, til skoler og forskningsinstitutter.

Isteden vil hver eneste nødvendig industri, undervisningsinstitusjon og forretningsforetagende ha sunne finansielle forhold.

For en verden det vil være!

Strukturen på morgendagens verdensregjering

Legg nå merke til hvordan den nye verdensregjeringen vil virke i de neste tusen år. Det vil ikke bli et såkalt demokrati. Det vil ikke bli sosialisme, ikke kommunisme eller fascisme. Det vil ikke bli et menneske-kongedømme, et oligarki eller plutokrati. Det vil ikke bli en regjering av mennesker over mennesker. Mennesket har bevist hvor ytterst uegnet det er til å styre seg selv.

Det vil bli en guddommelig regjering — et teokrati — Guds styre som regjerer mennesker. Det vil ikke bli et styre nedenfra og opp. Folket vil ikke ha stemmerett. Det vil ikke bli en regjering av eller ved folket — men det vil bli en regjering for folket. Det vil bli en regjering ovenfra (fra Gud Den Allmektige) og ned. Den vil være hierarkisk av form.

Det vil ikke bli holdt valgkampanjer, ingen dyre pengefondsmiddager; ingen skitne politiske kampanjer, hvor hver kandidat søker å fremstille seg selv i best mulig lys, mens de baktaler, fordømmer og mistenkeliggjør sine motstandere; og ingen tid vil bli kastet bort på å slenge skitt på andre i begjær etter makt.

Intet menneske vil få noe regjeringsembete. Alle i regjeringstjeneste vil være guddommelige åndelige vesener i Guds rike — Gudsfamilien.

Alle embetsmenn vil bli utnevnt — og det av den guddommelige Kristus, som leser og kjenner menneskenes hjerter, deres innerste karakter og evner, eller mangel på evner. Du vil finne en beskrivelse av Kristi overnaturlige innsikt i andres innerste karakter i Jesaja 11:2-5.

Legg merke til det: «Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, den Ånd som gir kunnskap om Herren og frykt for ham . . . Han skal ikke dømme etter det hans øyne ser, og ikke skifte rett etter det hans ører hører [rykter], men han skal dømme de ringe med rettferdighet og skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden . . .» (Jes. 11:2-4).

Husk, Gud er Den Ene Suverene som er kjærlighet — som gir — som styrer med en utadvent omsorg for dem som styres. Han vil styre til det høyeste gode for folket. De dyktigste, mest rettferdige, de best egnede til tjenesten, vil bli innsatt i alle embeter med ansvar og makt.

Det vil da være to slags vesener på jorden — mennesker, som regjeres av dem som er guddommeliggjort.

Noen oppstandne hellige vil regjere over ti byer, andre over fem (Luk. 19:17-19).

Tenk på det — ingen penger kastet bort på politiske kampanjer. Ingen spittelse i politiske partier med krangel og hat. Ingen politiske partier!

Hva er den nye pakt?

Kort sagt, under den nye pakt, som Kristus kommer for å innføre, vil det vi får se her på jorden være lykke, fred, overflod og rettferd for alle. Har du noengang lest nøyaktig hva denne nye pakt vil bestå av? Trodde du at den ville avskaffe Guds lov? Tvert imot! «Dette er den pakt [som Kristus kommer for å opprette, ifølge Hebreerne 8:10]: Jeg vil gi mine lover i deres sinn, og jeg vil skrive dem i deres hjerter . . . »

Når Guds lover er i vårt hjerte — når vi elsker Guds veier, og i vårt hjerte ønsker å leve etter dem, vil menneskenaturen bli undervunget — folk vil ønske å leve etter den vei som leder til fred, glede, overflod og lykkelig velvære!

Men husk, de mennesker som er igjen på jorden etter Kristi gjenkomst — da styrt av Kristus og de som er oppstått eller forvandlet til udødelighet — vil selv fortsatt ha menneskenatur. De vil fortsatt være uomvendte.

To handlingssett

Men Kristi og Guds regjerende rike, som da er satt opp som den regjerende familie, vil frembringe det kommende utopi ved to fundamentale handlingssett.

1) All kriminalitet og organisert opprør vil bli slått ned med makt — guddommelig, overnaturlig makt.

2) Kristus vil så ta fatt på å omskolere og frelse eller åndelig omvende verden.

Legg først merke til hvordan de sosiale og religiøse skikker vil bli endret ved guddommelig makt.

Gud gav syv årlige fester og helligdager som han påbød skulle holdes. De rommet en stor og betydningsfull mening. De fremstilte Guds hovedplan for å utvirke hans hensikt med menneskeheten. De ble innstiftet for alltid. Jesus holdt dem og gav oss dermed et eksempel. Apostlene holdt dem (Apg. 20:6, 16; 1. Kor. 5:8; 16:8). Den sanne, opprinnelige menighet, medregnet de omvendte hedninger, holdt dem.

De var Guds vei — Guds skikker for hans folk. Men folk forkastet Guds veier og skikker og vendte seg isteden til de hedenske religioners veier og skikker. Folk gjorde hva de selv syntes var rett. Og siden da har menneskesinnene i denne verden vært fiendtlig innstilt mot Gud (Rom. 8:7), en fiendtlig holdning mot Guds livsmønster har fått overhånd. De veier som synes rett for et menneske, har vært motsatt de veier som leder til fred, lykke og et overstrømmende liv. Disse samme gale veier synes rett for folk flest i dag! Vi er klar over at de vil synes rette — ikke gale — for de fleste som leser dette.

Men kan vi fatte at «mang en vei tykkes en mann rett, men enden på det er dødens veier»? (Ordsp. 14:12). Og hvis du blar over til Ordspråkene 16:25, vil du se det samme gjentatt: «Mang en vei tykkes en mann rett, men enden på det er dødens veier.»

Gud sa gjennom Moses: «I skal ikke gjøre således som vi gjør her i dag, enhver det som tykkes ham å være rett» (5. Mos. 12:8). Og på ny: «Vokt deg at du ikke lar deg dåre og følger i deres spor [deres hedenske religiøse skikker] . . . og at du ikke spør etter deres guder og sier: Hvorledes tjente disse folk sine guder? Således vil også jeg gjøre. Du skal ikke gjøre som de når du dyrker Herren din Gud; for alt det som er en vederstyggelighet for Herren og som han hater, det gjør de for sine guder . . . » (vers 30–31).

I dag forkaster den bekjennende kristne verden Guds helligdager, hellige for ham, men som en forført «kristendom» hater. De holder isteden de hedenske dagene: jul, nyttårsdag, tradisjonell påske og flere «som Gud hater!» Mange vet og innrømmer at de er hedenske — men, påstår de, «vi holder dem ikke for å dyrke de hedenske gudene; vi bruker deres skikker for å dyrke Kristus og den sanne Gud.»

Dette er den vei som «tykkes rett» for folk. De mener

kanskje ikke noe galt. De er forført. En forført person vet ikke at han tar feil. Han tror han har rett. Han kan være like oppriktig som de som har funnet Guds vei og følger den. Men Gud sier at han ikke vil godta den slags ihukommelse eller dyrkelse. Det er en vederstyggelighet for ham — «som han hater».

Men det er dem som har vært forført, som Gud vil åpne øynene på når Kristus vender tilbake for å regjere alle folkeslag av dødelige som fortsatt er i live, så de kan se Guds sannhet.

Alle vil holde Guds høytider

Ingen vil lenger være forblindet og forført når det gjelder Guds bud og veier. Så vil han tvinge frem lydighet overfor sine skikker.

Gå tilbake Sakarja 14:

«Alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som angrep Jerusalem [det vil si de som ikke var med i de hærene som på overnaturlig vis ble tilintetgjort], skal år etter år dra opp for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, og for å delta i løvsalenes fest» (vers 16).

Løvsalenes fest (løvhyttefesten) er en av de syv årlige høytider som Gud påbød sitt folk å holde. Men oldtidens Israel gjorde opprør. De forkastet Guds høytider og vendte seg til hedenske høytider. Etter Esra og Nehemja holdt jødene dem. Men falske «kristne» prester lærte at Guds høytider var «del av det gamle mosaiske system og ikke for oss i dag». Prestskapet forførte folk og inngav dem fordommer. Folk ble forført til å tro at jul, nyttårsfest, tradisjonell påske osv. var dager som Kristus innstiftet.

Men nå kommer Kristus tilbake til jorden for å gjenopprette Guds veier — innbefattet Guds høytider. De som nå i ren tross ikke holder Guds helligdager — som fnyser av dem i bitende forakt, vil holde dem når Kristus kommer tilbake. Legg merke til hva følgende skriftsted sier:

«Men om noe av jordens folk [medregnet alle hedningefolk] ikke drar opp til Jerusalem for å tilbe Kongen, Herren, hærskares Gud, så skal det ikke komme regn hos dem; om Egyptens folk ikke drar opp og ikke møter frem, da skal det ikke komme regn hos dem heller; den samme plage skal

ramme dem som Herren lar ramme de hedningefolk som ikke drar opp for å delta i løvsalenes fest. Sådan skal den straff være som rammer Egypt og alle de hedningefolk som ikke drar opp for å delta i løvsalenes fest» (Sak. 14:17-19).

Disse skriftstedene angir den metoden som Kristus vil bruke for å «styre med jernstav» — hvordan han vil bruke overnaturlig makt for å få folk av alle folkeslag inn på sine rette veier — veier som er årsaken til sanne velsignelser.

Det fullkomne styre

Ja, Jesus Kristus vil meget snart vende tilbake til denne jord. Han kommer i makt og herlighet, for å *styre* alle land!

Men han vil ikke styre og overvåke helt alene. Han vil sette opp en verdensregjering. Det vil bli en høyst velorganisert regjering, med mange embeter med autoritet.

Her er det på sin plass å stoppe opp for å forklare hvordan denne perfekte form for regjering vil virke.

For det første er det Guds styre — ikke en regjering av mennesker. Mennesker vil ikke anerkjenne det ennå, men menneskene har gjennom menneskestyrets 6000 år av ineffektive, forkludrede, ødsle anstrengelser vist at det dødelige menneske er ytterst udugelig til å styre seg selv på rett måte.

Når det gjelder menneskets evne til å styre og regjere, sier Gud om våre dagers statstjenestemenn: «Det er ingen som fremfører tale med rettferdighet, og ingen som fører rettssak på ærlig vis; de setter sin lit til usannhet og taler løgn, de har unnfanget ulykke og føder elendighet . . . Deres føtter haster til det onde og er snare til å utøse uskyldig blod; deres tanker er ondskaps tanker; det er ødeleggelse og undergang på deres veier. Fredens vei kjenner de ikke, og det er ingen rett i deres spor; sine stier gjør de krokete: hver den som treder på dem, vet ikke av fred» (Jes. 59:4,7-8).

Og så sier folk under dette menneskelige *vanstyre*: «Derfor er retten langt borte fra oss, og rettferdigheten når oss ikke; vi venter på lys [løsning på samfunnsmessige, personlige, nasjonale og internasjonale problemer], og se, det er mørke, vi venter på bare solskinn, og i dypeste natt må vi ferdes. Vi famler som de blinde etter en vegg, vi famler lik folk som ingen øyne har; vi snubler om middagen som i tusmørket, midt iblant friske er vi som døde» (vers 9-10).

Og så, i dette kapitlet som forutsier vår tid, blir den endelige løsning gitt: «Og det skal komme en gjeløser for Sion . . . » (vers 20). Og videre: «Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg» (Jes. 60:1).

Det eneste håp om rettferdighet, om fred, sannhet og de rette løsninger på alle denne verdens problemer, er Kristi komme i makt og herlighet for å etablere en verdensregjering — den rette regjering — Guds Regjering!

I dette og mange andre skriftsteder viser Gud i sitt Ord til menneskeheten hvor ytterst hjelpeløs den er til å styre seg selv og sine. Nå har 6000 år med menneskers eksperimentering bragt oss til randen av kosmisk selvmord.

Det vil med andre ord si at de første 6000 år av Guds 7000-årige plan ble avsatt for å tillate Satan å arbeide på sitt verk med å forføre verden, fulgt av 1000 år (en tusenårig dag) når Satan ikke vil bli tillatt å gjøre noe av sitt forførelsens «verk». Sagt på en annen måte, Gud merket av seks tusenårsdager hvori mennesket var tillatt å hengi seg til åndelig slaveri under synden, fulgt av tusen år med åndelig hvile under Guds påtvungede styre.

Regjeringen planlagt fra begynnelsen av

Og nå kommer en herlig sannhet.

Vi kommer nå til en åpenbaret innsikt i den herlige planleggelsen, forberedelsen og organiseringen av Guds fullkomne styre.

Det vil ikke forekomme uegnede og egoistisk ambisiøse politikere som søker å legge sine begjærlige hender på regjeringsmaktens tøyler ved denne verdens villedende politiske metoder. I dag blir man oppfordret til å stemme på folk som man ikke vet stort om — folk hvis kvalifikasjoner er sterkt oppskrytt. I Guds snart kommende styre vil enhver embetsmann ha blitt prøvet og testet, trent og gitt erfaring og ha kvalifisert seg etter Guds kvalifikasjoner. Dette faktum illustrerer hensikten med Menigheten og nødvendigheten av den.

Menighetens funksjon er ikke bare å omvende «førstegrøden» — ikke bare å bringe frelse til dem som spesielt er kalt ut av verden og inn i Menigheten, men å forberede og trene dem til disse lederstillingene i riket når frelse blir åpnet for alle levende.

Gud har planlagt forut, og ikke bare for sin regjering og dens styring av jorden, I realiteten sa han til Adam: «Gå og planlegg dine egne menneskeregjeringer, skap i ditt eget bilde dine egne guder og religioner, utvikle din egen kunnskap og utdannelsesstruktur, planlegg dine egne sosiale systemer (kort sagt, organiser din egen menneskesivilisasjon).»

Men idet han dømte mennesket til å være avskåret fra seg i 6000 år, forbeholdt han seg den fortrinnsrett å kunne innkalle til særoppdrag og nær kontakt med seg slike som han ville velge for sitt formål. I løpet av denne «menneskets dag» har Gud gjort forberedelser til sin egen tusenårige sivilisasjon på alle områder — statsstyrelse, undervisning, religion — hele Guds sivilisasjon.

Alt sammen startet det med Abraham.

I hans dager var det bare én mann på jorden som samtidig var av sterk karakter og dog ydmyk og fullstendig underdanig og lydlig mot Gud — mot Guds lover, hans dirigering og styrelse. Denne mannen var Abraham.

Med Abraham begynte Gud å trene menn til toppstillinger med autoritet for sin kommende verden. Abraham holdt til i den mest «fremskredne» sivilisasjon — det mest utviklede og, etter folks mening, det mest ettertraktede sted på jorden.

Gud sa til Abraham (som da het Abram): «Dra bort fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus til det land som jeg vil vise deg» (1. Mos. 12:1).

Abraham sa ikke imot. Han sa ikke: «Men hvorfor? Hvorfor må jeg gi opp alle denne sivilisasjons gleder — til og med forlate slekt og venner?» Abraham kom ikke med innvendinger, og han nølte ikke.

Det står ganske enkelt skrevet: «Så dro Abram bort . . . » (vers 4).

Abraham ble satt på alvorlige prøver. Men etter hans død sa Gud: «Abraham lød mitt ord og holdt alt det jeg bød ham å holde, mine bud, mine [regjerings-]forskrifter og mine lover» (1. Mos. 26:5).

Abraham ble trenet til en høy stilling i Guds regjering, som snart skal styre verden. Han trodde på og var lydlig og lojal overfor Guds styre, hans forskrifter og lover.

Abraham fikk de løfter som hver enkelt persons frelse gjennom Kristus er bygget på. Han blir kalt de troendes

(menneskelige) far (Gal. 3:7). Til hedningene i Galatia skrev apostelen Paulus: «Men hører I Kristus til, da er I [av hedningeraser] jo Abrahams ætt, arvinger etter løfte» (Gal. 3:29). I 16. vers hadde han sagt: «Nå ble løftene gitt til Abraham og hans ætt [etterkommer — Kristus] . . . »

Med Abraham begynte Gud å forberede sitt rike med å trene toppfolk for embeter i sin sivilisasjon. Da Abraham viste seg lydig, velsignet Gud hans arbeide og lot ham bli rik. Gud gav ham erfaring i å behandle store rikdommer på en klok måte, og i å dirigere en stor styrke menn under seg.

Isak ble oppdratt av den gudfryktige, lydige Abraham i Guds veier, lydig mot Guds styre. Han ble arving med sin far Abraham. Også han var trenet i lydighet, og også i å lede og styre andre.

Så ble Jakob, som var født med denne rike arven, utdannet til å gå igjennom det sammen mønster som Abraham og Isak hadde lært. Selv om hans svigerfar lurte ham og holdt ham nede, ble Jakob også velstående. Han var menneskelig — som Abraham og Isak og alle mennesker. Han gjorde feil. Men han seiret. Han angret. Han holdt ut med Gud. Han gav aldri opp! Han utviklet kvaliteter og karakter for lederskap. Han ble far til de tolv største fremtidige nasjoner i den snart kommende verden av i morgen.

Hvordan regjeringen vil bli organisert

Gud har ikke brukt mange ord på å fortelle detaljert og presist hvordan hans kommende verdens-overregjering vil bli organisert. Men han har gitt oss hovedmønsteret. Han har fortalt oss spesielt hvor 14 høytstående ledere (medregnet Kristus) vil passe inn. Og ut fra dem kan vi slutte oss til en god del av den gjenstående regjeringsstruktur. Meget av den kommende regjeringsstrukturen er i det minste sterkt indikert ut fra det som er klar åpenbart.

Vi vet at det skal være Guds styre. Gud Den Allmektige — Jesu Kristi Far — er suveren Lovgiver, Overhodet over Kristus og over alt som er. Videre vet vi at Kristus vil være Kongers Konge og Herrers Herre — over både stat og kirke, som således er forenet gjennom ham. Vi vet at det gamle Israels kong David (detaljene vil komme senere) vil være konge over de tolv store nasjonene som består av bokstavelige

etterkommere etter Israels tolv stammer. Vi vet at hver av de tolv apostlene vil være konge og sitte på en trone, hvorfra hver vil styre over en av disse store nasjonene som nedstammer fra Israels stammer.

Vi vet at det vil være en regjering ovenfra og ned. Det vil bli en entydig autoritetskjede. Ingen vil bli valgt av folket. Dødelige mennesker har vist at de ikke vet hvordan kvalifikasjoner skal bedømmes, og de kjenner ikke menneskers hele indre sinn og hjerter, intensjoner og evner. Alle vil bli utpekt guddommelig ovenfra. Alle i embeter med regjeringsmyndighet vil være oppstandne udødelige, født av Gud — ikke lenger mennesker av kjøtt og blod.

Med dette på sinnet — med kunnskap om at Abraham er den (menneskelige) far til alle som er av Kristus og arvinger til frelsen, blir det klart at Abraham vil bli gitt et høyere embete i Guds rike enn David, og at han vil være over både israelitter og hedninger. Han er «far» til såvel omvendte hedninger som til israelitter.

Videre bruker Bibelen gjentatte ganger uttrykket «Abraham, Isak og Jakob» gruppert sammen som et team og kaller dem tilsammen for «fedrene». For løftene ble gjentatt også til Isak og Jakob, hvis navn ble endret til Israel.

Det som er klart åpenbaret, indikerer følgelig at Abraham, Isak og Jakob vil fungere som et team på topplan, med Abraham som «formann» umiddelbart under Kristus i Guds kommende verdensregjering.

Jesus sa selv at Abraham, Isak og Jakob bestemt skal være i dette herlige og herliggjorte rike (Luk. 13:28).

Josef kvalifiserte seg på en ganske særskilt måte. Vi skal komme tilbake til ham litt senere.

Både kirke og stat

Et annet prinsipp er klargjort i Guds Ord: Kirke og stat vil bli forenet under Kristus. Alle land vil være under ett og samme styre. Det vil bare eksistere én kirke, én Gud, én religion, ett undervisningssystem og én sosial orden. Og som i Guds opprinnelige mønster i det gamle Israel, de vil være forenet.

Tre menn, Peter, Jakob og Johannes av de opprinnelige tolv disiplene, fikk det privilegium å se Guds rike i et syn

(Matt. 17:9). I dette synet ble Jesus, som i virkeligheten var med dem personlig, forvandlet — og så ut som den herliggjorte Kristus. Hans ansikt ble lyst og skinte som solen, hans klær hvite som lys. To andre ble også sett med ham i dette synet — dette glimt inn i det kommende rike — og det var Moses og Elia. Disse to i synet representerte ledelsen for stat og kirke med og under Kristus, slik de vil være i Guds rike. Både Moses og Elia kvalifiserte seg i løpet av sine liv som mennesker til meget høye embeter i Guds rike.

Det var gjennom Moses at Kristus (ja, han var Det gamle testamentes Gud, slik mange, mange skriftsteder viser) gav lovene og regjeringsforskriftene for Israelsfolket. Moses var trent som sønn av farao (kongen av Egypt). Hans trening og erfaring var blant hedningene såvel som blant Israels barn.

Elia er fremfor alle andre fremstilt i Skriftene som den profet som gjenopprettet dyrkelsen av den sanne Gud — og lydighet mot hans bud. Da Elia gav kong Akab ordre om å samle «hele Israel» på Karmel-fjellet (1. Kong. 18:19–21), og profetene til Ba'al og Asjera (som det engelske *Easter* og det tyske *Oster* — for tradisjonell påske — kommer fra!), sa han: «Hvor lenge vil I halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg ham, og dersom Ba'al er det, så følg ham» (vers 21). Og da ilden, etter Elias bønn på 18 sekunder (vers 36–37), ved et mirakel falt ned fra himmelen og fortærte Elias offer, falt folket ned på sitt ansikt og sa: «Herren, han er Gud! Herren, han er Gud!» (vers 39).

Synet med Jesu forklarelse (Matt. 16:27 til 17:9) gav apostlene Peter, Jakob og Johannes et forutsyn på Kristi komme i hans rike — slik han skal komme. Dette indikerer følgelig at Moses og Elia representerte ledelsen under Kristus av den statlige eller nasjonale verdensregjering (under Moses), og kirken eller den religiøse aktivitet (under Elia).

Som «fedrene» Abraham, Isak og Israel vil disse to bli oppstandne udødelige, i makt og herlighet. Det er gitt ganske sikre indikasjoner på at under Kristus som Kongers Konge og under Kristi toppteam — «fedrene» — vil Moses stå over all organisert nasjonal og internasjonal satsstyrelse, og Elia over all organisert kirkevirksomhet, og religiøs og utdannelsesmessig aktivitet.

Faktisk er evangeliet og den religiøse utvikling bare

åndelig utdannelse. Og det er betydningsfullt at Elia hadde organisert og ledet tre skoler eller læreanstalter (2. Kong. 2:3-5; 4:38 — i Betel, Jeriko og Gilgal), som underviste om Guds sannhet i en verden som var fordervet av falsk, hedensk utdannelse.

På det nasjonale plan

Nå vil vi vinne ytterligere innsikt i organisasjonen i Guds kommende verdensregjering.

På det nasjonale plan vil nasjonene som nedstammer fra de to stammene Efraim og Manasse (Josefs ætt), bli de to ledende folk i verden (Jer. 30:16-18; 31:4-11, 18-20; Jes. 14:1-2; 5. Mos. 28:13).

Men nest etter dem vil de folk være som nedstammer fra de andre Israels stammer. Og etter dem, og fortsatt velstående og fulle av overstrømmende velsignelser vil hedningefolkene være.

Den oppstandne og udødelige kong David vil være konge i makt og herlighet under Moses over alle tolv av Israels nasjoner (Jer. 30:9; Esek. 34:23-24; 37:24-25). Hver av de opprinnelige tolv apostler vil være konge, under David, over hver sin av disse da topp-velstående nasjonene (Matt. 19:28).

Under apostlene, hver av dem nå konge over et stort folk, vil det være regenter over distrikter, stater, fylker, grevskaper eller kommuner, og over byer.

Men i hvert tilfelle vil disse kongene og regentene være oppstandne udødelige som er født inn i Guds rike (familie) som åndelige vesener — ikke dødelige av kjøtt og blod. Og i hvert tilfelle vil de utgjøre dem som kvalifiserte seg, ikke bare ved å omvende seg, men ved å seire, ved å utvikle åndelig karakter, ved vekst i Kristi viten — ved å trene i å bli styrt ved Gud lover og styre såvel som ved å lære å styre.

Lignelsen om pundene (Luk. 19:11-27) og talentene (Matt. 25:14-30) gjør dette svært klart. Det blir skildret at den som tidoblet sine åndelige evner, ville styre ti byer, mens den som bare utviklet halvt så meget av Guds karakter og evner, ville få overgitt styret av fem byer. Lignelsen med talentene viser det samme, men også at vi skal dømmes etter hvor godt vi gjør det med det vi er blitt tildelt. Dvs. at en med mindre evner vil bli dømt etter motivering, flid, iver og

utholdenhet i forhold til evnene. Av den som har arvet og fått meget av naturlige evner og åndelige gaver, vil det bli forlangt meget. Den som har mindre evner, har like stor sjanse til lønn i Guds rike som den med de store evnene — såfremt han prøver like hårdt.

Men hva med alle hedningfolkene? Hvem vil bli gitt toppstillinger til å herske over dem?

Riktignok er det intet endelig direkte utsagn, men det er likevel sterke antydninger i henhold til prinsipper og direkte oppdrag som er åpenbaret, at profeten Daniel vil bli gjort til konge over alle sammen, direkte under Moses. Hvilken profet — hvilken Guds mann — sendte Gud for å bli trent på toppplanet av regjeringsautoritet i verdens aller første verdensrike? Og hvem nektet å følge de hedenske veier og skikker, selv da han tjente nest etter kongen selv i autoritet? Hvem viste seg å være lojal mot Gud og dyrkelsen av Gud og lydighet mot Guds lover — selv da han tjente på toppplanet i det første verdensriket?

Jo, det var selvsagt profeten Daniel.

Umiddelbart kunne man tenke seg at Kristus ville sette apostelen Paulus som leder — under Moses og under Kristus — over alle hedningfolkene. Og sant nok, Paulus kvalifiserte seg for et høyt embete over hedningene.

Men Daniel var kastet inn i nesten daglig kontakt med kongen i verdens første verdensregjering. Og selv om det var et styre av mennesker, viste Daniel seg fullstendig lojal og lydighet mot Gud og Guds styre. Han ble brukt til å åpenbare for kong Nebukadnesar og hans nærmeste etterfølgere at det er Gud som regjerer over alle riker. Daniel fraba seg kongens overdådige mat og delikatesser, medregnet det som ifølge Guds helselover var urent. Han bad til Gud tre ganger om dagen til tross for at det betød at han ville bli kastet i løvehulen. Han stolte på at Gud ville beskytte og befri ham fra løvene. Han vant viten og visdom i statsaker og administrasjon av statsstyre over folkeslag.

Da Gud gjennom profeten Esekiel listet opp tre av de mest rettferdige menn som noensinne har levd, nevnte han Daniel som en av dem. De andre to var Noa og Job (Esek. 14:14, 20). Og det er tydelig at Gud vil utpeke Noa og Job til meget høystående embeter. Mer om det senere.

I sitt Ord gav Gud Daniel forsikring om at han skal komme med i Guds rike ved oppstandelsen (Dan. 12:13).

I forbifarten er det en interessant mulighet å tenke seg at Daniels tre kolleger i Kaldeerrikets tjeneste, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, kanskje skal tjene som et team direkte sammen med og under Daniel, slik som de tre «fedrene» meget sannsynlig skal tjene som et team med og under Kristus selv. Faktisk er det flere slike team som synes å være mulige.

Men hva med Paulus? På samme måte som de tolv opprinnelige apostler ble sendt til de «tapte» av Israels hus, var Paulus hedningenes apostelen. Det er nøkkelen. Kristus sa selv entydig at hver av de tolv skal bli konge over hver sin av Israels nasjoner. Det er utenkelig at Paulus bare skulle bli satt over én hedensk nasjon. Det kan til og med synes som om Paulus rangerte litt høyere i evner og oppnådde resultater enn noen av de tolv apostlene. Og dessuten, ingen hedensk nasjon vil være så stor som hver av de israelske nasjoner. Alt tyder derfor på at Paulus vil få et embete over alle hedningefolkene, men under Daniel.

Selvsagt vil Kristus utpeke konger over hver hedningenasjon. Og distriktsregenter under dem, og regenter over byer. Det er ingen antydninger om hvem disse vil være, utover at de apostler og evangelister som arbeidet med og direkte under Paulus — Barnabas, Silas, Timoteus, Titus, Lukas, Markus, Filemon osv. — utvilsomt vil få betydelige embeter. Og hva med andre hellige fra samme tid, i kirkens første blomstrende år, da medlemstallet stadig økte mangfoldig i antall omvendte? Og hva med de mange som senere og opp til våre dager er blitt omvendt?

Her kan vi bare nevne det som synes å være temmelig klart indikert ut fra det som Gud allerede har åpenbaret.

Det internasjonale plan

Ved siden av disse utnevnelsene til styre over land og grupper av land på det nasjonale plan som er åpenbaret og antydnet, vil det være høytstående stillinger på det internasjonale plan med vitenskapelige og sosiale funksjoner. Og det er noen få indikasjoner på hva noen av disse foretakene vil gå ut på, og det mulige — for ikke å si sannsynlige — personell.

Siden Noa levde først, så la oss se litt nærmere på ham.

I Noas dager var hovedårsaken til verdenstilstandens vold og kaos å finne i rasehat og raseopptøyer, forårsaket av menneskehetens anstrengelser for integrasjon og sammen-smeltning av rasene i strid med Gud lover. Gud hadde satt grenser for folkeslagene og rasene fra begynnelsen av (5. Mos. 32:8-9; Apg. 17:26). Men menneskene nektet å bli i de land som Gud hadde gitt dem. Det var grunnen til den fordervelse og vold som ble slutten på datidens verden. I mer enn 100 år hadde Noa forkynt Guds veier for folket — men de aktet ikke på det.

Den gang som nå stod verden overfor en befolkningseks-plosjon. Det var en tid da «menneskene begynte å bli tallrike på jorden» (1. Mos 6:1). Jesus sa om våre dager, nettopp nå: «Og som Noas dager var, således skal også Menneskesønnens komme være» (Matt. 24:37). Eller, som i Lukas 17:26: «Og likesom det gikk i Noas dager, så skal det også gå i Menneskesønnens dager.» Det vil si dagene like før Kristi gjenkomst. I dag er borgerkriger, hat og problemer som bunner i diskriminering, blant verdens største vanskeligheter.

Noa bare preket til folk i løpet av sitt liv som menneske. Men i oppstandelsen vil Noa, udødelig og i makt og herlighet, få makt til å påtvinge folk Guds veier hva rase angår.

Det synes klart at den oppstandne Noa vil bli leder av et kjempeprosjekt med på ny å forflytte raser og folkeslag innen de grenser Gud satte, til deres eget beste, deres lykke og rikeste velsignelse. Dette vil bli en kjempeoperasjon. Det vil kreve en stor og utstrakt organisasjon, stålsatt med makt til å flytte hele folk og raser. Denne gang vil folk og nasjoner flytte til de områder Gud har planlagt for dem, og ingen tross vil bli tålt.

Hvilket paradoks at folk vil måtte tvinges til å være glade, ha fred og finne frem til et overstrømmende lykkelig liv!

Foran nevnte vi at vi senere skulle komme tilbake til Josef, Israels sønn og Abrahams oldebarn.

Josef ble administrator for matforsyningen i datidens største rike på jorden — Egypt. Josef var ensbetydende med «rikdom». «Men Herren var med Josef, så alt lyktes for ham; Herren lot alt det han gjorde, lykkes for ham» (1. Mos. 39:2-3). Han ble gjort til den faktiske regent for farao i verdens største

rike. Men hans spesialitet var å hanskes med økonomi — velstand. Og det han gjorde, gjorde han på Guds vis.

Det synes derfor klart at Josef vil bli direktør for verdensøkonomien — landbruk, industri, teknologi og handel — såvel som finanser og pengesystemet. Disse systemene vil bli på det internasjonale plan, likt for alle land.

Josef vil utvilsomt utvikle en stor og fullkomment effektiv organisasjon av uødelige og fullkommengjorte som vil være sammen med og under ham i denne kjempeadministrasjonen. Dette vil bli en administrasjon som vil få hunger, sult og fattigdom til å forsvinne. Det vil ikke eksistere lutfattige slumstrøk. Det vil være universell velstand!

Et annet kjempeprosjekt i internasjonal verdensmålestokk vil bestå i å gjenoppbygge de ødelagte steder og konstruere de større bygg og anlegg som Kristus vil trenge for den verden han vil skape. «Og de skal bygge opp igjen det som ble ødelagt i eldgammel tid, gjenreise det som har ligget øde fra de første slekter; de skal fornye ødelagte byer, det som har ligget øde fra slekt til slekt» (Jes. 61:4).

Job var den rikeste og største mann i Østen (Job 1:3) og en kjent byggmester. (Sammenlign Job 3:13-14 med Guds utfordring i Job 38:4-6.) Han var så rettskaffen og fullkommen at Gud til og med utfordret Satan til å finne en brist i hans karakter. Nå var det faktisk en fryktelig synd i hans liv — selvrettferdighet. Men Gud bragte ham til omvendelse (se kap. 38-42). Når først denne mann, med en slik styrke og selvbeherskelse at han kunne bli så rettskaffen ved egen styrke, var blitt ydmyket og bragt til å stole på Gud, fylt av Guds Ånd — ja, da kunne vel ikke noe menneske som noensinne har levd, måle seg med ham som ingeniør over vidstrakte, veldige verdensprosjekter.

Det er følgelig sterkt sannsynlig at Job vil bli direktør for en verdensomfattende by- og regionsfornyelse, idet han vil stå for gjenoppbyggingen av de øde steder og tilintetgjorte byer, ikke slik de er nå, men etter Guds mønster; kjempemessige ingeniørprosjekter, så som dammer og kraftanlegg — eller hva enn den regjerende Kristus vil forordne.

I det minste en mann til synes antydnet som toppassisterende i denne vidstrakte administrasjonen. Det er Serubabel (Haggai og Sak. 4).

Så meget om den nye verdens super-sivilisasjon på det nasjonale og internasjonale plan.

Undervisning og religion i morgen

Nå kommer vi til morgendagens verden på det individuelle plan — kirke-, religions- og undervisningssystemet.

Når Jesus Kristus denne gang kommer tilbake til jorden i Gud Skapers fulle suverene makt og herlighet, kommer han for å frelse verden åndelig.

Når han sitter på sin herlighets trone i Jerusalem, vil alle folkeslag av dødelige av kjøtt og blod være der foran ham. Han skal begynne med å skille «fårene fra gjetene». Henvendt til fårene ved hans høyre side: «Da skal kongen si til dem ved sin høyre side: Kom hit, I min Fars velsignede! Arv det riket som er beredt eder fra verdens grunnvoll ble lagt» (Matt. 25:34).

De som nå er omvendt, er arvinger. Vi skal arve riket når Kristus kommer. De døde i Kristus skal oppvekkes og oppstå først — forvandlet til udødelig ånd. De av oss som da er i live, i Kristus, skal på et øyeblikk bli forvandlet til udødelig ånd og sammen med de oppstandne rykkes opp for å møte den nedstigende Kristus i luften.

Vi skal da bli skilt ved udødelighet fra de dødelige mennesker på jord.

Hvor enn Jesus er, fra da av skal vi alltid være med ham. Hvor vil han være? Den selvsamme dag skal han stå med føttene på Oljeberget (Sak. 14:4).

Det er etter dette at han skiller fårene (de som angrer, tror og mottar hans Hellige Ånd) fra geitene (de som gjør opprør). Denne utskillelsen, som vil bestå i å utdanne omvendte for Guds rike, vil fortsette gjennom hele Kristi tusen-årige styre på jord.

Kristus vil gi alle folk et nytt og rent språk: «For da vil jeg gi folkene nye, rene lepper, så alle påkaller Herrens navn og tjener ham med ett sinn» (Sef. 3:9).

Guds klare sannhet vil bli kunngjort til alle folkeslag. Ikke én vil lenger bli forført. «For jorden er full av Herrens kunnskap, likesom vannet dekker havets bunn» (Jes. 11:9).

Kristus er «Isais (Davids fars) rotskudd». Det er altså til Kristus hedningefolkene vil søke (Jes. 11:10). Kristus vil

rekke ut sin hånd for å vinne hele Israel (vers 11). (Se også Rom. 11:25-26.)

Men alt dette arbeidet med verdensforkynnelse — med åndelig å frelse verden (som helhet, ikke nødvendigvis hvert enkelt individ, men opplagt et flertall) — vil samtidig nødvendigjøre at verden blir omskolert.

Et av de store problemer som den tilbakevendte herliggjorte Kristus vil stå overfor, vil være å omskolere de antatt utdannede. Disse hjernene — og de er faktisk verdens skarpeste og beste hjerner — er blitt så fordervet ved falsk lære at de vil være ute av stand til å godta sannhet før de først har avlært feilene. Og det er minst ti ganger verre å lære av seg feil som har vært fast rotfestet i sinnet, enn det er å begynne fra bunnen av og lære ny sannhet.

Det kan faktisk ta dem lengre tid å nå til erkjennelse av sannhet — til å bli virkelig utdannet — enn det vil ta for verdens analfabeter.

Guds inspirerte Ord, Bibelen, er grunnlaget for viten. Men de er blitt trent til å oppfatte dette sanne grunnlaget med forutfattet forakt.

Ja, undervisning og omskolering av denne verden vil i sannhet bli en av de viktigste oppgaver Guds rike vil stå overfor, etter at Kristus kommer tilbake for å styre. I dag følger folk falske forføreriske verdier. All deres tenkning vil kreve en reorientering — en endring av retningen.

En hovedkvartersmenighet

Vi har sett at etter at denne tusenårsperioden begynner, vil jorden være full av den sanne Guds viten, slik havet er fullt av vann (Jes. 11:9). Hvordan vil dette skje?

Profeten Mika gir en del av svaret: «Men det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene, og høyt hevet skal det være over alle høyder; og folkeslag skal strømme opp på det» (Mika 4:1).

Profetiene bruker «fjell» som symbol på et større rike, og «høyder» som symbol på mindre land. Med andre ord, Guds rike — riket av oppståtte udødelige — det styrende rike — vil bli etablert med fullstendig autoritet over de større lan-

dene (av dødelige) og stå høyt over de små land — og folk vil strømme til Gud rike. Fortsett så:

«Og mange hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion [kirken] skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han [Kristus] skal dømme mellom mange folkeslag og skifte rett for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; folkene skal ikke lenger løfte sverd mot hverandre og ikke mer lære å føre krig» (vers 2-3).

Denne kunnskapen — denne opplæringen — selve kjennskapet til Guds lov — skal utgå fra Menigheten — og fra Jerusalem, den nye verdenshovedstad.

Kristus selv vil regjere fra Jerusalem. Det er tilkjennegitt at de udødelige som er utvalgt av Kristus til å utgjøre hovedkvarteretsmenigheten, vil være stasjonert der sammen med Kristus og direkte under Elias ledelse. Åpenbaringen 3:12 bebuder at de som tilhører «Filadelfia-perioden», vil være støtter i denne hovedkvarteretsmenigheten.

Dernest synes det som om den oppstandne døperen Johannes vil være i denne overordentlig viktige hovedkvarterets menighetsorganisasjon, i samarbeid med og direkte under Elia. Han kom «i Elias ånd og kraft» (Luk. 1:17). Om ham sa Jesus «Sannelig sier jeg eder: Noen større enn døperen Johannes er ikke oppreist blant dem som er født av kvinner . . . » (Matt. 11:11). Han var den «Elia» som var forutsagt å skulle komme (Matt. 17:10-13; 11:7-11).

Jesus sa at intet menneske som noensinne hadde levd var større enn døperen Johannes. Og dog, selv den minste i det oppstandne riket vil være større (Matt. 11:11). Det er tydelig at døperen Johannes vil bli satt i en høy stilling. Det synes logisk at han skal plasseres sammen med, eller umiddelbart under, Elia.

Elia skulle komme i vår tid

Husk nok en gang på Guds dobbeltprinsipp. Som Jesus sa i Matteus, passet nok profetien i Malaki 3:1 på døperen Johannes som forbilde. Men leser du videre til vers 5, blir det ganske klart at profetien omtaler en som skulle rydde veien

for Kristi gjenkomst. Døperen Johannes var en røst som ropte ut i den fysiske ørken ved elven Jordan, og ryddet vei for Kristus da han første gang kom som et fysisk menneske til sitt fysiske tempel i Jerusalem og til Judas fysiske folk, for å bringe den glade forhåndskunngjøring om at Guds rike ville bli grunnlagt i fremtiden.

Men Elia var også et forbilde på en budbærer som skulle rydde veien for Kristi annet komme. Han ville være en røst som ville rope ut i den verdensomspennende åndelige ørken av religiøs forvirring og rydde veien for den åndelig herliggjorte Kongenes Konge og Herrenes Herre, som skulle komme i Guds høyeste makt og ære til sitt åndelige tempel, Menigheten (Ef. 2:21), for faktisk å etablere Guds rike.

Matteus 17:1–8 forteller om Peter, Jakob og Johannes som i et syn så Moses, Elia og Kristus herliggjort i Guds rike. Så spør disiplene Jesus i vers 10: «Hvorfor sier da de skriftlærde at Elia først må komme?» Ikke glem at døperen Johannes hadde avsluttet sin gjerning og var blitt fengslet, alt før Jesus begynte sin gjerning. Og på den tid da disiplene kom med dette spørsmålet, var døperen Johannes blitt henrettet. Men Jesus svarte likevel, idet han snakket om i fremtiden: «Elia skal nok komme og sette alt i rette stand» (vers 11, norsk 1978).

Dette kan umulig referere til døperen Johannes. Døperen Johannes satte ikke noe i rett stand, men oppfordret folk til å omvende seg som en forberedelse på Jesu første komme som et fysisk menneske.

I de første få årene i den nytestamentlige menighets eksistens ble Jesu sanne evangelium undertrykt og erstattet med et falskt evangelium. Det var ikke Kristi budskap om Guds rike, men menneskers falske budskap om en Kristus som opphevet sin Fars bud.

Malaki 4:5–6 skildrer også den Elia som skal komme ved slutten av kirketidsalderen — på et tidspunkt da Kristus ville komme og tilintetgjøre jorden fullstendig om ikke dette endetidsbudskapet ble kunngjort. (Den norske gjengivelsen *slå landet* — Lindberg 1854: *jorden — med bann* i dette verset er en oversettelse fra det hebraiske, som i den engelske Moffatt-overs. er blitt gjengitt *legge jorden fullstendig øde.*)

Undervisning i morgendagens verden

Denne hovedkvartermenigheten i Kristi egen verdenshovedstad, Jerusalem, vil da uten tvil få i oppdrag å administrere verdens nye undervisningssystem.

Det er også indikert at undervisningen i de åndelige sannheter — det sanne evangelium, verdens åndelige omvendelse — vil bli dirigert verden over fra denne hovedkvartermenigheten under Elia og under Kristi direkte oppsyn med det hele.

Hovedformålet med at Kristus kommer tilbake til jorden, er åndelig å utvikle guddommelig karakter i menneskeheten og frelse verden. De fleste religiøse mennesker, prester og evangelister (fundamentalister) har antatt at denne tiden, nå, er den eneste frelsens dag. Det skriftsted de støtter seg til (2. Kor. 6:2), er feil oversatt. Det skulle vært oversatt «en frelsens dag», ikke «frelsens dag» (sitat fra Jesaja 49:8, hvor det i engelske bibeloversettelser er riktig oversatt med «en frelsens dag» — i de skandinaviske oversettelser er også her «en» feilaktig utelatt). Hvis Kristus hadde søkt å «frelse» verden, ville han ha frelst verden. Den ble ikke frelst. Gud bruker ikke et babylon av forvirrede, innbyrdes uenige religiøse organisasjoner, delt i hundrevis av forskjellige retninger for teologiske doktriner, som sitt redskap.

Men den virkelige verdensforkynnelse vil bli administrert fra denne hovedkvartermenigheten, av oppstandne udødelige under direkte og personlig oppsyn av Kristus selv.

En ting som ikke vil være i tusenårshovedkvarteret, er en doktrinekomité av intellektuelle «lærde» som vil bestemme om Kristi lære utgjør korrekte doktriner.

Det var ingen slik doktrinekomité i Menighetens hovedkvarter i Jerusalem i det 1. århundre. All lære kom fra Kristus gjennom apostlene — og enkelte ganger kommuniserte Kristus med apostlene via profeter (som det ikke finnes noen av i Guds Menighet i dag, siden Bibelen for vår tid er komplett). Som i det 1. århundre mottar Guds Menighet i dag sine læresetninger fra den levende Kristus gjennom en apostel, akkurat som i år 31 e.Kr.

En annen enorm organisasjonsmessig funksjon vil bli dirigert fra hovedkvartermenigheten — nemlig ledelsen av

alle verdens menigheter. Disse menighetene vil bestå av dem som blir omvendt — unnfanget av Gud ved at de mottar hans Hellige Ånd — skjønt fortsatt dødelige.

Vekst i kunnskap og seier i tusenårsriket

Akkurat som de omvendte kristne i vår egen tid må fortsette å leve et liv i overvinnelse og åndelig vekst og utvikling (2. Pet. 3:18), må også de i tusenårsriket gjøre det samme. Men da behøver de heldigvis ikke å overvinne Satan. Men de må overvinne alle onde innskytelser, vaner og fristelser som er en del av dem selv.

Med bare én kirke — én religion — én tro — vil det bli mange menigheter i hver by og mange andre spredt utover landet. Det kommer til å bli distriktsinspektører for de enkelte distrikter, og prester, eldste og mannlige og kvinnelige menighetstjenere i hver lokal menighet.

Dette gir en viss innsikt i hvordan verden kommer til å bli organisert.

Dette viser hvordan en overordnet verdensregjering kan og vil bli etablert her på jorden.

Den egentlige hensikt med Menigheten i vår tid er å fremskaffe Guds opplæringsanstalt eller høyskole for å utdanne lærere i åndelig kunnskap, undervisning og guddommelig karakter, slik at de kan fylle alle stillingene når Kristi vidunderlige tusenårige styre begynner her på jorden.

Og ved slutten av dette Kristi tusenårige styre her på jorden kommer den endelige dom.

Jeg har nevnt i denne boken at «livets tre» symboliserer Den Hellige Ånds gave fra Gud og unnfangelse av udødelig gudsliv, men at Gud stengte av dette treet for menneskeheten som helhet da Adam syndet, inntil Kristus, den annen Adam, overtar for Satan på jordens trone og styrer alle folkeslag på jorden.

I mellomtiden har vi vist hvordan profetene utgjorde en forberedende grunnvoll for Guds Menighet. Apostelen Peter nevnte (1. Pet. 4:17) at dommen har begynt med Menigheten. De Gud har kalt til seg gjennom Jesus Kristus i løpet av denne kirketidsalderen, er blitt dømt her og nå i løpet av dette liv. Men dommen er ennå ikke kommet til verden.

Betyr dette at verden er fri til å synde? Slett ikke. Gud

lar folk få lov til å synde, men de er ennå ikke dømt for sine synder.

Etter tusenårsriket

Men etter Kristi og Menighetens tusenårige styre på jorden kommer tiden for Guds dom (bedømmelse) over denne verden. En forbryter kan ha begått en alvorlig forbrytelse — kanskje mord. Men før han blir fakket, arrestert og stilt for retten, er han ennå ikke tiltalt eller dømt.

I den endelige dom skal Kristus sitte som Dommer, og hvert menneske som har levd i denne verden, skal gjenopplives (Åp. 20:11-12). Så skal de stå til regnskap for de synder de begikk i sitt første liv.

Når Kristus kommer igjen, skal de døde i Kristus oppstå til udødelig gudsliv. De som ennå lever og som er i Kristus når han kommer og som ledes av hans Hellige Ånd, vil i ett nu bli for vandlet til evig gudsliv. De skal styre og undervise med og under Kristus i løpet av de tusen år. Men alle de andre som er døde, vil ikke leve igjen før mot slutten av tusenårsriket (Åp. 20:5).

Esekiel 37 forteller også om oppstandelsen på tiden for dommen. Dette kapitlet er profetien om «de tørre ben». Bibelen tolker selv disse tørre ben i 11. vers, der det heter at disse tørre bena er Israels hus: «Se, de sier: Våre ben er fortørket, og vårt håp er gått til grunne . . . » Som profetien sier: «Da sa han til meg: Spå om disse ben og si til dem: I tørre ben, hør Herren ord! Så sier Herren, Israels Gud, til disse ben: Se, jeg lar det komme livsånde i eder, og I skal bli levende. Jeg vil legge sener på eder og la det komme kjøtt på eder og dekke eder med hud og gi livsånde i eder, og I skal bli levende; og I skal kjenne at jeg er Herren» (Esek. 37:4-6).

Deretter forteller denne profetien om dommen for den store hvite trone, da hele Israels hus, som syndet så stort mot Gud, skal bli gjenopplivet.

Profetien fortsetter: «Og jeg spådde således som det var befalt meg. Og mens jeg spådde, hørtes det en sterk lyd; det ble et bulder, og bena nærmet seg til hverandre. Og jeg så, og se, det kom sener og kjøtt på dem, og ovenpå det dro det seg hud over dem; men livsånde var det ikke i dem. Da sa han til meg: Spå og tal til livsånden! Spå, menneskesønn, og si til

livsånden: Så sier Herren, Israels Gud: Kom du livsånde fra de fire vinder og blås på disse drepte menn, så de kan bli levende!

Og jeg spådde således som han hadde befalt meg, og livsånden kom i dem, og de ble levende og stod opp på sine føtter, en meget, meget stor hær» (vers 7-10). Dette viser dem idet de blir bragt til dødelig liv, oppholdt ved å puste luft, som i deres opprinnelige liv. Det vil si dødelig liv, fortsatt ikke omvendt. Så sier Gud: «Se, jeg åpner eders graver og lar eder, mitt folk, stige opp av eders graver, og jeg fører eder til Israels land» (vers 12). Dette er oppstandelsen til den store hvite trones dom. Alle oldtidens israelitter har oppstått dødelige, nøyaktig som i sitt første liv.

Hva følger så? «Og I skal kjenne at jeg er Herren, når jeg åpner eders graver og lar eder, mitt folk, stige opp av eders graver. Og jeg vil gi min Ånd i eder, og I skal bli levende, og jeg vil bosette eder i eders land, og I skal kjenne at jeg, Herren, har sagt det, og at jeg også vil gjøre det, sier Herren» (vers 13-14).

Det gammeltestamentlige Israel vil m.a.o. oppstå i den store hvite trones dom etter de tusen år. Da skal de komme til å «kjenne Herren», dvs. Guds kunnskap vil komme til dem. De oppstandne vil da lese dette: «Og der skal I komme i hu eders ferd og alle de gjerninger som I har gjort eder urene med, og I skal vemmes ved eder selv for alle de onde gjerninger som I har gjort. Og I skal kjenne at jeg er Herren, når jeg gjør således med eder, for mitt navns skyld og ikke etter eders onde ferd og eders skamløse gjerninger, Israels hus, sier Herren, Israels Gud» (Esek. 20:43-44).

I den store hvite trones dom vil de få vite at Frelseren Kristus var kommet og hadde dødd for dem. Og når de så angrer, skal de motta Den Hellige Ånd, og med den frelse og evig liv.

Alle som hadde levd uten tidligere å være dømt, ikke bare Israel, men alle folk, vil bli oppreist til dødelig, fysisk liv, slik de var i sitt første liv inntil de døde. De som er i denne dommen, er alle dødelige. Så vil de stå til regnskap og bli dømt. Om denne store hvite trones dom sa Jesus: «Ninives menn skal stå opp på dommens dag sammen med denne slekt og fordømme den; for de omvendte seg ved Jonas for-

kynnelse, og se, her er mere enn Jona. Dronningen fra Syden skal stå opp på dommens dag sammen med denne slekt og fordømme den; for hun kom fra jordens ytterste ende for å høre Salomos visdom, og se, her er mer enn Salomo» (Matt. 12:41-42; også Luk. 11:31-32). Også: «Jeg sier eder at det skal gå Sodoma tåleligere på hin dag enn den byen . . . Dog, det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere i dommen enn eder» (Luk. 10:12, 14). Hver enkelt vil bli straffet. De som har syndet lite, vil bli slått med færre slag, mens de som har syndet stort, enda de kjente Guds vilje, vil få mange slag (Luk. 12:47-48).

Men syndens straff er DØDEN i den siste endelige dom. Siden alle har syndet, vil alle bli kjent skyldige og dømt. Men så vil de få vite at Jesus Kristus har sonet straffen for dem i deres sted. Og hvis de vender om og viser det i handling, vil de på den tid få anledning til å velge LIVET og bli udødelige.

For en nådig Gud vår Skaper er! Hans nåde er like stor mot oss som himmelen er høy over jorden. Og han er i stand til å fjerne våre misgjerninger så langt fra oss som øst er fra vest (Sal. 103:12).

Men det er mer! Mye mer!

Menneskets ufattelige potensial avslørt

I Hebreerne leser vi: «For det var ikke under engler han [Gud] la den kommende verden, som vi taler om» (Hebr. 2:5). Sammenhengens tema her er «den kommende verden».

Det finnes bare én jord, men Bibelen taler om tre verdener, tidsaldre eller sivilisasjoner på jorden: «den verden som da var» (før syndfloden, fra Adam til Noa), «den nærværende onde verden» (fra syndfloden til Kristi gjenkomst en gang i fremtiden), og «den kommende verden» (som vil begynne når Kristus vender tilbake og oppretter Guds rike).

Dette verset omtaler engler som om verden var blitt underlagt engler. I begynnelsen av denne samme boken, Hebreerne 1, blir Kristus og englene og englenes forhold til menneskene omtalt. Dette er forklart i kapitel to av denne boken.

Men husk at det generelle emne, sammenhengen, her er «den kommende verden,» som vi taler om, ikke denne nåværende tid som nå raskt går mot slutten! Fortsett i 6. vers:

«Men en har på et sted vitnet så . . .» Så følger et sitat hvor *kun* vers 2-7 av Salmene 8 er tatt med.

I fortsettelsen av denne salmen viste David spesielt at Gud nå har lagt selve jordkloden med havene og atmosfæren under menneskene. Men forfatteren av Hebreerne er inspirert til å utvide Davids profeti til å omfatte noe radikalt *forskjellig* — noe som skal hende i den kommende verden!

Denne åpenbarte kunnskap av Guds hensikt med menneskeheten — menneskets ufattelig veldige mulighet — får det rent til å svimle for en. Vitenskapen vet ikke noe om dette — ingen religion forteller om det, såvidt jeg vet — og alle former for høyere undervisning er sannelig helt uvitende om det.

Likevel er det hva Gud sier han har forberedt for dem som elsker ham (1. Kor. 2:9-10).

Jeg har tidligere nevnt at Gud åpenbarte den nødvendige kunnskap til våre første forfedre, men *de trodde ikke på det han sa!* Omtrent 4000 år senere kom så Jesus Kristus, den annen Adam, til jorden med et budskap direkte fra Gud Fader i himmelen og åpenbarte den samme nødvendige kunnskap. Men bare en håndfull, 120, trodde på det han sa, skjønt mange foregav å «tro på ham» (som i Joh. 8:30-31, 37-38, 40, 45-46).

Selv i dag tror ikke vitenskapen, religionene og pedagogene på **DET HAN SA**.

La oss nå se hva som blir sagt i dette avsnittet i Hebreerne, hvor vi begynner der Hebreerne stopper å sitere fra Salmene 8: «Alle ting la du under hans føtter. For idet han [Gud] underla ham [mennesket] alle ting, unntok han [Gud] **INTET** som ikke er ham underlagt» (Hebr. 2:8).

Er det mulig at Gud virkelig kunne mene hva han sa om «alle ting»? *Ingenting* unntatt?

I kapitel 1 gjengir Moffatts engelske oversettelse av Bibelen det greske ordet som er oversatt «alle ting» som «universet» (vers 8).

Med andre ord: For dem som er villige til å tro på det Gud sier, sier han at han har bestemt at hele universet med alle dets galakser og utallige soler og planeter — *alt* — skal bli underlagt mennesket.

Men vent et øyeblikk! Før du forkaster dette, les videre

i samme vers: «Men nå ser vi *ennå ikke* at alle ting [det endeløse univers] er ham [mennesket] underlagt.» Husk (vers 5) at her er det tale om «den kommende verden», ikke dagens verden. Hva er det vi ser nå, i dag? «Men den som var gjort lite ringere [«som for en kort tid var stilt lavere» — norsk 1978] enn englene, Jesus, ham ser vi, fordi han led døden, kronet med herlighet og ære.» Bortsett fra Kristus er mennesket *ennå ikke* «kronet med herlighet og ære».

Men se hvordan Kristus allerede er kronet med herlighet og ære. Fortsett: «For det sømmet seg for ham for hvis skyld alle ting [hele universet] er til, og ved hvem alle ting er til, da han førte mange barn til herlighet, gjennom lidelser å fullende deres frelses høvding . . . derfor skammer han [Kristus] seg ikke ved å kalle dem brødre» (vers 10-11).

Med andre ord, kristne som har Guds Ånd, er medarvinger med Kristus og vil arve alt som Kristus allerede har arvet. Han er nå i herlighet! Han har allerede arvet hele universet. Han *oppretholder* det ved sin makt. Hvis et menneske har vendt om og har Guds Hellige Ånd (Rom. 8:9) er det nå bare ARVING — det har *ennå ikke* mottatt arven.

Se nå hvordan Kristus allerede *er blitt* kronet med herlighet og ære, hvordan han allerede har mottatt arven. Begynn med Hebrerne 1:

«Nå, da de siste tider er kommet, har han [Gud] talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Gud innsatt som arving over alle ting [hele universet], for ved ham skapte han verden. Han er en utstråling av Guds herlighet og bildet av hans vesen, og han bærer alt [holder hele universet oppe] ved sitt mektige ord» (Hebr. 1:1-3; norsk 1978).

Den levende Kristus holder allerede hele universet oppe ved sin grenseløse guddommelige kraft. Skriftstedet viser så videre hvor mye større han er enn englene. Han er Guds unnfangne og fødte Sønn, mens englene bare er individuelt skapte vesener. Englene er nå tjenende ånder (usynlige for oss) som ser til oss. Nå har vi lavere status enn englene, men vi er arvinger til frelsen, som vi vil motta når vi som Kristus blir Guds *fødte* sønner (Hebr.1:4-14).

Det ytre rom — planeter som nå er døde

Kombiner dette med det som åpenbares i Romerne 8.

Her blir Kristus omtalt som Guds Sønn: «... for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre» (vers 29). De mennesker som har Guds Hellige Ånd, er Guds arvinger og Kristi medarvinger. Kristus er det eneste menneske som allerede er født som Guds Sønn ved en oppstandelse fra de døde (Rom. 1:4). Han er den FØRSTE av menneskefamilien som er født inn i Guds familie — Guds rike. Han er foregangsmannen som har gått foran oss. Vi skal følge ham ved de rettferdiges oppstandelse når Kristus kommer tilbake til jorden i all makt og herlighet.

Romerne 8:9 forteller at om Guds Hellige Ånd bor i oss, er vi hans unnfangne barn. Men hvis vi ikke har hans Ånd, da hører vi ikke ham til og er ikke kristne i det hele tatt. Men vers 11 sier at hvis Guds Hellige Ånd vokser i oss og leder oss, da skal vi bli oppreist fra de døde ved hans Ånd. (Og lever vi når Kristus kommer, da skal vi bli forvandlet fra dødelige til udødelige.)

Les videre: «For så mange som drives [ledes] av Guds Ånd, de er Guds barn... Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn; men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, såfremt vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham. For jeg holder for at den nærværende tids lidelser ikke er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss.

For skapningen lengter og stunder etter Guds barns åpenbarelse; skapningen [alle solene, planetene, stjernene, månene] ble jo lagt under forgjengelighet — ikke godvillig, men etter hans vilje som la den derunder — i håp om at også skapningen skal bli frigjort fra forgjengelighetens treldom til Guds barns herlighets frihet. For vi vet at hele skapningen [stjerner, soler og måner som nå er forgjengelige og i forfall] tilsammen sukker og er tilsammen i smerte inntil nå; ja, ikke bare det, men også vi [vi Åndsunnfangne mennesker] som dog har Åndens førstegrøde [de få som nå er kalt til frelse — «førstegrøden»], også vi sukker med oss selv, idet vi stunder etter vårt barnekår [vår fødsel]» (Rom. 8:14, 16-23).

Hvilken forbløffende åpenbaring av kunnskap!

Noe mer forbløffende, ærefryktinngytende og opplysende kunne vel ikke skrives! Det er så ufattelig avslørende at man ikke helt får tak i det ved en rask gjennomlesing.

Jeg siterte først fra Romerne 8:29, der det heter at Jesus var den førstefødte av *mange brødre*.

I Hebreerne 1 ser vi at Kristus, det første menneske som ble født ved en oppstandelse fra de døde, nå er blitt herliggjort og opprettholder hele universet. Han er vår foregangsmann som har gått foran. Når han kommer tilbake til jorden i makt og herlighet, skal de som er blitt omvendt og har mottatt Guds Hellige Ånd, bli født inn i Gudsfamilien ved en oppstandelse. Og så blir *hele universet* underlagt DEM!

Så, Romerne 8, hvis vi har Guds Hellige Ånd og ledes av den, da skal vi opphøyes til åndelige vesener og bli udødelige i Gudsfamilien, slik Kristus ble det i år 31 e.Kr. da han stod opp fra de døde.

Igjen fra vers 19: «For skapningen lengter og stunder etter Guds barns åpenbarelse.» Dette skal hende etter tiden for oppstandelsen, når de som er mennesker virkelig blir Guds barn — ved en oppstandelse eller øyeblikkelig *forvandling* fra dødelig kjøtt til åndelig udødelighet.

Forbløffende? — Hele universet skal fornyes

Vær snill å forstå dette: *Hvorfor* skulle hele universet — skaperverket — *lengte og stunde etter* at alle disse Guds barn skal vise seg og bli født inn i Familien Gud? De følgende vers skildrer et univers fylt av planeter i forfall og forgjengelighet — og likevel er universet nå underlagt denne døde tilstand i håp! «I håp om at også skapningen [universet som nå ikke er i stand til å opprettholde liv] skal bli frigjort fra forgjengelighetens [eng. overs.: forfallets] trelldom til Guds barns herlighets frihet.»

Hvordan kom alle planetene under forfallets trelldom? Gud kan da ikke ha skapt dem slik!

Forfall innebærer en tilstand eller situasjon som er oppstått gjennom degenerasjon og oppløsning fra en tidligere perfekt tilstand, Gud skapte altså disse planetene i en *uforfallen* tilstand.

Men noe *forårsaket* dette forfallet.

Hva kunne ha bevirket all denne «forgjengelighetens trelldom»?

Det kan ikke være den tilstand som Gud skapte dem i! Alt vi kan lese i Guds åpenbarte Ord om Guds skaperverk,

viser at det var fullkomment. Jorden ble fra først av skapt som et fullkomment skaperverk i strålende skjønnhet.

Vi ser at engler bodde på jorden før mennesket ble skapt. Engler, som var fullkomne fra de ble skapt til det ble funnet urett eller lovløshet i dem, forårsaket at hele jordens overflate ble bragt i en tilstand av forfall, forvirring og tomhet, slik vi viste i kapitel 2.

Kunne hele universet med sine myriader av andre planeter ha vært skapt for at det til slutt skulle opprettholde liv? Vi blir ikke direkte fortalt gjennom åpenbaring i Guds Ord om dette var hensikten, men det vi får vite, kaster mer lys over spørsmålet om hvorfor Gud skapte mennesket!

Les videre i Romerne 8:22: «Vi vet at alt som er skapt [universet], stønner og lider som i fødselsveer helt til denne dag» (norsk 1978). Legg merke til at skapningen sammenlignes med en mor som skal til å føde sitt barn. Skapningen blir beskrevet som at den stønner i fødselsveer i håp (vers 20–21), mens den venter på at Guds barn skal bli født ved en oppstandelse til udødelighet. Det er som om skapningen [universet] er moren og Gud er faren.

I alle fall er hele poenget i dette avsnittet at når vi (omvendte mennesker) er født av Gud, idet vi vil ha Guds ære og makt, da skal vi gjøre som Gud gjorde da denne jorden var «øde og tom», *tohu* og *bohu* på hebraisk (1. Mos. 1:2). Kristus, som gjorde «jordens skikkelse ny igjen» (Sal. 104:30), fornyet det som var blitt ødelagt ved de syndige englenes opprør.

Det disse vidunderlige skriftstedene innebærer og antyder, går langt utover det som blir direkte åpenbart.

Dette avsnittet indikerer nøyaktig det alle astronomer og forskningsresultater indikerer, nemlig at solene er ildkuler som gir fra seg lys og varme, mens planetene, bortsett fra vår jord, er i en tilstand av død, forfall og forgjengelighet. Men ikke for alltid. De venter på at omvendte mennesker blir født som Guds barn, født inn i selve Guds guddommelige familie, og danner Guds rike.

Jesu evangelium handlet om Guds rike. Det jeg viser her, er at Kristi evangelium om riket faktisk omfatter all den kunnskap som her blir åpenbart — endog hele universet skal vi herske over, vi som med Gud Fader og Jesus Kristus skal bli Guds rike.

Gud er først og fremst Skaperen, men han er også Hersker. Og han er Læreren som åpenbarer kunnskap som ligger bortenfor og utenfor menneskesinnets egen fatteevne.

Sett sammen alle de skriftsteder jeg har brukt i dette kapitlet, så vil du begynne å fatte menneskets utrolige potensial. Vårt potensial er å bli født inn i Familien Gud og motta total makt! Vi skal herske over hele universet!

Hva skal vi så gjøre? Disse skriftstedene indikerer at vi skal gi liv til milliarder på milliarder av døde planeter, slik denne vår jord ble gitt liv. Vi skal skape, slik Gud viser og lærer oss. Vi skal herske i all evighet! Åpenbaringen 21 og 22 viser at det da ikke vil være noen smerte, lidelse eller ondskap, fordi vi skal ha lært å velge Guds gode vei. Det vil bli et evig liv med resultater, hvor vi stadig ser fremover i frydefull forventning mot nye kreative prosjekter, og samtidig tilbake med tilfredshet og glede på det vi allerede vil ha oppnådd.

Vi vil aldri bli trette og slitne, men alltid fulle av liv, av frydefull energi og vitalitet, av overstrømmende livfullhet og styrke og makt!

Jorden skal bli UNIVERSETS hovedkvarter

Til slutt vil endog Gud Fader selv komme til denne jorden. Hans trone over hele universet vil bli reist på denne jord.

Legg merke til at 1. Korinter 15 først beskriver de forskjellige oppstandelsene. Så står det i vers 24: «Deretter kommer enden, når han overgir riket til Gud og Faderen, etter at han har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde.»

Åpenbaringen 21:3: «Og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.»

Videre i Åpenbaringen 22:3: «Og ingen forbannelse skal være mere, og Guds og Lammets trone skal være i den, og hans tjenere skal tjene ham.»

Når det tales om Gud og Lammet, representerer Lammet Kristus, mens Gud er Faren.

Endelig skal enheten være fullstendig. Både Gud Fader og Sønnen Jesus Kristus i oss, og vi forenet med dem som en stor, høyeste Gudsfamilie.

Hvor herlig, mer enn ord kan forklare, er ikke Guds ære og hans vidunderlige hensikt med oss, som allerede er i utvikling. Priset, lovet og æret være Gud og Jesus Kristus i all evighet.

Når Guds store 7000-årige mesterplan endelig er fullført og tidenes mysterium endelig er åpenbaret, og med gjenskapelsen av hele det veldige universet og evigheten foran oss, kommer vi endelig til

BEGYNNELSEN.

Skriftstedsregister

FORORD OG INNLEDNING

1. MOSEBOK

1 19

2:7 18

SALMENE

111:10 5

JESAJA

40:3, 9–10 8

JEREMIA

1:7 11

ESEKIEL

18:4, 20 18

DANIEL

12:9, 10 5

MALAKI

3:1 8

JOHANNES

3:13 19

APOSTLENES GJERNINGER

2:34 19

9:1 10

ROMERNE

6:23 18

GALATERNE

1:11–12, 15–17 24

EFESERNE

2:21–22 8

KAPITEL I: HVEM OG HVA ER GUD?

1. MOSEBOK

1:1 34, 37, 41

1:26 38

2:4 37

2. KONGEBOK

17:23–24 42

JOB

38:7 37

SALMENE

33:9 36

JESAJA

1:2–4 26

40:25–26 32

41:21–24 32

MATTEUS

1:23 38

JOHANNES

1:1–4 33, 35, 41, 47

1:14 34

4:24 34, 38

7:37–39 46–47

8:28–29 36

14:9 38

APOSTLENES GJERNINGER

1:15 32

2:2–3 46

2:18 46

8 42

8:10 43

10:45 47

17:18–19 28–29

17:22–26 29

17:28 29

ROMERNE

1:4 47

1:18–22 27

1:25 28

1:28 30

8:7 31

8:14, 16 35, 41

8:29 47

1. KORINTER

11 44

2. KORINTER

3 41

6:18 35

GALATERNE

1:6–7 43

EFESERNE

3:9 35–36

KOLOSSERNE

1:12–13, 15–17 36

1:15 38

HEBREERNE

7:3 34

1. JOHANNES

1:3 45–46

3:2 35

5:7–8 45

JUDAS

4 43

6 37–38

ÅPENBARINGEN

1:14-16 39
 12:9 27, 42, 45
 17:5 42, 45
 17:8 45

**KAPITEL 2:
 MYSTERIET
 ENGLER OG
 ONDE ÅNDER**

1. MOSEBOK

1 51
 1:1 58, 61, 70, 72, 76
 1:2 71, 75
 1:1-2 61, 62, 70
 1:2-4 62
 1:2-25 70
 1:26 70
 2 51
 2:4 58
 6:8-9 59-60
 6:11-13 59
 19:26 61

2. MOSEBOK

25 50
 25:10, 18-20 68
 25:20 73

2. KRØNIKEBOK

16:9 56

JOB

1:6 50
 38:1-7 51
 38:4-7 58, 72

SALMENE

91:11 56
 104:30 61

JESAJA

14 60, 64, 65, 67
 14:1-11 65
 14:3-6 64
 14:7-8 64
 14:12 56, 65
 14:12-14 65, 66
 14:12-15 75

14:15 65

45:18 62

ESEKIEL

26 66
 27 67
 28 60, 66, 67
 28:2-8 67
 28:11-12 67
 28:12-17 75
 28:13 68
 28:14 73
 28:15 63, 69, 73
 28:16-17 70

DANIEL

8:16 56
 9:21 56
 10:2-13 56
 10:13 56
 10:20 56
 12:1 56, 66
 12:1-2 66

SAKARJA

4:10 56

MATTEUS

3:16 76
 9:29 53
 18:10 56

LUKAS

1:19 56
 1:26 56

JOHANNES

1:1-5, 50, 76
 1:14 76
 5:17 50

APOSTLENES

GJERNINGER
 12:15 56

1. KORINTER

14:33 62
 15:24 77

2. KORINTER

2:11 77
 4:3-4 49

EFESERNE

2:2 49
 3:9 76
 6 48-49

FILIPPERNE

2:5 71

KOLOSSERNE

1:15-16 49
 1:16-17 76

2. TESSALONIKER

2:3-4 67

HEBREERNE

1 48
 1:1-2 76
 1:3-10, 13-14 50-51
 2 51
 2:7 50, 51

2. PETER

2:4-6 59, 75
 2:11 51

1. JOHANNES

3:4 60
 3:22 53

JUDAS

6-7 61, 74
 9 56

ÅPENBARINGEN

1:4, 16, 20, 56
 2:1, 8, 12, 18 56
 3:1, 7, 14 56
 5:6 56
 12:4 60, 63
 12:7 56, 66
 12:7-9 66
 17 64
 18:9-19 67
 21:12 56

**KAPITEL 3:
 MYSTERIET
 MENNESKET**

1. MOSEBOK

1:1 81, 110
 1:1-2 81
 1:2 82
 1:3 82
 1:20, 21, 24 82
 1:26 84
 2 93
 2:7 82, 84, 88
 3:22-24 97, 99

SALMENE
 104:30 82

FORKYNNEREN
 9:5 103
 9:5-6 102
 9:10 102
 12:7 103

JESAJA
 28:9-10 81
 59:1-2 104

JOEL
 3:1 107

MATTEUS
 4 106
 11:25 85

MARKUS
 7:7, 9, 13 108

LUKAS
 10:22 104

JOHANNES
 3:13 102
 5:28-29 103
 6:44 99, 107, 108

**APOSTLENE
 GJERNINGER**
 2:29, 34 102
 13:22 102

ROMERNE
 5:5 96
 5:10 105
 6:23 101, 102
 8:9, 11, 14 108
 8:16 90
 11:33 109

13:10 96
1. KORINTER
 2 91
 2:9 90
 2:10 91, 96
 2:11 85, 88, 91
 2:14 91
 3:19 92
 15 109
 15:22 100
 15:22-23 109
 15:45-46 90

EFESERNE
 2:2 95

FILIPPERNE
 2:5 95

KOLOSSERNE
 1:27 95

1. TIMOTEUS
 2:13-14 95

HEBREERNE
 9:27 100, 107

1. PETER
 4:17 108

ÅPENBARINGEN
 12:9 80, 99, 105
 13:8 100
 20:11-12 109
 20:11-13 109

**KAPITEL 4:
 MYSTERIET
 SIVILISASJON**

1. MOSEBOK
 4:21 119
 6:2 120
 6:5 119
 6:9 120
 8:4 122
 10:8-9 122-123, 124
 11:1-2 122
 11:4 123, 124

11:6 124
 11:8 124
 17:1 120

2. MOSEBOK
 20:4-5 124
 23:28-29 122

3. MOSEBOK
 22:21 120

5. MOSEBOK
 32:8 121

1. KRØNIKEBOK
 16:29 113

ESRA
 1:1 117

SALMENE
 104:30 113
 127:1 119

JESAJA
 14:14 123

JEREMIA
 7:18 125

MATTEUS
 7:24-27 119
 11:27 118
 24:14, 31-41 129
 24:21-22 121-122
 24:38 120

JOHANNES
 4:24 124

ROMERNE
 1:23 124
 5:10 118

1. KORINTER
 15:22 116

GALATERNE
 5:21 120

EFESERNE
 2:2 117

HEBREERNE
 9:27 116

2. PETER
2:5 120, 125

ÅPENBARINGEN
13:8 116
20:11–12 119

**KAPITEL 5:
MYSTERIET
ISRAEL**

1. MOSEBOK
12:1–2 131
12:1–3 134
17:1–5 134–135
17:6 135
17:6–8, 10 135
22:18 134
24:3 136
48 151, 152
48:14–16 149–150,
159
48:18–20 151
49:22 152

2. MOSEBOK
19:8 140
31:12–18 147

3. MOSEBOK
26 143, 145, 147, 151
26:1–4 144
26:6–9 144
26:14–17 144–145
26:18 145
26:19 155
27:30 156

4. MOSEBOK
33:51–53, 55 141

2. KONGEBOK
16:6 130

ESRA
9:2 141
10:10–11 141–142

SALMENE
33:10–19 155

JESAJA
43:21 133

JEREMIA
3:20 140
25:31–32 159
30:5–9 159–160
31:31 142

ESEKIEL
22:26 156

DANIEL
2 148
7 148
12:1–2 160

AMOS
9:9 152

MIKA
5:6–14 153–154
5:9–10 155
5:14 158

MALAKI
3:8–10 155

MATTEUS
24 160
24:14 160
24:21–22 160

MARKUS
13 160

LUKAS
21 160

ROMERNE
1 157
2:13 143
5:5 143
15:8 135–136

GALATERNE
3:8, 16 134
3:29 135

EFESERNE
2:20 142

HEBREERNE
8:6, 10 142

11:13–16 133

1. PETER
2:9 135

ÅPENBARINGEN
13 148
17 148

**KAPITEL 6:
MYSTERIET
MENIGHETEN**

3. MOSEBOK
23 163–164

4. MOSEBOK
28:26 189

5. MOSEBOK
6:16 177

SALMENE
111:10 186–187

JESAJA
7:14 170, 181
9:6–7 172–173, 181
28:10, 13 204
49:8 204
52:14 172
53:5 172, 181

ESEKIEL
37 193
40 199

JOEL
3:1 204

MALAKI
3:1 180
3:1–5 233
4:5–6 233

MATTEUS
1:21 173
2:13–15 176
4 176
4:23 180
13:1–9 205
13:10–17 188, 205–

206
 13:18–23 206
 16:17 179
 16:18 168, 173
 17:11 233
 24:5 202
 24:14 202, 232, 234
 24:21–22 234
 24:29–30 234
 25 205
 27:50 172

MARKUS

1:1 180
 1:4 182
 1:14–15 180
 3:14, 16 179
 7:7–9 223

LUKAS

1:31–33 170
 19:11–27 205
 24:49 189

JOHANNES

1:43 179
 3:5–6 182
 3:8 182
 4:24 212
 6:44 174, 185, 195,
 199, 213
 7:37–39 169, 186
 8:30–44 223
 15:16, 19 180
 17:11–17 200
 18:36 170
 18:37 170

**APOSTLENES
 GJERNINGER**

2:2 221
 2:47 213
 4:23 215
 6:1 224
 7:38 169
 8 226
 8:1 224
 11:18 192
 14:27 233
 20:28 200

ROMERNE

5:5 221
 5:10 194
 8:7 193
 8:11 211
 8:16 208, 210
 8:17 211
 8:29 194
 11:16 204
 11:25, 30–33 190–
 191

1. KORINTER

1 201
 1:2 200
 1:10 199
 2:11 210
 3:1–3 210
 3:11 186
 10:32 200
 11:16 201
 11:22 200
 12 167, 196
 12:1, 4–6, 11–13 196,
 197
 12:5–6 215
 12:13 223
 12:18 199, 213
 12:20, 25 197
 12:27 186
 14:19, 28, 33 222
 15:9 200
 15:23 194
 15:45 169
 15:45–50 183
 15:49–53 211
 16:1 197

2. KORINTER

1:1 200
 2:12 233
 3:6 208
 4:3–4 161, 165
 4:4 175
 6:2 204
 11:3–4, 13–15 202,
 219, 224
 11:28 198

GALATERNE

1:6–7 225
 1:13 200
 4:22 208
 4:26 211
 5:22 206

EFESERNE

1:12 204
 1:23 186
 2:19–21 179, 186,
 189, 198–199
 4:11 197
 4:11–13 211
 4:13 207
 4:15–16 199
 5:23 169, 179, 186

FILIPPERNE

2:5 192–193

KOLOSSERNE

1:16 171

1. TESSALONIKER

2:14 201

2. TESSALONIKER

1:4 201

1. TIMOTEUS

3:5, 15 201

HEBREERNE

6:12–14 208
 9:27 173
 12:23 188

1. PETER

2:24 172

2. PETER

1:4 210
 3:18 212

1. JOHANNES

2:4 223
 3:4 220

2. JOHANNES

10 227

JUDAS

3 227

ÅPENBARINGEN

2:9-10 229

2:26-27 191

3:1-6 232

3:7-13 233

3:21 191

5:10 188, 191

12 219

12:9 164, 175, 189,
202, 219

13 219

13:15 229

14:4 204

17 219

17:5 201, 219

20:11-12 220

**KAPITEL 7:
MYSTERIET
GUDS RIKE**

1. MOSEBOK

1:2 288

6:1 273

12:1, 4 266

26:5 266

39:2-3 273

5. MOSEBOK

12:8, 30-31 262

28:1-5 255

28:13 270

32:8-9 273

1. KONGEBOK18:19-21, 36-37, 39
269**2. KONGEBOK**

2:3-5 270

4:38 270

JOB

1:3 274

3:13-14 274

38 274

38:4-6 274

39 274

40 274

41 274

42 274

SALMENE

8:2-7 284

90:2 253

103:12 283

104:30 288

ORDSPRÅKENE

14:12 262

16:25 262

JESAJA

2:2-4 249

2:10-12, 17 259

11:2-5 260

11:6-9 250

11:9 275, 276

11:9-11 275-276

11:15 253

14:1-2 270

19:23-25 256

27:6 255

33:21-22, 24 254

35 252

35:1-2 252

35:3-6 254

35:6-7 252

41:14-20 252

49:8 279

58:8 254

59:4, 7-10, 20 264-
265

60:1 265

60:5 256

61:4 274

JEREMIA

30:9, 16-18 270

30:17 254

31:4-11 270

31:12-14 254

31:18-20 270

KLAGESANGENE

1:2, 19 259

ESEKIEL

14:14, 20 271

16 259

20:43-44 282

23:9, 22 259

34:23-24 270

36 255

36:9-11, 33, 35 255

37 281-282

37:14 282

37:24-25 170

DANIEL

1:17 238

2 242

2:28 238

2:28-35 239

2:36, 37-39 240

2:40, 44 241

7 236, 241

7:22 248

12:13 272

AMOS

4:13 253

MIKA

4:1-3 249, 276

NAHUM

1:5 253

SEFANIA

3:9 256, 275

HAGGAI

1-2 274

2:6-8 257

2:8 258

SAKARJA

4 274

14:1-4 246

14:4 253, 275

14:4-5 248

14:8 249

14:12 246

14:16 263

14:17-19 264

MALAKI

3:1-5 277
 3:8-10 258
 4:5-6 278

MATTEUS

11:7-11 278
 11:11 277
 12:40 244
 12:41-42 283
 16:27-17:9 269
 17:1-8 278
 17:9 269
 17:10-11 278
 19:28 270
 24:22 244
 24:30 244, 247
 24:37 273
 25:1-10 242
 25:14-30 270
 25:31 244, 246
 25:34 275

MARKUS

1:1 236
 1:14-15 236-237

LUKAS

1:17 277
 1:31-33 243
 6:38 258
 9:1-2 237
 10:9 237
 10:12, 14 283
 11:31-32 283
 12:47-48 283
 13:28 247, 268
 17:21 236
 17:26 273
 19:11-27 270
 19:12-27 244
 19:17-19 261

JOHANNES

8:30-31, 37-38, 40,
 45-46 284
 10:10 258
 14:3 248

18:36-37 243

**APOSTLENES
GJERNINGER**

1:3 237
 1:9-11 244, 247
 2:32 244
 3:19-21 244
 17:26 273
 19:8 237
 20:6, 16 262
 20:25 237
 28:23, 31 237

ROMERNE

1:4 286
 8:7 262
 8:9 285, 286
 8:11 286
 8:11, 14 247
 8:14, 16-23 286
 8:19 287
 8:20-22 288
 8:29 286, 287
 11:25-26 276
 14:11 259

1. KORINTER

2:9-10 284
 5:8 262
 15:3-5 244
 15:24 289
 15:50-54 248-249
 16:8 262

2. KORINTER

6:2 279
 11:13-15 245

GALATERNE

1:8-9 237
 3:7, 16, 29 267

EFESERNE

2:21 278
 5:23 242
 6:12 243

1. TESSALONIKER

4:14-17 247, 248

HEBREERNE

1 284, 285, 287
 1:1-3 285
 1:3 244
 1:4-14 285
 2:5 283, 285
 2:6 283-284
 2:8 284
 2:10-11 285
 8:1 244
 8:10 261
 10:12 244

1. PETER

4:17 280

2. PETER

1:4 259
 3:18 280

3. JOHANNES

2 258

ÅPENBARINGEN

2:26-27 248
 3:12 277
 3:21 244, 248
 11:15 242, 245
 11:17 253-254
 11:18 245
 12:5 244
 13 241
 16:18 253
 17 241, 242, 246
 17:1, 3 242
 17:8, 12 241
 17:14 245, 246
 17:15 242
 19 248
 19:7, 11-16 242
 19:14 246
 19:15 244
 19:16 244
 20:1-3 248
 20:5, 11-12 281
 21 289
 21:3 289
 22 289
 22:3 289

Emneregister

ABORT

å ødelegge et foster i en mors liv er å myrde et potensielt Gudsvesen, 89

ABRAHAM (ABRAM)

dobbelte løfter til, 133-134
Mann med et kall, 131-133

ADAM

avskar seg selv og sin familie fra Gud, 28
det først skapte menneske, 28
fikk anledning til å avsette Satan, 99-100
forkastet Guds lov og styre, 96-97
hva om han hadde tatt av livets tre? 94-95, 114-115
syndet villig, men ikke forsettlig, 95, 115
sønnene til, adskilt og hver gitt arv, 121
tok til seg frukten av det forbudte tre, 28
trodde Satan, 32
var ulydig mot sin Skaper, 95

ANNET KOMME

den siste generasjon før, 114
Kristi, 114
vil komme etter at en Elia viser seg, 8

ARMSTRONG, HERBERT W.

antok at Bibelen var kilden til helligholdelsen av søndag, xi
begynte dyptpløyende studium av Bibelen sommeren 1926, xi
Bibelen var en gåte for, i hans ungdom, xi
bragt inn i den oppgaven Gud hadde rede for ham gjennom omstendigheter, 11
ekteskapet med Loma Dillon stod på spill over spørsmålet om helligholdelsen av søndag, xi
fast bestemt på å finne absolutte bevis på Guds eksistens, xi
forretningen amuldrer bort, 14-15
gir seg selv til Kristus som et levende offer, som Kristus kunne

bruke slik han ville, 23
higet etter forståelse, x
hvorfor tilskyndet til å skrive denne boken på slutten av sitt liv, x
hørte aldri de dypeste mysteriene forklart i kirken i sin ungdom, x
konfrontert med en forvirrende utfordring, xi
kunne aldri på egenhånd ha oppdaget Bibelens store sannheter, 10
oppdaget at Bibelen er en kodet bok, xii
oppdratt i en protestantisk kirke (kvekerne) til han fylte 18, x, 11, 165-166
studerte verkene til Darwin, Huxley, Haeckel og andre, xi
utfordret om evolusjonsteorien, xi, 16
vyer av åndelig viten og forståelse åpnet seg for, xii

ARMSTRONG, LOMA (DILLON)

hadde bare noen dager etter sitt bryllup en drøm som virket som et syn, 13-14
Herbert W. Armstrongs kone (1917-1967), 13

AVGRUNNEN

blir omtalt i bare ett skriftsted i hele Bibelen, 59
en tilstand hvor syndende engler holdes i varetekt, 59

BIBELEN

autoriteten til, satt spørsmålsteget ved, xi
en bok skrevet i kode, xii
er det grunnleggende mysterium som avdekker alle andre mysterier, 3
forskjellige oversettelser nyttige, 19
Guds egen skrevne åpenbaring, 2
har bevart åpenbaringen av altoverskyggende mysterier som hele menneskeheten står overfor, xii
hvorfor så lite forstått, xii

- ikke ment å bli generelt forstått før annen halvdel av det 20. århundre, xii
 kan ikke leses som en annen bok, 4
 Ordet på trykk, 4
 positive bevis på, funnet, 21
 positive bevis på, søkt, xi-xii
 skjædesløst tatt for gitt av mange, xi
 akrevet som om det var et puslespill, xii-xiii, 4
 tolker seg selv, xiii
- BUD**
 den tradisjonelle kristenhet har stort sett fornekta Guds, 5
 det blir antatt at Kristus opphevet sin Fars, 108
 god forståelse kommer fra å holde Guds, 5
- DANIEL, PROFETEN**
 kunne ikke forstå mye av det han fikk i oppdrag å skrive som del av Bibelen, 5
- DARWIN, CHARLES**
 døde uten å ha full tillit til sin egen teori, 2
 hans skrifter virker umiddelbart overbevisende, 17
 var med på å fremsette teorien om «kampen for tilværelsen», 2
- DAVID, KONG**
 har ikke kommet til himmelen, 19, 102
 opptatt av spørsmål om menneket, xi
 stamfar til Herbert W. Armstrong på morssiden, 11
- DEMONER**
 engler som syndet mot Guds styre, 61
 fulgte Lucifer i opprør, 61
 opprinnelsen til, 75-76
- DJEVELEN SATAN**
 endelig fjernet!, 248
 er ifølge den tradisjonelle kristne lære i ferd med å vinne i en stor strid med Gud, xiv
 et usynlig åndevesen som fyller mennekesinnene med fiendtlige holdninger, 49
 fikk lov til å nærme seg Adam og Eva, 32
 første registrerte løgn fra, 101-102
 holder verden fangen gjennom synd, 95-96
 kringkaster sine holdninger til mennekesinnene, 95
 løy for våre første foreldre, 32
 mesterkringkasteren, 117-118
 opprinnelig en erkeengel eller kjerub, 50
 prøvde å drepe kristusbarnet, 176
 tidenes erkekidnapper, 115
- DYR**
 er sjeler, 82-83, 84
 har ingen bevissthet om Gud eller åndelig kunnskap, 87
 har samme livspust som menneket, 88
 mangler menneskeånden 85
- DØDEN**
 syndens lønn, 18
- ELIA, DEN KOMMENDE** (se også JOHANNES, DØPEREN)
 en som forbereder veien for Kristi gjenkomst, 8
 forutsagt av profeten Malaki, 8, 277-278
 viser til døperen Johannes som en forløper, 8
- ENGEL, EN**
 avslørte for Daniel at de ord som profeten hadde fått, var «gjemt og forseglet inntil endens tid», 5
- ENGLER**
 budbærere fra Gud, 48
 en tredjedel «forlot sin egen bolig», 37-38
 en tredjedel syndet og ble demoner, 59-60
 Guds hensikt med, 73
 Guds sønner gjennom en skapelse, 50
 hadde sinn med høytstående kraft, 56-57
 hvorfor skapt, 50-51
 individuelt skapt, 49
 kan ha bodd på jorden i millioner av år, 37
 mysteriet med, og onde ånder, er nummer to i rang, 3
 måtte utvikle fullkommen, hellig og rettferdig karakter, 56-57
 personlige opplevelser med, 51-53, 54-55
 satt på jorden før menneket ble skapt, 37, 60
 som menneke var Jesus stilt «lavere enn engler», 49-50
 tildelt store ansvarsområder, 56-58
 udsedelige ånder, 37
 usynlige representanter, 51, 56
- EVA**

ble forført av Satan, mens Adam ikke ble det, 95
det første mennesket Adams kone, 32
trodde Satan, 32

EVANGELIET

Daniel kjente, 237-239
falske, fremstilt som «tradisjonell kristendom», xiii
for oss i dag, 239-240
Jesus forkynte Guds rike, 235-236
nødvendig å tro på, 236-237
omtalt av Jesus i lignelser for å tilsøre meningen, 237

EVIG LIV

Guds gave, 18

EVOLUSJONSTEORIEN (se også DARWIN)

agnostikerens forklaring på en skapning uten en Skaper, 29
opplunnet i et forsøk på å forklare et skaperverk uten en Skaper, 2
positivt bevis på at, er gal, 17, 84
utfordring om, xi
utviklet i tenkende, men uvitende sinn som var fylt av intellektuell forfengeligheit, 2

FALSKE EVANGELIER

begynte å bli spredd som en forfalskning ved midten av det 1. århundre, 43-44
forkynt til verden av en falsk kristenhet, 224-225
ikke ett er rett, 236
inspirert av trollmannen Simon, 43

FEIL (se også OMVENDELSE)

bekjennelse av, må følges av tro på Kristus, 4
det vanskeligste for et menneske å vedgå, 4
må bli bekjent i tro og overbevisning, 4

FORSTÅELSE

å følge Guds bud leder til, 5

FRELSE

avstengt for menneskeheten etter at Adam og Eva stjal den symbolake frukten fra treet til kunnskap om godt og ondt, 99-100
billedlig fremstilt ved den menneskelige formering, 209-212
en tidsplan for, 174-175
er dette den eneste frelsens dag? 106-107, 108-110

ikke bare å «ta imot Kristus», 193
nå bare for noen ganske få, 189-190
ved en oppstandelse, 100-101

FØDT PÅ NY

Jesus var den første, 47
virkelig omvendte kristne skal bli, ved oppstandelsen, 47

«FØDT PÅ NY»-spørsmålet

hva Jesus faktisk sa, 181-183
hvorfor Nikodemus misforstod, 182
misforstått av moderne teologer, 182

FØRHISTORISK TID

Gud i, 33-34
Guds familie i, 35
Logos i, 33-34

GEISTLIGE (se også TRADISJONELL KRISTENDOM)

leser en falsk lære de allerede tror inn i hvert enkelt skriftsted, xiii
tolker Skriften så den sier hva de er blitt lært og derfor tror, xiii
velmenende, har fått sin opplæring fra andre mennesker, xiii

GUD

en guddommelig familie siden Ordet ble unnfanget som Jesus Kristus, 35, 41-42, 47, 76
en lovgivende familie, 40-41
hvordan, er, 39-40
intet vesen på et lavere plan enn, kunne bli stolt på aldri å ville synde, 76
navnet på den Person som vi nå kjenner som Gud Fader, 34
oversatt fra det hebraiske ordet *Elohim*, 76

GUD, SKAPEREN

ble Faderen gjennom unnfangelsen av Ordet som menneske, 34, 35
eksisterte fra evighet av med Ordet, 35
er den store Giver, 33
er ikke blitt forklart av vitenskapen, 2
er ikke noen treenighet, 33
er ikke urettferdig, 105-106
er ånd, 34
et mysterium som ingen religion har forstått, 2
hans eksistens kan bevises, 17
har absolutt autoritet over hele universet, 40
har form og skikkelse, 38-39
hvorfor han med hensikt skrev sin bok i kode, 5

- hvorfor uvirkelig for folk flest, 27-28, 38-39
 i den høyere undervisnings historie, et mysterium, 1
 ikke undervist om i høyere undervisning, 2
 inngir liv, 33
 kjennskap til, ble forvrengt, 28
 opphavet til styre, 40-41
 reproduserer seg selv, 76-77, 82, 131, 139
 sannheten om, er det første mysterium, 3
 skapte alt ved Jesus Kristus, 35-36
 ugjendrivelige bevis på at, er funnet, 17
 var med Logos i førhistorisk tid, 34
 åpenbart bare i Bibelen, 32-33
- GUDS FAMILIE**
 består til nå av bare to Personer, 41
 vil bestå av alle som blir fylt og ledet av Guds ånd, 41
 vil herske over alle folkeslag med Guds gjenopprettede styre, 41
 vil ved den første oppstandelse bestå av alle som skal bli fødte Guds barn, 41
- GUDS LOV**
 dødsstraffen i, betalt i vårt sted av Kristus, 108
 er åndelig, 40
 kan bli oppsummert i ett altomfattende ord, 40-41
 må følges i prinsippet, 41
 oppfylles av kjærligheten, 41
- GUDS MENIGHET**
 dens tro og lære, 220-221
 en organisert åndelig organisme som skal gjøre Kristi arbeide, 216
 Herbert W. Armstrong finner den sanne, 25
 infiltrert med et annet evangelium i 1. årh., xiii
 Menighetens navn som institusjon, 200-201
 moderne metoder stilt til rådighet for å gjøre Guds arbeide, 216-217
 sammenfatning av historien til, 221-234
 syv epoker i, 227-234
 åpenbaringen av mysteriene tapt i tidligere århundrer selv for, xii
- GUDS RIKE**
 det syvende grunnleggende mysterium, 4
 dets lover kommer og blir overlevert fra Gud, 40
 hva et rike er, 240-241
 Jesu evangeliebudskap, 4
 kunnngjort for mer enn 1900 år før tiden, 8-9
 oldtidens Israel et motbilde på, 139
 styret i, 140-141
- GUDS STYRE**
 basert på Guds lov, 41
 blir aldri diktert av dem som regieres, 40-41
 både kirke og stat, 268-270
 er fullkomment når det blir direkte administrert av Kristus, 264-267
 er nødvendigvis ovenfra og ned, 40
 har eksistert i all evighet, 40
 på det internasjonale plan, 272-275
 på det nasjonale plan, 270-272
 under Guds høyeste kommando, 40
 vil overse undervisning og religion, 275-276
- GUDS SØNNER**
 engler er, ved en skapelsesakt, 50
 jublet av fryd da jorden ble skapt, 58-59
 sant omvendte kristne skal bli fødte som, 41
- HELLIGE SKRIFT, DEN**
 (se BIBELEN)
- HELLIGE ÅND, DEN**
 Bibelens sannheter bare åpenbart gjennom, 4
 den kraft som reagerer og gjør det Jesus befaler, 36
 dåp med, 223-225
 ingen tredje person i en treenighet, 37
 kan komme inn i og forene seg med menneskeånden, 91
 «pinsevenner» misforstår, 223
 «utgytt», 46
 åpner menneskesinnet for forståelse av Guds Ord, 4
- HIMLENE**
 hele det materielle univers, 37
 skapt samtidig med jorden, 37, 58
- HIMMEL, GUDS TRONES**
 intet menneske har kommet til unntatt Jesus, 19
 universets hovedkvarter, 68-69
- HØYTIDER, SYV ÅRLIGE**
 alle vil holde Guds høytider, 264-265
 forordnet for alltid, 163-164
 åpenbarer Guds hovedplan, 186-187
 åpenbart til det gamle Israel, 163-164

ISRAEL, OLDTIDENS

delt i to riker, 146-147
 deres ektemann kom for å dø for dem og tilby en ny ekteskapspakt, 138
 det femte grunnleggende mysterium, 3
 ektet til Gud Logos, eller Ordet, ikke til Gud Fader, 138
 førstefødselsrettsløftene betinget, 143-145, 151-154
 hvorfor kalt de tapte ti stammer, 147
 høytider gitt til; forordnet til evig tid, 163-164
 krever et menneske som konge, 146
 motbilde på Guds rike, 139
 oppfylte sin oppgave på tross av seg selv, 142-143
 rasemessig blandingskjeskap forbudt for, 136-137
 skulle bli mange folk i de siste dager, 134-135, 151-154
 skulle rasemessig, nasjonalt og religiøst være adskilt, 141-142
 skulle vise at menneskesinnet med dets ene ånd alene ikke kunne ha åndelig forståelse uten Guds Hellige Ånd, 138
 stjal tiende fra Gud, 155
 straffet i syv profetiske tider, 145-146, 147-148

ISRAELS HUS

ikke identisk med Judas hus — derfor ikke jødisk, 146-147
 nasjonalnavnet for de nordlige ti stammer, 146-147

JESUS KRISTUS

døde en smertefull og foraktelig død, 172-173
 er Yppersteprest, 34
 et langhåret, halvt bløtaktig Jesus-bilde ikke intellektuelt tilfredsstillende for rasjonelle sinn, 2
 hvorfor fariseerne stod ham imot, 180-181
 hvorfor han kom første gang, 175
 kvalifiserte seg til å avsette Satan i gigantisk kamp, 176-177
 skal bli jordens hersker og konge, 170-171
 slått for vår helbredelse, 171-172
 var Gud, 171
 var Melkisedek i Abrahams dager, 34-35
 var Ordet i Person, 35, 41
 åndelig Frelser, 173-174

JOHANNES, DØPEREN (se også

ELIA, KOMMENDE)
 forberedte veien for Messias, første komme, 8
 forutsagt av profeten Jesaja, 8

JORDEN

ble øde og tom som følge av englenes synd, 61-62, 71, 80-81
 englene skulle arbeide på overflaten til, 63
 fra først av bolig for engler, 37
 hvordan synd kom, 74-75
 ikke skapt øde og tom, 62
 opprinnelig ikke en fullstendig skaperverk, 63
 overflaten på, fornyet for menneskets skyld, 82-84
 planet lider katastrofe, 74-75
 vil bli universets hovedkvarter, 72

JOSEF, PATRIARKEN

arvet førstefødselsretten, 143-144
 hans etterkommere identifisert i dag, 151-154
 hans etterkommere skulle stå overfor plutselig ødeleggelse, 154-155, 159-160
 hans sønner gitt navnet «Israel», 149-151

KARAKTER

definisjon på, 57
 en kvalitet som selv ikke Guds skaperkraft kunne skape i ett nu i engler eller mennesker, 56-57
 må utvikles over tid ved erfaring, 56-58

KATOLSKE KIRKE, ROMERSK-

dens lære forkastet av vitenskapelig orienterte sinn i senere århundrer, 1-2
 har med protestantismen dominert den vestlige verdens tenking, 2

KIRKEN (se også MENIGHETEN)

er den en bygning? 162

KOMMENDE ELIA, DEN (se ELIA, DEN KOMMENDE)**KRISTEN**

hva er en ekte, 108

KRISTNE

hva med «individuelle kristne»? 217-219
 kalt til å være hellige, 247-248
 sanne, er utskrevne, ikke frivillige, 185-186

KRISTUS (se også **JESUS****KRISTUS)**

den annen Adam, 104
 dyrkes forgyves av millioner, 109
 er i Guds bilde — form og
 skikkelse, 36
 førstegrøden, 109
 hvem som kan komme til Jesus, 213
 hvorfor den annen Adam, 107-109
 ikke mulig å ha Den Hellige And
 uten tro på, 4
 kom for å bære menneskenes
 synder, 100
 menneskene må overgi seg til å tro
 på Jesus, 4
 vil komme igjen for å styre alle
 land, 8, 242-244

KUNNSKAP

menneskene må avlære falsk, 4
 menneskene må lære sann, 4

LIV, FYSISK

omhyttet av mysterier, 1

LIVETS TRE

symboliserer udsødelig liv, 94
 representerer kjærlighetens og
 giverens livsform, 262
 var fritt tilgjengelig for Adam i
 Edens hages, 94-95

LOGOS

ble Guds Sønn, 34
 ble menneske, 34
 er en Personlighet, 34
 er Gud i samme grad som Faderen
 er Gud, 34
 var ikke Guds Sønn i all evighet, 34

LUCIFER (se også **DJEVELEN**
SATAN)

ble djevelen Satan, 61, 63-65, 74
 det navn Satan hadde før han
 gjorde opprør, 60
 det som fikk ham og hans engler til
 å synde, 69-70
 en erkeengel eller kjerub, plassert
 på jordens trone, 60, 65-67, 112
 et skapt vesen, 66-67
 gjorde opprør, 112
 navnet en latinsk form av et
 opprinnelig hebraisk navn som
 betyr «dysbringer», 65
 opplært ved universets
 hovedkvarter, 68-69
 symbolisk kalt Tyrus' konge, 67-69

MELKISEDEK

ble Jesus Kristus, 34-35
 forblir prest til evig tid, 34
 var «som Guds Sønn», 34
 var uten dagers begynnelse, 34

var uten far og mor i Abrahams tid,
 34-35

MENIGHETEN

det tempel som Kristus skal vendte
 tilbake til, 198-200
 egentlige hensikt med, 162-164,
 205-207, 214-215
 en «lærerskole», 184-185
 et norsk ord oversatt fra det greske
 ord *ekklesia*, som betyr utkalte,
 162
 fortsatt kjødelig, 206-209
 førstegrøden, 187-190
 hva slags institusjon? 164-165
 hvordan organisert, 195-198
 hvorfor Jesus stiftet den, 168-169,
 183-184
 hvorfor kalt først, 193-194, 204
 i gammeltestamentlig tid, 169-170
 i relasjon til forgangen historie,
 166-167
 ikke stiftet før Jesus fór til
 himmelen, 186
 pålagt å forkynne hvilket
 evangelium? 167
 sanne navn til, 200-201
 som institusjon er det sjette
 grunnleggende mysterium, 3-4
 åndelige mor til omvendte
 menneker, 214

MENIGHET, GUDS (se **GUDS**
MENIGHET)**MENNESKEHETEN** (se også
MENNESKET)

avskåret fra tilgang til Guds Ånd,
 med unntak av de få som spesielt
 er kalt, 97-98
 blindet for hvem, hva og hvorfor
 menneket er, xiii
 dens hovedbekymring i dag, 6
 hvorfor avskåret fra Gud, 104-105
 hvorfor satt på jorden, 77
 kjenner ikke fredens eller de sanne
 verdiers vei, 7
 mottagelig for Satans påvirkning,
 95
 opprinnelig skapt på et lavere plan
 enn engler, 51
 passivt fiendtlig mot Gud, 31
 synes ikke å ønske å kjenne livets
 viktigste kunnskap, 27-28
 tror Satan, 27-28

MENNESKENATUREN

dens opprinnelse, 95
 vil ikke straks forsvinne, 248-250

MENNESKESINNET

aksepterer nesten uten unntak det

- som er trodd, uten spørsmål eller bevis, 9-10
 hvordan det fungerer, 84-85
 ikke utstyrt fra naturens hånd til å trekke frem sannheter, 9
 kan ikke i seg selv forstå åndelige sannheter, 137-138, 203-204
 ofte forlegent overfor spørsmålet om Gud, 31, 80
 ufullstendig uten Guds Ånd, 90-91
 åndelige sannheter skjult for den, uten at de blir åpenbaret av Gud, 10
- MENNESKET** (se også **MENNESKEHETEN**)
 er dødelig, 87-88
 forundret over sin manglende evne til å løse sine problemer, xiii
 fører en midlertidig fysiokjemisk eksistens, blir holdt i live bare gjennom oksideringen av sitt sirkulerende blod, 88
 hans skapelse ennå ikke fullstendig, 88-89
 har samme livspust som dyrene, 88
 hva er det — i det universets veldige utstrekning?, xi
 hvorfor det ble skapt, 70-71
 hvorfor plassert på jorden, 76-77
 ikke kun det høyeste dyrealaget, 78
 mangler åndelig liv uten Guds Ånds gave, 90-91
 mannen, ikke fysisk fullstendig uten kvinne, 94
 mysteriet om, er det tredje av rang, 3
 sitt sirkulerende blod, 88
 skapt i Guds form og skikkelse, 38-39
 ute av stand til å finne svar på forvirrende spørsmål, xiii
- MENNESKEÅNDEN**
 er ikke en sjel, 85
 er utformet for å motta og hli forenet med Den Hellige Ånd, 90-91
 gjør det mulig for mennesket å ha direkte kontakt fra Guds Ånd, 87
 inngir intellektets kraft til hjernen, 85
 kan ikke se, høre, smake, lukte eller føle, 85
 kan ikke tenke på egenhånd, 85
 mangler åndelig forståelse uten Den Hellige Ånd, 138
 menneskelivets sanne verdi ligger i, 87
 menneskets ufattelige potensial, 283-285
- muliggjør et personlig forhold mellom det dødelige menneske og den guddommelige Gud, 85
- MORGENDAGENS VERDEN**
 en hovedkvartermenighet i, 276-277
 hvordan den vil komme, 244-248
 hvordan den vil være, 245, 250-261
 undervisning i, 279-280
- MOSES, PROFETEN**
 kunne aldri av seg selv ha oppdaget de sannheter han skrev ned i de fem første bøkene i Bibelen, 10
 søkte ikke Gud før han ble utskrevet til tjeneste, 10
- MYSTERIER, SYV GRUNNLEGGENDE**
 angår livet til hvert menneske på jorden, 4
 ble med hensikt skjult til våre dager, 5
 åpenbaret i Bibelen, 4
- MYSTERIER, ÅPENBARING AV**
 bevart i Bibelens skrevne ord, xii
 hvordan Herbert W. Armstrong begynte å forstå dem, xii
 tapt endog for Guds sanne menighet, xii
- NOA**
 en rettferdig og ulastelig mann i sin tid, 59
 forhindret at alt levende ble tilintetgjort, 60
 fullkommen i sin arv og slekt, 120
 vandret med Gud, 60
- NÅDE**
 en læresetning om tilgivelse av synd, 43
 ble vendt til tillatelse til ulydighet mot Gud, 43
- OMVENDELSE** (se også **FEIL**)
 hvordan Herbert W. Armstrong kom frem til, 22-25
 ikke bare å «ta imot Kristus», 193
 ingen kan få Den Hellige Ånd uten fullstendig, 4
 innebærer at man har gjort og trodd det som er gatt, 4
 kan bare inntre hvis man innrømmer at man har urett, 4
 Menigheten trenger grundig, 191-193
- ONDER ÅNDER** (se også **DEMONER**)
 forbindelse mellom opprørke

- holdninger og den usynlige verden av, 48-49
med engler, mysterium nummer to, 3
- OPPSTANDELSE**
de helliges, 247-248
hvert menneske vil leve igjen i en eller annen, 103
til den store hvite trone, 119
til dom (bedømmelse), 103
til liv og udødelighet, 103
- ORDET**
bestod av ånd i førhistorisk tid, 35
ble avlet av Gud Fader, i Marias livmor, 34
ble Guds Sønn, 34
er en Person som ble menneske, 34
er Logos, 34
er oversatt fra det greske *logos*, 34
frasa seg sin herlighet som åndelig guddommelighet, 34
født av jomfru Maria, 34
skapte engler før materie ble skapt, 37
var Gud, 34
var ikke (ennå) Guds Sønn i førhistorisk tid, 34
var sammen med Gud i førhistorisk tid, 34
- PAULUS, APOSTELEN**
fikk personlig opplæring av Kristus, 10
Jesus åpenbarer mange åndelige sannheter til ham, 10
ville aldri ha fått kjennskap til sannheter på egenhånd, 10
- PETER, APOSTELEN**
navn en tittel som innebærer lederskap, 179
valgt av Kristus til å være del av den nytestamentlige menighets grunnvoll, 179
- PROTESTANTISME**
har sammen med romersk-katolske kirke dominert den vestlige verdens tenking, 2
- PÅSKESTRIDEN**
avgjort for den tradisjonell kristenhet gjennom det autoritative lederskap av keiser Konstantin i år 325 ved kirkemøtet i Nikaia, 44
bryter ut i det åpne i Smyrnabispens Polykarps dager, 43-44
eksploderte i de dager da Polykrates av Smyrna og Victor, biskop i Rom, levde, 44
- RASJONELLE SINN, DET**
en Gud som består av usynlig ånd ikke intellektuelt tilfredsstillende for, 2
finner et langhåret, halvt bløtaktig Jesus-bilde utilfredsstillende, 2
forsøker å unngå universets mysterium på basis av materialisme, 2
fylt av forfengeligheit, 2
Guds eksistens slik den blir presentert av religionene, er uakseptable for, 2
stort sett ute av stand til å forene ny kunnskap om universet med religionens tradisjonell lære, 1-2
tenker ut selvtilfredsstillende, materialistiske forklaringer på opprinnelser og livet, 2
- RELIGION**
hva den innbefatter, 7
- ROMERRIKET**
dets ledere undertrykte sannheten, 27
fylt av avgudsdyrkelse fordi det ikke visste hvem eller hva Gud var, 31
siste gjenoppreielse, 241
vil bli gjenreist ti ganger — hvorav syv skulle bli dominert av en hedensk kirke, 241-243
- SABBATEN**
brudd på, er opprør mot Gud, 22
å holde den hellig bragte bannlysning og straff fra den tradisjonelle kristenhet, 229
- SANNHET, ÅNDELIG**
forklaringen på, blir sjelden funnet i ett enkelt skriftsted, xiiiv
hele verden forført angående, xiii
ikke mulig for menneskesinnet å oppdage den, 9
kunne ha reddet menneskeheten fra trusselen om tilintetgjørelse om den ble fulgt, 6
skulle generelt ikke bli forstått før siste halvdel av det 20. århundre, xii
som et puslespill, xii-xiii
åpenbaret for apostelen Paulus, xi
åpenbaret i Bibelen, litt her, litt der, 4
åpenbaret kun ved Den Hellige Ånd, 4
åpenbaret til David, Israels konge, xi

SATAN, se **DJEVELEN SATAN**

SIMON, TROLLMANNEN

- forsøkte å kjøpe seg apostelskapets makt, 43
- forsøkte å skifte den kristne påsken ut med seremonier som i dag utgjøres av tradisjonell påske, 43
- leder for den babilonske mysteriereligion i Samaria, 42
- traktet etter å gjøre sin hedenske religion til en enerådende religion under navnet «kristendom», 43
- vendte læren om nåde til tillatelse til ulydighet mot Gud, 43

SIVILISASJON

- Babels tårn symbol på, 123-125
- begynnelsen på, 118-119
- begynte etter syndfloden, ved Babylon, 123-125
- bygget av mennesker og inspirert av Satan, 113
- bygget på byliv, 122-123
- fjerde grunnleggende mysterium, 3
- ved en korsvei i dag, 127-129
- verden før syndfloden, 120-122

SJEL

- Adam ble en levende, 19
- er dødelig, 84
- er fysisk — består av materie, 19
- hvert dyr er en, 19
- kan dø, 18, 87-88
- oversettelse av det hebraiske ordet *nəʔəʕaj*, 19, 82-83

SKAPER, EN GUDDOMMELIG

- blir åpenbart i Bibelen, 2
- evolusjonsteorien oppfunnet for å bortforklare behovet for, 2
- forutseksistensen til, i det store og hele forkastet av rasjonelle, vitenskapelig orienterte sinn, 1-2
- hovedtrekket ved Gud, den Personlighet som ble Faderen, 36
- hvordan Jesus var, 35-36

SYND

- brudd på Guds lov, 59
- gitt offentlig anerkjennelse i dag, 156-157
- homoseksuell, 157
- lønnen for, er døden, 18
- og «den nye morals», 157
- og seksuell «frigjorthet», 156-158

SYNDFLODEN

- blandingsekteskap før, 120-121
- bragte verdensomspennende avslutning på den tidlige sivilisasjon, 60

SØNDAG, HELLIGHOLDELSE AV

- autoriteten for, antatt å finnes i Bibelen, xi
- Herbert W. Armstrong utfordret om spørsmålet, xi, 15
- tvunget igjennom av kirkemøtet i Laodikeia i det 4. århundre, 229

SØNNEN

- fra evighet av en av Personene i Guds rike, 35
- Jesus Kristus, 35
- Logos ble, 34

TARTAROS, se **AVGRUNNEN**

TRADISJONELL KRISTENDOM

- (se også **PRESTESKAP**)
- en feil i, bare å «ta imot Kristus», 193
- en forfalskning, 202, 225-227
- et moderne eksempel, 167-168
- forblindet for en tidsorden for frelse, 174-175
- forført av Satan, xiii, 219-220
- forstår ikke mysteriet Gud, 2
- går ut fra at det er en strid mellom Gud og Satan, xiv
- har stort sett fornektet Guds bud, 5
- hvorfor, ikke kan forstå Bibelen, 5
- kilden til dens folkelige tro og praksis, 21
- lærer at «den som vil, kan komme» og bli «frelst» i dag, xiv
- lærer at Gud desperat forsøker å «få verden frelst», xiv
- sier stort sett at Guds bud ble naglet til korset, 5
- synes ikke å ha fattet de syv store mysterier, 4

TREENIGHETEN (se også **HELLIGE ÅND**)

- doktrinen til den store falske religion som kalles «hemmelighet, Babylon den store», 42
- en læresetning som ødelegger selve Jesu evangelium, 41
- et ord som ikke finnes i Bibelen, 34, 44
- falske bibelvers lagt til Bibelen for å underbygge doktrinen om, 45
- falsk lære som begrenser Gud til tre Personer, 37
- hvordan Satan introduserte den i «kristendommen», 42-43
- ikke støttet av noe tidlig nytestamentlig manuskript på gresk, 45
- oppstod i annen halvdel av 2. århundre, 44

Satan har forført hele den tradisjonelle kristenhet med den, 42

TREET TIL KUNNSKAP OM GODT OG ONDT

bilde på menneskelig selvtilitt, 98-99

forbudt for mennesket, 93
representerer den nåværende verdens få-vei, 261-263

symboliserer mennekelaget kunnskap under Satans påvirkning, og forkastelse av tillit til Guds åpenbarte kunnskap, 99-100

TRO PÅ KRISTUS

ingen kan ha Den Hellige Ånd uten en ubetinget, 4

TUSENÅRSRIKET (se også MORGENDAGENS VERDEN) etter, 281-283

TYVENDE ÅRHUNDRE

paradoks av teknologisk fremgang og forferdelige onder, ix
siste halvdel av, er tiden da åndelig sannhet skulle bli forstått, xii

UDØDELIG LIV

en fritt tilgjengelig gave fra Gud, 18, 94-95

ved en oppstandelse, eller ved en forvandling i ett nu, ved Kristi komme, 212-214

tilbudt Adam gjennom det symboliske livets tre, 94

UNDERVISNING, HØYERE

basert på hukommelsestrening, 19-20

benekter i hovedsak det usynlige og det åndelige, 30

forblir i fullstendig uvitenhet om menneskehetens mysterium og menneskenes sivilisasjon, 79
har forsøkt å utviske mysteriet

omkring Gud ved å gi nesten universell godkjennelse av evolusjonsteorien, 1
har ikke undervist hvem og hva Gud er, 2

i dagens vestlige verden, 29

i de greske filosofers dager, 28-29
materialistisk, 30, 79

spredning av, begynte ikke før etter oppfinnelsen av trykkekunsten, 1
tar ikke lenger engang i betraktning muligheten for et formet og planlagt skaperverk, 79
vet intet om verdensondenes åndelige natur, 92

UNIVERSET

har en ny begynnelse i vente, 290
hovedkvarteret i, skal være på jorden, 289-290

skal fornyes, 287-290

skapt kanskje for millioner av år siden, 58

var et fullkomment skaperverk, forsåvidt som dens skapelse var et avsluttet, fullbyrdet arbeide, 58

UTDANNELSE, HØYERE, se UNDERVISNING, HØYERE

VERDEN

avskåret fra Gud, 92

dømt til en 6000-årig straff av Gud, 97-98

forblir et mysterium for størstedelen av menneskeheten, 1
grunnvollen til, 116-117

holdt fangen av Satan gjennom syndens makt, 95-96, 115

hvordan dens onder har utviklet seg, 125-127

straff kommer over hele, 158-159
å gi den opp er som å dø, 22

VISDOM

definisjon på, 5

FORSLAG TIL LESNING

fra Herbert W. Armstrongs utgitte verker

Skapte Gud en djevel?

Eksisterer Gud?

Hva menes egentlig med «født på ny»?

Hva menes egentlig med omvendelse?

Hva menes egentlig med Guds rike?

*Aldri tidligere forstått — Hvorfor menneskeheten
ikke kan fri seg fra sine plager*

De forente stater og Storbritannia i profetiene

Hva menes egentlig med frelse?

Hva er de frelstes lønn?

Hva er det sanne evangeliet?

Hvor er den sanne kirke?

Hvorfor ble vi født?

*Morgendagens vidunderlige verden — Hvordan den
vil bli*

En verden i fangenskap

Verdensfred — hvordan den vil komme

Ovennevnte publikasjoner blir utgitt omkostningsfritt av Guds Verdensvide Menighet i offentlighetens interesse.

Hvorfor ble vi født?

«Jeg vil si at det menneske i sannhet må ha blind sjel som ikke kan se at en stor hensikt, en bevisst formgiving, er under utarbeidelse her på jorden.»

— Winston Churchill

Til den amerikanske
kongress
26. desember 1941

Churchill forstod at menneskenes blod, svette og tårer ikke er forgjeves. Det var ikke meningen at livet skulle være formålsløst, det var ment som en rik og givende opplevelse. Fra fødselen av er hvert menneske i besittelse av et utrolig potensial, som få utvikler eller til og med er klar over. Det synes ikke å være noen samstemmighet om hva mennesket er eller hvorfor det eksisterer, hvis det i det hele tatt er noen mening. Det *er* et formål med livet som vitenskapen ikke har oppdaget og religionene ikke har forklart. Det finnes universelle formål som fører til overstrømmende liv og lykke i en frustrert verden. Du kan få ditt gratis eksemplar av *Hvorfor ble vi født?* (også på dansk: *Hvorfor blev vi født?*) ved å sende din forespørsel til vår adresse nærmest deg.

Bibelen er brennaktuell

Tro det eller ei, Bibelen ble skrevet for oss i dag, for vår tid — vår generasjon! Bibelen er mer à jour enn noen annen bok.

På sidene i denne «boken som ingen kjenner» er årsakene til alle dagens plager åpenbart — årsakene til sosiale problemer, økonomiske problemer og selv årsakene til trusselen om kjernefysisk utslettelse som i dag henger over menneskeheten.

Bibelen viser hvor verdensbegivenhetene fører oss hen og hva det endelige resultat vil bli.

Men ironisk nok, denne «bøkenes bok» er den minst forståtte av alle bøker!

Hvorfor?

Ganske enkelt fordi de fleste som prøver å lese den, ikke forstår den og dermed antar at den er avleggs og irrelevant.

Men *du* kan forstå den.

Her er hvordan!

Ambassador College har med sitt korrespondansekurs hjulpet tusenvis til å bli «bibelkyndige». Dette enestående kurs i bibelforståelse har ledet kurs-

AMBASSADOR COLLEGE

Bibel-

KORRESPONDANSEKURS

Romalderen —
Hva betyr den?

LEKSJON 1

deltagere i nesten alle land på jorden til større kjennskap til Bibelen og dypere forståelse av den.

Dette kurset er formet slik at det leder deg i et systematisk studium av Bibelen — med Bibelen som eneste tekstbok.

Ett for ett blir hovedtemaer av livsviktig betydning i vår fullautomatiserte tidsalder omhyggelig gjennomgått og klarlagt i hver leksjon.

Det er gratis. Bare skriv til nedenstående adresse og be om å bli notert som student. Du vil bli glad for at du gjorde det.

AMBASSADOR COLLEGE

BIBEL-

KORRESPONDANSEKURS

Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2, Norge

Er du bosatt utenlands, finner du våre adresser verden over på siste side.

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

Norge: Den Enkle Sannhet, Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Den Enkle Sannhet, Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Den Enkle Sannhet, Postbox 5380, S-102 46 Stockholm

Finland: Den Enkle Sannhet, Box 603, SF-00101 Helsingfors

Storbritannia, resten av Europa og Middøsten: The Plain Truth, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Tyskland: Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland

Sveits: Le Monde à Venir, Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211 Genève 7

Frankrike: Le Monde à Venir, B.P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14

Spania: Ambassador College, Apartado Postal 1230, 28080 Madrid

Holland og belgisk Flandern: Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland

Italia: La Pura Verità, Casella Postale 10349, I-00144 Roma

Israel: Ambassador College, P.O. Box 19111, Jerusalem

Canada: Worldwide Church of God, P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 06502 D.F.

Sydamerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia

Vestindia: Worldwide Church of God, G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936-6063

Australia, India, Sri Lanka og Sydøstasia: Worldwide Church of God, P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia

New Zealand og Stillehavøyene: Ambassador College, P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Filippinene: Worldwide Church of God, P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117

Syd-Afrika: Ambassador College, P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: Worldwide Church of God, P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Nigeria: Worldwide Church of God, PMB 21006, Ikeja, Lagos State

Ghana: Worldwide Church of God, P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya: Worldwide Church of God, P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius og andre øyer i Det indiske hav: Ambassador College, P.O. Box 888, Port Mauritius

USA (verdenshovedkvarteret): Worldwide Church of God, P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

BOKEN ER UTGITT GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra Menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte kirkens arbeid. Bidrag mottas med takk. De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynde evangeliet for alle folkeslag.

HERBERT W. ARMSTRONG var anerkjent og respektert av ledere innen statsstyrelse, industri og skolevesen verden over. Han var leder av Guds Verdensvide Menighet til sin død i januar 1986, og sjefredaktør for bladet *Den Enkle Sannhet*, som han grunnla i 1934. I 1947 grunnla Herbert W. Armstrong Ambassador College i Pasadena, California. Han var også grunnlegger av og formann i Ambassadors Internasjonale Kulturstiftelse, som er kjent for sin kulturelle, veldedige og humanitære virksomhet. Herbert Armstrong besøkte mer enn 70 land, hvor han forkynte evangeliet om Guds rike, og han fikk høy heder av statsoverhoder i slike viktige og forskjelligartede områder som Japan, India, det sorte Afrika, Syd-Afrika, Kina, Israel og Egypt. Selv etter at han hadde passert de 90, fortsatte han utrettelig sitt arbeide med å skrive og med radio- og TV-programmer for å forkynde det glade budskap om at Gud vil gripe inn og frelse menneskeheten i vår generasjon! Andre bøker han har utgitt er *The Missing Dimension in Sex* og *The Incredible Human Potential*, som forklarer den storslagne plan Gud er i ferd med å sette ut i live for menneskene, *Morgendagens vidunderlige verden — hvordan den vil bli* og *De forente stater og Storbritannia i profetiene*. Han forfattet også *De syv lover for suksess*, såvel som sin *Autobiography*.